

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LEIGH BARDUGO

FRANCESCA LIA BLOCK

LIBBA BRAY • CASSANDRA CLARE

BRANDY COLBERT • TIM FEDERLE

LEV GROSSMAN • NINA LACOUR

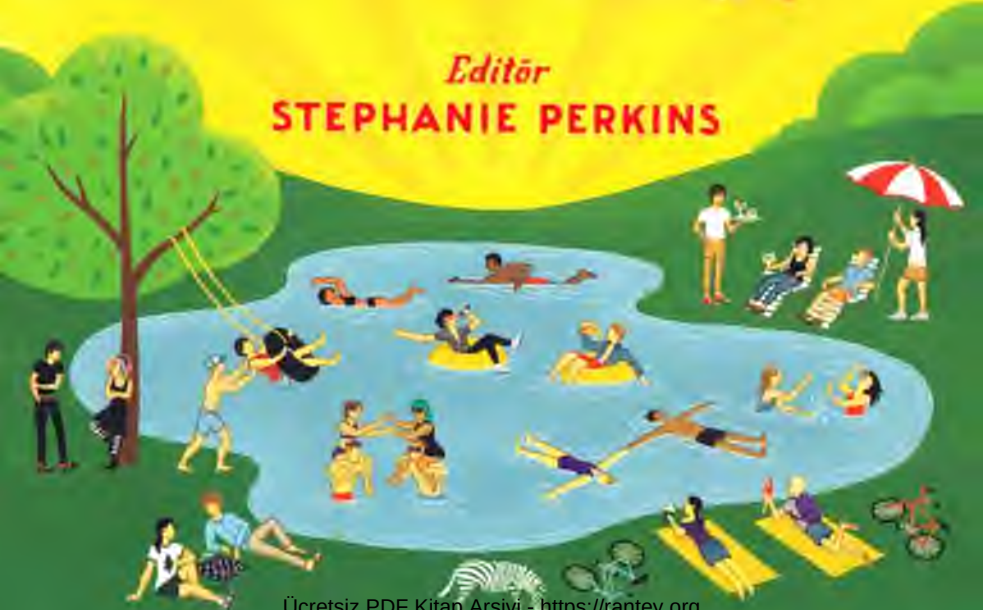
STEPHANIE PERKINS • VERONICA ROTH

JON SKOVRON • JENNIFER E. SMITH

YAZDAN GERİYE KALANLAR

Editör

STEPHANIE PERKINS

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

YABANCI

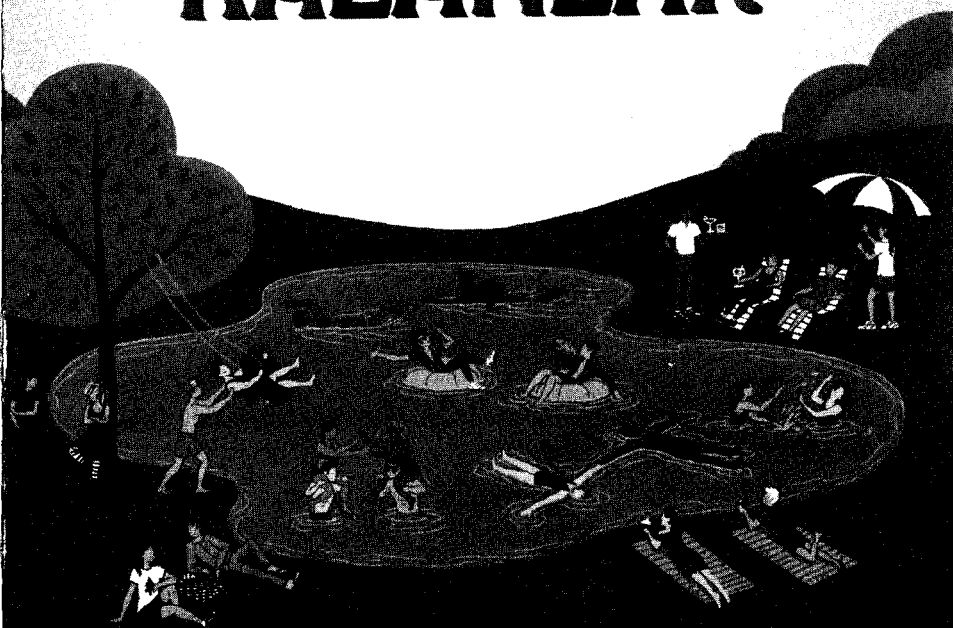
Herkesin biraz çıldırmasına neden olan belki o uzun, tembel günler ya da belki de o sıcak havaydı. Neden her ne olursa olsun, yaz mevsimini aşkın tomurcuklanması için en mükemmel zamandı.

On iki tane çoksatan gençlik edebiyatı yazarının kaleme aldığı ve editörlüğünü **LOLA ve KOMŞU ÇOCUK** ve **ISLA ve MUTLU SON** kitaplarının uluslararası çoksatan yazarı Stephanie Perkins'in üstlendiği *Yazdan Geriye Kalanlar*, gölün ya da denizin kenarında yürüdüğünüz o günleri yeniden hayal etmenize neden olacak. Bu yüzden rahat koltuğunuza yerleşin; yeniden yaz gelene kadar hayal kurabileceğiniz ve âşık olabileceğiniz on iki hikâye sizleri bekliyor.

YAZDAN GERİYE KALANLAR

Yazdan Geriye Kalanlar

Özgün Adı | *Summer Days and Summer Nights*

Stephanie Perkins

Yayın Yönetmeni | Tuğçe Nida Sevin

Kapak Uygulama ve Sayfa Düzeni | Ashihan Kopuz

Kapak Tasarımı | Anna Corovoy

Kapak İllüstrasyonu | Jim Tierney

1. Baskı, Ekim 2016, İstanbul

ISBN: 978-605-9585-06-4

Türkçe Çeviri © Burcu Karatepe, Tuğçe Aysu, Tuğçe Nida Sevin, 2016

© Yabancı Yayınları, 2016

© Stephanie Perkins, 2016

"KAFA, PULLAR, DİL, KUYRUK" © Leigh Bardugo, 2016

"AŞKIN SONU" © Nina LaCour, 2016

"CINEGORE'DA SON GÖSTERİM" © Libba Bray, 2016

"YALANCI ZEVK" © Francesca Lia Block, 2016

"DOKSAN DAKİKA SONRA" © Stephanie Perkins, 2016

"HEDİYELİK EŞYALAR" © Tim Federle, 2016

"INERTIA" © Veronica Roth, 2016

"YAZ AŞKILARINDAN KAÇIŞ YOK" © Jon Skovron, 2016

"İYİ ŞANSLAR VE ELVEDA" © Brandy Colbert, 2016

"YEPYENİ BİR GÖSTERİ" © Cassandra Clare, LLC, 2016

"TERS GİTMESİ MUHTEMEL BİNLERCE ŞEY" © Jennifer E. Smith Inc., 2016

"KÜÇÜK MÜKEMMEL ŞEYLER HARİTASI" © Lev Grossman, 2016

Sertifika No: 11407

Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

Yabancı™ Penguin Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.

Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy - İstanbul

Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34

www.yabanci yayinlari.com – www.ilknokta.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık

Gümüşsuyu Cad. Topkapı Center, Odin İş Merkezi No: 403/2 Topkapı-İstanbul

Tel: (0212) 613 30 06 - Faks: (0212) 613 51 97

Sertifika No: 29652

Editör
STEPHANIE PERKINS

YAZDAN GERİYE KALANLAR

Çeviren
Burcu Karatepe, Tuğçe Aysu,
Tuğçe Nida Sevin

EN İYİ ARKADAŞIM VE GERÇEK AŞKIM JARROD İÇİN

İÇİNDEKİLER

TEŞEKKÜRLER

IX

KAFA, PULLAR, DİL, KUYRUK

LEIGH BARDUGO (Çev. Tuğçe Aysu)

1

AŞKIN SONU

NINA LACOUR (Çev. Burcu Karatepe)

37

CINEGORE'DA SON GÖSTERİM

LIBBA BRAY (Çev. Tuğçe Nida Sevin)

71

YALANCI ZEVK

FRANCESCA LIA BLOCK (Çev. Tuğçe Aysu)

119

DOKSAN DAKİKA SONRA

STEPHANIE PERKINS (Çev. Tuğçe Nida Sevin) 141

HEDİYELİK EŞYALAR

TIM FEDERLE (Çev. Tuğçe Aysu) 185

INERTIA

VERONICA ROTH (Çev. Tuğçe Aysu) 219

YAZ AŞKLARINDAN KAÇIŞ YOK

JON SKOVRON (Çev. Tuğçe Aysu) 257

İYİ ŞANSLAR VE ELVEDA

BRANDY COLBERT (Çev. Tuğçe Nida Sevin) 305

YEPYENİ BİR GÖSTERİ

CASANDRA CLARE (Çev. Burcu Karatepe) 345

TERS GİTMESİ MUHTEMEL BİNLERCE ŞEY

JENNIFER E. SMITH (Çev. Burcu Karatepe) 381

KÜÇÜK MÜKEMMEL ŞEYLER HARİTASI

LEV GROSSMAN (Çev. Tuğçe Aysu) 423

YAZARLAR HAKKINDA

469

TEŞEKKÜRLER

Hazırladığım ilk derlemeyi okuyan herkese teşekkür ederim. Günümüzde kısa hikâyeler seven okuyucular bulmak bir hayli zor ve bu kadar insan bu kitaba bir şans verdiği için çok mutluyum. Umarım sizler de bu derlemeden keyif alırsınız. Bu çalışmayla, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok gurur duyuyorum.

Kate Testerman, sana teşekkürlerimi sunuyorum. Her şey için. Böylesine zarif olduğun ve bu işle ilgili bana birçok şey öğrettiğin için teşekkür ederim Sara Goodman. Michelle Cashman, Alicia Clancy, Angie Giammarino, Anna Gorovoy, Olga Grlic, Brant Janeway, ve Jessica Katz, destekleriniz ve sıkı çalışmanız için teşekkürler. Bu kitabın Birleşik Krallık'ta başarı yakalamasında emeği geçen Venetia Gosling, Kat McKenna ve Rachel Petty, teşekkür ederim.

Şahane illüstrasyonların için teşekkürler Jim Tierney. İlk derleme çalışmamın yazarlarına verdikleri cesaret için teşekkür ederim. Ve, özellikle, bu derlemenin yazarlarına böylesine muhteşem, eğlenceli, azimli ve kibar oldukları için teşekkür ederim: Brandy, Cassie, Francesca, Jen, Jon, Leigh, Lev, Libba, Nina, Tim ve Veronica. Sizlerle birlikte çalışmak çok keyifliydi.

Aileme de teşekkür ederim. Her zaman.

Ve Jarrod Perkins, sana da teşekkür ederim. Her zaman + her zaman x her zaman.

KAFA. PULLAR. DİL. KUYRUK

LEIGH BARDUGO

KAFA

Annalee Saperstein'in hem kendisi hem de Little Spindle'a gelme nedeni hakkında çok fazla hikâye vardı ama Gracie'nin en sevdiği sıcaklık dalgasıydı.

1986'da New York'ta o kadar sıcak bir yaz yaşanmıştı ki şehri terketmeye gücü yeten herkes gitmişti. Sıcaktan kaldırım yumuşamıştı, bir adam küvetinde kılız dizlerinin hemen yanında suyun içine yarı batmış bir vantilatörle ölü bulunmuştu ve enerji nakil şebekesi, güvelerin vızırdadığı titrek bir sinek ışığı gibi bir açılıp bir kapanıyordu. Yukarı Batı Yakası'nda fırınların ve şarküterilerin, Woolworth ve Red Apple marketinin üstlerinde insanlar yatak örtülerinin üstünde parçalanmış buzlarla dolu mendillere yapışmış halde

uyuyor ve pencerelerini sonuna kadar açıp bir esinti için dua ediyorlardı. O yüzden, Hudson Nehri, kıyının üstünden atlayıp sıcak temmuz gecesinde bela aramaya çıkmışken Ruth Blonksy'nin penceresini Candie's ayakkabı kutusu sıkıştırılarak açılmış halde buldu.

O günün erken saatlerinde Ruth arkadaşlarıyla Riverside Park'a gidip limonlu buz yemiş ve aslında nostaljik bir gecelikten bozup yaptığı ve iki kutu Rit'le boyayıp yarı başarılı olduğu cennet elması rengi bir elbise giymişti. Günlerdir yağmur yağacağı vaat ediliyordu ama gökyüzü şehrin üzerinde ağırlaşmış bir vaziyette duruyordu; dökülmeyi reddeden bir bulutun şişmiş gri göbeği gibiydi. Teninden ter damlarken Ruth, nehrin aşağıdaki titrek ve bulutla kaplı gökyüzünün altında donuk, neredeyse siyah gibi görünen yüzüne bakmak için parktaki parmaklıklara yaslanmıştı ve suyun da ona baktığı gibi tekinsiz bir hisse kapılmıştı.

Sonra bir damla limonlu buzun elindeki küçük pembe kaşıktan sızıp eline akması, nabzının attığı noktaya dolanan soğuk bir dil kadar şaşırtıcı olmuştu ki o sırada Marva Allsburg, "Biz Jaybee's'e, albümlere bakmaya gidiyoruz," diye seslendi.

Ruth limonlu buzunu bileğinden yaladı ve nehirle ilgili daha fazla düşünmedi.

Ama o gecenin ilerleyen saatlerinde, çarşafı terden sıırılsıklam olmuş ve yatağın ayak ucuna sazlar dolanmış bir halde uyandığında o yapışkan şekerli iz aklına ilk gelen şey oldu. Kıyafetlerini çıkarmadan uyuyakalmıştı ve cennet elması elbisesi ıslaklıktan karnına yapışmıştı. Elbisesinin altında vücudu, uykunun derin akıntısında hareket eden ve gri derisi mavi ve yeşil beneklerle dolu, kaslı bir şekil olan nehir tanrısı hakkında yarım yamalak hatırladığı rüyalarından ötürü ateşle yanıyordu. Dudakları yeni öpülmüş gibi hissediyordu ve kafası da sanki muazzam bir derinliğe çok hızlı yükselmiş gibi bulutluydu. Kulaklarının açılması, be-

tonun yosun ve metal kokusunu algılaması ve açık penceresinden gelen sesin ne olduğunu anlamlandırması için uzun bir zaman geçmesi gerekti; yağmur şafak sökmeden önce aşağıdaki sokaklara iniyordu. Sıcaklık sonunda kırılmıştı.

Dokuz ay sonra Ruth, yosun yeşili gözleri ve yosun iplerinden saçları olan bir bebek doğurdu. Ruth'un babası onu asansörsüz binalarından kovup, ona Lehçe ve İngilizce sövüp Ruth'u lisenin yıl sonu partisine götüren Porto Rikolu çocuk hakkında kızgın şeyler söyleyince Anna-lee Saperstein, komşuların fısıltılarını ve gıdıklamalarını duymazdan gelerek onu yanına almıştı. Annalee, Batı Yetmiş Dokuzuncu Cadde'de insanların bozuk para atıp çamaşır yıkadığı, yirmi dört saat açık bir çamaşırhanede çalışıyordu. Kimse ne zaman uyuduğundan emin değildi çünkü ne zaman çamaşırhanenin önünden geçseniz Anna-lee kasada oturup floresan ışıkların altında kare bulmaca çözüyor ve makineler vızırdayıp tıkırdıyor olurdu; saat kaç olursa olsun. Joey Pastan bir kez ona sırf dudaklarını kımıldatarak çeyrekliklerinin bittiğini söylemişti ve kurutma makinelerinin kendisine gerçekten homurdandığına yemin ediyordu, o yüzden kimse Annalee'nin Ruth Blonksy'ye inanmasına şaşırmadı. Bunun üstüne Gitlitz Delicatessen'de Annalee yeni aldığı ince dilimlenmiş sığır eti konservesiyle Ruth'un babasının göğsüne vurup nehir ruhlarına güvenilmeyeceğine dair kızdığında kimse onunla tartışmaya cesaret edemedi.

Ruth'un kızı süt içmeyi reddetti. Yalnızca tuzlu su içip kilolarca istiridye, midye ve minik kerevit yiyordu ki bunlar mecburen Annalee'nin tıklım tıkış dairesine kasalarla gönderiliyordu. Ama beslenmesi ona yaramış olsa gerekti çünkü yeşil gözlü bebek büyüyüp Amsterdam Bulvarı'ndan geçen bir yetenek avcısı tarafından fark edilecek güzel bir kıza dönüşmüştü. Dolgun dudakları ve sıvı yürüyüşüyle tanınan meşhur bir model oldu ve annesine Park Avenue'dan

bir teras katı satın aldı. Orayı çöl çiçeği resimleriyle ve kuru nehir yatağı dekorlarıyla döşediler. Annalee Saperstein'a da çamaşırhanedeki işinden ayrılıp şehrin dışına, Dairy Queen açtığı Little Spindle'a taşınmasına yetecek kadar yüklü bir miktar vermişlerdi.

En azından Annalee Saperstein'in Little Spindle'a nasıl geldiğine dair hikâyelerden biri buydu ve Gracie bunu seviyordu çünkü bu hikâye bir şekilde mantıklıydı. Tek giydiği şeyler polyester ev elbiseleri ve çoraplarının üstüne giydiği Birkenstock sandaletleriyken Annalee'nin Fransız ve İtalyan *Vogue* dergilerini almasının sebebi başka ne olabilirdi ki?

İnsanlar Annalee'nin bir şeyler *bildiğini* söylerlerdi. Bu yüzden Donna Bakewell *terrierine* bir araba çarptığı ve ağlamayı, uyumak ya da Price Chopper'da bir taze fasulye konserve almak ya da telefona cevap vermek için dahi bir türlü bırakmadığı yaz onu görmeye gelmişti. İnsanlar onu arayıp telefonun diğer ucunda bir tek ağlayıp hıçkırdığını duyarlardı. Ama Annalee'yle bir sohbet, bir şekilde hiçbir doktor ya da ilacın yapamadığını yaptı ve Donna'nın gözyaşlarını anında kuruttu. Bu yüzden Jason Mylo eski karısının yeni Chevy kamyonetine kara büyü yaptığıma dair fikrinden vazgeçemeyince gecenin bir köründe Annalee'yi görmek için DQ'ya gitmişti. Bu ayrıca, Gracie Michaux'nun deniz canavarına çok benzeyen bir şeyin Little Spindle Gölü'nün sularını bulandırdığını gördüğünde Annalee Saperstein'ı aramasının da sebebiydi.

Gracie *kendi* sığınağı olarak gördüğü gölün güney kıyısında hilal şeklinde, kimsenin bilmediği ya da umursamadığı bir koyda yığılan kayalıkların üstünde oturuyordu. Güneşlenenler için fazla gölgeliydi ve turist sezonunda tatilcileri işaret kulesine çeker gibi çeken piknik masalarından ve ipten salıncaklardan da yoksundu. Gracie taş sektiriyor, kendi kendine, on dördüncü doğum gününde daha da kısa kestiği kot şortunun içinde güzel görünmek istediği için di-

zindeki yara kabuğunu yolmaması gerektiğini söylüyordu ama bunu yine de yapıyordu ki o sırada bir şapırtı duydu. Mavi suyun yüzeyini bir, iki, üç kabartı bozdu, parlayan küçük bir dağ öfkesi, bir anda görünüp kayboldu, ardından da her ne kadar Gracie'nin aklı bunu kabullenmeyi reddetse ve aynı anda feryat etse de, bir *kuyruk* göründü.

Gracie eşleleyerek yukarı, çamların oraya çıkıp kendini ayağa kalkmaya zorladı, kalbi göğsünde çılgıncasına atıyordu; suyun tekrar ayrılmasını ya da kocaman ve pullu bir şeyin kendini kuma atmasını bekledi ama hiçbir şey olmadı. Ağzı tuzluydu ve kan tadı alıyordu. Dilini ısırıyordu. Bir kere tükürdü, bisikletine atladı ve düzgün anayola çıkan engeli toprak yolda yapabildiği kadar hızlıca pedal çevirdi, kasabaya son hızla yaklaşırken baldırları yanıyordu.

Pek son hızla gidiyor sayılmazdı çünkü Little Spindle da pek öyle kasaba sayılmazdı. Küçük bir market vardı, bir benzin istasyonu, kasabadaki tek ATM, bir veteriner kliniği, bir dizi hediyelik eşya dükkânı ve on yıl önce Greater Spindle'daki kütüphaneye su bastıktan sonra halk kütüphanesi haline getirilmiş eski Rotary binası. Little Spindle, Greater Spindle'ın etrafında kümelenen süslü evlere ve kümelenen apartmanlara ya da trafiğe hiçbir zaman sahip olamamıştı; bir tek az sayıdaki kiralık sayfiye evleri ve Spindrift Misafirhanesi vardı. Neredeyse Greater Spindle kadar büyük olmasına ve etrafı gayet güzel bir toprakla çevrili olmasına rağmen Little Spindle Gölü'nde insanları uzak tutan bir şey vardı.

Uzaktan göl gayet güzel görünüyordu; çam ağaçlarının arasından canlı mavi parıltılar halinde görünüp kayboluyor, güneş ışığı yüzeyinde mücevher parlaklığında parçacıklar oluşturacak şekilde kırılıyordu. Ama yaklaştıkça ruhunuzun çöktüğünü fark eder ve kıyısına vardığınız anda da epeyce hüznünlü hissediyor olurdunuz. Yine de kumsaldan yürümeye ikna ederdiniz kendinizi, belki eski lastikte

sallanıp göle atıldınız ama ipi bırakıp da suyun üstünde havada kaldığınız o kısacık anda korkunç bir hata yaptığınızı, yüzeyin altına bir kez girip görünmez olduğunuzda bir daha hiç kimse tarafından görünmeyeceğinizi, gölün göl değil bir ağız, hem de aç, mavi ve huysuz bir ağız olduğunu şüphesizce biliyor olurdunuz.

Bazıları Little Spindle'in etkilerine karşı dayanıklı olurdu ama diğerleri suya parmaklarını bile sokmazlardı.

Yıl boyunca gerçekten iş yapan tek yer Dairy Queen'di; birkaç kilometre ötede bir Stewart's olmasına rağmen. Ama Annalee'nin neden Greater Spindle'da değil de Little Spindle'da dükkân açtığı kendisi hariç herkes için bir gizemdi.

Gracie o gün doğrudan DQ'ya gitmedi, hemen değil. Hatta önce eve kadar gitti, bisikletini bahçeye attı ve kendine gelmeden önce elini sinekliğe atmıştı. Eric ve annesi cumartesi, arka bahçede plastik şezlonglarda yan yana yatıp şekerleme yaparak ve ellerini bir çift su samuru gibi kenetleyerek geçirmeyi severlerdi. İki de Greater Spindle'daki hastanede uzun saatler boyunca çalışırlardı ve uyku hobileriymiş gibi tüm boş vakitlerini uyuyarak geçirirlerdi.

Gracie kapıya eli uzanmış bir halde bir süre sallandı. Annesine ne söyleyebilirdi gerçekten? Uykusunda bile endişeli görünen bitkin annesine? Bir anlığına, göl kenarında Gracie tekrar bir çocuk olmuştu ama on dört yaşındaydı. Böyle yapmaması gerektiğini biliyordu.

Tekrar bisikletine binip yavaş yavaş pedal çevirdi, neredeyse meditasyon yapar gibi, herhangi bir yöne gitmiyordu, inanç içinden sızıp gidiyordu, sanki güneş terleterek içinden çıkarıyormuş gibi. Aslında gerçekte ne görmüştü? Bir balık belki? Birkaç balık? Ama daha derinden bir his onu yönlendiriyor olmalıydı çünkü Dairy Queen'e geldiğinde yarı dolu otoparka döndü.

Annalee Saperstein cam kenarındaki bir masadaydı, her

zaman olduğu gibi kare bulmacasını çözüyordu, önünde de bir fıstık ezmeli parfe eriyordu. Gracie, Annalee'yi onun hakkında hikâyeler dinlemeyi sevdiği ve annesi sürekli Gracie'yi, Annalee'yi akşam yemeğine çağırarak üzere yol-ladığı için tanıyordu.

"Yaşlı ve yalnız," derdi Gracie'nin annesi.

"Öyle görünüyor."

Annesi parmağını havada sanki görünmez bir orkestra yönetiyormuş gibi sallardı. "Kimse yalnız olmayı sevmez."

Gracie gözlerini devirmemeye çalışırdı. Denerdi ger-çekten.

Annalee'nin karşısındaki kırmızı koltuğa kayarak otu-rup, "Idgy Pidgy hakkında bir şey biliyor musun?" dedi.

"Sana da iyi öğleden sonraları," diye homurdandı Anna-lee kafasını bulmacasından kaldırmadan.

"Affedersin," dedi Gracie. Gününün tuhaf bir şekilde başladığını açıklamayı düşündü ama sonra, "Nasıl-sın?" de-meyi seçti.

"Henüz ölmedim. Bir tarak kullansan ölür müsün?"

"Bir anlamı yok." Gracie muhteşem siyah saçlarını iple atkuyruğu yapmaya çalışmıştı. "Saçım yönlendirilmeye ge-lemiyor." Bir süre bekledi sonra, "Ee... göldeki canavara ne diyorsun?"

Gracie, Little Spindle'in suyunda bir şey gördüğünü id-dia eden ilk insan olmadığını biliyordu. Altmışlar ve yetmiş-lerde birkaç tane daha böyle vaka olmuştu ama Gracie'nin annesi bunun sebebinin herkesin uyuşturucu kullanması olduğunu söylemişti. Belediye meclisi bunu Idgy Pidgy, "Little Spindle'in Küçük Canavarı" olarak isimlendirip LITTLE SPINDLE'A HOŞ GELDİNİZ tabelasının üzerine komik gözlü ve dostane görünümlü bir deniz yılanı çize-rek bir turist kancasına dönüştürmeyi bile denemişti. Pek işe yaramamıştı ama tabelanın üstünde hâlâ hatlarını gö-re-biliyordunuz ve birkaç kış önce biri sprey boyayla üstüne

koca bir penis çizmişti. Belediye meclisi bunu fark edip de boyayana kadar geçen üç gün boyunca tablela, Idgy Pidgy, LITTLE SPINDLE'in sonundaki E'yle seks yapmaya çalışıyormuş gibi görünmüştü.

"Loch Ness'ten mi bahsediyorsun?" diye sordu Anna-lee kalın gözlüklerinin ardından yukarı bakarak. "Güneşte yanmışsın."

Gracie omuz silki. Her zaman yanardı, bunu atlatmaya çalışırdı ya da yanmak üzere olurdu. "Bizim göl canavarımızdan bahsediyorum." Loch Ness gibi değildi. Şekli tamamen farklıydı. Aslında gerçekten de kasaba tabelasındaki komik yılanı benziyordu.

"Şu çocuğa sor."

"Hangi çocuğa?"

"Adını bilmiyorum. Yaz çocuğu. Buraya her gün saat dörtte *cherry dip* yemeye geliyor."

Gracie ögürdü. "*Cherry dip* iğrenç."

Anna-lee kalemiyle Gracie'yi dürttü. "*Cherry dip* külâh sattırıyor."

"Çocuğun tipi nasıl?"

"Sıksa. Büyük, mor bir sırt çantası var. Beyaz saçlı."

Gracie oturduğu yerde aşağı doğru kaykıldı, vücudu hayal kırıklığından bükülmüştü. "Eli mı?"

Gracie, Little Spindle'a bir süredir gelen yaz çocuklarının çoğunu tanıyordu. Çoğu içine kapanıktı. Ebeveynler birbirlerini barbekülere davet ederdi, onlar da arazi motosikletlerine binip kabadayı ekipleriyle birlikte gölleri istila ederlerdi,;Rottie's Red Hot'ta ve DQ'da sıralar oluşturmurlardı, İşçi Bayramı'ndan bir gün önce bir şapka ya da anahtarlık almak üzere Youvenirs'a gelirlerdi. Ama Eli her zaman kendi başınaydı. Ailesinin kiralık evi gölün kuzey tarafında bir yerde olmalıydı çünkü her mayıs ayında anayoldan güneye doğru kendine çok büyük gelen ekoseli şort giymiş ve mor bir sırt çantası takmış olarak yürürken görülürdü. Bir

çift solmuş Vans'le yürürken birden kütüphaneye döner ve bütün akşamüzerini orada kendi başına geçirir, sonra sırt çantasını kapıp eve doğru sanki garip, sarışın bir tespih böceği gibi tıngır mıngır giderdi ama belli ki önce DQ'da *cherry dip* yemek için duruyordu.

"Nesi var?" diye sordu Annalee.

Açıklaması çok zordu. Gracie omuz silkti. "O, olabileceklerin en kötüsü."

"İnsanların *cherry dipi* mi?

Gracie güldü, sonra Annalee o kalın plastik çerçevelerinin üzerinden ona doğru bakıp, "Çünkü sen kasabanın en gözdesisin, değil mi? Biraz arkadaş edinmen iyi olur," dediğinde güldüğü için kötü hissetti.

Yeni kesilmiş şortunun aşınmış uçlarını çekiştirdi. Arkadaşları vardı. Mosey Allen fena değildi. Bir de Lila Brighman. Öğle yemeğini yiyeceği insanlar da vardı, ilk zil çalmadan onu bekleyen insanlar. Ama onlar Greater Spindle'da yaşıyorlardı, onun okulundan birçok çocuk gibi.

"Eli Cuddy, Idgy Pidgy hakkında ne bilebilir ki?" diye sordu Gracie.

"Bütün zamanını kütüphanede geçiriyor, değil mi?"

Annalee haklıydı. Gracie parmaklarını masaya hafifçe vurdu, başparmağının tırnağında zaten bozulmuş olan lila rengi ojeyi biraz daha soydu. Yeşil gözlü bebek ve nehir tanrısıyla ilgili hikâyeyi anımsadı. "Sen hiç Idgy Pidgy gibi bir şey görmedin yani?"

"Ben elimdeki kalemi zar zor görüyorum," dedi Annalee dokunaklı bir biçimde.

"Ama eğer biri bir canavar gördüyse, gerçek bir canavar böyle... metafor olanlardan değil; o muhtemelen delidir, değil mi?"

Annalee gözlüklerini burnunun üstüne doğru tek bir yamuk parmakla itti. Gözlüklerinin arkasında kalan kahverengi gözlerinde yumuşak, nemli bir parıltı vardı.

“Canavarlar her yerde vardır, *tsigele*,” dedi. “İsimlerini bilmek her zaman faydalıdır.” Eriyen dondurmasının oluşturuğu birikintiden bir lokma alıp dudaklarını şapırdattı. “Arkadaşın geldi.”

Eli Cuddy, ağır sırt çantası omuzlarını çökertmiş bir halde tezgâhta durmuş siparişini veriyordu. Sorun Eli’nin dışarıda olmaktan çok içeride olmayı sevmesi değildi. Gracie’nin bununla bir derdi yoktu. Sorun kimseyle konuşmamasıydı. Bir de her zaman biraz... nemli görünmesiydi. Sanki kıyafetleri o sıska vücuduna yapışıyordu. Sanki vücuduna dokunsanız, *ıslak* olduğunu fark edebilirdiniz.

Eli iki koltuklu bir masaya oturdu ve yerken okumaya devam edebilmek için sırt çantasının eğimine bir kitap yerleştirip açtı.

Kim dondurmayı böyle yer ki? diye düşündü Gracie, o tuhaf, küçük küçük lokmalar alırken. Sonra gölde hareket eden şekilleri hatırladı. *Suya vuran güneş ışığı*, diye karşı çıktı zihni. *Pullar*, diye ısrar etti kalbi.

“*Tsigele* ne demek?” diye sordu Annalee’ye.

“Küçük keçi,” dedi Annalee. “Meleyen küçük keçi. Hadisene.”

Neden olmasın? Gracie avuçlarını şortuna silip sallana sallana masaya doğru gitti. Normalde olduğundan daha cesur hissediyordu kendini. Belki bu cesaret, Eli Cuddy’ye söylediği hiçbir şeyin bir önemi olmamasıydı. Eğer kendini aptal durumuna düşürürse Eli’nin anlatacak kimesesi yoktu nasılsa.

“Selam,” dedi. Çocuk başını kaldırıp gözlerini kıpırtarak ona baktı. Gracie elleriyle ne yapacağını bir türlü bilemiyordu, o yüzden onları kalçalarına yerleştirdi, sonra da ısınma hareketlerine başlayacakmış gibi görünmekten endişelenip indirdi. “Sen Eli’sın değil mi?”

“Evet.”

“Ben Gracie.”

“Biliyorum. Youvenirs’ta çalışıyorsun.”

“Ah,” dedi Gracie. “Doğru.” Yazın gündüzleri orada çalışırdı. Çoğunlukla Henny ona acıyıp saatliği birkaç dolara birkaç şeyin tozunu alması için dükkâna gelmesine izin verdiği için giderdi. Eli daha önce gelmiş miydi?

Eli bekliyordu. Gracie bunu daha iyi planlamış olmayı istedi. Canavarlara inandığını söylemek, birine yatağında tuttuğu pelüş oyuncak koleksiyonunu göstermek gibi bir şeydi, sanki birine, *Ben hâlâ küçük bir çocuğum. Hâlâ bacağına dolanıp seni aşağı çekecek şeylerden korkuyorum*, demek gibiydi.

“Loch Ness canavarını biliyor musun?” diye ağzından çıkarıverdi.

Eli’nın kaşı kalktı. “Kendisiyle tanışmadım.”

Gracie ileri atıldı. “Sence gerçek olabilir mi?”

Eli dikkatlice kitabını kapadı ve Gracie’yi çok ciddi, çok mavi gözleriyle incelerken kaşlarının arasındaki çizgi derinleşti. Kirpikleri o kadar sarıydı ki neredeyse gümüş rengi görünüyorlardı. “Kütüphane kayıtlarıma mı baktın?” diye sordu. “Çünkü bu federal bir suç.”

“Ne?” Şimdi Eli’ı inceleme sırası Gracie’ye geçmişti. “Hayır, seni gizlice gözetlemedim. Yalnızca bir soru sordum.”

“Ah. Peki. İyi. Ben de bir suç olup olmadığından tam olarak emin değildim zaten.”

“Neye bakıyorsun da insanların görmesinden bu kadar endişe duyuyorsun? Porno mu?”

“Ciltlerce hem de,” dedi aynı ciddi sesle. “Bulabildiğim pornoların hepsine bakıyorum. Little Spindle Kütüphanesi’nin arşivi küçük ama özenle seçilmiş.”

Gracie kahkaha attı ve Eli’nın ağzı yukarı doğru biraz kıvrıldı.

“Tamam seni sapık. Annalee senin Idgy Pidgy ve o tür şeyler hakkında bir şeyler bilebileceğini söyledi.”

“Annalee?”

Gracie çenesiyle pencere kenarındaki masayı işaret etti, Hawaii gömlekli gergin görünen bir adam, Annalee'nin karşısına oturmuştu ve bir peçeteyi parçalarken ona bir şeyler fısıldıyordu. "Burası onun yeri."

"Ben kriptozoolojiyi severim," dedi Eli. Gracie'nin boş boş baktığını görünce "Koca Ayak. Loch Ness Canavarı. Ogopogo," diye devam etti.

Gracie tereddüt etti. "Sence bunların hepsi gerçek mi?"

"Hepsi değil. İstatistiksel olarak olamaz. Ama Yeni Zelanda'da kıyıya vurmaya başlayana kadar kimse dev kalamaların da gerçek olduğundan emin değildi."

"Gerçekten mi?"

Eli ciddiyle başıyla onatladı. "Londra'daki Doğa Tarihi Müzesi'nde sekiz buçuk metre uzunluğunda bir tür var. Onun ufaklardan olduğunu düşünüyorlar."

"Hadi canım," diye nefessiz kaldı Gracie.

Eli, başıyla bir kez daha kesin bir şekilde onayladı. "Tabii. Canım."

Bu sefer Gracie açık açık güldü. "Bekle," dedi, "Bir *blizzard* alıp geliyorum. Bir yere ayrılma."

Eli bekledi.

O yaz Gracie için inişli çıkışlı, üşütük ve tembel bir hal aldı. Sabahları Youvenirs'ta penceredeki süs eşyalarını düzenleyerek ve nadiren gelen müşterileri kasaya yönlendirerek "çalışıyordu". Öğlenleri Eli'la buluşup ya kütüphaneye gidiyordu ya da her ne kadar Eli başka bir görülme durumunun olası olmadığını düşünse de bisikletle Gracie'nin koyuna gidiyorlardı.

"Neden buraya geri gelsin ki?" diye sordu Eli güneşin benek benek parıldadığı suya bakarlarlarken.

"Daha önce buradaydı. Belki gölgeden hoşlanıyordur."

"Ya da belki yalnızca buradan geçiyordu."

Zamanlarının çoğunda Idgy Pidgy hakkında konuşuyorlardı. Ya da en azından konuşmaları hep oradan başlıyordu.

“Yalnızca bir balık görmüş olabilirsin,” dedi Eli, Rottie’s Red Hot’ta bir şemsiyenin altında oturmuş Kuzey Amerika mitleri üzerine bir kitabı karıştırırlarken.

“O zaman çok büyük bir balık olmalı.”

“Sazan balığının 20 kiloya yaklaşanları oluyor.”

Gracie başını salladı. “Hayır. Pulları farklıydı.” Sanki mücevher gibi. Ya da deniz sedefi gibi. Suyun üzerinde hareket eden bulutlar gibi.

“Biliyor musun, her kültür kendi megafaunasını oluşturuyor. Brezilya’da devasa bir mavi karga görüldü.”

“Bu bir mavi karga değildi. Ayrıca ‘megafauna’ da bir grup ismi gibi geliyor kulağa.”

“Hem de pek iyi olmayanlardan.”

“Ben izlemeye giderdim.” Gracie başını salladı. “Neden öyle yiyorsun?”

Eli duraksadı. “Nasıl?”

“Sanki her lokmanla ilgili bir makale yazacakmışsın gibi. Eninde sonunda bir çizburger yiyorsun, bir patlayıcıyı etkisiz hale getirmiyorsun.”

Ama Eli her şeyi böyle yapardı; yavaşça, düşünceli bir halde. Bisikletini de böyle sürerdi. Mavi spiralli not defterine bir şeyler yazarken de böyleydi. Rottie’s Red Hot’ta yiyecek bir şey seçmesi bir saatini almıştı ki menüde toplamda beş şey vardı ve bunlar hiç değişmezdi. Bu şüphesiz ki garipti ve Gracie, okuldan arkadaşlarının yazın büyük kısmını Greater Spindle’da geçirmesinden memnundu; böylelikle bu durumu açıklaması gereken kimse olmuyordu. Ancak Eli’in her şeyi böyle ciddiye almasında güzel bir yan da vardı, sanki her şeyi tüm dikkatini veriyordu.

Idgy Pidgy’nin görüldüğü tüm anların listesini yaptılar. Kasaba tarihinde 1920’lerden itibaren yirmiden az olay olmuştı.

"Bunları Loch Ness ve Ogopogo görülmeleriyle karşılaştırmalıyız," dedi Eli. "Bir düzeni olup olmadığını anlamak için. Sonrasında gölü ne zamanlar denetlememiz gerektiğini anlayabiliriz."

"Denetlemek," dedi Gracie, Eli'nin listesinin kenarına bir deniz yılanı çizerek. "Polis gibi. Bir çevre belirleyebiliriz."

"Neden böyle bir şey yapalım?"

"Polis dizilerinde böyle yapıyorlar. Çevre belirliyorlar ve şüpheliyi kapana kısıtıyorlar."

"Bana televizyon yok, unuttun mu?" Eli'nin ebeveyninin "ekransızlık" kuralları vardı. Kütüphanedeki bilgisayarları kullanıyordu ama evinde internet, cep telefonu ya da televizyon yoktu. Görünüşe göre vejeteryenlerdi de ve Eli'ı kendi başına bıraktıklarında o da yiyebildiği kadar et yiyordu. En yaklaştığı sebze patates kızartmasıydı. Gracie bazen onun kendisinin olmadığını türde bir fakir olup olmadığını düşünürdü. Lunaparka gitmek ya da sıcak *pretzel* yemek için her zaman parası vardı ama her zaman aynı kıyafetleri giyiyodu ve hep aç görünüyordu. Parası olan insanlar yazlarını Little Spindle'da geçirmezlerdi. Ama parası olmayanlar da yazları hiçbir yere gitmezlerdi. Gracie bilmek istediğinden emin değildi. Ebevyenleri ya da okul üzerine konuşmamaktan memnudu.

Şimdi de Eli'nin defterini alıp, "Polis prosedürlerini doğru düzgün bilmezsen nasıl denetleyebiliriz?" diye sordu.

"İyi dedektiflerin tamamı kitaplarda var."

"Sherlock Holmes?"

"Conan Doyle çok kuru. Ben Raymond Carver'ı, Ross Macdonald'ı, Walter Mosley'i seviyorum. Burada olan bütün kitaplarını okudum, *noir* evrem sırasında."

Gracie, Idgy Pidgy'nin burnundan çıkan baloncuklar çizdi. "Eli," dedi ona bakmadan, "gerçekten gölde bir şey gördüğümü düşünüyor musun?"

“Olası.”

Gracie ısrar etti. “Yoksa seninle takılacak biri olsun diye benim gönlümü mü yapıyorsun?” İstediklerinden daha zalimce çıkmıştı sözler ağzından, belki de cevabı önemsediklerinden böyle yapmıştı.

Eli başını bir yana doğru eğdi; düşünüyor ve dürüst bir cevap arıyordu, sanki x’i bulmak için bir denklem çözüyor gibiydi. “Belki birazcık,” dedi en sonunda.

Gracie başıyla onayladı. Olmadığı bir şey söylememesinden hoşlanmıştı. “Bununla bir sorunum yok.” Masadan sıçrayarak indi. “Sen alkol sorunu olan sıkıcı gazi olabilirsin, ben de serseri mayın.”

“Ucuz bir takım elbise giyebilir miyim?”

“Ucuz bir takım elbisen var mı?”

“Hayır.”

“O zaman hep giydiğin o aptal ekoseli şortları giyersin.”

Idgy Pidgy’nin görüldüğü her yere bisikletleriyle gittiler, ta Greater Spindle’a kadar. Bazı noktalar güneşliydi, bazıları gölgeli, bazıları sahildeydi, bazıları taş ve kumun karışık olduğu yerlerde. Bir düzen yoktu. Idgy Pidgy’den sıkıldıkları zaman Eğlence Noktası’na *skee ball* ya da mini golf oynamaya giderlerdi. Eli ikisinde de berbattı ama Gracie’ye yenilmekten ve rezil sonuçlarını düzenle kaydetmekten gayet memnun görünüyordu.

İşçi Bayramı’ndan önceki cuma kütüphanenin önünde kahvaltı ettiler; domatesli sandviçler ve Gracie’nin annesinin o haftanın başlarında yaptığı çubukta haşlanmış mısırları yediler. Önlerindeki piknik masasında bir adet Birleşik Devletler ve Kanada haritası açtı. Güneş omuzlarını yakıyordu; Gracie hem terli hem uyuşmuş gibi hissediyordu. Göle gitmek istiyordu, yüzmek için yani Idgy Pidgy’e

* Atari salonlarında bowling topundan daha ufak bir topu çemberler içine atıp sayı kazın <https://rantey.org>

bakmak için değil ama Eli kıpırdamak için bile çok sıcak olduğunu söyledi.

“Muhtemelen bir yerlerde barbekü yapılıyordur,” dedi Gracie bankta yatıp ayak parmaklarını masanın altındaki ölü çimlerin arasına sokarken. “Gerçekten okulsuz geçecek son cuma gününü kasabanın ortasında haritalara bakarak mı geçirmek istiyorsun?”

“Evet,” dedi Eli, “Gerçekten öyle istiyorum.”

Gracie gülümsediğini hissetti. Annesi bütün zamanını Eric’le geçirmek istiyor gibiydi. Mosey ve Lila neredeyse kapı koşmusuydu ve beş yaşlarından beri en yakın arkadaşlardı. Onun arkadaşlığını tercih eden biri olması hoştu; bu Eli Cuddy olsa bile.

Gözlerini bir koluyla kapatıp güneşten korudu. “Okuyacak bir şeyimiz var mı?”

“Bütün kitaplarımı geri verdim.”

“Bana haritadan kasaba isimleri oku.”

“Neden?”

“Yüzmeye gitmiyorsun; ben de bana okunmasını seve-
rim.”

Eli boğazını temizledi. “Burgheim. Furdale. Saskatoon...”

Yan yana dizilince neredeyse bir hikâye gibi geliyorlardı kulağa.

Gracie, Eli’ı bir sonraki gece Ohneka Sahili’nde Lila ve Mosey’le mevsim kapanışı için atılan havai fişekleri izlemeye davet etmeyi düşündü ama hem onunla geçirdiği bunca zamanı nasıl açıklayacağından pek emin olamadı hem de gece Mosey’de kalmasının daha iyi olacağını düşündü. Dersler başladığı zaman dışlanmış hissetmek istemiyordu. Bu okul dönemi için bir yatırımdı. Ama pazartesi gelip de Eli ana yoldan yürümeyince ya da DQ’ya gelmeyince Gracie içi oyulmuş gibi hissetti.

“O çocuk gitti mi?” diye sordu Annalee, Gracie’ye tabağındaki ucu yukarı dönük külahla oynarken. *Cherry dip* denemeye karar vermişti. Gerçekten de hatırladığı kadar mide bulandırıcıydı.

“Eli mı? Evet. Şehre döndü.”

“İyi bir çocuk gibi görünüyor,” dedi Annalee, Gracie’nin önündeki dondurmayı alıp çöpe atarken.

“Annem cuma akşamı seni yemeğe çağırıyor,” dedi Gracie.

Ama Eli Cuddy’nin iyiden de öte olduğunu kabul edebilirdi.

Bir sonraki mayıs ayında, tam Anma Günü’nde* önce Gracie, Little Spindle’daki sığınağına gitti. Okul yılı boyunca birçok kez gitmişti. Hava hareketsiz oturmak için çok soğuk olana kadar orada oturup ödevini yapmış, sonra da kış yerleşirken suyun kenarlarında buz oluşmasını izlemişti. Bir kara huş ağacı, dallarının üzerindeki donun atında kırılıp uysal bir inlemeyle boşluğa düştüğünde korkudan Gracie’nin aklı başından gitmişti. Mayıstaki son cuma günü de kıyıda olmayı garanti altına almıştı; taş sektiriyordu, sırf tarihte büyümlü bir şey varsa ya da Idgy Pidgy kalbinde zamanı tutan bir saat taşıyorsa diye. Hiçbir şey olmamıştı.

Youvenirs’a gitti ama Henny’nin yaza hazırlanmasına yardım etmek için bir önceki gün de gitmişti, o yüzden yapacak hiçbir şey yoktu. En sonunda Dairy Queen’e gidip aslında istemediği bir kıvrıcık patates siparişi verdi.

“Arkadaşını mı bekliyorsun?” diye sordu Annalee bulmacaya ulaşmak için gazetesini incelerken.

“Patatesimi yıyorum sadece.”

* Her yıl mayıs ayının son pazartesi günü şehitleri anma günüdür. İlk anma günü Amerikan İç Savaşı’nda ölenleri anmak için 5 Mayıs 1868’de General John A. Logan tarafından düzenlenmiştir.^{cn}

Eli'ı gördüğünde Gracie utanç verici bir rahatlamanın vücudunu kapladığını hissetti. Eli uzamıştı, çok uzamıştı ama hep olduğu gibi sıska, nemli ve ciddi görünüşlüydü. Gracie kılını kıpırdatmadı; iç organları düğüm olmuştu. Belki de bu yaz da beraber takılmak istemezdi Eli. *Sorun değil*, dedi kendi kendine. Ama Eli tezgâha gitmeden önce koltukları gözden geçirdi ve Gracie'yi gördüğünde solgun yüzü sanki gümüş maytaplarla aydınlandı.

Annalee'nin gülüşü fazlasıyla kıkırdamaya benziyordu.

"Selam!" dedi Eli bir adımda Gracie'ye doğru yaklaşırken. Bacakları neredeyse çenesine geliyordu. "Muhteşem bir şey buldum. Bir *blizzard* ister misin?"

Ve öylece, tekrar yaz gelmişti.

PULLAR

Bulduğu muhteşem şey kütüphanenin bodrum katındaki eski plak albümlerin, bir pikabın ve bir sürü kulaklığın kıvrıcık siyah kablolardan oluşan bir yuvaya tıklandığı tozlu bir odaydı.

"Hâlâ burada olduğu için çok mutluyum," dedi Eli. "Tam İşçi Bayramı'ndan önce buldum ve birinin kış boyunca eli değip de burayı temizleyeceğinden korkuyordum."

Gracie o son hafta sonunu Eli'la geçirmediği için bir miktar suçluluk duydu ama Eli ona burayı göstermeyi beklediği için de ayrıca mutlu olmuştu. "Bu şey çalışıyor mu?" diye sordu stereo takımının hoparlörüne işaret ederek.

Eli birkaç düğmeyi yukarı kaldırdı ve kırmızı ışıklar yandı. "Hazırız."

Gracie raflardan bir plak çıkardı ve başlığı okudu: *Jackie Gleason: Music, Martinis, and Memories*.^{*} "Ya ben yalnızca müziği istiyorsam?"

"Üçte birini dinleyebiliriz."

^{*} Jackie Gleason: Müzik, Martini ve Anılar - <https://rantey.org>

En tuhaf kapağı bulmak için yarışırken plaklardan bir yığın oluşturdular; uçan tost makineleri, yanan adamlar, metal bikiniler giymiş barbar prensesleriyle dolu kapaklar buldular ve hepsini de dinlediler, yerde yatarak, koca kulaklıklar kulaklarını sarmalarken. Müziğin çoğu korkunçtu ama birkaç albüm gerçekten çok iyiydi. *Bella Donna*'nın kapağında Stevie Nicks, melek şeklindeki bir ağaç tepesi süsü gibi giyinmiş elinde de bir papağan tutuyordu ama baştan sona iki kez dinlediler ve "Edge of Seventeen"* çalmaya başladığında Gracie kendini gölden uzun beyaz bir elbiseyle çıkıp ormanların içinden uçuğunu, saçlarının da ardında siyah bir bayrak gibi dalgalandığını hayal etti.

Gracie, midesi akşam yemeğini beklerken guruldar halde *Ooh baby ooh baby ooh* diye şarkı söyleyerek bisiklet pedallarını eve gitmek üzere çevirene kadar Eli'la Idgy Piggy hakkında tek bir kelime etmediklerini fark etmedi.

Gracie, Eli'ı Mosey ve Lila'dan bir sır olarak saklamasa da, ondan onlara bahsetmemişti. Onu anlayacaklarından emin değildi. Ama bir akşamüstü o ve Eli, Rottie's Red Hot'ta yemek yerlerken otoparktan bir korna bangır bangır çaldı ve Gracie etrafına baktığında Mosey'i babasının Corolla'sında gördü; Lila da yolcu koltuğundaydı.

"Senin yalnızca ön ehliyetin yok muydu?" diye sordu Mosey ve Lila yuvarlak banklarda yanlarına sıkışırken.

"Eğer yalnızca Little Spindle'a geliyorsam annemle babam bunu önemsemiyorlar. Ayrıca bu onların beni buraya getirmemesi anlamına da geliyor. Sen nerelerdeydin hem?" Mosey, Eli'a doğru anlamlı bir bakış attı.

"Hiç. Youvenirs'taydım. Her zamanki şeyler."

Eli hiçbir şey demedi, yalnızca dikkatli bir biçimde ketçabını patateslerinin üzerinde simetrik olmayan kuleler yaparak dağıttı.

* On Yedinin Sınında, 67.
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yemek yediler. Bir konsere gitmek için şehre trenle gitmeyi konuştular.

"Ailen neden Greater Spindle'da değil?" diye sordu Mosey.

Eli başını bir tarafa eğdi; soruyu olanca dikkatiyle düşünüyordu. "Hep buraya geldik. Sanırım sessizliği seviyorlar."

"Ben de seviyorum," dedi Lila. "Gölü pek sevmiyorum ama yazın, Greater Spindle çığına döndüğü zaman güzel oluyor."

Mosey ağzına bir kızarmış patates attı. "Göl lanetli."

"Kim lanetlemiş?" dedi Eli öne eğilerek.

"Bir kadın çocuklarını orada boğmuş."

Lila gözlerini devirdi. "Bu tamamen yalan."

"*La Llorona*," dedi Eli. "Ağlayan kadın. Burada hep böyle efsaneler var."

Harika, diye düşündü Gracie. Hep birlikte hayalet avlamaya başlayabiliriz.

Midesindeki iğrenç hissi gözardı etmeye çalıştı. Eli'ı, Mosey ve Lila'yla o çok tuhaf olduğu için tanıştırmadığını söylüyordu kendine ama şimdi pek emin değildi. Mosey ve Lila'yı çok seviyordu ama onların yanında hep biraz yalnız hissetmişti; hep birlikte bir ateşin yanında oturuyor olsalar ya da Spotlight'ın arka koltuklarına sıkışıp gündüz vakti bir film izleseler bile. Eli'ın etrafında böyle hissetmek istemiyordu.

Mosey ve Lila, Greater Spindle'a döndüklerinde Eli onların plastik yemek kaplarını bir tepsiye toplayıp, "Güzel oldu," dedi.

"Evet," diye katıldı Gracie, biraz fazla heyecanlı bir halde.

"Hadi yarın bisikletle Robin Ridge'e gidelim."

"Hep beraber mi?"

Eli'nın kaşlarının arasındaki çizgi göründü. "Eh, tabii," dedi. "Sen ve ben."

Hep beraber.

DİL

Gracie, Eli'in kuruduğu ânu tam olarak saptayamıyordu, yalnızca ne zaman fark ettiğini biliyordu. Mosey'nin yatak odasının zemininde yatıyorlardı, yağmur pencerelere vuruyordu.

Gracie o yaz ehliyetini almıştı ve annesinin erkek arkadaşı, kamyonetini arada sırada Greater Spindle'a gitsin diye Gracie'ye vermeyi dert etmiyordu. Benzin parası zor bulunan kısmıydı. Greater Spindle'da daha iyi işler vardı ama hiçbirinin Gracie'nin annesinin vardiyalarıyla denk gelme garantisi yoktu, o yüzden Gracie hâlâ Youvenirs'ta çalışıyordu çünkü oraya bisikletiyle gidebiliyordu.

Little Spindle üstüne geliyormuş gibi hissediyordu, sanki dalga geldikçe giderek daha da daralan bir kıyıda duruyormuş gibi. İnsanlar SAT'lerinden, üniversite başvurularından ve yaz stajlarından bahsediyorlardı. Her şey hızlanıyormuş gibi görünüyordu ve herkes ivme kazanıyormuş gibiydi; Gracie daha yönünü bulmaya çalışırken onlar sanki fırlayıp dikkatle planladıkları geleceklerine gitmeye hazırlardı.

Gracie böyle panik olmaya başlayınca Dairy Queen'de ya da kütüphanede Eli'ı bulurdu ve birlikte "Plaklar Salonu"na inip kırılğan, gizemli yüzüne bakabilmek için bütün Bowie albümlerini sıraya dizerlerdi ya da *Sgt. Pepper's*'ın kapağındaki bütün ipuçlarını çözmeye çalışırlarken *Emmett Otter's Jug Band Christmas*'ını dinlerlerdi. Gracie, okul yılı başladığı zaman ne yapacağını bilmiyordu.

Eric'in kamyonetiyle Greater Spindle'a pek bir planları olmadan gelirlerdi, radyoyu açıp pencereleri indirirlerdi ki klimayla benzin harcamasınlar, plastik koltukların üstünde otururken terlerlerdi ama ne zaman fırtına gelse Mosey'lere film izlemek üzere sığınırldı.

Lila ve Mosey, yatağın üstünde ayak tırnaklarına oje sürüyor ve birbirleri için gelecekleri şarkıları seciyorlardı,

Gracie de Eli'yla birlikte halının üstüne serilmiş, Eli'nın sıkıcı bir kitaptan suyollarıyla ilgili bir şeyler okumasını dinliyordu. Pek de dikkatini vermiyordu. Yüz üstü yatmış, başını kollarına yaslamış bir halde çatıdaki yağmuru ve Eli'nın sesinin mırıltısını dinliyordu ve uzun zamandır ilk defa iyi hissediyordu, sanki biri hep kaburgalarının arasında taşıdığı o gerginlik düğümünü alıp soğuk suya atmış gibiydi.

Gök neredeyse hiç durmadan gürüldüyordu ve dışarıdaki hava ağır ve elektrikli gibiydi. İçeride, klima Gracie'nin kollarındaki tüylerin diken diken olmasına sebep olmuştu ama kalkıp onu kapatmak için de bir kazak istemek için de çok tembeldi.

"Gracie," dedi Eli çıplak ayağıyla kızın omzunu dürterek.

"Mmm?"

"Gracie." Gracie, Eli'm kıpırdandığını duydu ve tekrar konuştuğunda çocuğun başı kendininkine yakındı ve fısıldıyordu. "O sevdiğin koyun bir adı yok."

"Ne olmuş?"

"Bütün küçük kumsalların ve körfezlerin isimleri var ama senin koyunun yok."

"O zaman ona bir isim bulalım," diye mırıldandı Gracie.

"Stone... Crescent?"

Gracie sırtüstü dönüp Mosey'nin tavanına serpiştirilmiş sarı yıldızların izlerine baktı. "Korkunç. Site ya da her şeyin konduğu bir kahvaltı sandviçi ismi gibi. Gracie'nin Takımadası'na ne dersin?"

"Takımada değil ki."

"O zaman güzel bir şey olsun. Idgy Pidgy'yle ilgili bir şey. Ejderha Pulu Koyu, ya da Yılantaşı."

"Yılan şeklinde değil."

"Canavar Ağzı Koyu," dedi Gracie.

"Canavar Ağzı mı? İnsanları korkutup kaçırmaya mı çalışıyorsun?"

"Tabii ki. Her zaman. Gümüş Sırt Sahili."

"Gümüş sırtlılar goriller."

"Gümüş Pullar..?"

"Sürü," dedi Eli.

"Mükemmel."

"Ama bir sürü değil ki."

"Seni orada boğduğumda Eli'nın Son Savunması koyarız adını. İmkânsız hale getiriyorsun." Tekrar yüzüstü dönüp Eli'a baktı. Eli, dirseklerinin üzerinde doğrulmuştu, önünde açık kitap vardı. Başka bir öneri Gracie'nin dilinin ucuna geldi ama sonra ipten kurtulan balık gibi yok oldu.

Mosey ve Lila alçak sesli mırıltılarla konuşuyorlardı, Lila'nın telefonunda tiz ve çirkin sesler çıkaran bir müzik çalıyordu. Eli'nın tişörtü omuzlarında gerilmiş ve açılmıştı ve Mosey'nin yatağının yanındaki lambadan gelen ışık saçlarını hale gibi sarmalıyordu. Eli'nın üzerinde fırtınanın kokusunu alabiliyordu, sanki şimşekler onu eve kadar takip etmiş, sanki yoğun yağmur bulutlarından yapılmış gibiydi. Teni nemli görünmüyordu. Işıldıyormuş gibiydi. Bir parmağını sayfaya koymuştu, kaldığı yerde tutuyordu ve Gracie bir anda parmaklarını onun parmakları arasından, bileğinden, kolundaki açık sarı tüylerin arasından geçirmek istedi. Hafifçe geriledi ve bu fikri aklından çıkarmaya çalıştı.

Eli ona beklenti içinde bakıyordu.

"İsim doğru olmalı," dedi; yüzü ciddi ve her zamanki gibi kararlıydı. Sevimli bir yüzü vardı, bütün o düşünceler çenesini ileri itiyor, kaşlarının arasındaki çizgiyi keskinleştirip derinleştiriyordu.

Gracie aklına ilk gelen şeyi söyledi. "Hadi, koya Chuck" diyelim."

"Çünkü...?"

"Çünkü içine bir şeyler atıyorsun." Deddiği şeyler bir anlam ifade ediyor muydu?

* Chuck; kusmak, kusarak bir şeyler bulamak gibi anlamlara gelir. —çn

Eli başıyla onayladı, düşünüyordu, sonrada yavaş yavaş ışık dolu, saçma derecede güzel bir şekilde gülümsedi. "Mükemmel."

Eve dönüş sanki ceza gibiydi, serin hava pencerelerden içeri giriyordu, radyonun sesi kısıktı, böyle tuhaf, istemediği bir his göğsünde yeni bir ritim oluşturuyordu. Karanlık yol önlerinde birikti. Gracie evde olmayı istedi. Gracie arabayla sürekli gitsinler istedi.

Eli'nin değişimi bir ihanet, tam bir müşteri kazıklanmasıydı. Eli Cuddy güvenli olması gereken biriydi ve şimdi tehlikeli hissettiriyordu. Gracie isteyeceği başka birini bulmak için aradı. Dokuzuncu sınıftayken Mason Lee'den hoşlanmıştı ve Lila'dan onu Mason'ın cankurtaranlık yaptığı Okhena Sahili'ne götürmesini istedi çünkü onu görmenin biraz aklını başına getireceğini umuyordu. Ne yazık ki Mason'la ilgili tek muhteşem şey tişörtünü çıkardığı zaman nasıl göründüğüydü. Bir *golden retriever* gibiydi. Gracie çekici gelmesini anlıyordu ama bu onu eve götürmek isteyeceği anlamına gelmiyordu.

Eli'ı göreceğini bildiği sabahlar, birden nefessiz ve olasıklarla dolu hissettirmeye başlamıştı. Canlı, yeni alacakaranlık olmuş gibi bir mor tişört aldı, tüy şeklinde ince, gümüş küpeler seçti, elma çiçeği aromalı dudak parlaticısı aldı çünkü pembe ve altın varaklı kutusu içinde büyümlü bir şey gibi görünüyordu ve dudaklarına parmaklarını götürdüğü zaman büyümlü sözler söylüyormuş gibiydi. *Gör beni. Benim seni gördüğüm gibi gör.*

Gracie aptallık ettiğini biliyordu. Eğer Eli onu arkadaştan öte görüp hoşlanıyor olsa bile ona hiçbir ipucu vermemişti. Şehirde ona uzun mektuplar yazan ve ders aralarında öpüştüğü bir kız arkadaşı bile olabilirdi. Hiç olduğunu söylememişti ama Gracie de hiç sormamıştı. Daha önce bunun bir önemi yoktu. Gracie şimdi de olmamasını istiyordu.

Yaz daha farklı şekillenmeye başladı; daha umutsuz, pürüzlü bir hale gelmişti, tıpkı bir ejderhanın sırtındaki iniş çıkışlar gibi. Dünya tehlikelerle doluymuş gibi hissediyordu. Dinlediği her albümdeki her şarkı kötüye işaret gibi tüylerini diken diken ediyordu. Kendini seçtiği plaklar aracılığıyla iletişim kurmaya çalışırken buldu, onun seçtiklerini de bir kod gibi çözmeye çalışıyordu. Kendini Mosey ve Lila'yla daha fazla zaman geçirmeye zorladı, bir de Youvenirs'ta, temizlenmesi gerekmeyen şeyleri temizleyerek ve Eli'nin yanında olmak için duyduğu bu açgözlülükle savaşıyor. Ama bu yeni miydi? Başından beri Eli'yla geçirdiği saatler ılık kum adaları gibiydi, yılın geri kalanındaki o kasvetli yüzüşü katlanılabilir kılıyordu.

Bir şey söyleme, içindeki bu şeyi yaz bitmeden söyleme ihtiyacı ile her ne olursa olsun sonu felaketle bitecek bu hareketten kaçınma arasında kalmıştı. İlk defa kendini eylülle kalan günleri sayarken buluyordu. Eğer kalbi ağzından dökülürmeden İşçi Bayramı'na kadar gelebilirse onu esir alan bu sefil, saçma şeyden kurtulmak için önünde koca bir okul yılı olacaktı.

İşçi Bayramı'ndan önceki cumartesi, Gracie ve Eli, Greater Spindle'in üzerinde patlayan havai fişekleri izliyorlardı. Kamyonetin ucunda yan yana oturmuşlardı, dizleri neredeyse birbirine değiyor, omuzları hafifçe sürtünüyordu.

"Keşke bir telefonun olsaydı," dedi Gracie istemeden.

"Ben de isterdim. Yani."

"Yani mi?"

"Sana anlatmak istediğim her şeyi biriktirmeyi seviyorum."

Bu yeterli olmalı, dedi Gracie kendi kendine, mavi ve gümüş rengi ışıklar Eli'nin yüz hatlarının keskin parlaklığına vururken. *Bu hayli hayli yetmeli.*

• • •

Giderek kolaylaştı. Gracie yazı özledi. Eli'ı özledi ama onu görme beklentisinden kurtulmuş olmak bir rahatlama kaynağıydı. Yıl sonu partisine Ned Minnery'le gitti, eğlenceli bir çocuktu ve trompet çalıyordu. Kelime oyunlarını çok seviyordu. Pantolon askılarını ve çizgili pantolonları da seviyordu ve sihirbazlık numarası yapıyordu. Eli'ın tam zıddıydı. Onunla ilgili ciddi olan hiçbir şey yoktu. Eğlenceli bir geceydi ama Gracie eğlenme konusunda pek iyi olmadığını düşündü. Kendini Ned'i öpmeye ikna edecek kadar şeftalili *Schnapps* içti sonra da yolun kenarında kustu.

Anma Günü geldiğinde Eli'ı görmeye hazır hissediyordu ama bir türlü Dairy Queen'e gidemedi. Tekrar öyle bir yaz geçiremezdi. Yapamazdı. Onun yerine Okhena Sahili'ne gitti, Mosey ve Lila'nın yanında kumlara oturdu ve güneş batıp da hafta sonunun açılış ateşi yakılana kadar orada kaldı. Biri gitar getirdiğinde biraz daha gerideki bir piknik masasının üstünde bir yer buldu; bankın üstünde yalmayak, svetşörtünün içinde titreye titreye oturuyordu. *Ben iyiyim*, diye düşündü kendine bir dakika içinde ateşin etrafındakilere katılacağını söyleyerek. *Bir şeyim yok*. Ama sonra Eli'ın ona doğru o uzun, koşar adımlarıyla geldiğini görünce, ateşin ışığında parlak saçlarını, istekli yüzünü ve o aptal sırt çantasını taşıırken gördüğünde onca aylık çabası silindi. Greater Spindle'a nasıl gelmişti? Ailesi artık arabayı kullanmasına izin mi veriyordu? İçindeki özlem açıldı, sanki dışarı çıkıp havalanmak için sıcak havayı bekliyormuş gibi.

Eli, Gracie'nin yanına oturup, "Bugün ne bulduğuma inanamayacaksın. Kayıt Salonu'nda Noel bölümünün arkasında şiir albümleri koleksiyonu var. Muhteşem." dedi.

Gracie kendini gülmeye zorladı. "Sabırsızlanıyorum." *Beni özledin mi? Kimseyi öptün mü? Ben öptüm ve berbattı.*

Devam edemeyecekti. Bir yazı daha böyle geçiremezdi. Delirirdi yoksa. Bir bahane bulacaktı, Youvenirs'ta çıkan acil fazla mesai ya da bir kolera salgını. Ne gerekiyorsa. Ce-

binden elmalı dudak parlaticısının kutusunu çıkardı. Neredeyse boşalmıştı ama bir tane daha almaya uğraşmamıştı. Bunu alırken düşündüğü şeyleri hatırlamak utanç vericiydi.

Eli onu elinden kapıp karanlığa, göle doğru fırlattı.

"Hey!" diye karşı çıktı Gracie. "Neden yaptın bunu?"

Eli derin bir nefes aldı. Omuzları kalktı, indi. "Çünkü dokuz ayımı elmaları düşünerek geçirdim."

Sessizlik aralarına bir perde gibi indi. Gracie uzakta insanların konuştuğunu duyuyordu, gitar akorlarının tembel tıngırtılarını ama hepsi başka bir ülke, başka bir gezegen gibiydi. Eli Cuddy bütün dikkatiyle ona bakıyordu, mavi gözleri alevlerin ışığında neredeyse siyah görünüyordu. Göğsündeki o umutsuz şey kanat çırpı, başka bir şeye dönüştü, çiçek açmaya cesaret etti.

Eli'in uzun parmakları yüzünü sarmaladı, ensesine indi, Gracie'yi hareketsiz tuttu, sanki Eli dikkatinin her bir damlasını ona vermeliymiş, sanki Gracie'yi bir dil gibi öğrenebilirmiş, bir ders gibi planlayabilirmiş gibiydi. Eli, Gracie'yi sanki bir şarkıymış da her notayı duymak konusunda kararlıymış gibi öptü. Onu diğer her şeyi yaptığı gibi öptü: Ciddiyetle.

Şimdi yaz olgunlaşmıştı, düşmeye yakın meyve gibiydi, ortaya çıkan geniş, sarı ve denizden memnun bir güneş gibiydi. Youvenirs'in arkasında öpüştüler, Spotlight'ın kırmızı kadife koltuklarında öpüştüler, plak odasının zemininde öpüştüler; bir şarkı sona erdiği zaman çıkan statik ses boyunlarının etrafındaki kulaklıkları dolduruyordu.

"Size gidebiliriz," diye önerdi Gracie.

"Size de gidebiliriz."

Oldukları yerde kaldılar.

Öğleden sonraları, DQ'dan çıktıktan sonra Eli'in dudakları soğuk olurdu ve tadı vişneye benzerdi. Yumuşak ve ılık akşamlarda Chuck Cuddy'nin kollarında taşları, üstünde

Hiçbir şey söyleme, dedi Gracie kendi kendine. *Oluruna bırak*. Ama bıçak oradaydı. Üstüne yürümek zorundaydı. “Beni orada istemiyor musun?”

Eli öne doğru doğrulup göle bir çakıl taşı attı. “Nereye istiyorsan oraya gitmelisin.”

Göğsünde çiçeklenen acı canlı bir varlıktı, bir bilimkurgu filminden çıkma bir bitkiydi, dalgalanan filizleri vardı, yakan ısırganotu gibiydi.

“Tabii,” dedi kaygısızca.

Söylediği şeyde bir yanlışlık yoktu. Bu bir yaz ilişkisiydi. Ayrıca Eli haklıydı. Nereye istiyorsa oraya gitmeliydi. Eli’in onu şehirde beklemesine ihtiyacı yoktu. Bir iş bulana kadar Mosey’nin kanepesinde uyuyabilirdi. Yurt odalarında kanepeler var mıydı?

“Gracie...” dedi Eli, elini tutmak için uzanarak.

Gracie ayağa zıpladı. “Gidip Mosey ve Lila’yla buluşmam lazım.”

Eli da ayağa kalktı. Güneş ışığı saçlarına yapışmıştı. Eli, bakmak için neredeyse çok parlaktı.

“Hadi, yarın erken buluşalım,” dedi Eli. “Yalnızca bir günüm kaldı benim...”

“Hı hı.”

Çantasını omuzlarına taktı ve bisikletine bindi; Eli’in, Gracie’nin gururunun yüzünden koca yaşlar halinde döküldüğünü göremeyeceği kadar uzağa gitmeyi kafasına koymuştu. Tüm gücüyle pedal çevirdi, Eli’in ardından geleceğinden korkuyordu. Bir yandan da gelmesini umuyordu fazlasıyla.

Bir sonraki gün işe gitmedi. Bu verdiği bir karar değildi. Yalnızca dakikaların akıp gitmesine izin verdi. Eli onun evine gelmezdi. Hiç Gracie’nin odasını görmemişti ya da onların koltuklarında TV izlememişlerdi, yalnızca Gracie üstüne giyecek bir şeyler almak ya da ayakkabılarını değiştirmek üzere içeri girdiğinde araç yolunda bisikletiyle beklerdi.

Gracie, Eli'n ailesiyle bile tanışmamıştı. Çünkü o gerçek hayat ve onlar da başka bir şeydiler.

Aptallık ediyorsun, dedi Gracie kendi kendine. *İki gün sonra gitmiş olacak. Hazır fırsatın varken keyfini çıkar. Eğlen.* Ama Gracie eğlenme konusunda iyi değildi, diğer insanların eğlence olarak değerlendirdiği şeyde en azından. En çok sevdiği insan onu daha fazla görmek isteyecek kadar Gracie'yi sevmiyordu ve Gracie de bu berbat bir şey değilmiş gibi yapmak istemiyordu. Gracie vişne reçeli külahlarıydı, bütün o kitaplardı, tozlu raflara yığılmış plaklardı; Eli'nin ilgisini çekecek, belki de gerçekten hoşlandığı ama bir yaz eğlencesi olarak gördüğü, dolayısıyla havalar bozduğu zaman gerçek kalamayacak bir şeydi.

Gracie okudu. Televizyon izledi. Sonra hafta sonu geçti; Eli'm hafta sonuyla birlikte gittiğini biliyordu. Sorun değildi. Gelecek yaza Dairy Queen'de bekliyor ya da Youvenirs'ta çalışıyor olmayacaktı. Mezun olacaktı ve New York'a, Kanada'ya ya da neresi olursa oraya gidecekti. Ama Little Spindle'da olmayacaktı.

KUYRUK

Okul başladıktan bir hafta sonra Gracie, Annalee'yi görmeye gitti. Öyle olması gerektiğini bilmiyordu ama yine de Dairy Queen'in floresan ışıkları altında bulmuştu kendini.

Sipariş vermedi. Aç değildi. Masanın koltuklarına oturdu ve, "Nasıl iyileşirim? Nasıl bunun canımı yakmasına engel olurum?" diye sordu.

Annalee bulmacasını bıraktı. "Veda etmelisin."

"Çok geç. Gitti bile."

"Bazen yine de söylemek iyi gelir."

"Peki, bana... benim hissettiğim gibi hissedip hissetmediğini söyleyebilir misin?"

"Ah, *tsigele*," Analee kalemini nazıkçe Gracie'nin eline vurarak, "Kimi insan kalbini giyer. Kimi de onu taşır." dedi.

Gracie iç çekti. Gerçekten de Annalee'nin ona kendini daha iyi hissettirmesini mi beklemişti? Bu kasaba canavar taklitleri, sahte cadılar ve yalnızca hikâyeden ibaret olan hikâyelerle doluydu. Ama her şey denemeye değermişti.

Hava hâlâ sıcak olmasına rağmen ana yol sessizdi ve onun koyuna giden dar toprak yola döndüğü anda orman neredeyse üzgün göründü, sanki onlar da geçtiğimiz yazı gözlemlemişlerdi. Gracie suçlu hissetti. Burası onun koyu olmuştu, Eli'dan önce isimsiz ve rahatlatıcıydı. *Nerede kaldın?* diye fısıldadı çam iğneleri.

Bisikletini açıklıktaki bir ağaca yasladı ve kıyıya kadar yürüyerek indi. Artık bir sığınak gibi hissettirmiyordu. Mosey gölün lanetli olduğunu söylememiş miydi? Bu koy da sürgün etmeyi umduğu birçok hayaletle doluymuş gibi hissettirmişti Gracie'ye. Eli'yla birçok güzel anısı vardı. Onların hepsinden de vazgeçmek zorunda mıydı?

İşte o sırada Gracie duydu: Bir esintiyle karıştırılabilecek tek bir yumuşak nefes. Sonra bir tane daha; hışırtılı bir nefes. Gölgedeki taşların ötesine baktı. Sığ tarafta bir beden düşmüş gibi uzanıyordu.

Gracie hareket ettiğini hatırlamıyordu, tek hatırladığı bir an kıyıda taş kesmiş bir halde ayakta olduğu, bir sonrakinde suyun içinde dizlerinin üzerinde durduydu.

"Eli," diye ağladı.

"Geldin."

"Ne oldu? Bu nedir?" Eli o kadar solgundu ki neredeyse maviydi. Damarları derisinin yüzeyine çok yakındı.

"Beklememem gerekiyordu. Üç ayım var. Kural böyle."

"Ne kuralı?"

"Veda etmek istedim."

"Eli..."

"Bencillik ettim. Senin şehre gitmeni istemedim. Beklemek için sana ihtiyacım vardı. Üzgünüm. Üzgünüm Gracie. Kışlar çok uzun oluyor."

"Eli, cep telefonum var. Seni arayabili..."

"Ben artık ölüyorum, o yüzden sana söyleyebilirim.."

"Ölmüyorsun," diye bağırды Gracie. "Susuz kalmışsın ya da hipotermi geçiriyorsun." Ama söylerken bile suyun olması gerekenden daha sıcak olduğunu fark etmişti.

"O gün bendim. Sen taş sektiriyordun. Dizini yolmuş-tun. Seni bir anlığına görmüştüm. Mayısın son günüydü. Göz kapakları titreyerek açılıp kapandı. "Seni öpmemem gerekiyordu ama çok uzun zamandır istiyordum. Dondurmadan daha iyiydi. Kitaplardan daha iyiydi."

Gracie artık ağlıyordu. "Eli, lütfen izin ver...."

"Artık çok geç."

"Kim diyor? *Kim diyor?*"

En yalın şekilde omuzlarını silkti. Sonra o titremeye döndü. "Göl. Karada yürümek için üç ay veriyor. Ama her zaman ona geri dönmeliyim."

Gracie'nin aklı o koydaki güne gitti, sudaki yarattığı gör-düğü güne. İmkânsızdı.

"Aşağıda kitaplar yok," dedi Eli. "Kelimeler ya da diller yok."

Dairy Queen yoktu. Bisikletler yoktu. Müzik yoktu. Bu gerçek olamazdı.

Gracie gözlerini kırptı ve Eli'nin biçimi titrek göründü. Neredeyse hayalet gibiydi, yarı erkek yarı başka bir şey. Annalee'nin eline kalemle hafifçe vurmasını hatırladı Gracie. *Kimi insan kalbini giyer. Kimi de onu taşır.*

Gracie'nin gözleri sahili taradı, ormanın başladığı yerde birbirine dolaşmış dikenli otlara baktı. Orada, yaprakların arasında koyu renkli küçük bir kabartı. Eli'ı onsuz hiç görmemişti; o çirkin mor sırt çantası olmadan ve o anda anladı.

Onu kapmaya çalıştı, düştü, toparlandı, çantayı kapdı ve

fermuarını açtı. Bir ağız gibi açıldı. İçi çerçöp doluydu. *Skee ball* biletleri, mini golf skor kartları, pembe ve altın yaldızlı bir dudak parlaticısı kutusu. Ama orada, en altta ay gibi ışıldayan...

Çantadan çekip aldı, pullardan oluşan uzun, kâğıdımsı bir pelerindi ve uzadıkça uzuyordu, parmaklarının arasında parlak ve keskindi, şaşırtıcı derecede ağırdı. Onu Eli'a doğru arkasından sürükleyerek, sıg sularda tökezleyerek götürdü. Çocuğun bedenini kendine çekti ve onunla sarmaladı.

"İşte," diye ağladı. "Burada."

"Üç ay," dedi Eli. "Daha fazlası yok."

"Yalnızca birkaç gün..."

"Little Spindle'ı terk et Gracie. Kurtul buradan."

"Hayır," diye bağırды göle, aslında hiç kimseye bağırıyordu. "Bir anlaşma yapabiliriz."

Eli'in eli Gracie'nin bileğini yakaladı. "Dur."

"Beni de alabilirsin!"

"Gracie, yapma."

Su kendi yavaş nabızıyla Gracie'nin bacaklarına hafifçe çarptı, kan gibi, bir rahim gibi sıcaktı ve Gracie ne yapması gerektiğini biliyordu. Eli'in yanına, puldan pelerinin içine kıvrıldı, kenarlarının kollarını kesip içine gitmesine, kendi kanının suya akmasına izin verdi.

"Beni de al," diye fısıldadı.

"Çok geç," dedi Eli. Gözleri kapandı. Gülümsedi. "Buna değerdı."

Sonra bileğindeki el kasıldı, geri çekildi. Gracie onun esneyip uzamasını izledi, jilet kadar keskin bir pençeydi.

Eli'in gözleri açıldı. Yağmur bulutlarının kokusu Gracie'ye kadar ulaştı, sonra gök gürültüsü, bir nehirin kükremesi sallandı ortalığa. Eli'in bedeni değişir, bulanıklaşır ve azalan ışıktaki parıldarken üzerine gelen su Gracie'nin kulaklarına doldu. Eli, Gracie'nin üzerinde yükseldi, vücudunun kaslı kıvrımları geriye doğru açıldı; devasa bir yılan, parıldayan

beyaz pullardan oluşan bir sürüngendi, başı bir ejderha gibi sallanıyordu, sırtını arkasında kanat gibi açılan yanardöner yüzgeçleri ikiye bölüyordu.

Gracie, "Eli..." demeye çalıştı ama ağzından çıkan ses insani değildi.

Elini boğazına götürdü ama kolları çok kısaydı, şekli yanlıştı. Döndü ve vücudunu hissetti, tuhaf ve güçlüydü, sırtı yay gibi gerilirken sığ suları kamçı gibi dövdü.

Güneşin aydınlattığı suda yansımaları yakaladı, pulları koyu gri ve gökkuşağı renkleriyle canlıydı, yüzgeçleri alacakaranlığın çürüğümsü mor rengindeydi, kararan gökyüzüne bir yıldız perdesi çekilmişti. Gracie bir canavar gibiydi. Güzeldi.

Bu onun son insani düşüncesi oldu. Artık suya dalıyordu. Birinin etrafına dolandı... kimdi bu? Eli. Bir ismin zayıf yankısı, daha kadim ve dile getirilemeyen bir şey, beyninin derinliklerinde yaşıyordu. Bir önemi yoktu. Birlikte gölün derinliklerine doğru akıntının çekimiyle kayarken onun pullarının kendi pulları üzerinde kaydığını hissedebiliyordu.

KALP

Gracie'nin bisikletini Little Spindle'da bir çam ağacına yaslanmış halde bulduklarında Annalee, Gracie'nin annesine açıklamak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Annesi tabii ki yine de polis çağırdı. Göle dalgıçlar yolladılar. Arama başarısızdı ama içlerinden bir tanesi balık olmak için fazla büyük olan bir şeyin bacağına sürtündüğünü söyledi.

Gracie ve Eli hâlâ yazlara sahiptiler, her yıl ayaklarının altındaki çimi ve çıplak insani omuzlarındaki güneşi hissedebilmek için üç mükemmel ayları vardı. Her yaz yeni bir şehir seçiyorlar ama çoğunlukla Manhattan'a geri dönüyorlardı; orada, Yukarı Batı Yakası'ndaki bir çatı katında Annalee'yi

ve Gracie'nin şaşkın annesini ziyaret ediyorlar ve akan su gibi bir teni ve nehir yeşili gözleri olan güzeller güzeli ev sahiplerine gözlerini dikip bakmamaya çalışıyorlardı.

Sonbahar geldiğinde isimlerinden ve bedenlerinden sıyrılıp dünyanın sularında geziyorlardı. Göl onları bırakmaktan nefret ediyordu. Kaskatı kesilene kadar donup onları oraya mahkûm etmekle tehdit ediyordu ama artık derinlerin güçlü ve parlak canavarları iki olmuştu ve kamçı gibi kuyruklarıyla parıldayan gözleri vardı. Aralarında yarattıkları güç, eski kuralları ve yeni tartışmaları delip geçiyordu. Mohawk'tan geçip Hudson'a gidiyor, eğimli gri omuzları olan nehir tanrısının yanından geçiyor ve Atlantik'e varıyorlardı. Kuzey kutbunda kutup ayılarıyla tanışmışlar, Florida Keys yakınlarındaki denizayılarını korkutmuşlardı. Birbirlerine doğru kıvrılarak bir düğüm haline geliyor, Avustralya'nın kıyılarındaki denizanalarının rüya gibi olan ışıklarını izliyorlardı.

Bazen, eğer bir yük gemisinin parmaklıklarına yaslanan yalnız bir yolcu görürlerse, kendilerini gösteriyorlardı. Dalgaları deliyor, ay ışığının derilerine vurmasını sağlıyorlardı ve yabancı bir an orada duruyordu; ağzı şaşkınlıktan açık kalmış, kalbi canlı ve yalnızlığını unutmuş olarak.

Kapıyı açana kadar ne kadar erken gelmiş olduğumun farkına varmadım. Masalar ve sandalyeler boştu, oda sessizdi ve Bay Trout platformun ardından dikkatle bana bakıyordu.

“Birkaç yıl olmuştu,” dedi. “Bu dersi yeniden alacağına dair bir not ulaştı bana.”

“Evet. Tazeleme yapmak istiyorum.”

“Ne için?”

“Bilmiyorum. Geleceğim için?”

Güldü. “Aslında bunu söylememem gerekir ama bu derste öğrendiklerine gelecekte ihtiyacın olmayacak. Bunlara sadece lisede ihtiyacın var. Tik atılıp geçilecek bir kutu işte ve sen o kutuya çoktan tik attın. Hatta hatırladığım kadarıyla *mükemmel* bir şekilde.”

"Belki de bir şeyi gerçekten iyi yaptığımı hissetmek istiyordumdur." Odanın diğer köşesine geçip ön sıralardan birine oturdum.

"Öyle olsun. Keyfin nasıl isterse Flora. Ama kariyerimde hiç, sırf eğlence olsun diye ders tekrarlayan bir öğrencim olmamıştı. Hem de *yazın*."

Pencereye döndü; bu sırada parlak sabah ışığı, sanki benim aptallığımı vurgulamak istercesine camdan içeri süzülüyordu. Ama ben onun yerine, masasına istiflenmiş geometri ders kitaplarına baktım ve yemin ederim, o görüntü kalbimin ışıklarla dolmasını sağladı.

"Bunları dağıtabilirim eğer isterseniz," diye önerdim.

"Tabii ki," dedi.

Kitapları masaların üzerine koyarken, her kapağın içine kontrol kâğıtlarından yerleştirdim ve Jessica'ya, burada olmama yardımcı olduğu için sessiz teşekkürlerimi gönderdim. Okulun son haftasıydı ve en yakın arkadaşlarım tüm bu zaman boyunca uzakta olacağı için (Rachel, Tahoe'da bir yaz kampında çalışıyordu, Tara da kuzenleriyle birlikte Barcelona'ya gitmişti) ailemle birlikte geçireceğim yaz tatili üzerime üzerime geliyordu. Bu kadarı fazlaydı. "Neye ihtiyacın var?" diye sordu Jessica. O bile yaz tatilinde burada olmayacaktı ve onun ofisine yaptığım haftalık ziyaretler, şimdiye kadar okulun en zevkli kısmı olmuştu. Bana soru sorarken parmak uçlarını birleştirmesini, penceresinin kenarına dizilmiş çiçeklerini ve hatta, sanki ağlamamı teşvik edercesine hemen yanıma iştirilmiş mendil kutusunu bile özleyecektim. Ona neye ihtiyacım olduğunu bilmediğimi söyledim.

Ardından, "Belki de yaz okuluna gitmem gerekiyordur. Her gün evden çıkmak için bir sebep. Evde olduğum zamanlarda da odamda kalabilmek için bol bol ödev."

"Bu yaz hangi dersleri veriyoruz bakmam lazım..." dedi, bilgisayarını açtı ve programa bir göz attı. "Sanat ya da tiyatro olmaması çok kötü oldu."

“Geometri var mı?” diye sordum.

Başını şaşkınlıkla eğdi. “Sen trigonometride değil misin?”

“Dersi yeniden alabilirim.”

Parmakları klavye üzerinde gezindi. “Tim, yani Bay Trout, dersi Potrero kampüsünde veriyor.”

Gülümsedim. Bu daha da iyiydi. Dersi, birinci sınıftayken ilk kez aldığım zaman da öğretmenim oydu. Bana eksenlerden ve simetrilere bahseden ilk öğretmenimdi o.

“Harika,” dedim ve o da hemen kaydımı yaptı. Her ne kadar diğer yetişkinlere bu yaptığım anlamlı gelmeyecek olsa da, o bu işi benim için bir hayli kolaylaştırmıştı.

Kitapların hepsini dağıttıktan sonra Bay Trout’la birkaç dakika havadan sudan konuştuk. Ardından, “Peki, haydi git biraz etrafta dolaş. İlk dersi planlamak için birkaç dakikaya ihtiyacım var.” dedi.

Sırt çantamı öndeki sıralardan birine bıraktım ve koridora yöneldim. Birinci sınıf öğrencisi olduğum yıl, bir ya da iki hafta boyunca, ön avluda Blake’le takılabilmek için okul çıkışlarında otobüsle buraya gelmiştim. Kolunu belime dolayıp aylak aylak dikilmeyi severdi. Ben de Baker Lisesi’nden gelen, gizemli kız olmayı severdim. Okuldaki birçok öğrenci yanıma gelir ve kuzenlerini, eski sevgililerini ya da arkadaşlarını tanıyıp tanımadığımı sorardı, ben de evet, evet ve evet, derdim. Bu sırada Blake’in kolu hâlâ benim belimde olur ve ben de çoğu zaman bundan memnun olurdum.

O zamanlar ön avludan daha ileri gitme şansım olmamıştı, bu yüzden bir tur atmaya karar verdim. Ana kampüs alçak, solmuş mavi binalardan oluşuyordu ve onların gerisinde, altın yaz güneşiyle pırıl pırıl görünen tepeler uzanıyordu. Kampüsün, basketbol kortunun, havuzun ve yönetim kanadının etrafında gezindim. Sabah güneşi öylesine parlaktı ve ben de, halihazırda bildiğim bir şeyi öğrenmek üzere burada olduğum için o kadar mutluydum ki. Otoparka geldim.

Kampüs girişindeki merdivenlere yöneldiğim sırada orada üç kişinin olduğunu gördüm ve nefesim bir anda kesiliverdi.

Şimdi daha uzun, daha çılgın ve daha gürültücü görünüyorlardı.

Travis durdu ve gözlerini kısarak bana baktı.

"Hey," dedi Mimi. Saçları, eskiden olduğu uzunluktaydı ama bir tarafı kısacık kazınmıştı. Kısa tulumunun sadece sağ askısını takmıştı ve sol taraftaki toka sallanıyordu. Onu gördüğüm için yüzümün yanmaya başladığını hissedebiliyordum. "Bu sensin. Blake'in eski kız arkadaşı."

Zoraki bir şekilde gülümsedim. "Yaşadığım o tek bir ayın, bütün hayatımı tanımlayacağını hiç düşünmemiştim."

Hope, her zamanki kibarlığıyla, "Kayıp kızımız Flora!" dedi.

"Selam çocuklar," dedim.

"Lütfen geometri için burada olduğunu söyle," dedi Travis.

Onaylamak için başımı salladım çünkü konuşamıyordum. Onlarla aynı sınıfı paylaşmak, yaz okulunun bana kazandırabileceklerini düşünürken aklıma gelebilecek son şeydi. Bu dersi seçerken, şekilleri ve mantığı, açıları ve sayıları, yabancıları ve anonimliği seçmiştim. Bu, bir daha göreceğimi düşünmediğim üçlüyü seçmemiştim. Varlığı, başımın dönmesine ve ellerimin tir tir titremesine neden olan bu kızı seçmemiştim. Onların peşinden merdivenlerden çıkarken, her ne kadar başka yere bakmaya çalışsam da gözlerim Mimi'nin, tulumuyla kısa bluzunun arasından görünen çıplak tenine kayıyordu.

Birinci sınıf öğrencisiyken, Blake'le aynı avluda takıldığım zamanlarda, onunla aramızdaki şeyin bir yere varmayacağını biliyordum. Her ne kadar kollarını bana dolamasından hoşlanıyor olsam da. Bana bakışından, onun sevgilisi olmaktan hoşlanıyor olsam da... O zamanlar bile, benliğim hakkındaki bazı gerçekler, kalbimin derinliklerinden su yü-

züne çıkıyordu. Burada dururken, ihtiyacım olmadığı halde aldığım dersin sınıfının önünde dikilirken, aynı gerçekler yeniden hortluyor gibiydi. Çünkü onları ilk kez yerinden oynatan kişi de Mimi Park'tı.

O zamanlar, en az bir kulağında kulaklığı takılı olurdu; gözleri uzaklara dalar ve başı, ona dikkatle bakmadığı sürece kimsenin fark etmeyeceği kadar belli belirsiz bir şekilde sallanırdı. Bir keresinde bana bir şarkıyı duyup duymadığı sormuştu ve ben de hayır, demiştim; hemen sağ kulaklığını çıkarıp nazikçe benim kulağıma takmıştı. Çalan grup Nirvana'ydı, *Come As You Are*. Kurt Cobain neredeyse yirmi yıldır ölüydü; daha önceden tabii ki onu duymuştum ama gerçekten *duyduğum* söylenemezdi. Ve şimdi aynı anda ikimize de şarkı söylüyordu. *Sadece* bize. Sesi onun sol kulağında, benimse sağ kulağımda çınılıyordu. Tüm şarkıyı orada, ön avluda beraber dinledik; ona bakıp gülümsedim ve kulaklığı geri almasın diye hemen başımla onayladım ama bir daha yüzüne bakmaya cesaret edemedim. Gözlerimiz buluştuğunda çok fazla şey olmuştu. Converse ayakkabılarıma ve bir sakız ambalajına baktım. Onun Vans ayakkabılarına ve betonun arasından baş veren sarı çiçeğe baktım. Gitarın sesi, sanki suyun altında çalınıyormuş gibi geliyordu. Şarkının sözleri kafa karıştırıcı ve biraz da çelişkiliydi, tıpkı erkek arkadaşının kolu beline dolanmışken, öpüşme isteğiyle dolu olduğun bir kızla aynı kulaklığı paylaşmak gibiydi.

Şarkı sona erince uzandı ve kulaklığı kulağımdan çekip aldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Güzeldi," dedim.

Şimdi, üçüncü sınıfın yazında, insanlarla dolup taşan bir avluda bir şarkıyı paylaşmak için seçilmiş olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyordum. Ona mezunlar balosuna katılıp katılmayacağını sorduğumu ve onun kampa gitmekle ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyordum. Blake'le ayrıldığımız

zaman ağlamaktan nasıl perişan olduğumu ve üzüntümün büyük bir bölümünün, Potrero Lisesi kampüsünde geçirdiğimiz o öğleden sonraları kaybedeceğimden kaynaklandığını, Mimi'yi uzaktan her görüşümde beni sarıp sarmalayan o isyan ışığını hatırlıyordum.

Sınıfın kapısına gelmiştik. Onlar kapının eşiğini geçip sınıfın arka kısımlarına yöneldiler. Eğer çantam hâlâ omzumda asılı olsaydı, onlarla birlikte devam edip yanlarına otururdum. Ama eşyalarım ön sırada, onları bıraktığım yerde duruyorlardı. Bu durumda sınıfı dolaşıp ön sıraya gitmem, eşyalarımı toplayıp yeniden sınıfın arkasına dönmem ve yakınlarındaki bir sıranın boş olup olmadığına bakmam gerekecekti. Hem beni orada isteyip istemeyeceklerini bile bilmiyordum; belki de gruplarına dördüncü bir kişiyi eklemekten hoşlanmayacaklardı, bu yüzden eşyalarımın olduğu sıraya oturdum. Belki de yarın her şey daha farklı olurdu.

Bay Trout beyaz tahtanın önünde bekliyordu. Derse hazırlanmak için zaman istediğini sanmıştım ama görünüşe göre zamanını, tahtaya pullarla kaplı dev bir balık çizmekle harcamıştı. Herkesin dikkatini çekmeyi başardıktan sonra balığın burun kısmının tam ucuna bir "Bay" yazdı.*

"Yaz okuluna hoş geldiniz," dedi ama bunu duyduğumda hissetmeyi beklediğim sakinlik hissi gelmedi çünkü Mimi de buradaydı, beş sıra arkamda oturuyordu.

Döndüğümde evde kimse yoktu. Çantamı asmak için askılığa gittiğimde üzerine yapıştırılmış not kâğıdını görünce durdum, kâğıtta *Bırakılacak* yazıyordu. Pirinçten yapılma askılığın her kancası farklı bir hayvan şeklindeydi. Gergedanın boynuzuna, filin hortumuna dokundum. Çantamı omzuma geri astım ve oturma odasına yöneldim ama kafamı çevirdiğim her yerde not kâğıtları vardı. Antika saatin

* Trout, İngilizcede alabalık anlamına gelmektedir. -çn

üzerinde *Craiglist** yazıyordu. Büyükanнемin portresinin üzerinde bir soru işareti vardı. Üzeri, kahve ve çay kupalarından yadigâr soluk halkalarla dolu olan yan sehpanın üzerinde ise *Goodwill*** yazıyordu.

Yüzümü yere çevirdim, halılara dikkatlice tutturulmuş daha fazla not kâğıdı vardı; odayı geçip yukarı, odama yöneldim. Çantamı yere bıraktım. Sandaletlerimi çıkardım. Nevresimi açıp yatağıma girdim. Mümkün olduğunca tor-top olana kadar kıvrıldım. Kendimi uykunun kollarına bıraktım.

Yeniden pazartesi olmuştu. Sınıfa yaklaştığım sırada, Mimi, Hope ve Travis'in açık duran sınıf kapısının önünde olduklarını gördüm ve onlarla konuşmak için cesaretimi toplamaya çalıştım. Şimdiye kadar işleri berbat etmiştim. Daha ilk gün, en azından ikinci gün onlara katılmam gerekirdi. Şimdi aradan çok zaman geçmişti ve onlar da yanlarına oturmam için bir teklifte bulunmamışlardı; konuşmalarımız zayıf selamlardan ve görüşürüzlerden ibaretti.

Neyse ki aradığım cesarete ihtiyacım yoktu çünkü Hope beni gördüğü an, "Flora, gel de Mimi'nin dövmesine bir bak!" dedi.

Ben de onlara katıldım. Sağ kolunun iç kısmında, neredeyse gerçek boyutunda bir acem lalesi vardı.

"Annenin bunu yapmana izin verdiğine inanamıyorum," dedi Travis.

"Ne diyebilirim ki? Ben isyanın çocuğuyum."

"Muhteşem görünüyor," dedim. "Yaprakları... gerçekten harika."

Bunu söylediğim an utançtan kıpkırmızı kesildiğimi hissettim çünkü bu neredeyse *sen harikası*, demek gibi bir şeydi.

* İş, konut, kişisel ürünler ve hizmetler için ilanların bulunduğu bir internet servisi. —çn

** İkinci el eşya satışı yapan bir yardım kuruluşu. —çn

İşin aslı, dövme gerçekten çok güzeldi ama canlı turuncusu ve yeşili, onun yüzüyle, dizleriyle ya da şimdiki gibi, kendinden emin bir şekilde kolunu bize uzattığı pozuyla kıyaslanamazdı bile.

"Ben de dövme yaptırmak istiyorum aslında," dedim. "Nasıl olacağını bile planladım."

Onlara yaptıracığım yeri, pazımın iç kısmını gösterdim.

"Nasıl bir dövme yaptıracaksın?" diye sordu Travis.

"Kelimeler. Bir deyiş. *Aşkın Sonu*."

Mimi gözlerini kısarak bana baktı. "Nereden bu deyiş?"

"Sadece kafamdaki bir şey işte."

Bu, canımı yakan, bir türlü kurtulamadığım ve beni sa-
bahları erkenden uyandıran bir şeydi. Bununla ilgili bir şey
yaparsam, sonsuza kadar vücudumda taşırsam, kalbimden
atmayı başarabilirim, diye düşünmüştüm.

"Kulağa bir şarkı gibi geliyor," dedi Hope. "Ya da bir
kitap belki. Dövme olarak gözümde canlandıramadım."

"Fıstıklara karşı bir uyarı işareti de olur tabii ki," dedi
Travis. "Tüm kızlar uzak, çok uzak durmaları gerektiğini
bilirler."

Yeniden kıpkırmızı olmuşum. Potrero Lisesi'nde dedi-
kodusu yapılacak kadar kayda değer olduğumun farkında
değildim ama görünüşe göre öyleydim. Başımı kaldırıncı
Mimi'nin beni izlediğini fark ettim.

"Hey, *çocuklar*," diye seslendi Bay Trout sınıftan. "Genç
dimağlarınızı hüsrana uğratmak istemem ancak ders, sını-
fın içinde yapılıyor."

Neredeyse onların ardından sınıfın arkasına gidiyor-
dum ama arkada sadece üç boş sıra olduğunu görünce ön-
deki her zamanki yerime geçtim.

Bugün Bay Trout, her ne kadar henüz duyurmamış olsa
da, çokgenleri işliyordu. Tahtaya çizdiği şekillerden bunu an-
layabiliyordum. Hepsinin isimlerini biliyordum. Üçgen, dört-
gen, beşgen, altıgen, yedigen, sekizgen, dokuzgen, ongen...

"Tüm bunların ortak özelliği nedir?" diye sordu sınıfa.

"Hepsi şekiller, öyle değil mi?" diye mırıldanıyordu herkes. "Hepsinin düz çizgileri var?"

"Evet," dedi Bay Trout. "Başka?"

Defterime çokgenlerle ilgili bildiğim her şeyi yazdım. Birbirlerine iki ucu sınırlı doğru parçalarıyla bağlı olduklarını. Köşeleri ve köşelerinin birleştiği noktalarla ilgili bilgileri. Çokgenlerin içinde kalan bölgeye alan dendiğini.

Dışbükeylik ve içbükeylik, ardından düzgün çokgenler ve yıldız çokgen ile ilgili bildiklerimi yazdım. Eşitlik ve simetri ile ilgili her şeyi yazdım, her kelime yüreğimi daha da yatıştırıyordu. Bu sırada Bay Trout da, bildiğim tüm bu şeyleri anlatıyordu. Çoğu zaman sıkılmış gibi görünüyordu ama bir önemi yoktu. Kelimeler ağızından çıkıyor, sınıfı geçiyor ve ben hayret ediyordum çünkü *o da* tüm bunları dinliyordu.

Eve döndüğümde annemle babamı oturma odasında, ellerinde not kâğıtlarıyla büfenin önünde dikilirken buldum.

"Şuna baksana," dedi annem alayla, elinde servis tabaklarımızdan biri vardı. "Şunu alırken aklımız neredeydi acaba?"

Tüm hayatım boyunca kullandığımız tabaklardan biriydi. Ben tabakta hiçbir sorun göremiyordum ama babam da onun gibi alayla ellerini kaldırdı.

"Ne diyebilirim ki?" dedi. "Doksanlar çılgınlığı işte."

"Goodwill yığınınına koyalım mı? Yoksa sen ister misin?"

"Ah, tabii ki Goodwill'e gidecek." dedi babam.

Tabağı, not kâğıtlarıyla işaretlenmiş üç yığının durduğu yemek masasına götürdü. *Onun, Benim ve Goodwill*. Goodwill yığını giderek büyüyordu, neredeyse masasının tamamını kaplamıştı.

"Hiçbir şeyi tutmayacak mısınız siz?" diye sordum.

"Ah," dedi babam. "Selam Flora."

Annem odanın diğer köşesinden el salladı. "Burada olduğunu fark etmemiştim bile!" dedi.

Odamda ders kitabını açtım ve dersi yeniden alan biri olarak yapmama gerek olmayan ödevi yapmaya başladım. Bay Trout sadece tek sayı problemlerinden vermişti ama yine de yapmaya karar verdim. İletkiyle mükemmel bir daire çizdiğim sırada kapım çalındı.

Girin demememe rağmen kapı gıcırdayarak açıldı.

"Nasıl gidiyor?" diye sordu annem.

"İyi. Ödevlerimi yapıyorum."

"Ders seni zorluyor mu?"

Omuzlarımı silkтім.

"Hangi dersti bu arada?"

"Geometri."

Önce başını salladı, ardından şaşkınlıkla yana eğdi. "Sanki geometri dersini daha önceden de almıştın?"

Cevap vermedim ama bunun bir önemi yok gibiydi. Odama göz atmaya başlamıştı bile. Göğsüm daralmaya, midem sıkışmaya başlamıştı ve Jessica'nın, bu hislere bir ses vermem konusunda söylediklerini duyar gibi oluyordum.

"Götüreceğin eşyalara karar verdin mi?"

"Her şey," dedim.

"Daha güzel bir masa alabiliriz. Daha modern bir şey."

"Evde geçireceğim sadece bir yılım kaldı zaten."

"Peki. Yeni odanda nasıl durduklarına bakar ona göre karar verimiz o halde."

"Tam da buna başlamıştım," deyip ders kitabımı işaret ettim.

"Ah! Seni yalnız bırakayım o zaman. Cumartesi gününü iple çekiyorum. Bir arkadaşım, Berkeley'de göz atabileceğimiz bir mağazadan bahsetti bana."

"Nerede oturacağımızı bile bilmeden perde alışverişine gitmek istediğine emin misin?"

“İstediğim stili biliyorum nasıl olsa. Türk motifleri olan bir şeyler. Gidip neler var bakabiliriz.”

“Tamam,” dedim.

“Süper. Sen işine geri dön. Babanla koridordaki dolaba bakacağız birazdan. Biliyor musun, bu işle uğraşırken gerçekten çok eğleniyoruz.” Söylediğini kanıtlamak ister gibi bana heyecanlı bir şekilde göz kırptı. “Bir şeyleri layığıyla sona erdirebilmek çok önemli ve biz de hatıraları yad ediyoruz, gülüyoruz. Birçok şeyden kurtuluyoruz ve bu harika hissettiriyor.”

Görüşüm önce bulanıklaştı, ardından düzeldi. Sanki vücudumda sürekli dolup taşan, tehlikeli bir arı kovarı vardı ama ben tüm bunları bastırmayı başarak, “Senin adına sevindim. Şimdi ödevime dönmem gerek,” demeyi başardım.

Kitaba geri döndüm ama artık neye baktığımı bile göremiyordum. Kapının kapandığını duyana kadar yerimden kıpırdamadım. Annemin ayak sesleri giderek duyulmaz oldu. Not defterimde yeni bir sayfaya geçtim ve iletkeyi aldım ama çizerken o kadar çok bastırmıştım ki kalemimin ucu kırıldı.

Ödevimi bir kenara bırakıp bilgisayarımı açtım. Türk dokumalarını araştırmaya başladım ve Pintererest’te yeni bir pano oluşturdum. Desenler, renkler ve ilham için Türk fayanslarının görsellerini topladım. Yorgunluktan bitkin düşene ve yatağımın rahatlığına gömülene dek hayvanların, çiçeklerin ve ağaçların bulunduğu farklı geleneksel motifleri araştırdım.

Pisagor Teoremi’ni işlediğimiz bir dersin ortasında, Bay Trout pencerede bir şey gördü. Yüz ifadesi büyük bir değişime uğradı ve yüzüne büyük bir gülümseme yayıldı. Ben de neye baktığını görmek için pencereye döndüm. Dışarıda bir kadın vardı, elinde de bir piknik sepeti taşıyordu.

"Flora," dedi Bay Trout, "Bana bir iyilik yap ve bu ispatı sen tamamla, olur mu? Ardından da bir sonrakine geç." Kapıya doğru giderken yeniden bana döndü. "Sonra da bir sonrakine."

Beyaz tahtanın önüne geçtim ve kalemi elime aldım. Pencereden Bay Trout'un kadını kucakladığını görebiliyordum. Ayrıldıklarında kadın, kolunun altına sıkıştırdığı piknik örtüsünü çıkardı ve oracığa, sınıfın önündeki çimenlerin üzerine seriverdi.

Bay Trout'un çizimini bitirdim ve ne yaptığımı açıklayıp sınıfa doğru döndüm. Herkes, piknik sepetinden kâğıda sarılı ve fiyonklarla bağlı iki sandviç çıkaran kadını izliyordu. Sonra sepetten çileklerle dolu bir tabak ve flüt şampanya bardakları çıktı. Kadın abartılı hareketlerle maden suyu şişesini çıkarırken bir şeyler söyledi ve ikisi de başlarını geriye atarak gülmeye başladılar.

Orada hiçbir şey yapmadan dikilirken kendimi tuhaf hissediyordum, bu yüzden notlarına bir göz atıp anlatacağım bir sonraki şeyi görmeye çalıştım. Az önce çizdiklerimi silip yerine yenisini çizmeye başladım.

"Peki, bu da cebirsel ispat," dedim. " A kare artı b kare eşittir c kare."

Büyük bir kare ile içerisinde eğik duran daha küçük bir kare çizdim ve tüm parçaları sınıflandırdım. Bu sefer arkama dönme gereği bile hissetmemiştim çünkü kimsenin beni dinlemediğini biliyordum. Bitirdiğimde kalemi tahtanın kenarına koydum ve pencereden dışarı baktım. Bay Trout ve kadın örtünün üzerinde pek rahat görünüyorlardı; bir cumartesi öğlenini bir parkta geçiriyorlarmış gibi keyifle yemeklerini yiyor ve muhabbet ediyorlardı. Sınıftaki herkes pencereye doğru dönmüş onları izliyordu.

Mimi dışındaki herkes. O bana bakıyordu.

Birdenbire her şey geri geldi: Blake'i meşe ağacının önünde beklerken onu ilk görüşüm. O gün Eşcinsel-Hetero-

seksüel Birliği'nin el ilanlarını dağıtıyordu. "Buna gidiyor musun?" diye sordu bana. Başımı hayır anlamında salladım. "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. "Çok yazık." Yine de bana bir el ilanı verdi.

Birkaç hafta sonra onu aynı ağacın altında gördüğümde kalbim deliler gibi atmaya başlamıştı. "Kulüp nasıl gidiyor?" diye sordum.

Omuzlarını silkti. "Aslında gitmiyor. Çok fazla heteroseksüel, çok az eşcinsel var; bu da amacımızın boşa çıkmasına neden oluyor."

Travis ve Hope da onun yanındaydılar.

"Bizi suçlama," dedi Travis. "Biz sadece sana destek olmaya çalışıyoruz."

"Her neyse, ben de kulüp insanı olmadığımı düşünmeye başladım zaten," dedi Mimi.

Şimdi, neredeyse üç yıl sonra öğretmenimiz dışarıda piknik yaparken ve tüm sınıf bu durumla meşgul iken, o elini kaldırdı.

"Evet?" dedim.

"Neden bu dersi alıyorsun?"

Sebebi belki de ânın tuhaflığından kaynaklanıyordu. Ya da belki de birlikte olduğumuz yirmi kadar öğrenci bize bakmadığı için, Mimi ile sınıfta baş başa gibiydik. Sebep ne olursa olsun, ona dürüstçe cevap vermeye karar verdim.

"Çünkü evden çıkmam gerekiyordu."

"Kampa gidiyoruz," dedi Mimi, iki saat sonra. "Katılmak ister misin?"

Bay Trout ile hanım arkadaşının pikniklerini yaptıkları yerdeydik ama yaptıkları şeye dair tüm kanıtlar toplanmıştı. Bay Trout sınıfa sanki hiçbir şey olmamış gibi gelmiş ve bize, yemeğe gidebileceğimizi söylemişti.

"Ne zaman?" diye sordum.

"Yarın sabah, birkaç geceliğine Muir Plajı'na gideceğiz."

"Gelebileceğimi sanmıyorum," dedim. "Gelmek isterdim ama başka planlarım var."

"4 Temmuz partisi mi?"

"Pek sayılmaz. Dekorasyon meseleleri. Annemle."

"Kötü oldu, geometri için yardımın işimize yarayabilirdi."

"Ah," dedim. "Yani sadece beş ders peşindesin."

"Sadece o değil."

Tam o sırada Bay Trout, "Ara bitti!" diye bağırdı sınıfa doğru. "Her seferinde size bunu söylememe gerek kalmamalı! Zamanı gösteren akıllı telefonlarınız var!"

"Mesaisi sırasında piknik yapan biri için oldukça cesur bir açıklama," diye bağırdı Travis ona doğru.

"Bu doğru," dedi Bay Trout. "Ama yine de sorumlu kişi benim."

Etrafımda döndüm ve sınıfa girdim.

Günün sonunda, Mimi sınıftan çıkarken bana bir not bıraktı. Çok kısa olan tarihimizde bu bana verdiği ikinci kâğıt parçasıydı. Bu seferki EHB el ilanından çok daha büyüktü ve katlanarak küçük bir kare haline getirilmişti. *Planların değişirse diye*, yazıyordu üstünde. Altında da bir çadır, birkaç ağaç, ay, yıldızlar ve bir ateş çizimi vardı. Onun da altına *Muir Plajı, 12. mevki*, yazmıştı.

"Önce latteler," dedi annem. "Ardından perde mağazası!"

Ayrı arabalarla gitmekte ısrar etmişti çünkü daha sonra yapması gereken işleri de vardı. O, her zaman gittiğimiz kafede siparişleri verirken, ben de bir masa seçtim ve hazırladığım panoyu göstermek için dizüstü bilgisayarımı açtım.

"Ah, bu çok eğlenceli," dedi oturduğunda. "Şuna bak sana! Rengine bayıldım."

"Ben de sevdim," dedim ve topladığım diğer görselleri göstermek için sayfada aşağı kaydım. "Düşündüm de, belki

de perdeleri önceden, yaşayacağımız yeri bilmeden almak o kadar da çılgın bir fikir değildir. Bir dekorasyon temasına göre ilerlememizi sağlayabilir.”

“Çok akıllısın. Sanırım barista bizim isimlerimizi seslendi.” dedi annem. “Hadi gidelim.”

Kumaş mağazasına doğru sürdük ve lattelerimizi dışarıda bitirdik. Ön vitrinden birçok seçeneğimiz olduğunu görebiliyordum ve içimden, heyecanlı hissetmenin iyi bir şey olduğunu, kendime ihanet etmediğimi söyleyip duruyordum. Jessica’nın da sürekli söylediği gibi, duygular karmaşık olabiliyordu. Birbirleriyle çelişebiliyorlardı. Bazen anlamlı olmalarına gerek yoktu.

Pencereden baktım ve duvarda asılı bir desen gözüme takıldı.

“Sanırım bir tane gördüm,” dedim anneme.

“Nerede?” diye sordu.

“Şu pencerenin yanındaki, üçüncü olan.”

Annemin pencerede benimkinin yanında yansıyan yüzü, ona bir şey gösteriyor olmak... Bu, Aşkın Sonu’nun belirmesinden ve uykumda bile kendi kendini tekrarlamaya başlamasından önce var olan, kaybolmuş bir şeyi yeniden ortaya çıkarmıştı sanki. Kahve bardaklarımızı çöpe attık ve mağazaya girdik.

“Merhaba!” dedi tezgâhın ardındaki kadın. “Siparişleriniz geldi.”

“Ne siparişi?” dedim.

Annem, şirin bir hareketmiş gibi omuzlarını silkti. “Yakalandım! Önceden gelip ufak bir gezinti yapmadan edemedim. Birkaç gün önce geldim ve gördüğüm bir basma kumaşa bayıldım.”

“O zaman ben neden buradayım?”

“Bir takım kumaştan çok daha fazlasına ihtiyacımız olacak. Şimdi, sen söylediğin kumaşı göster bana.”

Pencereden gördüğüm kumaşın asılı olduğu duvara doğru götürdüm onu ama yakından, düşündüğüm kadar güzel görünmüyordu.

"Harika renkler," dedi annem. "Gel de benim ne seçtiğimi gör, bayılacağından eminim."

Satış görevlisi tezgâhın üzerine annemin incelemesi için bir kumaş örneği koydu. Mavi ve beyaz ikat kumaştı; Türk desenleriyle, birlikte baktığımız sıcak renklerle alakası bile yoktu.

"Çok güzel, değil mi? Belki rüstik bir kahve sehпасıyla ve deri bir koltukla..." Kaşları kalktı ve beklentiyle gülümsedi.

"Kulağa güzel geliyor," diyerek cümlesini tamamladım.

"Tamam," dedi. "Senin için bir sürprizim var. Bir duruşumuz daha var. Beni takip et!"

Tünelden geçip otobana çıkarken ve küçük banliyö kasa-balarının bulunduğu tarafa giderken annemi takip ettim. Yerleşim yerlerinin olduğu bir sokağa saptı ve ben de onun peşinden sokağa girdim. Yeni yapılan bir sitenin önünde durdu. Elinde bir anahtar tutuyordu, koluna ise perdelerin olduğu poşeti asmıştı.

"Neler oluyor?" dedim.

"Gel de gör," dedi melodik bir şekilde. Sonra da beni kırmızı bir kapıya doğru giden beton merdivenlere yönlendirdi. Anahtarla kapıyı açtı ve karşımızda boş bir salon görüldü. "Sürpriz! Evine hoş geldin Flora."

Arı kovani hissi geri gelmişti; vızıldıyorlar ve kanatlarını çırpıyorlardı. Görüşüm de yeniden bulanmaya başlamıştı. "Sen şaka mı yapıyorsun ya?"

Yüzünden anlık bir kafa karışıklığı geçer gibi oldu.

"Beğenmedin mi?"

"Sürpriz! Evine hoş geldin? Perdeleri seçerken hana yardımcı olsana?"

"Flora..."

Çoktan arkamı dönmüştüm. Merdivenlere çıkmış, arabaya dönmüş ve yola koyulmuştum bile. Arabayı sürerken ona bir kez bile bakmamıştım. Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu, nitekim kısa süre sonra arabayı kenara çekip durmak zorunda kaldım çünkü gözyaşlarımdan yolu bile göremiyordum.

İnsanların boşandıklarında sahip oldukları şeyler için sürekli didiştiklerini düşünürdüm. Ev, araba, eşyalar. Hâlâ etrafta olan düğün hediyeleri. Sanat koleksiyonu yapan insanlar ki anne ve babam öyleydi, koleksiyonda bulunan parçalar. İnsanların bir zamanlar hayatının parçası olmuş şeylere tutunmaya çalıştıklarını düşünürdüm. Yaşanılan yılların bir önemi olduğunu sanırdım.

İkili koltuğu istiyordum. Papatyalı kupaları istiyordum. Yumurta kaplarını istiyordum. Hoş geldiniz paspasını ve büyükanneimin portresini ve sallanan atı ve duvarlardaki duvar kâğıtlarını istiyordum. Piyanoyu ve Navajo kilimini istiyordum. Odamı ve babamı istiyordum ve istiyordum, istiyordum, *istiyordum*.

“Bizden hoşlanıyorsun!” dedi Travis, ben arabadan inmiş çakıllı yoldan çimenliğe adımımı atarken.

“Tabii ki sizden hoşlanıyorum.”

“Sınıfta bizimle oturmuyorsun,” dedi Hope. “Bu kalbimizi kırıyor biraz.”

Üçü de farklı parlak renklerdeki katlanan sandalyelere tünemişti. Mimi, parlak kırmızı renkte sandaletler giydiği ayaklarını bir ağaç kütüğüne uzatmıştı. Tulumunun takmadığı askısını elinde evirip çevirirken bana gülümsedi. Kızardığımı hissedebiliyordum, sanki yeniden birinci sınıfı yaşıyor gibiydim. Ama şimdi ikimiz de daha büyüttük ve istediğimiz şeyleri söylemekte özgürdük.

“Geleceğini ummuştum,” dedi.

Komik bir şeyler söylemek için ağzımı açtım ama onun yerine hıçkırıklar ve peşinden ağlama geldi. Gözyaşlarım peşi sıra iniyordu. Bunun olacağını hiç tahmin etmemiştim. Ellerimle yüzümü kapadım hemen.

"Aman Tanrım," dedim. "Bu çok utanç verici." Neyse ki gülmeye başlamıştım yeniden, nereden çıktığı belli olmayan ağlama durmuştu.

"İyi misin?" dedi Hope.

"Sanırım zor bir... gündü. Aydı. Hatta birkaç yıld.".

"Biz de neyin olduğunu düşünüyorduk. Bizim dışımızda kimseyle konuşmuyorsun ki bizimle de zoraki konuşuyorsun sanki."

"Habire dalıp gidiyorsun," dedi Travis.

"Üzgün görünüyorsun," dedi Mimi. "Eskiden daha çok gülüyordun."

"Annemle babam boşanıyor." dedim. Bunu Jessica dışında kimseye söylememiştim. Boşanmak çok sık olan bir şeydi ve insanlar gerçekten korkunç şeylerle yüzleşirken bu çok ayrıcalıklı bir problem gibi görünüyordu. Ama bir kez konuşmaya başlamıştım ve susmaya niyetim yoktu. "İki yıldır bir ayrılıp bir barışıyorlardı. Bir süredir de ayrı yaşıyorlardı. Uzun bir zaman birbirlerinden nefret ettiler ama ölesiye bir nefretten bahsediyorum. Ama şimdi boşanacakları kesinleşti ve o nefret uçtu gitti. Bildiğin neşeliler artık. Babamın geçen gün ıslık çaldığını duydum."

"O yüzden sen de geometriyi öğretebilecek kadar iyi biliyorken dersi yeniden almaya karar verdin," dedi Mimi. "Dekorasyon meselelerine ne oldu?"

Kafamı salladım. "Felaket, hiç sorma,"

"Eh," dedi Travis, "kaçmak zorunda kalmış olabilirsin ama kendini cennette buldun en azından."

Doğru söylüyordu. Ormanın içindeydik ama okyanusun kokusunu alabiliyordum. Başımızın hemen üstünde sekoya ağaçları yükseliyordu ve yakınımdaki bir daldan mavi bir

kuş sürüsü havalandı. Onların gökyüzüne yükselişlerini, havada bir yükselip bir alçalmalarını, önce birbirlerinden uzaklaşıp ardından yeniden bir araya gelmelerini izledim ta ki onlar gözden kaybolana kadar. Kamp alanına doğru döndüm ve her şeye bir göz attım. İki çadır kurulmuştu ve yanlarına düzenli bir şekilde koyulmuş sırt çantaları vardı. Sandalyelerinin çevrelediği bir ateş alanı vardı ve hemen yanında da, California eyalet park çıkartmalarıyla kaplanmış, dev bir soğutucu vardı.

Bu işte usta oldukları ortadaydı.

"Baksanıza çocuklar," dedim. "Çok hazırlıksız geldim. Yolda markete uğradım ama bir tek diş fırçası alabildim."

"Benim çadırım iki kişilik," dedi Hope.

"Benim de fazladan bir battaniyem var," dedi Mimi.

Travis ön taraftaki eski Volvo'yu işaret ederek, "Arabamda küçük bir köyü giydirecek kadar eşofman üstü var." dedi.

Gülmek o kadar iyi gelmişti ki.

"Ee, seni bizim gibi başıbozuklarla kamp yapmaya mecbur bırakan şey neydi?" diye sordu Travis.

"Neden başıbozuk oluyormuşsunuz ki?"

"Başlangıç olarak," dedi Mimi. "Hepimiz matematikten çıkıyoruz."

"Ayrıca hepimiz meleziz," diye devam etti Travis. "Mimi yarı koreli Amerikan, yarı beyaz; ben yarı Meksikalı, yarı beyazım ve son olarak Hope... Aslında, onun işi herkesinden zor."

Hope yapmacık bir ciddiyetle başını sallayarak, "Yarı Fransız yarı Felemenk."

"Tüm bunların yanında," dedi Mimi, "Lise tarihinde hiç kavga etmeyen, birbirlerine âşık olmayan ve bir diğnerinin sevgilisiyle yiyişmeyen tek grubuz."

"Kamp alanlarında, evde olduğumuzdan daha rahat hissediyoruz kendimizi," dedi Hope.

"Son üç yılda, dört tane ayıyla karşılaştık ve şimdiye kadar yenmemeyi başardık."

"Ve," dedi Mimi son olarak, "Biz hiç, bir kez bile lise balosuna katılmadık."

"Neden?" diye sordum.

"Onun yerine kamp yaptık." dedi Hope. "Birinci sınıfın mezunlar balosunda başladık. Tabii o zamanlar ailelerimiz tek başımıza kamp yapmamıza izin vermiyorlardı, bu yüzden Travis'in ailesi çadırlarını evlerinin birkaç sokak ötesine kurdu ve her saat başı bizi kontrole geldi."

"Çok tatlıymış," dedim.

Mimi, "İkinci sınıfta bir kez Hope'un evinin arka bahçesinde kamp yaptık." dedi.

"Çaresizlik işte," dedi Hope. "Hiçbirimizin ailesi aralık ayında kampa gitmek istemedi."

"Balık sever misin?" diye sordu Travis. "Öğretmenimizin onuruna alabalık getirdik."

"Ciddi misin?"

"Her zaman alabalık yaparız ızgarada ama bu sefer özel bir yeri var."

"Ama alkol cephesinde iyi haberler yok ne yazık ki," dedi Hope, sırt çantalarından birini açarken. "Ancak dibi görünmüş bir şişeyi aşırabildim."

Travis şişenin üzerindeki etiketi inceledi. "Burbon."

"Ben zaten kampta çay içmeyi daha çok seviyorum," dedi Mimi elindeki kupayı kaldırarak.

"Peki, çay getirdin mi?"

"Etrafta bir sürü nane var," dedi Mimi.

"Yani tutup kopardın ve bardağının içine mi attın?"

"Evet."

"İğrenç."

"Neden bahsettiğini hiç anlamadım," dedi Mimi. "Bunu her zaman yapıyorum. Nane çayı nasıl iğrenç olabilir ki?"

"Ama ona çay demek doğru mu?" dedi Travis. "Çünkü benim bildiğim çay *kuru* olur."

Mimi başını salladı ve gözlerini kocaman açıp kupasının içine baktı.

"Bakamıyorum bile," dedi Hope.

"Hiçbir zaman öğrenmesek de olur," dedi Travis.

"Ben denemek isterim," dedim. "Çayı yani."

Mimi bana döndü. "Bunda benimle birliktessin yani?"

Ona gülümsedim ve omuzlarımı silktim. "Sanırım hoşuma gidip gitmeyeceğini görmek için önce tatmam lazım."

Ayaklandı. Kupasını kalktığı yere dikkatlice koydu. Bacaklarında, dayandığı kayanın bıraktığı ufak tefek izler vardı. Bir nane tutamının olduğu yöne doğru yürüdü ve köklerden birini koparışını izledim.

Şişeden teneke demliğe su doldurdu ve demliği ateşin üzerine yerleştirdi.

"Yanında kupa getirdin mi?" diye sordu.

Başımı hayır anlamında salladım.

Çadırına girdi ve birkaç saniye sonra elinde yeşil bir kupa ile geri döndü. O an, onun ağzının da bu kupaya değmiş olabileceğini ve birazdan benimkinin de değeceğini düşünmeden edemedim. Kupanın içine benim için kopardığı naneği attı. Üzerine sıcak su ekledi ve kupayı bana verdi.

"Birkaç dakika demlensin," dedi.

"Baksana," dedi Hope yemekten sonra. "Dövmenle ilgili düşündüm de, eğer söylediğin gibi dövmeyi yaptırırsan, diğer koluna da *Aşkın Başlangıcı* yazdırman gerekir bence. Böylece, ister sağdan sola oku, istersen soldan sağa, aşkın başladığı ama şimdi sona erdiği ya da aşkın bir zamanlar bittiği ama şimdi yeniden başladığı anlamına gelebilir."

Yaktıkları ateş hâlâ güçlüydü ve vuran ışık herkesin yüzünü aydınlatıyordu.

"Ama aşkın sonsuz olması gerektiğini düşünüyorum," dedim.

Travis içini çekti. "Çocukken aklımıza sokulan yalanlardan biri daha işte. En azından bu konuda mutlular sanırım."

"Mutlu değiller," dedim. "Sadece kendilerini yok etmiş durumdalar."

Geçen ocak ayında yaşadığımız bir akşam vardı; anemle ben, o geceyi hiç yaşanmamış kabul etmeye karar vermiştik. Tatiller stresle, trafikle ve seyahatlerle doluydu. Her zaman olduğu gibi Noel'i geçirmek için arabayla Portland'a gitmiştik ve kuzenlerime, teyzeme, amcama açılabilme umuduyla kalbim sıkışır gibi oluyordu. İçlerinden birinin bana, geçen yıl olduğu gibi, bir erkek arkadaşım olup olmadığını soracağını biliyordum ve onlara kuru bir hayır, demek istemiyordum. Ama buna o kadar yoğunlaşmıştım ki annemle babamın birbirlerine her zamankinden daha kötü davrandıklarını fark etmedim. Ancak eve döndüğümüzde kafam yerine gelmişti ve artık durumun farkındaydım. Ay boyunca çoğu zaman birlikteydiler ama ev, bir tuzaktan farksızdı: Tek bir yanlış adımda tavandan üstünüze bıçaklar inecek ya da salon bir anda zehirli gazla dolacak gibiydi.

Ay sonunda babam, birkaç kasaba uzakta, arkadaşlarından birinde kalmaya başladı. Bir gece ödevlerimi bitirmek için geç saatte ayaktaydım, konsantre olmaya çalışıyordum ve bir şeyler atıştırmanın işimi kolaylaştırabileceğini düşündüm.

Annem de aşağıdaydı, mutfak masasında tek başına oturuyordu.

"İşleri hiç de kolaylaştırmadı bu," dedi birden bire, "sen ailedekilere söylerken yani. Buna senin sebep olduğunu söylemiyorum çünkü ondan önce de aramız pek iyi değildi ve bir de üstüne stres eklendi... ve Noel'de de."

Onlara her şeyi anlattım.

Mimi, "Umarım, 'Bu çok boktan anne,' demişsindir," dedi.

"Hayır," dedim. "Öyle demedim."

"Eh, keşke deseydin." Çayından bir yudum aldı. Ben de bir yudum aldım. "Umarım yakın bir zamanda dersin."

"En yakın zamanda," dedi Hope.

"Mesela yarın akşam," dedi Travis. "Hem de kapıdan girdiğin gibi ilk iş olarak."

"Bekle," dedi Hope. "Şimdi söylemeye ne dersin?"

Birden ayağa fırladı ve parmak uçlarında yükselerek telefonunu havada sallamaya ve sinyal aramaya başladı. Ta ki ben, "Şimdi olmaz, şimdi olmaz, bu akşam olmaz," diyene kadar.

Ateş artık sönmeye başlamıştı; hâlâ sıcaklık yayıyordu ama eskisi kadar değildi. Mimi kupama biraz daha kaynar su ekledi.

"Ee, nasıl?" diye sordu Travis.

"Efendim?"

"Çay."

"Dürüst ol," dedi Mimi.

"Kesinlikle nane çayı gibi."

Travis'in gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Peki, tamam o zaman."

Hava artık ayakta kalamayacağımız kadar soğumuştur. Yeni diş fırçamı paketinden çıkardım ve seyahat boyu diş macununun kapağını açtım. Tam o sırada Travis'in elinde uyku tulumu ve yastığıyla Hope'un çadırından çıktığını gördüm. "Ah hayır," dedim, "Seni yerinden mi ettim?"

"Yok ya," dedi. "Böylesi daha iyi, zaten Hope sürekli bana sarkıntılık ediyor."

"Hadi ama," dedi Hope çadırının içinden, "Sen abim gibisin benim."

Travis uyku tulumuna girmeye koyuldu.

Mimi, "Seni çadırıma davet etmek isterdim ama bu durumda üst üste yatmamız gerekebilir," dedi.

"Kızlar," diye çıkıştı Travis, "Bütün gece horultularınızı dinleyecek değilim."

Tulumunun fermuarını çekti, sadece gözleri görülebiliyordu artık.

"Kendini boğmaya çalışma," dedi Mimi. "Sensiz halimiz nice olur."

"Tamam, söz veriyorum," dedi Travis ve gözlerini kapadı.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu Mimi.

Bana iki battaniye vermişti ve Travis de yere serebileceğim bir şeyler bulmak için arabasını yağmalamama izin vermişti. Neyse ki hoş kokan erkeklerdendi.

Başımı hayır anlamında salladım.

"İyi ki o resmi çizmişim," dedi.

"İyi ki," dedim ben de.

"O halde sabah görüşürüz, değil mi? Biz uyur uyumaz fikrini değiştirip bizi bırakmazsın umarım."

"Asla."

Hafifçe bileğime dokunup, "İyi geceler o zaman," dedi.

Çadırlarımıza girdik. Hope uyku tulumunun içine, ben de sweatshirtlerden oluşan katmanların arasına kıvrılınca hareketlerimiz yavaşça durdu ve kulağıma giren tek şey olarak gecenin sesleri kaldı. Rüzgâr ve cırcır böcekleri. Başka bir mevkiden gelen gülüşmeler.

"Anne ve babam ben on iki yaşımdayken boşandı," diye fısıldadı Hope.

"Hadi ya," dedim. "Üzüldüm."

"Sanki ayaklarımın altındaki yer kayıyor gibiydi. Berbattı. Zamanla alıştım ama o zamandan beri 'ev' eskisi gibi hissettirmiyor."

Çadırın üstü açıktı. Ayı ve yıldızları görebiliyordum; sözleri de karşımdaki manzara kadar sonsuz ve gerçek geliyordu şimdi. Her ne kadar işin iyi tarafına bakmaya çalışsak

da, her ne kadar gelecekte her şeyin yoluna gireceğini düşünmek istesek de, eninde sonunda bazı anlarda nefes bile alamadığımızı ve kendimizi güçsüz hissettiğimizi kabul etmemiz gerekiyordu. Sanki avazımız çıktığı kadar bağıryorduk ama duyan yoktu; mutluluk inancı, hiçbir zaman arkamızı yaslayabileceğimiz bir şey olmuyordu ve manalı gelen tek kelime *kaçmak* oluyordu.

Aşkın sonu. Ailenin sonu. Her sabah aynı yatakta uyanan, diş fırçalarını aynı kaba koyan, gözlerini deviren, içlerini çeken, hatta birbirinden nefret eden ama her gece aynı eve geri dönen ve aynı masada yemek yiyen iki insanın kızı olmanın sonu.

“Sadece bir yılımız kaldı,” dedi Hope. “Sonra kuracağımız yeni yuvalarımız olacak.”

“Evet,” dedim.

“O zamana kadar, biz de kamp yapabiliriz.”

Hope uykuya dalmıştı. Ben de kıpırdamadan yattım ve Mimi’nin horultularını duymaya çalıştım. Çadırı çok yakındaydı ama hiçbir ses duyulmuyordu. Öylece yatarken aradan o kadar zaman geçti ki, havanın yakında aydınlanacağından ve hiç uyumamış olacağımdan endişelenmeye başladım.

Nefes aldım.

Bana bir resim çizdi.

Nefes verdim.

Burada olmamı istedi.

“Yakınlarda sihirli bir ağaç var,” dedi Mimi. “Seni oraya götürmek istiyorum. Kahvaltıdan sonra tabii.”

Tabaklarımızda nereden geldiğini anlamadığım sosisler, patatesler ve yumurtalar vardı; ayrıca tek bir tavamız ve ateşimiz olmasına rağmen hepsi ilginç bir şekilde sıcaktı. Sessizce kahvaltımızı yaptık ve Hope’un tek tek yaptığı kahvelerimizi içtik. Sabah güneşi, sekoya ağaçlarının aralarından

süzülüp bize vuruyordu. Havada kamp ateşi, toprak ve okyanus kokusu vardı ve hislerimi tarif etmek için söyleyebileceğim tek şey *yaşıyorum* olurdu.

Kahvaltının ardından Mimi'yle birlikte arabasına gittik. Sadece o ve ben. Arabaya bindiğimizde gösterge panelinin üzerindeki kristallere takıldı gözüm ve parmaklarımı üzerlerinde gezdirdim. Biri şeffaf, biri pembe, biri sarıydı.

"Bunlar ne için?" diye sordum.

"Annem onları arabada bulundurmam için ısrar ediyor sürekli. Beni koruduklarına inanıyor."

Buna söyleyebilecek bir şeyim yoktu. Bu tip şeylere inanan bir anneye sahip olmak nasıl bir şey düşünemiyordum.

"Neyse ki güzel görünüyorlar, değil mi?" dedi ve ben de başımı sallayarak onayladım.

Bizi kamp alanından uzaklaştıran çamurlu yolda yavaşça gidiyordu ve çocuklardan oluşan küçük bir grup karşıya geçebilsin diye durakladı. Onlar geçtikten sonra beklemeye devam etti ve kısa bir süre sonra onların peşine takılmış bir çocuk daha karşıya geçti. Mimi gülümsedi.

"İçime bir his doğmuştu," dedi. "Her zaman avare bir-iki çocuk olur."

On dakika sonra arabayı, tamamen normal görünen bir dönüş yolunun sonunda durdurdu. Herhangi bir patika, tabela ya da burada, görmemiz gereken bir şey olduğunu belirten bir işaret görünmüyordu etrafta. Yanlış bir yola girdiğimizi söylemesini bekliyordum ki o arabayı durdurdu ve bana döndü.

"Hazır mısın?" diye sordu ve arabadan çıkıp dar sokakta ilerlemeye başladık. Beni, ağaçlarla ve eğrelti otlarıyla, uzun uzun çimenlerle ve kır çiçekleriyle dolu bir yoldan tepeye yönlendirdi. Alçak dalların ve böğürtlen çalılıklarının arasından yolumuzu bulmaya çalıştık. Yolun sonunda geniş bir açıklığa ulaştık ve açıklığın önünde alabildiğine uzanan okyanus vardı.

"Burası," dedi Mimi. "Tüm dünyada en sevdiğim yer."

Beni sihirli ağaca doğru götürdü. Sekoya, meşe, çam ya da akçağaç değildi. Daha önce buna benzer bir şey görmemiştim doğrusu. Yaşlı olduğu belli oluyordu ama sekoyalar gibi devasa değildi. Uzunluğundan ziyade genişti, kalın dalları her tarafa uzanıyordu ve gövdesinde ince dalların oluşturduğu onlarca düğüm vardı.

Mimi, ona doğru uzanan bir dala doğru zıpladı ve yukarı tırmandı. Bense parmaklarımı ağacın kabuğunda gezdirdim ve henüz baş vermiş minik, yeşil bir filiz buldum.

"Sana bir hikâye anlatmak istiyorum," dedim.

Mimi başını salladı.

Bana, Harikalar Diyarı'na gitmeden önce ağaca tırmanan Alice'i hatırlatıyordu. Gözüme kestirdiğim bir dala tırmandım ve oturup bacalarımı aşağıya sallandırdım. Tek bir hareketle kendimizi okyanusun içinde bulabilirdik aslında ama bir yandan burası kendimi, daha önce hiçbir yerde hissetmediğim kadar güvende hissetmemi sağlıyordu.

Yaz okulunda hissedebileceğimi düşündüğüm şeyleri hissettiriyordu.

"Hikâye ben, annem ve evimiz hakkında."

"Merak ettim," dedi Mimi.

Jessica'nın ofisinde, bir hikâye anlatmaya başladığımda ve neden anlattığıma dair en ufak bir fikrim olmadığında hissettiğim gibi hissediyordum. Ama Jessica'nın da dediği gibi, bir yerden başlamam gerekiyordu.

"Evi, ben yedinci sınıfa giderken aldık," dedim. "Ve annem bunu gerçekten çok uzun zamandır istiyordu. Ondan önce yaşadığımız ev de iyiydi ama güzel olduğu söylenemezdi. Annem de bir evde olması gereken her şeyi istiyordu: veranda, doğal ışıkla aydınlanan odalar. Bahçe ve kulanılabilecek küçük alanlar. O küçük alanlara bayılır. Aynı zamanda ben de bayılırım."

Mimi gülümsedi. "Yazdım bir kenara."

"Babam hafta sonları çok çalışıyordu ve bu yüzden evleri annemle beraber araştırdık. Doğru ev için aylarca gezdik, ardından tam istediğimiz gibi bir şey bulduk. Aradığımız her şey vardı, meşe ağaçlarıyla çevrelenen bir sokaktaydı ve annem ile babamın kafalarındaki rakamdan biraz daha pahalıydı. Ev için bir teklifte bulundular ve teklifleri kabul edildi. İşte o zaman annemle birlikte çalışmalara başladık."

Bir esinti başladı ve ben de başımızın üzerinde sallanan dallara bakmak için kısa bir ara verdim. O zamanlar, her ânımı annemle geçirmek istediğim günlerde nasıl hissettiğimi hatırlamaya çalıştım.

"Her oda için bir plan yaptık; renkleri ve mobilya seçimlerini konuştuk. Tüm tablolarımızı asılabilecek yerlerde tek tek deneyerek mükemmel yeri bulmaya çalıştık. Alınması gerekenler için uzun listeler hazırladık. Küçük alanlar için duvar kâğıtları seçtik. Merdiven altında kalan alan için duvar kâğıdını ben seçtim. Pembe arka plan üzerinde karahindibaların olduğu retro bir duvar kâğıdı buldum. Oraya bir de ufak bir sandalye ve okuma masası koyduk. Uzun zaman evdeki en sevdiğim yer orası oldu.

"Antika eşyalar için ikinci el mağazalarını gezdik. Sanat koleksiyonu için açık artırmalara katıldık. Galerilere, zincir mağazalara gittik. Ben de bu sırada renkleri ve desenleri nasıl kullanabileceğimi öğrendim. Kumaşları nasıl katlayacağımı ve bitkilere nasıl bakılması gerektiğini öğrendim. Ne zaman biri ev ile ilgili güzel bir şeyler söylese, annem, 'Flora ile birlikte dekore ettik,' derdi."

Şimdiyse her şeyi atıyorlardı. Her şeyi. Sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi. Bense, benim için sahip oldukları anlamı açıklamak için doğru kelimeyi bulamıyordum. Yüzümde yaşlar vardı ve ben ağlamaya başladığımı bile fark etmemiştim. Aşkın sonu. Aşkın sonu.

Mimi oturduğu daldan indi ve benim oturduğum dala tırmandı. Elimi elleri arasına aldı; ama yaptığı şey teselli-

ye benzemiyordu. "Seni ilk gördüğüm günü hatırlıyorum," dedi. "Mutlu, kendine güveni tam bir kızdın. Blake'in kolunu çekip kendi kolumu senin beline dolayabilmeyi çok istemiştım."

"Bu hoşuma giderdi."

"O zaman bile mi?"

"Farkında değil miydin? Senin etrafındayken kendimi çok belli ediyordum. Hâlâ da öyleyim."

"Bir şeyler hissettiğinin farkındaydım." Bir elimi bıraktı ve yanağıma dokundu.

Yüzümü eline yasladım. Elini sonsuza kadar orada tutmasını istiyordum.

"O zamanlar, sen mutluyken seni öpmek istemiştım. Şimdi üzgünken de öpmek istiyorum."

Ama bana bakmaya devam ediyordu. Hareket etmemiştı.

"Bunu ben de isterim," dedim. "Hem de çok."

Ardından ikimiz de başımızı yana eğdik ve birbirimize uzandık.

Onunla tanışmamın üzerinden iki yıl geçtikten sonra Mimi Park'ı öpüyordum. Her ne kadar kendime onu bir daha asla göremeyeceğimi söylemiş olsam da onu öpüyordum. Bazı geceler onu düşünürken kendi kendime, belki de birlikte olmanın kaderimizde olmadığını söylemişim. Belki de sadece kafam karışmıştı. Birinin kendisiyle ilgili bir şeyi açık etmiş olması, bundan daha fazlasını da yapmak istediği anlamına gelmeyebilirdi. Mimi'nin bana attığı bakışları yakalamam ve bu bakışların içimdeki bir şeyleri uyandırması, onun benim için doğru insan olduğu anlamına gelmeyebilirdi. Belki de bunun anlamı, elimde olandan daha farklı bir şeye ihtiyacım olduğuydu. Bir kıza ihtiyacım olduğu.

Ama şimdi o zaman olduğumdan üç yaş daha büyüktüm. Şimdiye kadar birkaç kızla öpüşmüştüm. Hatta âşık olduğumu bile düşünmüştüm. Ama hiçbir zaman buna benzer bir şey hissetmemişim.

Ağacın gövdesine dayanmıştım ve elleri yüzümde, saçlarımda, kaburga kemiklerimde ve sırtımda geziniyordu. Ben-se ufak bir dala tutunmuşum ve bırakmaktan korkuyordum.

Dudakları boynumda gezinirken, "Ağaçtan düşeceğiz sanırım," diye mırıldandım.

Geri çekildi. Gitmesini istemiyordum. Daldan yavaşça çime atladı ve ben de onu izledim. Okyanus hemen aşağıda pırlıl pırlıldı. Gökyüzü masmavi ve tertemiz görünüyordu. Sanki ağaç hâlâ sihirli gibiydi. Mimi, beni kendisiyle birlikte yere oturmam için çekti ve beni tekrar, tekrar öpmeye başladı. Yavaşça yere uzandık; şimdi benim altımda yatıyordu, saçları yosunların üstüne yayılmıştı, gözleri açılmıştı ve hâlâ ıslak olan dudaklarına güzel bir gülümseme yayılmıştı.

"Artık üzgün değilim," dedim.

Gülerek, "Güzel. Bu güzel. Ben de üzgün değilim," dedi.

"Flora ve Mimi geliyor," diye bağırdı Travis döndüğümüzde ve sadece bu cümle bile, isimlerimizin bir *ve* ile bağlanması, içimin yeniden mutlulukla dolmasını sağladı.

"Yürüyüş zamanı," dedi Hope.

Mimi bir ayağını havaya kaldırıp, "Ama ben sadece san-daletlerimi getirdim," dedi.

"Ah, hadi ama," dedi Travis. "Öyle bir yürüyüş değil."

Önce en az gece kadar karanlık görünen ve havanın çok daha serin olduğu sekoya korusuna girdik; ardından korudan çıkıp yeniden güneşle buluştuk. Okyanus altımızda güröldeyken uçuşumun kenarından, aralarında kır çiçeklerinin kendilerini gösterdiği kayalıklardan yürüdük ve hayatımda gördüğüm en küçük çayırdaki bir daire oluşturup dinlenmek için oturduk.

Oturduğum yerin hemen yanında bir demet acem lalesi vardı.

"Yasak olmasaydı," dedim Mimi'ye. "Senin için koparırdım bir tane."

“Yasaklar çiğnenmek içindir.” Kucağımın üzerinden uzandı ve bir tanesini koparıp saçıma tutturdu.

Ardından bana baktı.

“Harika,” dedi ve Hope da onaylar gibi başını salladı. Ama Travis gözlerini kısarak bana baktı ve başını iki yana salladı.

“Simetrik görünmesi için bir tane daha lazım.”

Bir tane daha koparıp Mimi’ye uzattı ve o an ben, bu üçlünün yanında olduğum için ne kadar şanslı olduğumu düşündüm. Böyle bir sebeple, yaz okulunda 15 yaşındaki çocuklarla dolu bir odada son sınıf öğrencileri olarak, yenisinden bir araya gelmek hiç mantıklı gelmiyordu.

“Bir sorum var,” dedim.

“Söyle bakalım,” dedi Travis.

“Neden, daha doğrusu *nasıl*, *hepiniz* geometri dersini alıyorsunuz?”

“Konu matematik olunca lanetli gibiyiz,” dedi Hope. “Hep geride kalıyoruz.”

Mimi araya girdi. “Geçen sönestrda birlikte aldığımız tek ders geometriydi. Önce öğretmen, birbirimizle konuşmadan duramadığımız için bizi ayırdı...”

“Abartmıyorum,” dedi Travis. “Sanki fiziksel olarak konuşmadan durmamız imkânsız gibiydi.”

“Ardından bütün dersi birbirimize mesaj atarak geçir-meye başladık.”

Hope gülerek başını sallamaya başladı. “Çok korkunçtu. Telefonuma bakmamaya çalışıyordum ama sürekli bana manalı manalı bakıyorlardı. Sonunda hepimiz D aldık! Şimdi de yaz okulundayız ve *yeniden* beraberiz.”

Travis, “Dersi ikinci alışıımız ve hiçbirimiz bir şey öğrenemiyoruz,” dedi.

“Çocuklar,” dedim, “Anlamanız gereken şey şu: Geometri matematiğin en iyi halidir.”

Hope gülmeye başladı. Travis, "En iyi ve matematik kelimelerini aynı cümlede kullandın... Beni kaybettin." Mimi elini dövmesinin üzerinde gezdirdi ve gülümsedi.

"En kişiselidir geometri. Vücudumuzla da bağlantılıdır." Ayağa kalktım ve kollarımı kaldırdım. "Simetri. Oran. Leonardo Da Vinci'nin çizimini biliyor musunuz, hani adamın şöyle durduğu ve uzuvlarının da şöyle olduğu?" Bacaklarımı daha geniş açtım ve kollarımı daha yükseğe kaldırdım.

"Evet, şu çıplak eleman," dedi Travis.

"Onun elemanların neredeyse hepsi çıplak," dedi Mimi.

"Ama bunun etrafında bir çember var, değil mi?" diye sordu Hope.

"Evet! Bir de kare. O çizim tamamen geometri ile alakalı. Bir de tüm o doğal olaylar var, mesela bir göle taş attığında suda dalgalanma olur ve giderek büyür, değil mi? Bir yaprağın damarları. Balıkların üzerindeki pulların dizilişi. Bir ağacın gövdesine bakarak kaç yaşında olduğunu bilmemiz. Arı kovanları! Sukulentler!"

"Anlamadığım şey şu," dedi Travis. "Neden bize bu söylediklerini öğretmiyorlar? Sanki başarısız olmamızı *istiyorlar*."

"Benim anlamadığım şey de şu," diye araya girdim. "Geometri dersini yeniden almak istedim çünkü bunun tamamen bildiğim ve alışkın olduğum şey olduğunu düşünüyordum. Onun yerine kendimi burada buldum."

"İltifat ettin sanki," dedi Mimi.

"Evet, ettim." Yeniden oturdum ve uzanıp Mimi'ye dudaklarının kenarından ufacık bir öpücük verdim.

"Görünüşe göre yeni dinamikler söz konusu," dedi Travis kaşlarını kaldırarak. "Döndüğümüzde gidip uyku tulumumu Hope'un çadırına geri koyacağım. Dün gece lanet kemiklerim *donuyordu* az kalsın."

• • •

* Kaktüs familyasından bir bitki. -çn

Gece yeniden çökmeye başlamıştı. Hope arabasından bir ukulele* ile döndü. Travis de çalılıkların arasına daldı ve iki avuç dolusu yaprakla geri geldi.

“Çay yapacağım,” dedi. “Çok özel bir karışım. Nane ve diğer zamazingolardan.”

“Bizi öldürür mü?” diye sordu Mimi.

“Ah, hadi ama,” dedi Travis. “Bugüne kadar kim çaydan ölmüş ki?”

Çaydan tek bir yudum almadım ama hava serinlerken ellerimi sıcak tutuyordu.

“Flora’nın şerefine, bu akşam özel olarak aşk şarkıları çalacağım,” dedi Hope.

Mimi ateşte etli, sebzeli İtalyan çorbasını ısıtmıştı ve çorbayı dört kâseye bölüştürdü. Her hareketi büyüleyici geliyordu bana. Bir damla çorba parmağına sıçradı ve parmağını yalayiverdi. Ardından bana bir kâse uzattı ve parmaklarımız birbirine değdi.

Fazla konuşmasa da bana bir şeyler anlatıyordu. Evet, kötü geçen ocak ayları ve insanların, aşkları sona erdiğinde birbirlerine yaptıkları berbat şeyler var, diyordu. Aşkın Sonu’nun kafa yorulabilecek bir deyiş olduğunu ama dövme için çok da uygun olmadığını söylüyordu. Not kâğıtları ve kırmızı apartman kapıları olabilirdi ama diğer yandan, ağaç dalları ve sahil yolları da vardı. Uyku tulumları, çadırlar ve yıldızlarla dolu gökyüzü vardı; onun gibi insanlar ve dönüşmekte olduğum insan vardı.

Yarın istesem de istemesem de eve gidecektim. Belki de bizimkiler, böyle kaçıp gittiğim için kızacaklardı. Belki de gülümseyip, eğlenceli olup olmadığını soracaklardı. Her ikisi de canımı yakacaktı.

İki haftaya evimiz bomboş kalacaktı. Emlakçılar, evimizi yeniden satabilmek için kimliksiz mobilyalarla, tablolarla dolduracak ve orada bambaşka bir aile yaşamış gibi davrana-

* 19. yüzyılda Hawaii’de ortaya çıkan, dört telli bir enstrüman. —çn

caklardı. Fotoğrafları, e-postaları ya da buzdolabında yiyecek bir şeyleri olmayan bir aile. Gerçek hayatta bizim dağınık olduğumuz zamanlar oluyordu. Bulaşıkları her zaman yıkamıyorduk. Çayı demlikten temizlemiyorduk. Eski gazeteler birikiyordu, kapının önünde çok fazla ayakkabı bırakıyorduk ve evi elektrik süpürgesiyle yeterince temizlemiyorduk.

Her zaman mutlu değildik ama her zaman *bizdik*.

Yarın eve girecektim ve ortada bir *biz* olmayacaktı; tamamen farklı insanlar olacaktık. Eskiden olduğu gibi birbirimize ait olmayacaktık. Bu durumla nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyordum ama ortada böyle bir gerçek olduğunun farkındaydım.

Hope, tam da söylediği gibi bir aşk şarkısı çalıyordu. İyi çaldığı söylenemezdi ama temiz ve sevimli bir sesi vardı; her şarkıyı kalbiyle biliyordu sanki. Şarkısı bittikten sonra yatacağını söyledi ve kısa süre sonra Travis ile birlikte ortadan kayboldular.

Mimi bana yaklaştı. Nefesindeki nane kokusunu alabiliyordum ama bu dış macunundan ya da sakızdan değildi, sanki topraktan gelen bir şeydi. Dudakları kulağıma dokundu ve fısıldadı. "Aslında horlamam."

Gülümsedim.

Kafalarımızı aynı anda döndürdük ve bu sefer benim dudaklarım onun kulağındaydı. "Biliyorum," dedim.

Ateşin yanında baş başaydık ve rüzgâr hızlanmaya başlamıştı. Mimi elimi tuttu ve çadırına doğru yürümeye başladık. Her şeyi net bir şekilde duyabiliyordum: nabzımın atışını, ayaklarımızın altındaki çıtırtıyı, eğilip çadırının fermuarını açarken giysilerinin hışırtısını. Ardından başladı: fermuarın bir taraftan diğer tarafa giderken yükselen ve alçalan sesi. Her taraf karanlık olsa da, bu sesi duyunca gözlerimi kapadım. Sanki hayatımın açılışının sesi gibiydi.

Sonra ses durdu.

İçeri girdik.

Cinegore'un son akşamında gökyüzü hastalık iznine çıkmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu; mikrop kapmış bir kesik gibi, sarı-yeşil ve kenarları koyulaşmış: Yaz fırtınası hızla yaklaşıyordu. Otoyolun karşısında buldozerler avantaj sahibi bir ordu gibi bekliyorlardı. Pazartesi sabahı geldiğinde eski Cinegore Tiyatrosu'nu yerle bir edeceklerdi ve yerini yeni dairelerin, bir telefon mağazasının ve bir Starbucks'ın yer aldığı bir bina alacaktı. *Oh, ne güzel.*

"Kevin! Tam zamanında."

Ben büferin tezgâhının altından geçerken en yakın arkadaşım Dave bana doğru uzanıp beni kendine doğru çekerek selfi pozisyonu aldı; elindeki telefonu suratlarımızın ortasında havaya kaldırmıştı.

İçimi çektim. "Yapma şunu."

"Hadi ama dostum. Bu ânı ölümsüzleştirmeliyiz."

"Bu an, sadece öylesine bir an olamaz mı?"

"Şiişt. Sevimli görünmeye çalış." Dave istemsizce dudaklarını büzdü. Ben, her zamanki, teslimiyet ile küçümseme arası ifademi takındım: Küçümiyet. Telefonun kamerası göz kırptı ve Dave bir şeyler yazabilmek için beni serbest bıraktı. "Hashtag: CinegoredaSonGece."

"Aynen," dedim, kola makinelerinin basıncını kontrol ederken. "Etkileyici bir biçimde gidiyor."

"Kesinlikle. *Son gece*," dedi Dave imalı bir şekilde. Başıyla, fuayenin diğer ucunda durmuş kadınlar tuvaletinin önüne, KİÇİNİZİN ÜZERİNE DÜŞÜP BİZE DAVA AÇMAYIN yazan ayaklı, sarı uyarı tabelasını yerleştiren, karşılıksız hislerimin hedefindeki Dani Garcia'yı işaret etti. Su yeşili renkli saçları Bettie Page modeli kesilmiş ve sonra kafasının bir tarafı küçük, gümüş bir omurgayı andıran bir dizi küpe takılmış kulağının hemen üst kısmında kazınmıştı. Kafamın içinde aylardır ikimizin başrol oynadığı bir film çeviriyordum. O filmde, ikimiz bir dizi canavara karşı savaşıyor ve dünyayı kurtarıyorduk. Ardından da kutlama seksi yapıyorduk. Bu da, aynı zamanda çıktığımızı içeren bir hikâye daha barındırdığı anlamına geliyordu. Ki çıkmıyorduk. Çıkmanın yakınından bile geçmiyorduk.

"Harekete geçtin mi?" Dave ağzı yarı çiğnenmiş jelibon ayıcıklarla dolu halde sordu. Gökkuşağı renkli salyası çenesinden akıyordu.

İrkilerek ona bir peçete uzattım.

Dave inledi, "Ah, götün yemedi, değil mi?"

"'Götün yemedi' cinsiyetçi bir ifade. Ben 'korkmayı bilinçli olarak tercih ettim' demeyi tercih ederim."

"Keva-a-a-an..."

"Dostum. Kapa çeneni." Tuvalete doğru göz attım. Dani elindeki paspasla içeri doğru ilerlemişti. Kapı kapalıydı. Gözlüklerimi burnumun üzerinde yukarı doğru iterek, "Ya-

pacağım," dedim sessizce. "Sadece... bu gece değil."

Dani cevap olarak hızla iki tane ayıcık jelibonu bana doğru fırlattı. Elimi kaldırdım. "Sadece... doğru an değil."

"Dostum. Lincoln, Gettysburg Nutku için doğru ânı mı bekledi?"

"Evet Dave. Gettysburg'deki çarpışmanın olmasını bekledi."

"Her neyse." Üçüncü ayıcık yanağımdan sekerek buz kovanının ardındaki Sartrevari alana düştü. "Demek istediğim, bunun doğru an olmasını sen sağlayacaksın. Bu, onu yakından ve yalnız başına görebileceğin son gece. Yazdan geriye sadece iki ayın kaldı ve sonra o üniversiteye gidecek ve sen de lise mezunlar buluşmasında onu, Bentley kullanan, dövmele bir rock yıldızıyla görünce ve o, senin adını bile hatırlamadığında kendine kızacaksın. Şöyle diyecek, 'Ah, bekle, Kyle'dı, değil mi? Birlikte çalışmamış mıydık biz? Bekle, sen şu, *bana çıkma teklif edecek cesareti bulamamış kızıl çocuksun!*'"

Sıska ve çilli kollarımı parlak kırmızı Cinegore yer gösterici ceketimin kollarından geçirdim; ceket beni Michael Jackson çıkması bir müzik grubunun üyesi gibi gösteriyordu. "Cesaretlendirme için sağ ol Dave. Her zaman söylenecek en doğru şeyi biliyorsun."

Dave alaylı cevabımı görmezden geldi. "Seni kendinden korumak için buradayım. Ve tabii bir de ebediyete kadar mastürbasyon yapmak zorunda kalacağın bir hayattan."

"Dave."

"Evet, Sevimli Ayıcık?"

"Yanarak öl."

"Öfkelendiğinde çok sevimli oluyorsun," dedi Dave ve beni yanağımdan öptü. "Sor ona."

"Ne soracaksın?" Dani tuvaletten çıktı. Ellerini kâğıt havluya silerek havluyu büzüştürüp top haline getirdi ve çöp kovanına doğru attıktan sonra kâğıt havlu topu iki sayılık

mükemmel bir puanla kovanın içine girince yumruğunu havaya kaldırdı.

"Ah, şey. *I Walk This Earth* hakkında konuşuyorduk," dedim hızlıca, bir yandan fazlasıyla sağlıksız, yapay tereyağı karışımını patlamış mısır makinesine döküyordum.

Dani gülmesine engel olamayarak bir homurtu çıkardı. Bu sesi umutsuzca çekici buldum. Kafamın içindeki filmde bu sesi oldukça sık çıkarıyordu. Seyirciyi mutlu eden bir şeydi. Maşayı alıp ilgisizce ısıtıcı altında bekleyen fazla pişmiş soslis sandviçleri dürttü. "Pekâ-â-lâ. Lanetli olması gereken film. Uuu!"

"*Showgirls*'ü izledin mi hiç? Filmler lanetli olabilir." Dave sağ elini kaldırdı. "Gerçek."

Dani gözlerini devirdi. "Kötü demedim. Lanetli dedim. Hiçbir insan gözünün görmemesi gereken manasında. Asla. Bir kopyası Scratsche'nin eline nasıl geçmiş ki? Bir yerlerde, güvenli bir kasada durduğunu düşünüyordum ben onun."

Bir pipet kutusunu açarak içindekileri avuç avuç, insanların pipet alabileceği aletin içine koymaya başladım. "Hiç bilmiyorum. Lanete gelince: Deadwood Daily Hearld, ki dürüst gazeteciliğin en iyi örneklerinden biridir, son rakam sekiz yüz iki, tabii eğer bu öğleden sonra başka birisi daha ölmediyse: *I Walk This Earth* oynarken açıkça cehenneme bir kapı açıyor. Tıpkı *Oz Büyücüsü* ve *Ayın Karanlık Yüzü*'nü uyuşturucu ve iblisleri çıkararak eşzamanladığındaki gibi."

Dani kocaman gülümsedi ve bu gülüş beni kafamdaki kendi film montajımı ateşledi.

12. SAHNE: Dani ve Kevin, yakındaki bir tepede dramatik bir aşk şarkısı çalan duygulu rock-folk müzik grubu eşliğinde mavi çiçeklerle kaplı bir çayırılıkta koşuyorlardı. Dani, üst kolunu kaplayan ve altında kardeşinin adının yazılı

olduğu havalı Japon kiraz ağacı
dövmesini gözler önünde bırakan beyaz,
yazlık bir elbise giymişti.

"Ironik Seramik'teki derste senin
için yaptığım bu kupayı al," dedi ve
hiçbir yerinde bir deliği olmayan kupayı
elime tutuşturdu.

"Teşekkürler. En çok ironik kahveyi
severim," diyerek cevap verdim ve
kamera tam o sırada aksiyon filmi
kahramanlarına has çenemdeki seksi kirli
sakalı yakalıyor.

Suratlarımız bir öpücük için
birbirlerine yaklaşıyor. Duygusal folk
müziği grubuna yaklaşan zombi sürüsünü
hiç fark etmiyoruz.

Bir anda gerçek dünyaya döndüğümde Dani'nin kaşlarını
kaldırmış bana baktığını gördüm.

"Her neyse," dedim kızarak. "Cinegore'un bu gece son
gecesi olunca Scratsche'in burada olacağını düşünürdünüz."

Dani iki pipet alarak onları köpek dişlerinin üzerine ge-
çirip sivri diş yaptı. "Muhtemelen evinde, fırında çocuk pi-
şiriyordur."

Dave omzunu silkti ve nacholarını peynir sosuna tekrar
batırdı. "Scratsche ile ilgili dedikodu kazanı için biraz daha
malzeme sadece."

On yıllar boyunca Bay Scrasche, Deadwood, Texas'ın en
sevilen şehir efsanesi olmuştu. Kasabaya 1963 yılında, ulus
hâlâ güzel bir gelecek vadeden başkanının yasını tutarken
taşınmış ve hemen Deadwood'un yıkık dökük 1920'ler-
den kalma sinema sarayı Cinamore Tiyatrosu'nu satın al-
mış. Bir yıl sonra mekânı, gösterdiği bol kanlı filmlerden
"Cinegore" adı takılan bir korku filmi sarayına çevirmiş.

Cinegore'da Smell-O-Vision*, Tingler şok koltukları, tavan-dan görünmez bir kabloyla sarkan iskeletler gibi en gelişmiş detaylar ve yaklaşık 50 km'lik çevredeki tek 3D donanımlı ekran vardı. İlk gösterimi izlemek için insanlar Abilene kadar uzaktan bile gelmişler. Şahsi olarak ben birisinin neden tam da adına yaraşır bir kasaba olan Deadwood'a** bir şey inşa etmek isteyeceğini düşünemiyordum. Deadwood'dan ayrılmak burada olabilecek en iyi seçenektir. Eğer imkânları olan biriyse.

Her neyse.

Yaşlı Scratsche'yi yıllardır kimsecikler görmemişti, biz bile. Cinegore çalışanları işe alınırken, hepimizin umutlarımız, hayallerimiz ve korkularımız hakkında tuhaf soruların bulunduğu kısa bir form doldurması gerekmişti. Daha sonra postayla kısa bir not almıştım; son derece resmi dille yazılmış bir, *Tebrikler. Bay Grant, Cinegore için uygunsunuz. Saygılarımla, Nicholas Scratsche*, mesajıydı bu.

Münzevi hali dedikoduları da besliyordu: Transilvanya'dan gelmişti. Florida'dan bir sirk kasabasındandı. Uzun boyluydu. Kısa boyluydu. Meslekten menedilmiş, dine aykırı şeytan çıkarma ayinleri yapan bir papazdı. Eski zamanlarda soylu bir adamın oğlunu öldürmüştü ve burada saklanıyordu. Bir sürü dedikodu vardı ama sadece üç elle tutulur kanıt onun varlığını ispatlıyordu. Bunlardan birisi Cinegore'du. İkincisi maaş çeklerimizdeki imzasıydı ve üçüncüsü de projeksiyon odasına çıkan kötü aydınlatılmış merdivenlerin duvarında asılı, çerçevelenmiş siyah beyaz fotoğrafıydı; 31 Ekim 1964 yılında Scratsche, Cinegore'un açılışında kurdeleyi keserken çekilmişti.

O fotoğrafı asla pek fazla sevmemiştim. Fotoğrafta Bay

* Seyircinin gösterim esnasında filmde olanların kokusunu alabileceği bir teknoloji. -çn

** Dead ve wood kelimeleri İngilizcede ölü ve ağaçlık anlamına gelir. -çn

Scratsche parlak, pürüzsüz sentetik bir kumaştan yapılmış, tek bir kibritle alev alacakmış gibi duran bir takım elbise giymişti. Fakat benim içimi ürperten giydiği takım elbise değildi; gözleriydi. Gece kadar karanlık gözleri. Gözlerine bakabilir ve kendi yansımanız dışında hiçbir şey görmezsiniz. O fotoğrafın yanından her geçişimde, o gözler beni bulur ve yargırlardı. O gözler, ensemdeki tüylerin diken diken olmasına ve içimin huzursuzlukla çalkalanmasına neden olurlardı. Beni *bakmaya* zorlarlardı.

Tepemizde, Gotik avizenin ampulleri titredi ve kısıldı; Cinegore'un meşhur garipliklerinden biri daha voltaj dalgalanmalarıydı. Birkaç saniye sonra voltaj yeniden yükseldi ve ampuller tüm güçleriyle ışıldamaya devam etti. Hep birlikte tuttuğumuz nefesimizi bıraktık.

"Bu defa yırttık," dedi Dani ve bana bir beşlik çıktı.

Yaptığımız sadece avuç içlerimizin birbirine değmesi bile olsa teninin benim tenim üzerindeki anlık dokunuşunun keyfine vardım. Gerçek: İşiniz gecelerinizin çoğunu bir projeksiyondan eski korku filmleri göstermenizi içeriyorsa herhangi bir insan dokunuşu heyecan verici oluyordu. Ki bu da kulağa oldukça acınası geliyordu. Bu da muhtemelen benim zaten birazcık acınası olmamdan kaynaklanıyordu. Gerçek hayatta da filmlerde olduğu gibi yerinizi bulmalı ve bunun üzerinde çalışmalıydınız.

En yeni çalışmamız John-O, dışarıdan aceleyle, sırada bekleyen biletli seyircilerin önündeki kadife halatı açmaya hazır olduğunu işaret etti. John-O âdeta ön ehliyetiyle trafiğe fırlamaya hazır bir çocuk gibiydi ve bize her halükârda izlemek isteyeceğimiz her filmin konusunu söyleme alışkanlığına sahipti. Buna karşı öcümüzü az da olsa alabilmek için Dave, Dani ve ben, onun yaptığı delicesine işaretlerle ne anlatmak istediğini anlamıyormuşuz gibi davrandık. Kendi birkaç hareketimizi de ekleyerek durumu bir dansa çevirdik,

ta ki sonunda John-O hayal kırıklığı içerisinde kapıyı açıp bağırana kadar, "Ah, çocuklar? İnsanları artık içeri alıyorum, tamam mı?"

"Yap şunu balkabağı! Kendin ol!" Dave, kaskatı kesilecek halata doğru koşup kancayla asabi bir şekilde uğraşan John-O'ya parmaklarıyla tabanca doğrultmuş gibi yaptı. Dave içini çekti. "Tanrı acemileri korusun."

"İşte başlıyoruz. Cinegore'da son gösterim," dedim insanlar kapılardan doluşurken. "Ölmek üzere olan bizler sizleri selamlıyoruz."

Koltukların belki üçte biri doluydu. Korkutucu olması muhtemel bir filmle son gecemizde bile kalabalığı çekememiştik. Bizi yıkacak olmalarına şaşmamalıydı. Dave herkes cep telefonlarını kapatmalarını hatırlattıktan sonra kendi hatıralarını kayıt altına alıp internete yüklemekte olan seyircilerin fotoğraflarını çekti.

Ardından ben kendi işime koyuldum. "Cinegore Sineması'nın son gecesine, eski korku filmi prömiyeri deneyiminize hoş geldiniz!"

"Kapa çeneni de filmi başlat!" diye bağırdı Bryan Jenks arka sıralardan birinden. Ona Bryan Jerks* dememizin bir sebebi vardı.

Derin bir nefes aldım. "Bildiğiniz üzere, I Walk This Earth lanetli bir..."

"Baş-lat! Baş-lat! Baş-lat!" Bryan ve arkadaşları tekrar tekrar bağırıyorlardı. Bir grup hipster, onları duygusuz "Hadi ama dostum"larla susturmaya çalışıyordu fakat bu Bryan'ın daha da abartmasına neden oluyordu.

"Baksana Jerks, annen hâlâ ekmegindeki kenarları ayırıyor mu?" Dani aniden yanımda bitmiş ve elindeki yer gösterici fenerini Bryan'ın gözlerine doğrultmuştu.

* (İng.) Pislikler. -çn

Bryan bir elini kaldırdı. "Lanet olsun kızım. Beni kör etme."

"Beni kızdırma, ben de seni kör etmeyeyim," dedi Dani. "Arkandayım dostum," dedi kulağıma fısıldayarak. Nefesi sırtımdan aşağı ürpermeme neden oldu.

"Bu filmde görev alan herkes gizemli şekillerde öldü," diyerek devam ettim. "Kadın başrol oyuncusu Natalia Marcova, ucuz bir motel odasında kendisini astı. Genç ve yakışıklı Jimmy Reynolds arabasını ağaca çarptığında kafası koptu. Arabasının kilometre sayacında 666* rakamı vardı. "

"Aman Tanrım," ön sıralarda oturan bir kız arkadaşlarıyla birlikte gergin bir şekilde kıkırdıyordu. Nefeslerindeki alkol seviyesi göz yaşartacak düzeydeydi.

"Erkek başrol oyuncusu Alistair Findlay-Cushing..."

"Bu onun gerçek adıydı, sahne adı değil," yerel üniversiteye giden hipsterlerden birisi ukala bir şekilde seslendi.

Dani dudaklarını oynatarak, "Vikipedimanyağı," dedi.

Sırıtmama engel olmaya çalışarak daha yüksek sesle devam ettim, "*Alistair yatağında yüzüstü bulunmuştu; kalbi yerde çizili olan pentagramın ortasına çivilenmişti.*" İzleyicilerin yerlerinde kıpırdanmalarını izlemek için durdum. "Ama en ürkütücü kısım, yönetmen Rudolph Van Hesse'nin ölüm döşeginde, filmi yapabilmek için ruhunu şeytana sattığını ve filmin, izleyen herkesi doğru yoldan saptırma gücü olduğunu itiraf edişi. 'Kötülük bu filme işlendi. Her kareden güçlü bir karanlık dışa vuruyor. Kimse tarafından izlenmemeli!'"

"Karanlık nasıl 'dışa vurur'?" dedi Hipster Dick.

Benim filmimde o, hisseden ve kötü niyetli sakalları sayesinde yavaş yavaş ve acılı bir şekilde ölecekti. Onu görmezden geldim. "Van Hesse son on yılını bir ruh hastalıkları hastanesinde geçirmiş olabilir ama bu durum onun,

* Son İncil'e göre bu rakamın denizden gelen yedi başlı ve on boyuzlu bir canavarın işaretidir. -çn

filminin var olan her bir kopyasını yok etmekten alıkoymadı... sadece son elli beş yıldır kilit altında tutulan tek bir kopya hariç. Bu var olan tek kopya, seyretmek üzere olduğunuzdur."

"Aah," dedi izleyiciler.

"Bu yüzden özel DemonVision 3D gözlüklerinizi takın ve filmin tadını çıkarın. Filmin sonunda görüşmek üzere... tabii eğer sağ çıkarsanız."

Sinema salonu karardı ve ben dışarı çıkarken Dani'ye çarptım. "Özür dilerim! İyi misin? Tanrım, çok... üzgünüm."

Vanilya kokulu parfümü bende yüzümü boynuna gömme arzusu uyandırmıştı. Dani bir kaşını kaldırdı ve ben hâlâ ona tutunduğumu fark ettim. Hızlıca geri çekildim. "Pardon."

"Sorun değil," dedi Dani ve sinema salonunun kapısından aydınlık fuayeye geçti. Bir saniye daha geride kalıp toparlanmaya çalıştım.

"Üzgünüm," dedim yeniden, karanlığa. Ancak aslında sadece onu bırakmak zorunda kaldığım için üzgündüm.

Dani'yle lisenin üçüncü senesinin ortalarında, San Antonio'dan Deadwood'a taşınıp alfabetik olarak gruplandırılan (A-G, Dani Garcia, Kevin Grant) sınıfıma düştüğünde tanıştım. Pembe renkli saçlarını iki yandan örüyordu ve büyük şehirden gelmiş havası vardı. Ayrıca Bikini Kill* tişörtü giyiyordu. Büyülenmişim.

"Baksana, güzel tişört," demiştim, işaret ederek.

"Aman Tanrım," diye bağırıyordu Lana French. "Kevin az önce yeni kızın memelerini işaret etti!"

Sonraki iki hafta boyunca adım Memeoğlu'na çıkmıştı. Ondan sonra Dani'yle diyalogum sadece "Selamnasılsın/ Pekiozamangörüürüz"lerle sınırlı kalmıştı. O, kısa-sürelili-

* Amerikalı punk rock grubu. -çn

park-etmiş romantik eşler arasında dolanırken, ben kenar-da seyirci kalmıştım: Paul Peterson (Bay her-yer-kaykay-kaymaya-uygun-alandır), Ignacio Aguilar (garip, çoğunlukla kısa mesajlardan ibaret bir ilişkiydi), Martha Dixon (bir dizi Hot Topic tişörtüyle belgelenen, kısa süren meraklı biseksüel dönem) ve gerçek bir korku gösterisi olan ve Dani'den Sevgililer Günü'nden üç gün önce Talisha Graham ile çıkabilmek için ayrılan Mike Everett, ki bu kesinlikle fazlasıyla yanılttı.

Ve sonra bir mucize eseri, Dani, Cinegore'da çalışmaya başlamıştı. "Neymiş bakalım tüm bu tantana kendim göreyim dedim," demişti. "Ayrıca, Whataburger'da patates kızartmaktan daha iyi."

Son dört aydır omuz omuza didiniyor, cumartesi akşamlarımızı her bir kötü gençlik aşk filminden montajlanmışçasına geçiriyorduk: Göz alabildiğine uzanan mısır patlağı tarlası üzerinde birbirine dokunan tereddütlü parmaklar. Raisinet'leri* düzenlerken sempatiyle birbirine doğru eğilmiş kafalar. Dave ile ben hangi Richard Matheson filmi uyarlamasının kesinlikle daha iyi olduğunu hararetle bir şekilde tartışırken atılan kaçamak bakışlar. The Last Man on Earth, benim; The Omega Man, Dani'nin; Ben Efsane, Dave'in favorisi, ki Dave, Will Smith ve Alman Çoban Köpekleri söz konusu olduğunda iflah olmaz birisidir. Vardiyalarımız sona erdiğinde, sabahın ikisinde yolun aşagısındaki IHOP'a** gidip sünger gibi pankeklerden yiyor, yanmış kahveden fincanlarca içiyorduk. Orada en yakın arkadaşım ve gizlice âşık olduğum kızla oturup geceyle boyanmış pencerelerden dışarı, eyaletlerarası otoyolda yalnız başlarına giden tırları seyretmek, yaşayabildiğim kadar yaşayabilmek için birkaç saat daha şafağın sökmemesini

* Nestle firmasının çikolata kaplı kuru üzüm şekerlemeleri. -çn

** Internation House of Pancakes, Amerika'da özellikle krepleriyle, waffleleriyle ve yumurtalı ürün seçenekleriyle dolu kahvaltı menüsüyle ünlü bir restoran zinciri. -çn

ummak, kendimi vampir gibi hissetmeme neden oluyordu.

İlk pembe ışıklar Batı Texas'ı aydınlatmaya başladığında arabalarımıza biniyorduk. "Görüşürüz. Tabii rüyalarımızda kötü niyetli güçler tarafından öldürülmezsek," diyordum. Dani gülüyor ve bana hafifçe el sallıyordu ve ben de tüm yol boyunca bu hareketi üzerine düşünüp duruyor, parmaklarının hafifçe sallanmasında umut arıyordum. Eve giriyor, annemin boş votka şişelerinin üzerinden dikkatlice geçtikten sonra yatıyor ve Dani-Kevin'in korku filmini kafamın içinde oynatmaya başlıyor, kaçınılmaz romantik sonuna doğru yol almasına izin veriyordum.

"Ve işte... başlıyoruz," dedim, dramatik film müziği Cinegore hoparlörlerinden yankılanırken. Uzaklaşmadan önce projeksiyon penceresinde açılış jeneriğinin kumlu görüntüsünün kayışını görebildim.

"Bu sinemanın bu değerli sanat eserini izlemeyecek misin?" diyerek beni sıkıştırdı Dave; yere oturmuş bir paket otun üzerine doğru eğilmişti.

"Belki sonra." Anlamli bir şekilde Dani'ye baktım ama Dave zaten olimpiik düzeydeki ot sarma becerilerine yoğunlaşmıştı bile.

"Keşke en azından kapanışı Final Destination 12: We Really Mean It This Time gibi iyi bir şeyle yapsaydık. İşte o muhteşem bir film," dedi Dave.

Benim aksime Dave eski korku filmlerinin boktan olduğunu düşünüyordu. Çikolata şurubundan yapılmış kan sıçrama ya da acı verici stop-motion tekniğiyle çekilmiş kurtadam dönüşüm sahnelerinin güzelliğini göremiyordu. Eğer birkaç yüz milyon dolarlık patlamalara ve devasa bir kadroya sahip değilse, Dave o filmle ilgilenmezdi.

"Neden buraya gelip on iki dolar ödeyerek bayatlamış mısır patlağı alıp filmi seyrederken yeni ayakkabılarına sa-

kız yapışması riskini göze alsın ki?" dedi Dave, sesi içinde tuttuğu dumandan ötürü zor çıkmıştı, "onun yerine bu boku tuvalette otururken telefonundan izleyebilirsin."

Gözlerimi devirdim. "Çok şık gerçekten."

"Dostum, bu gelecek. O ise..." Dave, içtiği otun dumanını dışarı üflerken küçük projeksiyon odasına doğru işaret etti. "O ise mezarlık."

Cigarayı bana doğru uzattı. Başımı hayır anlamında iki yana salladım ve o da Dani'ye uzattı.

"Hayır, teşekkürler. Ben almayayım, sadece dumanı bana yeter."

Dave omuzlarını silktikten sonra bir fırt daha çekti.

"Evet ama peki ya sinema biletini ve atıştırmalıklarını almanın ve yerini bulmanın keyfi," diye karşılık verdim. "Seninle birlikte filmi seyreden tüm o yabancı insanlar, filmi nasıl gördüğünü değiştiriyorlar, bilirsin? Onların iç çekişlerini, kahkahalarını ve burun çekmelerini duymalısın. Bu toplumsal bir deneyim. Bunu dizüstü bilgisayarında ya da telefonunda deneyimleme şansın yok. Bu paylaşım, bu hikâye anlatmanın temeli. Bize hatırlattığı şey..."

"Ne?"

"İnsan. Başka insanlara ihtiyacı olan insanlar," dedim hızlıca Dani'ye göz atarak.

"Bu çok güzeldi Kevin." Dave beni sımsıkı kucakladı ve başımın üzerinden öptü. "Anne, küçük Kevinimiz büyüdü."

Dave'i hızla ittim. "Her şeyle dalga geçemezsin."

"O zaman yeterince denemiyorsun demektir," diye cevap verdi Dave ve yine, onu seviyor olmama rağmen ona sıkı bir yumruk atma dürtüsü oluştu içimde. Çünkü Cinegore'un kapanıyor olması beni hayal kırıklığına uğratmıştı. Spor ayakkabılar altında ezilmiş gül desenli halıları, ot ve ter kokan kırık dökük projeksiyon odası, titrek, tekinsiz ampulleriyle şatafatlı avizeleri, mısır patlağı kalıntılarıyla dolu

kırmızı deri koltuk sıraları, dışarıda duran ve harflerinin yerlerinin sarhoşlar tarafından küfürlü bir şeyler yazmak için değiştirildiği afişi de dahil bu eski yeri delicesine seviyordum. Babam bizi terk ettikten ve annemin alkol problemi daha kötü bir hal aldıktan sonra Cinegore benim güvenli alanım olmuştu. Benim için kendi evimden daha çok bir ev olmuştu.

"Anlıyorum," dedi Dani, beni şaşırtarak. "Bu eski filmlerden birini bunun gibi bir yerde izlediğinde, onu seyretmiş diğer herkesle bir bağlantı kuruyorsun. Onları etrafında resmen hissedebiliyorsun."

"O zaman yanında prezervatif getirdiğini umuyorum," dedi Dave, söndürmek için sigarasının dibine bastırırken. "Güvenlik öncelikli çocuklar."

"Aman Tanrım." Dani'nin gözlerini devirışı ayrı bir güzeldi.

"Dave," dedim, biraz sertçe. "Bir işe yara. Çöpü dışarı çıkar. Bir torba dolusu senin osuruğun gibi kokuyor."

"Kev, filmi izlemezsem lanetime nasıl kavuşacağımı sanıyorsun? Çöpü dışarı sen neden çıkaramıyorsun?"

"Çünkü ben yöneticiyim, sebebi bu."

Dave abartılı bir şekilde iç çekip sendeleyerek ayağa kalktı ve kapıya doğru yöneldi. "Mutlak güç kesinlikle yozlaşmaya yol açıyor. Tartış. Ah bir şey daha," Kıcını bize dönüp gürültülü bir şekilde osurduktan sonra kapıyı kapattı. Onun, koridorda ilerlerken, "Proletarya için zafer!" diye bağırıldığını duydum.

"İtiraf et: O senin okul dışı toplumsal hizmet projen, değil mi?" dedi Dani elini burnunun önünde sallarken.

"Ne yazık ki David Wilson ile arkadaş olduğum için hiç ekstra puan almıyorum. Sadece günü geldiğinde çocuklarıma hayatım boyunca anlatacak acı dolu hikâye biriktiriyorum."

Dani oldukça ince Misfits atleti içinde Cinegore'un havalandırmaları yüzünden titredi. İnatla kurdeleli yer gösterici ceketini giymeyi reddederek bahaneler sıralıyordu: "Bu kadar çirkin bir şeyi giyemem," "Kıyafet kuralları resmen ırkçılık," ya da "Patron beni kovmak için etrafta bile değil."

Midemin heyecanla kasılmasına neden olan özür dileyen gülümsemesiyle bana baktı. "Üzgünüm. Hırkamı yine unuttum. Senin...?"

Otomatik olarak, her vardiyada yaptığım gibi ceketimi çıkardım ve onun omuzlarına koydum.

"Teşekkürler." Dani kollarını ceketin kollarından geçirdi ve ceket kaçamak bir şekilde kokladı. Kötü kokmadığını umuyordum ama o gülümsedi, bu sayede sorun olmadığına karar verdim. Aylardır yeni parçalar eklediği özenle hazırlanmış korku diyoramasından pelüş bir Cthulhu figürü aldı. Bu figür, Çilek Kız kostümü giymiş bir Cthulhu'ydu. "Bu yeri bu kadar özleyecek olmam tuhaf mı?"

"Hayır. Hiç de tuhaf değil." Özleyeceği şeylere kendimin de dahil olduğunu umut etmeden duramadım. "Belki de cuma akşamları bir araya geliriz ve iş elbiselerimizi giyer ve sırf bunu yeniden deneyimlemek için yerlere kola dökeriz." Eğer ilgilenmiyorsa diye her ihtimale karşı bunun bir şaka gibi görünmesi için çabalamıştım.

"Ben havaya biraz kavrulmuş mısır patlağı kokusu sıkarım, böylece tuhaf bir şekilde başımız dönerken aynı zamanda aç da hissedebiliriz."

"Harika," diye ekledim, umutlarım birazcık başımın dönmesine neden olurken. "Ve sonra birimiz bağırabilir, 'Lütfen, tüm çöplerinizi haznelere atın. Teşekkürler. İyi geceler.'"

Hayalimdeki filmim yeniden harekete geçti. Bu defa, bir çift sıkı kanun kaçağı gibi çölde eski bir Mustang kullanıyorduk.

Ben tavan camından dışarı atladığımda, "Yap şunu Kevin," dedi Dani, ben direksiyonun arkasına geçerken. Kısa namlulu tüfeğim, peşimizdeki zombilerle dolu tırın üzerine doğrultulmuştu. "Nasıl oluyor da bir grup hortlak bu şekilde araç kullanmayı biliyor?" Bu geçerli bir soruydu. Dani akıllı bir kızdı.

"Bilmiyorum bebeğim. İcabına bakacağım," dedim ve bir el bombasını arkamıza doğru attım. Zombilerden oluşan bir ateş topu şeklinde patladı. "Bu Psycho'yu Vince Vaughn ile yeniden çektiğiniz için!" diye bağırdım.

Dani gergin bir şekilde Çilek Kız Cthulhu'nun elbisesiyle oynuyordu. "Baksana, şey. Sana hiç gerçekten teşekkür edemedim."

"Ne için?"

Elindeki Cthulhu'yu kullanarak diyoramasını gösterdi. "Sen benim sanatımı ciddiye alan ilk kişiydin."

Utanarak omzumu silktim. "Çünkü o muhteşem. Sen muhteşemsin. Demek istediğim muhteşem, muhteşem bir sanatçısın. Sanatın... muhteşem." *Tanırım.*

"Yine de, benim için çok şey ifade ediyor bu," dedi Dani, neyse ki benim gevelememi görmezden gelmişti. "UT'ye başvurarak o sanat bursunu almamın sebebi sensin."

Deadwood'dan gidecek olmasının sebebi bendim. Harika.

"Bir ara seni çizmeme izin vermelisin."

Dani için poz verme fikriyle yüzümü ateş bastı, belki onun yatağında. Kahretsin. Suçüstü yakalanmak istemiyordum. "Şey. Titanic'teki gibi falan mı?" Elimi açıp duvara yaslandım. "Jack! Ja-a-ack!"

Dani kahkaha attı. "Sadece bunun için, ceketini asla geri vermeyeceğim. Benim oldu artık." Etrafına daha sıkıca doladı ceketini. Gözleri meydan okumayla parladı. Göğüs kafesinin içinde kalbim ve nefesim arasında bir savaş yaşanıyordu ve ikisi de kaybediyordu.

"Önemsiz bir nokta artık," dedim. "Sende kalsın."

Dani başını salladı ama gülüşü yüzünden silindi. "Tüm bu geçmişin öylece silip gidecek olması üzücü." Ve Cinegore'u kastetmediğini biliyordum.

Dani benim sınıfıma düşmeden altı ay önce, annesi ve küçük erkek kardeşi ile Mexico City'deki bir aile düğününe gitmiş. Hava boktanmış, körfezin üzerinde gök gürültülerinin ardı arkası kesilmiyormuş. Tam Corpus Christi'den ayrıldıkları sırada bir yıldırım motorlardan birisine isabet etmiş. Uçak gücünü kaybetmiş, bir süre süzöldükten sonra çakılmış. Enkaz Güney Padre'nin bahar gelmiş güzel sahillerinde, iki kilometreden geniş bir alana yayılmış. Kalıntılar arasında birisi, Dani'nin annesinin taşıdığı düğün hediyesini bulmuş. Zarar görmemiş olarak sahilde duruyormuş.

Tozlu bir karton kutunun içinde bir çift siyah çerçeveli 3D gözlüğü buldum. "Yani, şey, demek bunlar normalde görünmez olan şeyleri görmemizi sağlıyor, öyle mi?" diye sordum, onu içine düştüğü kederli halden geri getirebilmek umuduyla. "Sözde ekrandan iblisler fırlıyormuş gibi gösteren bir özel efekt olmalı; tüm o cehennem geçidi söylentileri bu şekilde çıkmıştı. O efekt büyük bir şeydi. Ve kimse nasıl yaptıklarını bilmiyor."

"Gerçekten mi?" Dani bir gözlüğü sapından tutup kendi etrafında çevirdi. "DemonVision'ı bir denesek mi?"

"Üç dediğimde," dedim. "Bir."

"İki."

"Üç," dedik aynı anda ve gözlükleri taktık.

Ekranda sadece 1960'larda eski bir malikâne vardı. Bir

sürü ahşap panel, çerçeveli yağlı boya tablolar ve doldurulmuş hayvan kafaları. James Dean havasındaki Jimmy Reynolds, on dokuzuncu yüzyıl başlarına ait bir takım elbise ve kravat takmış olmasına rağmen, fazlasıyla asi bir duruşla şömineye yaslanmıştı. Güzel Natalia Marcova divana uzanmış, kuzguni dalgalı saçları balo elbisesinin omuzlarına dökülmüştü. Yanında köşeli bir çeneye sahip Alistair Findlay-Cushing erkeksi bir viski olduğunu varsaydığım bir içecekten büyük bir yudum aldı ve bıkkın bir orta Atlantik aksanıyla repliğini söyledi: "Ailen hakkındaki söylentileri duydum. Delilik kandan gelir. Yanılmıyorsam Karpat Dağları'ndan geliyorsunuz, değil mi?"

Şimşek çakarak balmumu heykeli benzeri, korkunç ağızları olan hayvan figürlerinin malikânenin canımdan içeri baktıklarını gözler önüne serdi. Ve sonra aniden, Jimmy Reynolds panik içerisinde ekrana doğru koştu: "Lütfen, Gidebiliyorken gidin! Gözlüklerinizi çıkarın ve bu sinema salonunu terk edin! Tehlikedesiniz!"

"Vay canına. Harika iş," diye söylendi Dani.

"Evet. Fazlasıyla *Ceset Yiyicilerin İstilası*vari." Omuzlarım onunkilere değdi ve kolumdan yukarı tırmanan elektrik akımını ifade edecek bir sözcük olmasını diledim; *Omuz-Gazm!* ya da *NeredeyseSeks* gibi bir kelime.

"Lütfen, bana inanmalısınız," diye devam etti Jimmy Reynolds. "Sizin için yakında gelecekler. Bunu daha önce de gördüm. Hayatta kalamayacaksınız. Şimdi kapatın şunu, size yalvarıyorum! Tek yolu bu!"

Natalia Marcova gergin bir ifadeyle önce seyircilere sonra da yeniden Jimmy Reynolds'a baktı. "Yeter Thomas, sen neden bahsediyorsun? Kendinde değilsin."

"Abi, bu ço-o-ok kötü. Yine de. Tuhaf bir şekilde... büyüleyici," dedi Dani, sözcükleri hafif hülyalıydı.

"O zamanlar için özel efektler konusunda ne denli ya-

raticı olduklarına bayılıyorum, anlıyor musun? Tüm o modeller, üst üste pozlamalar, ekranı bölmeler ve stop-motion. *Kara Gölün Canavarı*'ndaki kostüm için Foam Latex kullanmışlar. Ve tüm o bıçaklama sahnelerindeki o ses var ya? Birilerinin yere attığı ve etrafa saçılmalarına izin verdiği meyvelerden çıkıyormuş."

"Gerçekten mi? Harika," dedi Dani.

Hayatımda ilk kez film umurumda değildi. Sadece Dani ile birlikte olmak, anlamlı hale gelmesi kaçınılmaz olan saçma sapan şeylerden bahsetmek istiyordum ve sonra eğer her şey yolunda giderse, tüm gece uyanık kalıp şafağın çayırılığın üzerine doğru ilerleyişini, her şeyi altın pembeye çevirişini izlerken ilk öpücüğümüzü paylaştık.

Avuç içlerim terden sırlıklam olmuştu ve ellerimi kot pantolonuma sildim. "Baksana, şey, sen, buralarda mısın, bu yaz?"

Dani hâlâ gözlerini filminden alamıyordu, bu nedenle koluna dokundum.

"Ne? Ah, pardon." Bana doğru döndü. Kocaman 3D gözlükler ona mutant bir böcek havası katmıştı. "Evet. Evet, buralardayım. Cooper ikizlerine bakıcılık yapacağım. O ikisi kesinlikle küçük şeytanlar. Fakat parası oldukça iyi."

Sinema salonuna fazlasıyla yavan bir diyalog hakim oldu: "Bu eski evin sırları olduğunu biliyorsun..." "Neden bu pantomime devam ediyoruz? Nasıl biteceğini biliyoruz. Sözleşmemi iptal etmek istiyorum. Gitmek istiyorum!" "Şişşt, Jimmy. Seni duyacak."

"O zaman bu yaz, cehennemden gelen çocuklara bakmadığında..." Âdeta hava topu yutmaya çalışıyormuşum gibiydi. "Merak ediyordum da, belki sen..."

Projeksiyon odasının kapısı aniden açıldı ve içeri Dave, kucağında üç dev boy Cola ve çalmış olduğu şüphe götürmeyen bir sürü şekerle girdi. "Abur cubur zamanı!"

"Harika." Dani gözlüklerini çıkardı. Birkaç kutu Milk Duds'ı kaptıktan sonra soğuktan terlemiş bir karton bardağı Dave'den aldı ve plastik kapağın üzerinden pipetini soktu.

"Evet. Teşekkürler. Harika zamanlama," diye imalı bir şekilde söyledim Coca Cola'mı alırken.

Dave projeksiyon cihazının yanındaki tabureye çöktü ve Dani'nin çıkardığı gözlükleri taktı. "Vay canına. Çocuklar, siz yeşilsiniz. Hayır, kırmızı! Yeşil ve kırmızı. Vay, üç boyutlusunuz!"

Dani burnundan bir homurtu çıkardı. "En azından bazılarımız öyle."

"Bu sert oldu Garcia!" Dave, küçük bir yıldız edasıyla koca siyah çerçeveleri başının üzerine doğru itti. "Biliyor musunuz? Alastair Findlay-Cushing oldukça ateşli. Onu becerirdim."

"Becerebileceğin erkeklerin listesinde çok seçici olduğun söylenemez. Koç Pelson'a da vurulmuşsun," dedim.

"Koç Pelson taş gibi. Çaptan-düşmüş-eski-bir-güreşçi tarzında taş. Eminim pis bir yatak ağzı vardır."

"A-a-ah, kes şunu!" Dani kahkaha attı. "Beden eğitimi dersimin harika sepya tonlardaki anılarının içine ediyorsun."

Dave'in olayı buydu... onu herkes severdi. İğrençliğinin de kendine göre bir cazibesi vardı, kafeteryada kırmızı jöle şekerlememi alıp atkısının içine koyduktan sonra Jennifer Trujillo'ya "taze bir lezbo gibi bıyıkları" olduğu için avaz avaz bağırarak zorbalık yapan Lyla Sparks'ın üzerine Ebola kusmuş gibi yaptığında olduğu gibi. Lise ikinci sınıfta Dave eşcinsel olduğunu açıkladığında, popülerliği resmen artmıştı. Yedinci sınıftaki fen bilimleri dersinden beri benim en yakın arkadaşımdı. İki ay sonra Stanford'a gitmek üzere buradan ayrılacaktı ve onun yokluğuyla nasıl başa çıkacaktım emin değildim.

Alt katta film, benim kaderime aldırmadan devam etti:

"Bu çatal tırnak... adını anmamamız gerekenin kartviziti. Şeytan'ın kendisi."

"Dostum, az önce adının anılmaması gerektiğini söyledim ve sonra kendisi 'Ah, evet, bırakın da hemen *Şeytan* deyiveririm.' dedi. Baksana. Eski Alastair'ı biliyorsun, değil mi?" Dave'in kalın kaşları aşağı yukarı oynadı. Adam, müstehcen Hollywood dedikoduları söz konusu olduğunda ayaklı Google araması gibiydi. "Bastır Dorothy*. Bir kere intihara teşebbüs etmiş."

Kolamı şerefine kaldırdım. "Bu çıtayı yükseltti. Teşekkürler Dave."

"Atlarını tut dostum. Bezgin, trajik bir kendine nefret anında teşebbüs etmedi intihara. Alastair bu teşebbüsünden önce bir rahipten kendisine şeytan çıkarma ayini yapmasını ve ruhunu temizlemesini istemiş. Şöhret için şeytanla anlaşma yaptığını iddia etmiş ve o zamandan beri de huzur bulamamış. İddiasına göre *I Walk This Earth* bir film değilmiş, yaşan bir şeymiş ve ruhları ve gönüllü fedakârlıkları talep ediyormuş. Sizce de filmi gösterdikleri her iki seferde de sinema salonlarının yanmış olması tuhaf değil mi?"

"Evet. Bu oldukça ürkütücü, elbette," dedi Dani, Cthulhu Çilek Kız'ı iplerinden sallandırırken. "Fakat bu gece geçmişin trajedileri ile ilgili değil. Bu, geleceğin trajedilerinden kaçınabilmekle ilgili." Gözlerini dosdoğru benimkilere dikti. Bu, içimde daha iyi bir adam olma arzusu uyandırdı. "Yüce tanrılar geçen haftanın çok tartışılan cevapsız sorusuna bir cevap bekliyorlar."

Önceki hafta, Dani altı dakikalık korku filmlerimden dördüncüsü *Zombie Ennuï*'de Ürkütücü Balon Kız rolünü kabul etmişti. Dürüst olmak gerekirse pek de iyi bir senaryo değildi; Dani'yle daha fazla vakit geçirmek için yarattığım bir

* Oz Büyücüsü filmindeki Dorothy Gale karakterine gönderme yapıyor. -çn

bahaneydi sadece. Çekimin ortasında bir çeşit sincap tarafından mezarlıktan dışarı kovalanmıştık ve sonra da devam etmemize engel olacak kadar uzun bir süre gülmüştük. Bitkin ve terli bir halde elimizde birkaç tane kocaman Big Gulp^{1*} şehir parkında, Teksas'ın sıcak havasından kaçarak yapraklarını hiç dökmeyen meşenin altında almıştık soluğu.

Dani gevşek balonlardan birinden helyum çekmişti. "Ben, rehberlik danışmanın, Titus Androgynous. Gelecek planların neler Kevin?" diye sormuştu Minnie Mouse sesiyle. Sonra da sıcak ve yumuşak parmaklarını suratıma değdirerek balonun ucunu benim dudaklarıma dayamıştı.

Parmaklarının hissine aç bir şekilde cevabımı geciktirebildikçe geciktirmiştım. En sonunda derin bir nefes almıştım. "Ana gezegenim Boktantlya'da, yani diğer bir deyişle Deadwood Froyo mağazasında olacağım." Helyumun bu durumun kulağa acı verici yerine komik gelmesini sağlamış olmasına minnettardım.

Dani, sahne makyajının bulaştığını gözlerini silip, "Nasıl olur?" diye sormuştu.

Acil durum şakasının tanıdık hayat kurtarıcı ucunu yakalamayı istemiştım o anda. Onun yerine ona doğruyu söylemişim. "İlk olarak, para. İkicisi de pek de etkileyici olmayan notlarım. Ve üçüncüsü..." Dr. Pepper'ımdan bir yudum almıştım. "Anneme bakmam gerekiyor. Bazı... sağlık sorunları var."

"Peki ya baban? O yardımcı olamaz mı?"

"Babam Arizona'da," demiştım.

Her Noel'de ondan, onun gülen suratı ile yeni ve geliştirilmiş ailesinin birlikte fotoğraf çektiirdiği bir fotoğrafın olduğu süslü bir tebrik kartı alırdık. Tüm ailenin bir örnek gömlekler giydiği, gülümsediği ve birbirine sarılarak profesyonel bir özenle süslenmiş kocaman bir çam ağacının önünde durdu-

* 7-Eleven zincirinin yaklaşık 39 yıl önce çıkardığı kocaman boyutlu bir içecek bardağı. -çn

ğu fotoğraflardan. Bu görüntü, annemle benim paylaştığımız, duvarları sigara dumanıyla lekelenmiş boktan apartman dairesinden fazlasıyla uzaktı ki annem, çoğunlukla ya kendi yatak odasında sızmış olurdu ya da televizyonun önünde akşamdan kalma bir halde gündüz programlarını izlerdi. Alkol diyabetini mahvetmişti ve artık maluliyet maaşının tümünü geldiği gibi alkole yatırıyordu. Ayık olduğu nadir anlarda alnıma bir öpücük kondurup, "Seni hak etmiyorum. Kendini kurtarmalısın," diyordu. Ancak ben de babam gibi onu ortada bırakmak istemiyordum.

"Pekâlâ, senin rehberlik danışmanın olarak seçeneklerin olduğunu hatırlatmak zorunda olduğumu hissediyorum," demişti Dani ve bana öylesine umut dolu bakıyordu ki, ona inanmak istemiştım. Hakkında emin olduğum tek şey Dani için hissettiklerimdi. Hayatımın tamamen boktan olmadığını düşündüğüm ender zamanlarda, bir şekilde hep ikimizle başlardım; o resim yapardı ve ben de bağımsız korku filmleri çekerdim. Fakat burada, Deadwood'da sıkışıp kalarak film endüstrisine girmek fazlasıyla zorlu olacaktı. Ayrıca Dani de hayatını benim gibi bir hiçle boşa harcamak istemezdi zaten. İşin doğrusu Dani'nin seçenekleri vardı ve onlardan biri olmadığımı oldukça emindim.

"Kev?" diyerek teşvik etti Dani. "Planlar?"

Dani'nin bakışlarından kaçınarak Cthulhu Çilek Kız'ı elinden kaptım. "Kiralık katil olmak geleceğin mesleğiymiş diye duydum."

"Dostum Kev, ilk hipster korku filmini yönetecek," diyerek Dave ağzıma bir parmak bal çaldı.

"Kesinlikle." Boğazımdaki sızıyı yumuşatmak için biraz daha gazoz içtim. "Olay şu ki, kimin zombi olup kimin olmadığını söyleyemeyeceksiniz çünkü ölümüne alaycı birisiyle, yaşayan ölü arasındaki farkı kim söyleyebilir ki? Adı da... bir saniye... *Namoruklar* olacak. Hepsi 'Narghhhhzzmnnnn,' sesleri çıkaracak ve sonra diğer namoruklar konser salonu

önünde kan revan içinde sıraya dizilmiş, 'Mnnnggggrrrr,' sesleri çıkaracaklar ki bu da şu demek: 'Bu taze et fazla sıradandı.'"

Dani başını aşağı yukarı salladı. "Anladım. Pekâlâ, *Namoru*klar konusu: neler olacak?"

Omzumu silktilim. "Hiçbir şey."

Dave sırtıttı. "Tam olarak da bu yüzden tam bir Kevin filmi!"

Dalga geçiyordu. Biliyordum. Ama gerçek âdeta bir şarapnel parçası gibi göğsüme saplandı. Cthulhu Çilek Kız'ı cebime soktum. "Hiç hoş değil Dave."

Dave bana sert bir bakış attı ve bu neredeyse daha da kötü hissettirdi. "Dani haklı. Geleceğin bir parçası olmak için geç değil. İstesen de istemesen de gelecek kaçınılmaz dostum."

"Evet," dedim. "Ve duyduğum kadarıyla Starbucks yine de olacaktı."

Işıklar her zamanki ürkütücü titreşmelerine başladılar. Ekrandaki sesler giderek yavaşlayarak sarhoşlarını andıran bir hal aldılar ve sonra film tamamen durdu. Bir anda karanlıkta kaldık. Güç kesintisi. Bu defa gerçek bir kesinti.

"Kahretsin," dedim karanlığa doğru.

Sinema salonundan bir dizi protesto yükseldi. İnsanlar resmen çılgık atıyorlardı. Tanrım. Lanet olası pislikler. O an için hepsinden nefret ediyordum.

Dave başını iki yana salladı. "Dostum, son seferinde ben gittim."

İçimi çektim. "Gidiyorum." Belki de vardiyamın geri kalanında bodrumda kalırdım.

Dani kapının yanındaki çıkıntının üzerinden el fenerini kapı. "Ben de seninle gelirim. Bilirsin, Scratsche tabutunu orada saklıyorsa ve yardıma ihtiyacın olursa diye."

Ve böylece, bu akşam için umutlarım yeniden yükseldi.

Lobiye inen merdivenlere doğru el yordamıyla yolumuzu bulduk. Zemindeki acil durum ışıkları hayata gelmişlerdi ve halıyı kan gibi koyu renkli gösteriyorlardı. Fotoğrafın hizasına geldiğimde durdum. Karanlıkta bile o gözler beni etkileri altına alıyorlardı: *Bana bak Kevin. Ben senin kalbinin derinliklerini görüyorum. Seni tanıyorum.* Son dört basamağı atlayarak indim, kalbim gümbürdüyordu.

Dışarıda karanlık gökyüzünde şimşek çakıyor, sağanak yağmurun sesi Cinegore'un neredeyse bomboş olan otoparkında yankılanıyordu. Dani'nin el fenerinin ışığını takip ederken John-O, âdeta fazla hareketli bir köpek yavrusu gibi peşimize takıldı. "Baksanıza, filme ne oldu? Tam güzelleşiyordu. Tuhaf ama tam da filmin bir parçasıymışım gibi hissetmeye başlamıştım."

"Vay canına. Süper hikâye dostum." Yanından geçtim ve sinema salonunun kapısını çekerek açıp içeri bağırdım, "Üzgünüm millet. Bir güç kesintisi oldu. Film birkaç dakika içinde devam ediyor olacak. Sabrınız için teşekkürler." Kendimi genellikle gelen söylenmeye hazırladım fakat yükselen ses daha çok garip bir inlemeydi ve arka koltukta süregelen yoğun bir oynaşma sahnesini bölmek zorunda kalmayacağımı umdum.

"Bu biraz tuhaftı," John-O devam etti. "Şey gördüğümü sandım..."

"Dostum, şu ışıkları halletmemiz lazım. Beş dakikaya döneriz," dedim.

Dani ve ben, büfenin arkasındaki kapıyı açıp merdivenlerden aşağıya rutubetli, iğrenç bodrum katına indik. Burada havalandırma yoktu ve yaz sıcaklığı duvarları âdeta yakmış, odaya tüm gün çalışan bir mutfakındaki gibi yüksek bir ısı vermişti. Üst kattaki buz gibi havayla tam bir tezat içerisindeydi ama rahatsız edici değildi.

"Sigorta kutusu nerede?" Dani'nin el fenerinin ışığı George Romero'nun* sahne ışıkları gibi cüruf duvarlarda gezindi.

"Sağda," dedim. "Daha yukarıda."

Işığı yukarı doğru kaldırdı ve metal kapağı açtım. Ana sigortayı jeneratörün hayata gelişinin tanıdık takur tukuru nu ve yanı sıra *I Walk This Earth*'ün berbat repliğinin uzak- tan gelen homurtusunu duyana kadar çevirdim. Başımızın üzerinde uzun floresan lambalar bir çocuğun aniden uyanışı gibi titreşerek yandıktan sonra bir anda hastalıklı bir mavi renkle bodrumu aydınlattılar. Üst kata geri gitmemiz gerektiğini biliyordum ama Dani ile biraz daha yalnız kalmak istiyordum.

"Vay canına." Bodrumun derinliklerine doğru ilerledim. "Hoarders: Korku Dizisi'nin" bir bölümü gibi burası."

Bir duvarı raflar dolusu kırışmış *Fangoria* dergisi doldurmuştu. Bataklik canavarının iki metrelik bir replikası kırılmış sinema koltuklarının arkasında bir köşeye atılmış- tı. Yerde bir kutu tozlu promosyon ürünleri yer alıyordu; kırmızı gözlü kauçuk fareler ve giyotin şekilli puro kesicileri. Dani, suyla lekelenmiş straforun üzerine yerleştirilmiş Technicolor film afişlerine göz attı. "*Satan's Nuns, The Diabolical Mr. Lamphrey,*" diye okudu. "*The Five Fingers of Dr. Killing Time.*"

"Şuna bir bak." 1970'lere ait bir poster çıkardım; o döneme ait bir takım elbise giymiş bir vampir, iki uyuşturucu satıcısının kafasını bir karate hareketiyle koparıyordu. Arkasında bir kurtadam tüylü göğsünü altın rengi bir Cadillac'ın penceresinden çıkarmış, kocaman köpek dişlerini gösteriyor, uyuşturucu satıcılarına yemek muamelesi yapıyordu. Filmin tanıtım fragmanında konuşan kişiymişim gibi sloga-

* *Yaşayan Ölülerin Gecesi* filmiyle ünlenmiş Kanada asıllı Amerikalı yönetmen. -çn

** İlk bölümü 2009 yılında yayımlanmış bir reality şov; insanların psikolojik sorunlarını, yaşadıklarını ve tedavi süreçlerini ele alıyor. -çn

ni sesli okudum: “‘Dr. Drac ve Mr. Wolf: Suça son vermek için buradalar.’ Pekâlâ, gerçekten mi? Bu nasıl oluyor da bir korku filmi olabiliyor?”

“Dracula ve Kurtadam o. Ondan daha klasik bir şey yok,” dedi Dani ve bana yavaşça bir omuz attı ve yemin ederim bu teması bedenimin her köşesinde hissettim.

Tıpkı bir aptal gibi sııttım. “Yo. I-ıh. Bu iğrenç bir şey. Bu, tıpkı Law and Order*: Transylvania gibi. Kurtadamın bir *silahı* var. Tüm korku tanrıları adına, bu nasıl olabilir? *Onun başparmakları bile yok ki!*”

Dani bir kahkaha attı ve yalan söylemeyeceğim, sadece onun daha çok güldüğünü duyabilmek için espri yapmaya devam etmek istedim.

“Süper hediyelik.” Dani son derece gerçekçi görünen bir ok ve yay aldı eline, *Robin Hood: Karanlıklar Prensi’nden*” özel bir promosyon. “Bununla birilerine ya da bir yerlere ciddi olarak zarar verebilirsin. Gerçekten, bunları çocukların kazanmasına izin mi veriyorlar?” Oku, eğlenerek kalbi-me doğrultup yaya doğru yerleştirdi.

Ellerimi kaldırdım. “Onunla dikkatli ol.”

“Endişelenme.” Dani ok ve yayı yeniden aşağıya doğru indirdi. “Sadece bir dönem okçuluk dersi aldım. En büyük başarım Koç Pelson’ı kışından vurmaktı.”

“Vay canına, o sen miydin? Pinewood Stüdyoları’nın 1966 yapımı filmi Hippolyta*** Rises from the Grave’in**** beklenen yeni versiyonu olabilirdi.”

Dani dikkatlice sahte bir mezar taşının üzerine oturdu. “Bu eski filmleri gerçekten seviyorsun, değil mi?”

“Evet. Gerçek korku tüm o derin insan hislerinden temel alıyor: keder, korku, endişe, heyecan. Arzu.” Tuhaf bir

* NBC’nin en uzun süre ekranda kalan, suç ve mahkeme draması konulu dizisi. –çn

** Robin Hood: Hırsızlar Prensi film adına gönderme yapılıyor. –çn

*** Yunan mitolojisinde Amazon Kraliçesi. –çn

****Hippolyta’nın Mezardan Dönüşü. –çn

şekilde yutkundum. "Ama yeni filmler? Daha film başlatalı beş dakika bile olmadan birileri testere ile kesiliyor ya da deriden yapılma bir takım elbiseye dikiliyor. Duygusal hiçbir risk alınmıyor. Tamamen kişisellikten uzak, tıpkı internet pornosu gibi."

Siktir. Neden "porno" dedim ki şimdi?

"Hiç sana annem ile babamın ilk randevusunun bir korku filmi olduğundan bahsetmiş miydin?" dedi Dani ve ben başımı iki yana salladım. "Evet. Büyükanнем çılgın bir katoliktir ve annemin teyzem Yoli peşlerine takılmadan randevuya çıkmasına izin vermezmiş. Babam, Yoli Teyzenin sonunda sinema müdürünün dışarı çıkarmak zorunda kalacağı kadar çok çğlık attığını söyledi. Ve sonra babam, 'Bu iş bu kadar, biz kaçır!' demiş. Annem ile birlikte yangın çıkışından dışarı çıkıp sokağın sonundaki gece kulübüne dans etmeye gitmişler. Yani, tuhaf bir şekilde varlığımı bir korku filmine borçluyum." Bana gülümsedi ve kalbim punk müziği ritimleri çalmaya başladı.

"Vay. Harika," demeyi başardım güçlükle. Sıcaklık yavaş yavaş rahatsız edici olmaya başlıyordu. Ensemde ince bir tabaka ter sildim.

Dani doğruca gözlerimin içine baktı. "Texas Üniversitesi'nin harika bir film okulu var, biliyorsun. Deadwood'dan da fazla uzaklaşmış olmazsın. Hayır... bekle! Öyle bakma! Ben ciddiylim."

"Evet, evet..."

"Kevin!" Artık gülümsemiyordu. "Korktuğun şey nedir? Gerçekten."

Gerçekten mi? Örümcekler. İnsanların beni terk etmesi. Yeterli olamamak. Reddedilme. Fazla sorumluluk. Kaçak bir psikopat tarafından canlı canlı gömölme. Tanıdığım en havalı kızla çıkma şansını kaybetmek. Babam gibi olmak. Liste sonsuzdu. Ama en çok, yumruklarını göğsüme bastırıp nefes almaya korkmama neden olan, gelecek dediğimiz

sonsuz belirsizlikten korkuyordum. Dani ve Dave geleceğe doğru ilerlerken geride bırakılan olmaktan korkuyordum. Fakat korkumu itiraf etmek, bu duruma üzerimde çok daha fazla güce sahip olma imkânı vermek gibi hissettiriyordu.

"Hiçbir şeyden korkmuyorum," dedim sahte bir Alman aksanıyla. "Çünkü ben, tam olarak kırk derecede vampir spermelerini öldüren Van Hotsprings'im."

Dani'nin dudakları memnuniyetsizlik ifadesiyle ince bir çizgi halini aldı. "Hmm. Peki. Şey, her neyse. Hadi yukarı çıkalım," dedi, dümdüz bir ses tonuyla ve mezar taşının üzerinden yere atladı.

Siktir. Kafamın içinde yeni bir film oynamaya başladı: *Yaşayan Ahmakların Gecesi*.

GİRİŞ. Bodrum katı. Kötü, fazlasıyla kötü bir gece.

Zombi sürüsü Kevin'a saldırır fakat onu öldürmenin önemsiz olduğunu fark edince dururlar. Kes. Jenerik. Son.

Yukarı çıktığımızda ışıklar sadece yarım voltajla yanıyordu. Fakat havalandırma tam gaz çalışıyordu. Ani soğuk titrememe neden oldu. John-O, DemonVision gözlüklerini takmıştı. Kapıyı ayağıyla aralık tutuyor ve oradan filmi izliyordu.

"John-O," dedim. Cevap vermedi. "Hey, Dünya'dan John'a. Taze mısır patlağı için makineyi ayarladın mı? John?"

Kulağının dibinde parmaklarımı şıklattım. Nihayet gözlüklerini çekip çıkardım ve birkaç kere gözlerini kırıştırdı. "Ah, selam. Ne zaman geldin buraya?"

"Evlad, annen ve ben seni Marijuana'nın tehlikeleri hakkında uyarmadık mı?" dedim. John-O hâlâ sersemlemiş bir halde görünüyordu. "Cidden dostum, iyi misin sen?"

"Evet. Sanırım. Bu çok tuhaftı. Filmi seyrediyordum ve sonra bilemiyorum, bir an için sanki filmin içindeymişim gibi hissettim."

"Pek-âlâ." Dani patlamış mısır makinesini doldurdu. Omzunda asılı yay ve pantolonunun arkasından çıkan oklarla fazlasıyla havalı görünüyordu.

"Olay şu ki, orada olmak *istedim*. Ayırmak istemedim," diyerek devam etti John-O. "Ve sonra bu yaratıkları eski malikânenin pencerelerinin dışında gördüğümü sandım."

"Evet John-O. Çünkü bu bir korku filmi." Tezgâhın arkasında Dani'ye katılmak için John-O'nun yanından ayrıldım. Yapacak bir şeyim yoktu aslında, sadece Dani'ye yakın olmak istemiştım. Meşgul görünmek için gümüş renkli büyük buz kovanının içinde buzlarla oyalandım; birbirine yapışan buzları kepçeyle ayırmaya uğraşırken, hızla boka saran bu geceyi başa alabilmeyi diliyordum.

"Hayır. Dediğim bu değil." John-O sinirlenmiş görünüyordu. "Bir baktım ki o malikânenin içindeyim ve birisi benim adımlı çağırıyor. O kişi, yaratıkların dışarı çıkmak için izne ihtiyaçları olduğunu söyledi bana. Onlara izin vermemi istedi benden."

Dani endişeli bir şekilde baktı. "Sen ne dedin?"

"Dedim ki..." John-O hayali böcekleri savuşturmaya çalışırcasına titredi. Sesi, sanki hızlandırılmış bir ergenlik yaşıyormuş gibi derinleşti. "Dedim ki, elbette. İçeri gelin."

Bundan sonra John-O'da ters bir şeyler olmaya başladı. Mavi gözleri kıpkırmızı oldu ve yüzünün cildi asitle yanmış gibi büzüştü. Büfeye doğru ilerlerken bedeni sert hareketlerle sarsıldı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Dani, geri çekilerek.

John-O gelmeye devam etti.

Dani'nin önüne atlayarak Milk Duds kutusunu şekerden el bombası gibi John-O'nun üzerine attım. "Geri çekil, çömez iblis!"

Kutunun köşesi John-O'nun gözüne denk geldi. Uluyarak kutuyu gözüyle birlikte çekip çıkardı.

"Kahretsin! Telefonum çekmiyor!" Yanımda Dani, cep telefonunu başının üzerinde, sanki havada sinyal yakalayabilirmiş gibi sallıyordu. "Seni bir boka yaramaz Verizon!"

İki iblis kapıları itip geldiler. Bir tanesi Bryan Jenks'in John Deere beyzbol şapkasını takıyordu ve eğer o pislik heriften daha önce korkuyorduysam, şimdi altıma sıçacak haldeydim. Ağzı kocaman ve yuvarlak, sivri yumruları görünüyordu. İblis Bryan Jenks çılgın atan John-O'yu yere iterek boynunu ısırdı, neredeyse balmumuna benzeyen kafasını koparacaktı.

"Yürü, yürü, yürü!" Dani'yi projeksiyon odasına doğru ittim. Rekor hızda merdivenlerden yukarı çıkıp kapıdan geçtik.

"Filmi seyretme!" diye bağırarak Dave'i sandalyesinden düşürdüm.

"Ne bok oluyor?" Dave bana baktı, sersemlemişti. "Hey, tam da film güzelleşiyordu. Sanki filmin içindeymişim gibi hissettim..."

"Sanırım öyleydin," dedim, bayılmadan önce nefes alıp verişimi normale döndürmeye çabalarken. "Filmin lanetli olduğuna dair o şey var ya? Saçmalık değilmiş. Sanırım ruhunu çağlıyor ve seni bir çeşit iblis-zombi karışımı yapıyor."

Dani başını sallayarak onayladı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Doğru. John-O'ya oldu. Suratı, tam gözlerimizin önünde âdeta bir fondüye döndü! Ve sonra Bryan Jerks ortaya çıktı ve onu yemeye koyuldu!"

Pencereden sinema salonunun hâlâ siyah beyaz ışıklarla aydınlandığı görülebiliyordu. Dave avucunu yumruk yaptı, sonra yeniden açtı. Terapist ailesinin OCD'si ne zaman harekete geçse kendisini rahatlatması için ona öğrettikleri

* ABD'de bir cep telefonu operatörü. -çn

bir hareketti. "Kevin. Dani. Çocuklar beni ciddi cidden korkutmaya başlıyorsunuz."

Sinema salonundan, cehennemdeki tüm ruhların katıldığı bir karaoke partisini andıran sesler yükselmeye başladı.

"Buradan çıkmamız lazım. Hemen," dedim.

"Ama aşağısı tam gaz bir iblis-zombi balosuna dönüşüyorsa?" diye sordu Dani.

"A Planı: Arka kapıya koşup dışarı çıktıktan sonra yolun aşağısındaki Taco Bell'e gider ve yardım isteriz."

"B Planı nedir?" diye sordu Kevin.

Yüzlerce korku filmi izlemiştim. Yüzlerce değişken ve klişe, insanların aptalca, bilmişçe davrandığı ve kendi ölümlerine sebep olduğu zilyon tane sahne. Hepsini biliyordum. Kendimi beğenmiş ve güvende hissetmişim hep; asla *o kadar* aptal olmayacağımı düşünürdüm. Artık biliyordum: Bazı şeyler için asla plan yapamazdınız, sadece vakti geldiğinde harekete geçerdiniz ve her şeyin yolunda gitmesini umardınız.

"Onu göreceğiz." Dani'ye döndüm. "Arkamda kal. Eğer, bilirsin, bir şey olursa, o şeylerden biri bana ulaşırsa, sadece koş." İtiraz etmeye başladığında açıkladım, "Baban zaten yeterince olay yaşadı. Ve bir bursun var."

"Peki ya sen?"

Omzumu silktim. "Beni kim özleyecek ki?"

Dani keskin bir nefes aldı. Sonra dudaklarını büzüştürdü. "Lanet olası ahmağın tekisin, tamam mı?" Elimi yakaladı ve korkudan bayılmak üzere olmasaydım, dünya üzerindeki en mutlu herif olurdu.

Yavaşça projeksiyon odasının kapısını açtım. Etrafta kimse yoktu. Yağmurun çatıyı dövüşünü dinlerken merdivenlerden aşağıya doğru sessizce indik. İşte o anda duvardaki fotoğrafı fark ettim. Scratsche gitmişti. Işığın bir oyunu muydu? Dani ve Dave'e de görüp görmediklerini sormak istedim ama Dani telaşla fısıldadı, "Kevin, hadi!"

Merdivenden indiğimiz anda aniden durduk. Yaşayan ölülerden dört tanesi arka kapının önünde birbirlerine çıkışarak dolanıyorlardı.

"Bu. Da. Ne. Böyle. Siktir," diyerek fısıldadı Dave, paniği açıkça görülüyordu. "Sıçayım. B planı nedir?

"Ön kapılar. Sessiz olun." Duvar boyunca yavaşça ilerledim. Büfeyi döndüğümüzde durdum ve *I Walk This Earth* posterinin oraya irkilerek baktım; iki iblis çömelmiş, hâlâ John-O'nun artık telef edilmiş bedeninden besleniyordu. "Yürümeye devam edin," dedim, Dani'nin elini nazikçe sıkarak. "Dikkat çekmeyin."

Gözlerimi kapıdan ayırmadım. Yağmur metal renkli yapraklar halinde yandan yağıyordu. Beş metre. Dört. İki. Sıfır. Dikkatlice kapı koluna bastırdım, ses çıkarmamaya çalışıyordum. Kapı kolu oynamadı.

"Oyun oynamayı bırak Kevin," diye fısıldadı Dave.

"Oynamıyorum!"

Arkamızdan, bozulmuş bir hava saldırısı sirenini andıran bir çığlık yükseldi. Arka çıkışın önünü kesmiş olan iblisler gelmişti. Devasa ağızları açılmış, anakonda benzeri geniş boğazlarının hevesle atan zarını en ön sıradan izleme fırsatı sunuyordu bize. Gördüğüm herhangi bir özel efektten daha korkutucuydu ve yüzde yüz gerçektir. John-O'yu yiyenler cesetten uzaklaşarak pençevarı parmaklarını bize doğru uzattılar.

"Dostum. Müdür sensin. Dışarı çıkmalarını söyle onlara. Gösteri bitti. Evinize gidin."

"Dave. Gerçekten *aklını kaçırıyorsun*," diye söylendi Dani.

"Hayır. Kaçırdım. Tamamen kaçırdım. Burada altıma sıçmamaya çalışıyorum."

"Beni takip edin." Büfeye doğru koştum. İblisler, meraklı bir ifadeyle etrafımızı sardılar fakat bunun onları uzun süre oyalayacağına güvenemezdim. "Silah yerine kullanabileceğiniz her şeyi alın."

"Ne gibi?" diye bağırdı Dave.

"Bilmiyorum! Daha önce hiç iblisin birinin canına okumak zorunda kalmamıştım, tamam mı? Doğaçlama yap!"

Dani dondurma kaşığıyla dondurma fırlatıyordu. Dave tabak tabak nacho cipsi savurmaya başladı. Etrafa bakındım. Patlamış mısır için tuzluk. Gazoz bardakları. Peçete tutacakları. Yumuşak çörekler. Tereyağı tenekeleri. *Tereyağı tenekeleri...*

"Baksana! Şuna yardım edin." Isıyı engellemek için iki kurulama havlusu kaptım ve kurumuş mısır tanelerini yağ ile besleyen metal oturak benzeri şeyi yerinden çıkardım.

Dave, aklımı kaçırışım gibi bakıyordu bana. "Onunla ne yapacaksın? Kolesterollerinin sağlıksız düzeye yükselmesini mi bekleyeceksin?"

"*Aliens from Planet 11 Ate My Brain*'i* izlediğimizi hatırlıyor musun?" dedim, kapağını gevşeterek. "Ucube uzaylıları sonunda nasıl öldürdüklerini hatırlıyor musun?"

"Uzaylılar ısıya dayanamıyorlardı. Isı onları eritmişti." Dani koşup teneke konusunda bana yardım etmek için yanıma geldi.

Eskiden Bryan Jenks olarak bilinen şey tezgâhın üzerine zıplayıp çömeldi, saldırmaya hazırды.

"Baksana Bryan! O şey'e birlikte tereyağı da ister misin?" diye bağırdım, tıpkı bir aksiyon filmindeki kahraman gibi. Dani ile birlikte fokurdayan sarı sıvıyı fırlattık. Sıcak derisini lime lime ederken Bryan debelenerek çığlıklar atıyordu; o çoğu zaman havalı görünen karate hareketleriyle işini bitirmek istediğim türden bir pislik olmasına rağmen acı çekmesini izlerken iblis olsun ya da olmasın kötü hissettim.

Dave çılgınca bir kahkaha attı. "Baksana, o şeyle birlikte tereyağı da ister misin?" Dostum, bu çok havalıydı!" Bana bir beşlik çakmaya çalıştı.

* (İng) 11. Gezegendeki Uzaylılar Beynimi Yedi. -çn

Elinin havada kalmasına neden oldum. "Şimdi değil."

"Ngggzzzzzraaaahssss!" Yaratık Bryan ciyakladı.

Dave'in sesi korkuyla kısıldı. "Sanırım onu kızdırdın."

Dave ve Dani'nin elini kaptım. "C Planı: Üç dediğimde sinema salonu. Bir. İki..."

Dave, âdeta bir savaştının çılgılığıyla koşarak atıldı ve bizi de peşinde sürükleyerek sinema salonuna girdi. Bedenlerimiz kapıya çarptık. Dani arka duvara yaslanmış süpürgeyi alarak dizinin üzerinde ikiye kırdı ve kırılmış süpürge sapını kapının altın renkli kulplarına geçirdi.

Dave'i ittim. "Üç demiştim, seni aptal!"

"Daha fazla dayanamadım. O şeyler dondurulmuş kurutulmuş et gibi görünüyorlardı. Ve kokuları," Dave nefes nefeseydi. Boş bir gazoz kutusuna tekme attı. "Bu ölmek için kötü bir yol dostum. Kahretsin, Comic-Con için biletim vardı."

Bu akşam böyle gitmemeliydi. Dani'ye çıkma teklif etmem gerekiyordu. Umut ediyordum ki evet, diyecekti. Ve şimdi Cinegore'da, lanetli bir filminden kaçan bir dizi ruh çalan, et yiyen iblise karşı son çırpınışlarımızı veriyorduk. İblis-zombiler kapıya abandıkça kapılar çatırdamaya başladı. Yakında incecik süpürge sapından yaptığımız kilidi kıracaklardı.

"Bu gerçek Kevin. Düşün," dedim. Aklımın içinde dönüp duran tüm o korku filmleri varken, tam vakti geldiğinde bu boktan durumdan kurtulmak için işe yarar bir şey bulamıyordum. Ve işte çılgınca bir fikir tam da o anda aklıma geldi.

"Baksana!" diye bağırdım filme doğru. "Baksana, sen oradaki! Bana kulak ver."

"Ne yapıyorsun?" Dani koluma dokundu ve keşke bu başka bir gecede olsaydı diye düşündüm, böylece sadece parmaklarının hafifliğinin tadını çıkarabilirdim.

"Savaşmadan pes etmeye niyetim yok," diyerek ona söz verdim. Tekrar ekrana doğru bağırdım. "Beni duyabildiğini biliyorum. Bana. Bak!"

Natalia Marcova benden tarafa baktı. Elli yıl önce ölmüş-tü ama görüntüsü, güzel, parıl parıl yanan bir korunmuş fosil olarak yaşamaya devam ediyordu.

"Bunu gördüm! Evet! Buraya doğru," dedim kollarımı sallayarak.

Bana hafifçe el salladı. "Merhaba."

"Bize yardım et. Lütfen," dedim. "Bunun daha önce de olduğunu gördün... Öyle demedin mi Jimmy?"

"Ah. Sanırım gördüm." Ellerini dalgalı, 1960'larda olsanız başınızı döndürecek saçlarının arasından geçirdi. "Bir an için kendimi âna kaptırdım, anlarsın ya? Ben bir aracam."

"Size neden yardım etmeliyiz veletler? Doğru düzgün nasıl giyinileceğini bile bilmiyorsunuz," dedi Alastair Findlay-Cushing oturduğu koltuktan, elindeki içkisinden bir yudum alırken.

"Çünkü biz geleceğiz," dedim. "Her filmde, birilerinin hikâyeyi aktarabilmek için hayatta kalması gerekir. Yoksa... yoksa hiçbir anlamı olmaz."

"Tam olarak öyle değil," dedi Jimmy Reynolds. "*Sunset Bulvarı* için ne diyeceksin? Anlatıcısı ölü bir adam."

"Sürpriz bozan için teşekkürler John-O'nun hayaleti," diye fısıldadı Dave sinirle.

"Ah, tatlım. Sana söylemek istiyorum," Natalia âdeta mırladı, doğuştan gelen Brooklyn aksanı apaçık ortadaydı. "Fakat eğer söylersem, o beni kötü yere gönderir."

"Kim?" diye sordum.

Natalia'nın gözleri arkamdaki bir yere sabitlendi. "O."

Sinemanın arka tarafından yavaş bir alkış sesi geldi. Göl-gelerin içinden fotoğraftakiyle aynı parlak kumaştan takım elbiseyi giymiş olarak çıktı. "Tebrikler. İyi iş çıkardınız. İti-raf etmeliyim ki bu bir sürpriz oldu."

"Bay Scratsche?" Ekranın ışıklarının neden olduğu puslu havanın ardından o karanlık, ruhsuz gözlere baktım.

1963 yılında görüldüğünden bir gün bile daha yaşlı görünmüyordu.

Bay Scratsche zarif bir hareketle eğilerek selam verdi. "Emrinizdeyim. Lafın gelişi yani."

Eli tıpkı bir orkestra şefiymişçesine kalktı. Kırık süpürge sapı kapının kulpundan fırlayarak kapıyı serbest bıraktı. Aç, gürleyen yaratıklar salondan içeri ilerleyerek sıraların arasına geçerek oturdular, ekrandaki görüntülerden büyülenmiş gibiydiler.

Scratsche gülümsedi. "Ah, siz insanlar. Şu ekrana bakmaktan, kendinizi orada hayal etmekten asla bıkmıyorsunuz; daha iyi, daha güzel, ölümsüz... Her yerde, hep aynı: İnsanlar karanlıkta oturuyorlar, ışık için, kabul için, iyinin kötüyü yendiği fikri için, sonunda biteceğinin verdiği ukala güven için aç bir halde."

"Scratsche, sen de bizimle birlikte buraya aitsin ve bunu biliyorsun!" diye seslendi Jimmy Reynolds, dizlerinin üzerine çökerken. "Hepimizi lanetleyerek kaçtın!"

"Vay canına. Sakin ol Marlon Brando," diye söylendi Dani.

"Jimmy, Jimmy." Bay Scratsche keyfi hafifçe kaçmış bir okul müdürünü andıran edasıyla başını iki yana salladı. "Doğru, kaçışım için hepinizi feda ettim. Fakat hepiniz o anlaşmaları kendi rızanızla imzaladınız." Bir büyücünün sihri gibi, Scratsche ortaya üzerinde yüzlerce imzanın bulunduğu bir parşömen rulosu çıkararak açtı. Bir başka hareketle de rulo tekrar geri sarıldı ve Scratsche ruloyu cebine koydu. "Seni az önce duydum Jimmy. İnsanları uyarmaya çalışıyordun. Sana son seferinde bunun bir bedelinin olacağını söylememiş miydim?"

"Özür dilerim Bay Scratsche. Ben sadece bu film içinde kapana kısılmış olmaktan son derece yoruldum." Jimmy'nin sesi yorgun ve ürkmüş gibiydi. "Bu kravattı elli altı yıldır takıyorum. Beni tam bir pislik gibi gösteriyor."

“Anlaşıldı.” Bay Scratsche parmaklarını ekrana doğru saklattı ve aniden ortaya çıkan alevler Jimmy Reynolds’ı sarıp sarmaladı. Saniyeler sonra ondan geriye sadece yanmış kravat ve halıda bir yanık lekesi kalmıştı. “Senaryonun dışına çıkmanın sonucu *budur*.”

Dave’in gözlerinde sersemlemiş bir ifade vardı. *Care Bear Movie*’nin * şarkısını söylemeye başladı. Genellikle olup bitenler ağır gelmeye başladığında yaptığı bir şeydi bu.

“Bizden ne istiyorsun?” diye bağırdım.

“Sanırım, esas soru senin ne istediğin Kevin? Hepinizin ne istediği? Ah... Bu tamamen laf olsun diye söylenmiş bir şey. İş başvurusu esnasındaki cevaplarınızı okudum.”

Bay Scratsche salonun ortasındaki koridordan aşağıya doğru âdeta bir leoparın zarafeti ile ilerledi. Ellerini önünde kavuşturmuş, parmaklarını birbirine kenetlemişti. Tırnakları uzun ve kıvrıktı. “Düşünüyordum da filmi emekliye ayırdığımız köşesinden çıkarmanın vakti geldi. Hikâyeyi birisinin hayatta tutması konusunda söylediklerinde haklıydın. Onun bakıcısı olmak, hımm? *I Walk This Earth*; yeni izleyiciler için, yönetmen koltuğunda Kevin Grant’in oturduğu yeni bir uyarlama. Kulağa nasıl geliyor?”

Daha önce hiçbir yetişkin, benim için böyle şeyler söylememişti; beni gerçekten anlıyormuş gibi konuşmamıştı. Anlaşılmaya değermişim gibi. “Ben mi? Neden ben?”

“Seni aylardır izliyorum. İçinde neyin yaşadığını biliyorum. Sahip olamayacağın şey için duyduğun özlemi.” Bakışları Dani’ye kaydı ve o da bana soru sorar biçimde baktı. Yüzüm kıpkırmızı oldu. “Dünya yeni heyecanlara aç. Geçmişte, dağıttım bir sorundu. Fakat, Tanrım! Bu günlerde elinizdeki aletlerle bile ulaşabileceğiniz şeyler... Kevin, senin *I Walk This Earth*’ün kiralanabilir olduğunu düşünsene. Hatta

* 1985 yapımı Kanada/Amerika yapımı bir fantastik animasyon filmi. -çn

elektronik aletine yüklenebilir. Paylaşılabilir. Sadece küçük bir fedakârlık gerektiriyor.”

Parşömen tomarı yeniden ortaya çıktı. Scratsche'nin diğer pençeli elinde bir dolma kalem vardı.

“Bu işin sonu, şu diğer adamlar için pek de iyi olmuşa benzemiyor.” Başparmağımla ekranı işaret ettim.

Dave başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. “Söyle ona dostum.”

“Onlar senin öngörüne sahip değiller.” Scratsche gülümsemi. Bunun bir hile olduğunu biliyordum ama içimde bir yerlerde sanki birisi bir banka kasası açarak, *Hadi durma. Ne istiyorsan al*, demişti. Gülümsemesi sertleşti. “Ya da yoksa evde kalıp, iyi bir çocuk olarak annene mi bakmayı istiyorsun? Belki de tıpkı onun gibi kendini bir şişenin dibinde bulursun, kim bilir?”

“Canın cehenneme,” dedim, sesimin titremesine rağmen. “Bu sahip olduğum tek seçenek değil.” Bunun doğru olup olmadığını bile bilmiyordum, sadece doğru olmasını umuyordum.

Bay Scratsche kahkaha attı. “Söylediklerimi dinlemiyor muydun Kevin? Vampir yeniden uyanır. Biliminsanları katilin beynini canlandırır. Zombi sürüsü yeniden enfekte olmuştur. Bunların hepsi bir devam filmi ya da yeni bir uyarlama için tam zamanı olduğunu gösterir. *Kötüye karşı kazanma şansın yoktur*. Ah, elbette. Tabii eğer şimdi, ruhunu satmadan önce kalan bu son film kopyasını yok edersen, o zaman kazanabilirsin. Fakat projeksiyon odası ta orada, yukarıda.” Scratsche projeksiyon odasının kalın camlı küçücük penceresini işaret etti. “Ulaşamayacağın bir yerde. Tıpkı rüyaların gibi.” Scratsche'nin koyu renkli gözleri parladı. “Seçenekleriniz bir süre önce tükendi Bay Grant. İçten içe siz de bunu biliyorsunuz. Bana katılın... yoksa hepiniz öleceksiniz. Daha önce hiç iblisler tarafından parçalanmış mıydınız? Duyduğum kadarıyla epey acıyormuş. Oldukça fazlaca.”

Ekranda, şömineden bir tıslama sesi yükseldi. Omzumun üzerinden yanıp duran alevlere ve içindeki benim geleceğimi andıran karanlığa, boşluğa bir göz attım. Gözlerim Natalia'nın kilere kilitlendi. "Lütfen," diye yalvardım. "Bir ipucu sadece."

Bir an için o sadece yere baktı. Sonra fısıldadı, "Film sizin korkunuzdan besleniyor. Ona bu gücü veren şey bu."

Bay Scratsche bir elini göğsüne koydu. Alnının üst kenarında küçük iki boynuz belirmişti ve dişleri uzamıştı. "Ah, benim hatam. Gerçekten de bu rol için Yvonne De Carlo'yu seçmeliydim."

Parmaklarını bir kere daha şaklattı ve Natalia dehşet içinde çığlık attı; geriye doğru uçmuş ve malikânenin duvarına mihlanmıştı, boynuna sadece birkaç santim uzakta duran bir hançer vardı.

"Uslu ol hayatım, artık," dedi Scratsche. "Kontratının geri kalanı boyunca kesik boyunla oynamak istemezsin, biliyorum. Berbat bir şey olurdu."

Dave gözlerini sımsıkı kapatıp ileri geri sallandı. "Korkmayı kes. Korkmayı kes. Korkmayı kes."

Kollarımı her ikisinin de omzuna dolayarak üçümüzün sımsıkı kucaklaşmasını sağladım. Dani'ye daha önce asla fiziksel olarak bu denli yakın olmamıştım. Neredeyse burun buruna duruyorduk ve ağacın altında bana sorduğu gelecek ile ilgili bir özlemle dalgalandı içim. Onunla geçirilecek bir gelecek için. "Film korkudan besleniyor, değil mi? O zaman onu beslemeyi kesmeliyiz. Hemen! Korkunun zıttı nedir?"

"Taylor Swift mi?" dedi Dave. Dani ve ben gözlerimizi dikip ona baktık. "Ne var? Taylor Swift beni mutlu ediyor."

Dani'ye döndüm. "Korkunun tersi *normal* bir tepki nedir?"

Dani derin bir nefes verdi. "Ah, şey. Cesaret? Neşe. Aşk. Fedakârlık. Umut."

"İşte bu," dedim.

"Nedir? Bu beş şey falan etti."

Gölgeler ve aydınlık yüzünde dans etti. Yanağından bir damla patlamış mısır yağını sildim.

"Umut," dedim.

Sinema salonunun önüne doğru ilerlediğimde eski filmin puslu parıltısı beni kendi hayaletime dönüştürdü. "Eğer bunlar benim dünyadaki son dakikalarım olacaksa, o zaman bir şey söylemem gerekiyor."

"Ah. Tam da bir 'içe işleyen son sözler' çocuğu. Ha-rika," diye mırıldandı elindeki bardağa doğru Alastair.

"Biliyor musun, tam bir pisliksin," dedi Dave. "Ateşli olduğun konusundaki fikrimi geri alıyorum. Cehenneme geri döndüğünde fikrimi değiştirebilirim."

Alastair omzunu silkti. "Ben düşük bütçeli bir filmin oyuncusuyum. Cehennem önemsiz çocuğum." Bardağında kalan tüm içkiyi kafasına dikti ve bardak hemen yeniden doldu. "Bu gerçek içki bile değil."

"Bay Grant. Bu uzun süren final beni sıkmaya başladı. Sıkıldığımda pek de keyif veren birisi değilimdir," diyerek Scratsche tehdit etti.

"Bir saniye, tamam mı?" Dani'ye döndüm. Kafamın içinde yaptığım o filmlerde, ben hep ukala ve havalıydım çünkü riske attığım hiçbir şey yoktu. Sövüp durduğum tek şeyi kendim yapıyordum. Fakat şimdi, kocaman kahverengi gözlerinin içine bakıp, korkuyu, öfkeyi ve endişeyi görmek, her duyguyu bir anda hissetmeme neden oluyordu. Bu kadar zaman kaybetmiş olmaktan nefret ediyordum ve her şeyden çok, olmayı arzu ettiğim kahraman olabilmeyi dilerdim, ona değer bir kahraman olmayı.

Boğazımı temizledim. "Dani, bunun gerçekten boktan bir zamanlama olduğunu biliyorum, ya iblislere yem olacağımız ya da cehenneme mahkûm edileceğimizi düşünürsek, ki bunlardan hiçbirisi ilk randevumuz için planladıklarımızdan olmazdı. Fakat doğrusu şu ki, senin için deli oluyorum.

Kesinlikle. Tamamen. Deli. Ve bunun aptalca olduğunu biliyorum ama bilmem gerekiyor: Eğer bu normal bir cumartesi akşamı olsaydı ve sana çıkma teklif etmiş olsaydım, evet der miydin?"

Dani bana bakakaldı. Kızmış mıydı yoksa mutlu muydu ya da üzölmüş müydü ya da hepsi birden mi, hiçbir fikrim yoktu. "Vay canına. Zamanlama berbat."

"Evet. Evet, biliyorum." Kalbim gümbürdedi. "Üzgünüm. Herhangi bir şey söylemedim farz et."

"Kevin, bir an için çeneni kapatır mısın?" Bana doğru yaklaştı. "Öylesine uzun zamandır, sonsuz gibi uzun zamandır bana çıkma teklif etmeni bekliyordum ki... Fakat sen bunu asla yapmadın. Bu aptal işe girmemin sebebi sendin. Ve şimdi... *şimdi*... kendini cehenneme kurban etmek üzereyken, nihayet cesaretini mi topladın?"

"Ben... bekle. Benden hoşlanıyor musun?"

"Aman.Tanrım." Dani inanamıyormuşçasına kollarını yukarıya kaldırdıktan sonra yeniden yanlarına düşmelerine izin verdi. "Sen ciddi misin? Bunu anlamamış mıydın?"

"Hayır... gerçekten mi?"

"Kahretsin, erkekler çok aptal."

"Cinsiyetçi."

"Üzgünüm. Demek istediğim, 'Kevin aptal.'"

"Daha iyi. Peki o zaman, nasıl oldu da sen bana çıkma teklif etmedin?"

"Çünkü..." Dani'nin kaşları çatıldı. "Çünkü kendini öylece ortaya atmak fazlasıyla ürkütücü."

"Evet," dedim, her şeye rağmen gülümseyerek. "Gerçekten, gerçekten de öyle."

"Ah-hh. Siz ikiniz fena halde şirinsiniz," dedi Natalia. "İkinizin iblisler tarafından yenecek ya da ruhunuzu kaybedecek olmasına üzölüyorum."

"Teşekkürler?" dedim ve sonra da ekledim, "han'fendi,"

Çünkü ben şeytanın hizmetkârı tarafından yönetilen hortlaklarla dolu bir sinema salonunda, hayallerimin kızıyla birlikte muhtemelen ilk ve son randevumuzdaydım ve artık ağzımdan çıkan kelimeler herhangi bir anlam teşkil etmiyordu.

"Kev!" dedi Dave, sesinde panik hali vardı. "Umut işi pek işe yaramıyor!"

Bay Scratsche bir kahkaha patlattı. "Görüyorsun ya Kevin, bunu durdurmanın gerçekten bir yolu yok." Kâğıt ruloyu yeniden bana doğru uzattı. "Kaderini kabul et."

"Hayır! Bekle!" İleri geri volta attım. Durdum. "Eğer sinemayı yok etmezsek tabii ki."

"Evet, evet ama bunu yapamazsınız," dedi Scratsche, sesinden sabırsızlandığı belli oluyordu. "Ve eğer yapabileseydiniz bile, senin gibi birisinin nadir bulunabilen bir filmin son kopyasını yok edeceğini hiç sanmam. Ne de olsa, yok ettiğin şeyin ne olduğunu biliyor olacaksın."

Asla babam gibi birisi olmak istememiştim; o, cebinde sadece umutla, her şeyi geride bırakıp, tüm bağlarını koparak çekip giden birisiydi. Belki de bazen yapabileceğin en iyi şey, her şeyi yakıp baştan başlamaktır. Eğer bu gece hayatta kalabilirsek, Texas Üniversitesi'ne başvuracaktım. Kahretsin, bir düzine başvuru yapacaktım.

Dani'ye doğru geri koştum. "Baksana," diye fısıldadım. "Yayla epey iyisin, değil mi?"

"Sadece bir dönem okçuluk dersi almış ve yanlışlıkla Koç Pelson'ı kıçından vurmuş birisi için evet, sanırım."

"Lanetlenmiş bir filmin gösterimini engellemek için tek bir yol olduğunu kim söylemiş?" Aptalca bir şekilde yarım yamalak sırttım. "Seçenekler."

Dani bana geri gülümsedi. "Seçenekler."

"Benim için bir cevabınız var mı Bay Grant? Seyircileriniz hevesle bekliyor." Scratsche sabırsızlanan iblisleri işaret etti.

"Var. Size ilk kısa filmimin görkemli 3D fragmanını göstermek istiyorum, ismi: *You're Not the Boss of Us*."* Cebimden Cthulhu Çilek Kızı çıkardım. "Dave, çakmak lütfen."

Dave bana mavi bir Bic uzattı. "Bununla başa çıkabileceğine emin misin dostum?"

Derin bir nefes aldım. "Umuyorum."

Arkamda Natalia ve Alastair'in boğuk, meraklı fısıltılarını duyabiliyordum. "Ne yapıyor o?", "Bu, bugünlerde çocukların yaptığı bir şey mi?" Fakat onların sesleri giderek kısılan geçmişin sesiydi.

Pelüş yaşlı tanrıyı okun ucuna taktım. "Üzgünüm Çilek Kız."

"Yeter Bay Grant!" Bay Scratsche'nin sesi gürleyen bir gök gürültüsü gibiydi.

"Lütfen! Film esnasında konuşmak yok," dedim ve titreyen bir elle Cthulhu Çilek Kız'ı ateşe verdim. Ekranı doğru bakıp Dani'ye fısıldayarak, "Şömineyi hedef al," dedim.

Başını tamam anlamında salladı ve sahte *Robin Hood: Karanlığın Prensi* okunu serbest bıraktı. Ekranı sıyırdı, duman çıktı ve sonra söndü.

"Kahretsin," dedi Dani ve umutlarım yıkıldı.

"Sorun yok," dedim ona ve Dani'nin annesinin, onun küçük kardeşine uçak yere çakılmadan hemen önce söylediği şeyin bu olup olmadığını merak ettim.

"Pekâlâ, yok daha neler." Alastair Findlay-Cushing, eski filmdeki malikânenin zeminine bakıyordu. Cthulhu'nun ucunda durduğu oktan ekrana ve oradan da filmin içine doğru alevler bir çizgi halinde devam ediyordu. Natalia ve Alastair, sinematik mezarları dumanla dolarken öksürdüler.

Bay Scratsche ayağa fırladı. "Hayır!"

"Eminim bu şaşırtmacayı beklemiyordun," dedim.

Gürültülü bir pat sesi duyuldu. Malikânenin yıpranmış duvarları sarsıldı. Natalia şöminedeki dönen boşluk açıla-

* (İng.) Sen Bizim Patronumuz Değilsin. -çn

rak onu içine çekerken çığlığı bastı. Gözle görülür biçimde sarsılmış olan Alastair içkisine doğru gitti fakat son dakika-da onun sahte olduğunu hatırladı.

"Ah, siktir," diye homurdandı ve sonra o da yok olmuştu.

Duman ekranın köşelerinden yükselmeye başladı ve sinema salonuna doldu. Bay Scratsche eğri büğrü parmağını bize doğru doğrultarak iblislerine, "Yiyn! Yiyn!" diye gürledi. Fakat onlar bu emirden bir şey anlamamış gibi birbirlerine saldırarak kanlı bir cinnet haline büründüler.

Kâğıt rulo Scratsche'nin cebinden fırlayarak havada süzül-
dü; rulo yok olmadan hemen önce Scratsche, umutsuz bir çabayla onu yakalamaya çalıştı. Ekranın ortasında bir delik açıldı, dipsiz bir boşluk Scratsche'nin büyüyen gözle-
rinin yansıması gibiydi. Karanlıktan korkunç sesler yüksel-
di; acı dolu inlemeler ve keder, fakat aynı zamanda kayıp ve pişmanlık.

"Hayır," dedi Scratsche kesik bir nefes alırken. "Hayır, bekle, ben..."

Devasa, alevden bir el karanlıktan fırladığı gibi ateşten parmaklarını bağırarak Scratsche'ye doladı. Tutuşuna karşı sa-
vaştı fakat bunun hiçbir yararı yoktu. Onun gerçekten hiçbir seçeneği yoktu. Alev alev yanan el Scratsche'yi ebedi azabı-
na doğru çekerken biz son bir inilti duyduk. Delik kapandı.

Bir an için etraf sessizdi. Ve sonra her şey çığırından çıktı.

Ekran âdeta alev kusarak büküldü. Duvar kâğıtları ka-
bardı ve karardı. Tavandan parçalar yağmur gibi dökülme-
ye başladı; sanki sinema salonu fay hattına inşa edilmişti ve
artık zaman gelmişti.

Dave alev almış tavan döküntülerinden kaçarken, "Ka-
pana kısıldık!" diye bağırdı.

Bunun Scratsche'nin son oyunu olduğunu düşünerek
göğsüm sıkıştı; korku filmlerinden olan cinsten *son dakika*,
şimdi elime geçtin anlarından biri.

"Dani!" derken öksürdüm, onun ellerini kavradım. "Seni seviyorum. Bu şekilde sona erdiği için üzgünüm."

Dani'nin dudakları incecik bir çizgi halini aldılar. "Bu şekilde sona erdiği falan yok!" Gömleğinin kenarından bir parça yırtarak okun etrafına sardı ve oku ekrandan geri çekip acil çıkış kapısını açmak için kullandı. "Hadi millet!" diye bağırdı. "Dışarı çıkıyoruz!"

Bu defa *o*, benim elimi kavradı ve gecenin kollarına doğru koşmakta hiç vakit kaybetmedik.

Dani ve ben, onun arabasının kaputuna yaslanıp hafif sis altında, Cinegore'un alevler tarafından yenmesini seyrettik. İtfaiye araçlarının sirenleri uzaktan duyuluyordu. Sirenlerin yakarışları arasında Dave'in telefonda konuştuğunu duyabiliyordum. "Dostum, nasıl bir gece geçirdiğimi bilemezsin. İlk olarak, montuma yapışmış beyin parçaları var..."

Gözlerimizin önündeki cehennem, bunaltıcı Texas havasını daha da yoğunlaştırıyordu. Atlet ve kot pantolonumuzla kalmıştık. Eğer tenimi çıkarabilecek olsam, onu da yapardım. Dani avucumun içine biraz Milk Duds koydu. Hafifçe erimişlerdi ama onları en çok bu şekilde seviyordum. Bir anda kahkahaya boğuldu. Ben de gülmeye başladım. Bu kesinlikle yaşadığımız şoktan kaynaklanıyordu. İblisler peşinize düştükten ve patronunuzu cehenneme mahkûm ettikten sonra duygularınız fazlasıyla karmakarışık oluyordu.

"Vay anasını," dedim kendimi toparlamaya çalışarak.

"Öyle de diyebilirsin."

"Tepki. Vay anasını."

Dani önümde durdu. Arkasındaki alevlerle bana, tıpkı tekrar tekrar izlemek istediğim bir filmdeki intikam meleğini çağırıyordu. "Sadece emin olmak için soruyorum: Bu gerçekten yaşandı, değil mi?"

"Evet. Gerçekten."

"Peki." Dani başını salladı, daha çok kendisi için. "Peki."

"Bu deliceydi!" Dave eriyip giden Cinegore önünde selfie çekmenin dibine vurmuştu. "Daha şimdiden, sadece beş dakika içinde yüz elli üç retweet aldım ve altmışın üzerinde favoriye ekleme var!"

"Oturmam gerekiyor." Dani arabasının kilidini açarak sürücü koltuğuna çöktü ve arabadaki sıcak havanın dışarı çıkabilmesi için kapıyı açık bıraktı. Ben de yolcu koltuğuna oturdum. Arabası onun gibi kokuyordu; patlamış mısır, vanilyalı parfüm ve henüz bilmediğim ama öğrenmek için son derece hevesli olduğum başka bir şey daha.

Dani avucunun içinde anahtarlarını kavramıştı. "O zaman, teknik olarak, bu ilk randevumuz mu?"

Artık adrenalin yüklü korku geçtiği için başka türden bir korku sarmıştı beni. Öleceğimi düşündüğüm o sırada, orada kendimi oldukça fazla açmışım. Dürüstlüğümün getirdikleriyle yüzleşmemin sırası gelmişti. Fakat bu konuda sorunum yoktu. Hem de hiç, aslına bakarsanız. "Evet." Başımın deri koltuk başlığına doğru geri düşmesine izin verdim. "Sanırım öyle. Üzgünüm, bu kadar tuhaf..."

Dani bana doğru eğilerek özümlü bir öpücükle böldü. Ve bunu yaptığı anda kafamın içindeki tüm filmler uçup gitti çünkü burada ve şu anda hissiyle yarışabilecek, yaratabileceğim hiçbir hikâye yoktu. İstemeyerek öpüşmemizi bitirdim.

"Bekle," dedim ve koltuğumu geriye doğru yatırdım.

Sırtarak Dani de aynısını yaptı. Ve sonra yeniden başladı. Dudaklardan ve dilden, ellerden ve bacaklardan ve bir de aramızdaki, istenmeyen bir el freninden oluşan bir karmaşa içine girdik. Kaybettiğimiz-zamanı-telafi-etme öpüşmesiydi bu. İkinci-bir-şans-elde-ettiniz-bok-etmeyin öpüşmesi. Bir sürü seçeneğin varken öpüşmek.

Hızla nefes alan Dani öpüşmemize son vererek arabanın tavanına gözlerini dikti. "Vay canına. Şey. Bunu ne halt etmeye daha önce yapmadık ki biz?"

“Değil mi?” Nefes nefese kalmış bir halde söylemeyi başarmıştım bunu. Onu yeniden öpmek için sabırsızlanıyordum. Karamsarlık geçmişti ve yağmurun son damlaları gibi yavaş yavaş geride kalıyordu. Tuhaf bir şekilde iyi hissediyordum. Belki yeni Starbucks açıldığında oradan Frappuccino alırdım. Belki Noel tatilinde Dani ve ben, okuldan eve geldiğimiz esnada.

İtfaiye araçları yanımıza yaklaştıkça sirenler de keskinleşti. Koltuklarımızı yeniden dik konuma getirdik. Dikiz aynasında Dave’in hâlâ telefonuna baktığı görünüyordu. “Üç yüzden fazla ve artıyor! Bu muhteşem!”

Başımı iki yana salladım. “Stanford’da İlgisizlik ve Narsisizm üzerine çift anadal yapmak mümkün mü sence?”

Dani gülümsedi. “Eğer gidersek sence onun için sorun olur mu?”

“Birkaç dakika içerisinde bu yer kaslı itfaiyecilerle dolmuş olacak. O yüzden, tabii ki hayır.”

Dani kontaktaki anahtarı çevirdi. Arabanın hızla üfleyen havalandırması bir harikaydı. “IHOP?”

“Hay-hay.”

Tatlı ve şekerli pankeklerin tadının düşüncesi bile ağzımı sulandırmıştı. Gelecek gibiydi tatları. Dani motoru çalıştırdı ve buldozerlerin gece uykusuna yattığı yola çıktı. Mustang’in ön camından ufuk, bulutlardan ve yıldızlardan oluşan belli belirsiz bir çizgi gibi görünüyordu; şekillenmeyi bekleyen keyifli bir karanlıktan oluşan upuzun bir çizgi. Şafağın sökmesine hâlâ çok ama çok zaman vardı.

Arkadaşlarım M ve L ile birlikte J'in VosVos'una doluşup, kederden kaçmak ve aradığımız şeyi bulmak için San Fernando Valley'nin içlerinde bulunan ve gençlerin gittiği dans kulübü Phases'a gittiğimizde yaz tatilinin ilk günüydü.

Dördümüz günü plajda geçirmiştik ve doğuştan koyu tenli olan M ve L de dahil hepimiz güneşten yanmıştık. Hepimizin vücutlarından ısı yayılıyordu ve J'in arabasının içi Bain de Soleil güneş yağının zengin Hindistan cevizi ve kimyasal kokusu ile doymuştu. İçimizdeki en açık tenli bendim ve yazın sonunda güneşin altında bu kadar çok yatmaktan dolayı göğsümde bildiğiniz su toplamaları olurdu. Sonra bu yerler yara haline gelirdi. Radyoda yüksek sesli bir new wave parça çalıyordu ve biz de oturduğumuz yerde başlarımızı sallayıp, şarkının kırılan camlar

ve yaz ve araba kullanmak ve şehvet ve ritim hakkındaki sözlerini bağıra bağıra camdan dışarı doğru söylüyorduk. Sıcak rüzgâr 101 otoyolunda bizimle birlikte esiyor, uzun zaman önce ölmüş yıldızlar parlaklıklarıyla geceye delikler açıyordu.

Arkadaşlarım ve ben de o gece parlamaya kararlıydık. Liseden yeni mezun olmuştuk ve birkaç ay içerisinde üniversiteye gidecektik. Artık endişe edilecek SAT sonuçları ya da üniversite başvuruları yoktu. Ancak başka bir sürü şey vardı.

J araba kullanırken kendimi güvende hissediyordum. Küçük bir çocukken, ona büyüdüğü zaman ne olmak istediğini sorduklarında, o "bir kahraman" derdi ama üniversiteden mezun olduktan sonra otoyol devriye polisi olmak için eğitim almaya karar vermişti. Üç yaşındayken kayak yapmayı öğrenmişti ve on yaşındayken bir profesyonel gibi snowboard yapıyordu, bu yüzden o direksiyonda oturduğu zaman hep kendimi güvenli ellerde hissederdim. Bir keresinde, bir Knack konseri dönüşü VosVos'u otoyolun en sol şeridinde bozulup kalmıştı. Hepimiz arka camdan bakıp üzerimize gelen farları ve son anda yanımızdan geçip gitmelerini izleyip avaz avaz bağırırken o sakın kalmıştı. Bir CHP* memuru bizi kurtarmıştı. Belki de J'in otoyol devriye memuru olmayı istemesinin sebebi buydu.

J ve M'i anaokulundan beri tanıyordum. Daha ilk gün tanışmıştık. M ve ben öğretmen ne zaman gelip baksa resim çiziyorduk. Yaptığım resimler için sık sık övgü alıyordum ama öğretmen M'in çizdiği at resmini aldı ve hepimizin görmesi için havaya kaldırdı.

"Bu harika," dedi.

Balede de aynı şey oldu. Oturma odamızda, annemin plakları çalarken dans etmeyi her şeyden daha çok seviyor-

* California Otoyol Devriyesi. -çn

dum ama sınıfta adımları takip edemiyordum. M edebiliyordu.

“Dönüşlerin ne kadar güzel,” demişti ona öğretmen.

Aynı zamanda her zaman benden daha iyi notlar alırdı. M, J ve ben, L ile ortaokuldaki “özel yetenek” derslerimiz esnasında tanışmıştık. L, pürüzsüz kahverengi teni ve saçlarıyla, uysal yüzüyle öylesine sessiz ve gizemliydi ki. Surat asışı bile sevimliydi. Küçük burnu, geniş alnı ve küçük, sivri kulaklarıyla bazen öfkeli, küçük bir kediye benziyordu. O, herkesin vurulduğu türden kızlardan biriydi ama bunun farkında değildi ve farkında olsaydı bile bunu umursamazdı. Ya da belki bunu sinir bozucu ve stresli bir şey olarak görürdü.

L ve ben birlikte bir fen bilimi projesi yapmıştık. Hayvanlar üzerinde deney yapmamak konusunda fazlasıyla kararlı olmasına rağmen fen bilimi L’in en sevdiği dersti. Hayvanları her şeyden çok severdi, muhtemelen insanlardan bile çok.

Proje üzerinde çalışmak için L’in evine gitmiştim. Ailesi nazik, oldukça sıkı Meksika asıllı Amerikalıydılar ve iki ağabeyi beyzbola bayılıyordu. L ve ben çikolata parçacıklı kurabiyeler pişirir, hepsini yer, sonra da aldığımız kalorileri yakmak için uzun koşulara çıkardık. Sonra M ve L, okuldan sonraları ve hafta sonları at binmeye ve buz pateni yapmaya gitmeye başladılar. Ben davet edilmiyordum, bu yüzden J ile yalnız başıma takılıyordum.

J, beni Polonya göçmeni eski kafalı ailesiyle birlikte, küçük Çin porseleni heykelciklerle dolu olan evlerine kayak yapmaya götürmüştü. O, en dik yamaçlardan kayarken ben de başlangıç seviyesinde ders almıştım. Sevimli kayak öğretmenin belinden tutarak kayarken her şey yolundaydı ama ne zamanki kendi başıma kaymam gerekti, kontrolümü kaybettim ve düştüm; yamaçtan aşağıya yuvarlanarak indim. Kayak yapmayı bir daha asla denemedim. Yorgun

kaslarımızı ve benim morluklarımı rahatlatmak için J ve ben dışarıdaki jakuziye girmiştik. Rahatlamaya başladığımı hissettiğim sırada etrafımızda kar parlıyor ve suyun üzerinde bir duman tabakası yükseliyordu.

Havuzun yanında kayak montları içinde toplanmış birkaç sıska, uzun saçlı çocuk bizi izliyordu. Ot kokusu almıştık; ot içiyorlardı. J ve ben jakuziden çıkıp, kıyafetlerimizi giymekle uğraşmadan buz gibi havada yanlarından kulübeye doğru koşarak geçmiştik.

Daha sonra o gece hakkında bir şiir yazdım. Soğuğun gümüşü acısı ve çocukların bakışlarının beni altın bir ışık gibi ısıtışı.

Kayamıyor, at binemiyor ya da buz pateni yapamıyordum ama senarist babam ve şair annemden kalıtsal olarak aldığım bir şey vardı; kelimelerle aram iyiydi. Belki J gibi bir kahraman, L gibi bir biliminsanı ya da M gibi bir sanatçı olamayacaktım ama bir şekilde insanların daha iyi hissetmesini sağlayacak bir şey yapmak istiyordum. Kelimeler cevabımdı ama o zamanlar henüz bunu biliyordum.

Yakın zamanda üniversiteye gitmek üzere ayrılacağımız için o gece, Phases'a daha önce geldiğimiz seferlerden farklıydı. O zamanlar bile bu değişimin önemini farkındaydık. Işıkların daha mavi parlamasına neden oluyor ve müziğe daha melankolik, aceleci bir melodi veriyordu.

Arkadaşlarım ve ben Melrose'daki Cowboys and Poodles mağazasında bulduğumuz eski, sivri burunlu Keds bez ayakkabılarımızı giyiyorduk. Orada satılan ayakkabıların ve kıyafetlerin hepsi ellili yıllardan kalmaydı ama nasıl oluyorsa hâlâ yepyeni duruyorlardı. Keds ayakkabıları mini eteklerle ve kollarını kesip, yakalarını söktüğümüz, üzerlerine pembe tahta kalemleriyle "Gerçek Zevk" yazdığımız beyaz pamuklu erkek tişörtleriyle giyiyorduk. Bu, aynı kullüpte takılan ve tişörtlerinin üzerinde siyah Sharpie kalemle

“Yalancı Zevk” yazan punk çocukların grubuna doğrudan cevaptı.

O çocuklarla hiç konuşmamıştık ama kısa, diken diken saçları ve dövmeleleriyle bizim ilgimizi çekiyorlardı. Gerçek isimlerini bilmiyorduk ama M onlara isim takmıştı; Sıçan Yakalayıcı, Küçük İtalya, At, Ken (Barbie bebeğe gönderme) ve saçlarının yanı kazınmış, üstleri uzun bırakılmış olan da Mohavk. Her zamanki gibi köşede, elektronik flaş ışıklarının altında takılıyor, meşrubatlarının içine uçak boyutu küçük votka şişelerini boşaltıyor ve yüzlerinde sırtışla bizi izliyorlardı.

Onlara sadece isim takmamış, birer geçmiş de vermiştik. Sıçan Yakalayıcı bekâr ve alkolik annesiyle birlikte Phases yakınlarında oturuyordu. Kulübe gelmeye on iki yaşında başlamıştı. Sigaraya ve alkole de o zaman başlamıştı. Sıçan Yakalayıcı, Phases’ta kendisinden daha uzun boylu ve yakışıklı olan Ken ve At ile tanışmıştı. Ancak Sıçan daha akıllıydı ve grubun lideri olmuştu. Her zaman darmadağınık görünen Küçük İtalya’nın evsiz olduğunu ve diğerlerinin ona baktığını hayal ediyorduk. Grubun maskotuydu. Mohavk için bir hikâye yaratmayı denememiştik. Gruptaki diğerlerine çok yakın görünmüyordu, otururken bile onlarla mesafesini koruyor, erken geliyor, erken gidiyordu. Mohavk her zaman bakımlı görünüyordu, sakalı her zaman sinek kaydı tıraş edilmişti, en azından karanlıkta buradan görebildiğimiz kadarıyla ve Yalancı Zevk tişörtü de giymiyordu.

Fabulous Poodles’ın *Think Pink* parçası çaldığında ben ve arkadaşlarım çılgınlar gibi dans pistine fırladık ve kollarımızı sallayıp saçlarımızı savurduk. Çocukların bizi izlediğini biliyor ama her zamanki gibi onları görmezden geliyor-muş gibi yapıyorduk.

Başka şarkılar da çaldı: B-52s, Go-go’s, Blondie. Müzik fazlasıyla güçlü ve gizemlidir çünkü derinlere gömdüğünüz duyguları dışa vurabilir. Dans etmek bu duyguların dışa

vurumu ve bu duyguları göstermenin bir yoludur; böylece bu duygular, boğazınızı düğümlemez, midenize oturmaz ve göğsünüzü sıkıştırmaz. O zamanlar, dans etmek her şeyi unutmamı sağlayan tek şeydi. Tamamen özgürdüm.

REO Speedwagon'ın *Keep on Loving You* şarkısı çalmaya başladığında dans pistini çevreleyen, tüylü halı ile kaplanmış banklardan birine hızla oturduk. Bazen, eğer keyfimiz yerindeyse yavaş şarkılarda kendi kendimize dans ederdik. Gizlice, özellikle bu şarkıyı her ne kadar klişe olsa da ve gitar solosundan nefret etsem de çok romantik buluyordum ama bu şarkı için hissettiklerimi asla birisine açıklamazdım.

M'in güneşten dolayı hâlâ sıcak olan çıplak, kemikli, kahverengi omzuna yaslanıyordum. J güçlü sırtını benim dizlerime yaslamıştı, L diğer tarafımda kendi başına oturuyordu. Birisinin beni izlediğini fark ettiğimde tepede asılı disko topunu izliyordum ve bakışlarımı ona çevirdim. Mohavk karşımda duruyordu; öylesine yakındı ki uzanıp kocaman elini tutabilirdim. En az bir kere kırıldığı açık olan kocaman burnunun altından yamuk dişini göstererek gülümsüyordu. Ben kendi burnumun üzerindeki çıkıntının fazlasıyla farkındaydım ve mümkün olan en kısa zamanda burnumu düzelttirecektim.

"Selam," dedi Mohavk. "Dans etmek ister misin?"

Başka bir yavaş şarkı çalıyordu ve tereddüt ettim. M bana dirsek attı. Hepimiz M bize ne derse onu yapardık. Sonbaharda Yale'e gidecekti. Atletizm takımındaki en hızlı kızdı. Ve leopar desenli dar Fiorucci pantolonlarına, deri motosikletçi ceketine ve güneş gözlüğü takmış iki melek çocuk desenli sentetik kumaştan çantasıyla Valley'de trend yaratabilmek için aşırı kaçıyor olmasına rağmen okulun en iyi giyinen kızı seçilmişti. Düşünmeden ayağa kalkarak Mohavk'ı dans pistine doğru takip ettim.

Bir kolunu belime dolayarak beni kendine doğru çekti.

Nefesi beklediğim gibi alkol kokmuyordu, temizdi ve gözleri parıl parıl parlıyor, sıcak bakıyordu.

"Neden sen ve arkadaşların bizimle hiç konuşmadınız?" diye sordu.

"Siz de bizimle konuşmuyorsunuz."

O çarpık dişlerini göstererek sırttı. "Neredensin?"

"Studio City," dedim. Burası, Valley yakınlarında, kanyonun diğer tarafında Hollywood'un karşısında yer alan bir banliyöydü. "Sen?"

"Calabasas." Orası daha kuzeyde bulunan daha zenginlerin yaşadığı bir bölgeydi. Tıpkı gözleri ve nefesi gibi bu da şaşırtıcıydı.

"Neden buraya geldin?" diye sordum.

"Dans etmeyi seviyorum," dedi.

"Ama siz asla dans etmiyorsunuz."

Elimin altında omzunu silktiğini hissettim. Sesi daha derinden geliyordu. "Evet. Senin dans edişini seyrederim."

Beni biraz daha yakına çekti, böylece kalçalarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Atla hadi," dedi.

"Nasıl yani?" Bu konuşmanın gittiği yönden hoşlandığımdan emin değildim.

"Ayaklarıma."

Aşağıya doğru baktığımda kocaman burunlu siyah botlar giydiğini gördüm.

"Burunları çelik," dedi.

Dikkatlice ayaklarının üzerine bastım ve omuzlarına, sırtına daha sıkı sarılarak dengemi sağladım. Bu şekilde ayaklarının üzerinde olmama rağmen şaşırılacak derecede rahat hareket etti.

M dans pistinin kenarından bana el sallıyordu. "Artık gidiyoruz," diyordu.

Mohavk'ın ayaklarının üzerinden indim.

"Baksana," dedi. "Adın ne?"

"I."

"Ben de A," dedi. Ve sonra gitmem gerekti.

Birkaç akşam sonra yeniden Phases'a geldiğimizde Yalancı Zevk çocukları ortalarda yoktu. Bedenime, boğazımdan aşağıya doğru inen bir soğukluğun çöktüğünü hissettim. A'i görmek istiyordum. Son birkaç günü onunla yeniden dans ettiğimi hayal ederek geçirdim. Ellerimin altındaki sert kaslarının hissini. Tişörtünü sırtına yapıştıran hafif teri.

Arkadaşlarımla dans ettim ama durumu zorluyordum. Yalancı Zevk, özellikle de A ortalıkta yokken müzik bana ilham vermiyordu. Mutsuzluk yeniden bedenimi sardı ve bu histen kurtulamadım.

Müzik değişti. Sert bir punk çalıyordu. The Adolescents'ten *Creatures*. Arkadaşlarım ve ben dans pistini terk ettik. Sonra Yalancı Zevk kulüpten içeri girdi. Dans pistine hakim oldular; dans ediyor, birbirlerine çarpıyorlardı. DJ müziği değiştirdi ve kulaklarım uğulduyor, flaş ışıkları başımı döndürüyordu. A onlarla mıydı?

İşte oradaydı.

Durduğum yerden, gelip kolumu yakalayarak beni kendisine doğru çekene kadar onu izledim. Çocukların hareketlerini taklit ediyordum ama arkası dönük bir halde giderek bana yaklaşan A dışındakiler beni görmezden geliyordu; sonunda omuzlarını kavradım ve beni sırtına alarak o şekilde dans etti. Etrafımdaki oda dönüyordu ve gözlerimi kapatarak yüzümü terli ensesine bastırdım. Bir süreliğine hayatınızdan uzaklaşmanın bir yoluydu bu.

Şarkı bitti ve bir başka şarkı başladı. Circle Jerks'ün *Wild in the Streets* şarkısı çalıyordu. Ve sonra bir başka şarkı. Dead Kennedys'den *Holiday in Cambodia*. KROQ radyosunda Rodney'nin programını dinlediğim için parçaları biliyordum. Rodney aslan yelesi gibi saç modeli ve mızımız sesiyle tuhaftı ama müziğe hakimdi.

A ile dans etmeye devam ettim. Sonra müzik o tanıdık yüksek tempolu new wave tarza geri döndü. A ve ben hal dşeli oturma yerlerinden birine yğldık. Bana hazırladığı ve yazıcıdan çıktı aldığı şu k kitapçığı gösterdi.

"Bir online dergi," dedi. Bunun ne olduğunu biliyormuş gibi davrandım ama henüz bilmiyordum. Punk konserlerine ait afişlerin ve bilet koçanlarının ve tpk A gibi görünen, yanları tıraşlanmış tepesi uzun bırakılmış sa kesimli, dövmeli bir çocuğun dans eden çiziminin bir kolajıydı. Müzik albümlerinin yorumları, en sevilen parçaların ve punk müzik meknlarının listeleri vardı.

"Bunu sen mi hazırladın?" diye sordum.

Suburban Kaos adındaki derginin dokuzuncu sayısıydı. Bunun çok havalı olduğunu söyledim ona. Dans eden çocuğun çizimini özellikle beğendiğimi söyledim.

Sevimli arpık dişlerini göstererek sırttrken bakışları sıracactı.

DJ bir sonraki gece 50'ler dans yarışması olacağını duyurdu.

"Baksana, biz de katlmalıyız," dedi A.

Arkadaşlarının önünde bana teklif etmesine şaşırmıştım. Evet, dedim.

Anneme ait eski bir elbise buldum. şehir merkezindeki adliye binasında babamla evlenirken giymiş bu elbiseyi. Her ikisinin de ikinci evlilikleri olduğu için beyazın uygun olmadığını söylemişti annem. Ebeveynlerim evlendiklerinden beri bir gece bile birbirlerinden ayrlmadılar.

iekli ipek elbise uzun etekliydı. Beli ve göğüs kısm birazcık büyüktü ve etek boyu da olması gerekenden uzundu çünkü annem her zaman benden daha uzun boylu ve daha dolgun olmuştu. Elbisenin beline bir kemer taktım ve krem rengi, sivri burunlu ve inci düğmeli bir çift topuklu deri ayakkabı giydim.

Phases'ta A'i DJ kabininin yan tarafında, üzerine siyah bir kot pantolon, beyaz kısa kollu bir gömlek ve siyah beyaz renkli, kalın siyah tabanlı bir ayakkabı giymiş halde otururken buldum. Swing dansı yapmayı biliyordu; bu denli iyi olması delice bir şeydi. Yarışmaya bizden başka sadece birkaç heavy metalcı sarhoş çocuk ve siyah boyanmış saçlarının arasında rengi açılmış sarı tutamlar ve burnunda bir hızması bulunan, kendi kendine dans ederken bir yandan da A'ie kesen punkçı bir kız katılıyordu. A ve ben kazandık. DJ bize üzerinde "Phases" yazan bir ayna verdi. Çekici dans partnerim aynanın bende kalmasına müsaade etti. M, bunun koka-in çekmek için kullanıldığını söyledi. Yalancı Zevk tüm bu süre boyunca köşede oturup her şeyi görmezden geldi.

"Arkadaşların ve sen bu hafta sonu evimde bir partiye gelmek ister misiniz?" diye sordu A, M bana gidiyoruz demeden hemen önce.

Calabasas, tek tük sokak lambası ve bizim geldiğimiz yerden çok daha fazla ağaçlı yollarıyla geceleri karanlıktı. A'in evi yüksek çitlerle çevriliydi. O cumartesi gecesi ben, M, J ve L üç katlı eve doğru aydınlatılmış araç yolundan yürüdük ve büyük kapılardan içeri girdik. Yüksek sesli punk müziği çalıyordu, bu sayede doğru yere geldiğimizi anlamıştık. Punkçı saç modelleri ve kıyafetleri olan çocuklar ellerinde plastik bira bardaklarıyla takılıyorlardı. A'in ailesinin bu tip bir eve sahip olabilmek için ne iş yaptığını merak ettim.

O neredeydi?

Sıçan Yakalayıcısı ve Ken ana salondaki deri koltukta her iki taraflarında birer kızla oturuyorlardı. Sıçan Yakalayıcısı gözlerini kısarak bize baktı. Heyecanla üzerime giydiğim pembe ve lavanta renkli çizgileri olan dar Betsey Johnson mini elbisemin içinde kendimi fazlasıyla rahatsız hissettim. Kızlar kesik kot şortlar ya da ekoseli etekler giymişlerdi, üstlerinde çengelli iğnelerle tutturulmuş yırtık tişörtler

vardı; saçlarının renkleri açılmış ve şekillendirilmişti.

Bira almak için mutfağa yöneldik ve J bardaklarımızı doldurdu. Daha önce pek içki içmemiştim ve biranın tadı ekşiydi ama yine de bu rahatsız halimi yok edeceğini umarak kafama diktim.

Sıcak kollar belimi sarmaladı. Döndüm ve A'nın sırtıttığını gördüm.

"Geldin," dedi.

"Selam, güzel ev."

Elimi sıkıca kavradı. "Hadi gel. Sana etrafı göstereyim."

M gözlerini dikip sinirle bakarken, L suratını ekşitti ve J, A beni cam kapılardan dışarıya doğru götürürken gülüm-süyordu. Havuz masmavi parlıyordu. Havuzun ötesinde karanlık bahçe uzanıyordu. Hava yasemin ya da belki gül gibi, tatlı kokuyordu ve cırcırböcekleri ile kurbağalar ötü-yor, vıraklıyorlardı.

"Burası çok güzel."

"Teşekkürler. Sen çok güzelsin."

"Teşekkürler. Yanlış şeyi giymiş olabileceğimi düşünüyordum."

"Hayır. Güzel görünüyorsun."

Durup birbirimize baktık. Aniden kendimi utangaç hissettirdim. Hâlâ bir erkekle öpüşmemiştim. J ya da L de öpüşmemişti ama M geçen sene seks yapmıştı bile. Öyle pek harika bir şey olmadığını ama ardından kendisini farklı hissettiğini söylemişti. Ona nasıl farklı hissettiğini sorduğumda omzunu silkip sadece, "Olgun," demişti ve kendimi küçük, aptal bir çocuk gibi hissetmeme neden olmuştu.

"Arkadaşların arasındaki en iyi dansçı sensin," dedi A. Pek bir şeyde en iyi olmaya alışkın değildim.

Bir keresinde, lise üçüncü sınıfın sonundaki yaz tatilinde M, J ve ben arkadaşımız S'in sahildeki evine gitmiştik. L gelmemişti. İstememişti, isteseydi bile ailesi gitmesine izin vermezdi. M, J ve ben ailelerimize S'in ebeveynlerinin şehir

dışında olduğunu söylememiştik. Benim ailem bu geziyle ilgili tek bir soru bile sormamıştı; bana güveniyorlardı.

M, J, S ve ben tüm gün plajdaydık. Sonra duş alıp dar kot pantolonlarımızı üzerimize geçirip evden çıkarak denize bakan bir restorana kadar yürümüştük. Yaşı büyük bazı çocuklar bizim yanımıza gelmişlerdi ve S onlarla flört etmişti. Çocuklar bizim için bira ve istiridye sipariş etmişlerdi. Bir limuzinleri vardı ve bizi kendi evlerine bir şeyler içmeye davet etmişlerdi. S bu teklifi kabul etmişti ve biz de gergin bir şekilde ona ayak uydurmuştuk. Evleri siyah ve gümüş rengi dekore edilmişti ve aynalı tavanı vardı. Çocuklar koltukta yayılmış, onlar için dans etmemizi seyretmişlerdi.

"Bakalım. Evet, sen en güzellerisin," demişti sarışın olanı, sarhoş bir halde beni işaret ederek.

Ardından kendinden geçmişti, arkadaşları tuvalete gittiğinde kıkırdayarak kaçmış ve eve koşmuştuk. O zamanlar tüm bu şeyin ne kadar tehlikeli olabileceğinin farkında değildik. Tek umurumda olan şey, bir kez olsun öne çıkarılmış olmaktı.

S için endişeliydim ama ne yapacağımı ya da bununla ilgili nasıl konuşacağımı bilmiyordum. Babasıyla ilgili bir şey vardı. Onun S'e bakışından hoşlanmıyordum. S'in flört eden hallerini, dibine kadar yenmiş tırnaklarını ve gergin kahkahalarının nedenini merak ediyordum. Bazen de neden evden iç çamaşırı giymeden çıktığını... Sonunda ailesi boşandı ve S taşındı. Keşke bir şeyler söylemiş olsaydım.

Şimdi A, "Dans ederken âdeta her şeyini ortaya koyuyorsun. Sanki dans etmek zorundaymışsın falan gibi," dedi.

"Aynen," dedim.

"Neden?"

"Çünkü aksi halde kendimi mutsuz hissediyorum."

"Neden?"

Omzumu silkerek gülümsemeye çalıştım. Beni mutsuz bir insan olarak düşünmesini istemedim.

"Hadi yüzelim," dedi A.

Tişörtünü ve kot pantolonunu çıkararak boxerı içinde havuza atladı. Orada dikilmiş, havuza dalıp çıkmasını, ağzından suyu atışını izledim.

"Hadi."

Böylece biramı bitirdim, topuklu ayakkabılarımı ve elbisemi çıkardım ve suya atladım. Su soğuktu ve titremeye başladığımda A yanıma gelerek kollarını bana sardı. Tepesindeki dimdik saçları yatmıştı. Sadece kafasının tepesinde değil de tüm saçları uzun olsaydı nasıl olurdu diye merak ettim. Karanlıkta gözlerini göremiyordum ama kollarının ve göğsünün serin tenini ve gecenin içinde atan kalp atışlarını hissedebiliyordum. Aleti bacağıma bastırıyordu ve tüm kaslarım gevşedi.

Daha önce hiç bir penis görmemiştim ve bu konuda hissettiklerim biraz karmaşıktı. Korku. Tikslenme. Merak. Hafif, titreten bir heyecan.

"Seni öpebilir miyim?" diye sordu A.

Başımı evet anlamında salladım. Elini enseme koyarak suratımı kendi suratına yaklaştırdı. Gözlerimi kapatıp başımı eğerek dudaklarımı onunkilere doğru uzattım. Onun dudakları. Onun güçlü, nazik dili. Sonra daha sert. Parmaklarımı yamuk burnunda, çıkık elmacık kemiklerinde, kafatasında gezdirdim. Suya ve geceye doğru akışımı hissettim. Ergen erkekler çocuk olmaktan pek uzak değildirler ve aynı zamanda erkek olmaktan çok uzaktırlar. Çoğu. A her ikisine de oldukça yakın gibiydi.

"Gidiyoruz," diye seslendi M. "Acele et I, yoksa sensiz gidiyoruz."

A'den uzaklaştım, aniden sadece külot ve sutyen giydiğimin bilincine vardım; ıslak oldukları için her şeyi gözler önüne serecek olanlardan. "Gitmeliyim," dedim, havuzdan çıkarken.

A beni evimden alacağını söylediği zaman, onunla dışarıda bulaşacağımı bildirdim çünkü annemin asla bir motosiklete binmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Bu koyduğu tek kuraldı, bu nedenle babamla olanlar yüzünden dikkati dağınık olmasına rağmen, bundan yırtamazdım.

A ile sokağın biraz aşağısında buluştum. Deri bir ceket giymiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve ayaklarını çapraz yapmış, James Dean pozunda motoruna yaslanmış duruyordu. İki kaskı vardı ve birini benim başıma geçirdikten sonra motosikletinin üzerine bindik. Motora bindiğimde A' i iki bacağımın arasında hissettim. Motosikletler çok tehlikeli ve çok ateşliydi. Ölüm ve seks. Sanırım insanlar onları bu nedenle seviyorlardı. Ya da nefret ediyorlardı. Motoru çalıştırdı ve gitmeye başladık.

Laurel Kanyonu âdeta bir nehir gibi kıvrılarak kır çiçekleriyle bezenmiş tepelerin yamaçları arasında uzanıyordu; en başta muhtemelen oluşumuna neden olan nehir gibi. Telefon tellerine sarmaşıklar tırmanmıştı ve başlarımızın üzerinde yeşil öbekler halinde sarkıyorlardı. Siyah tafta bir elbise ve siyah kovboy çizmeleri giymiş, kızılımsı mor saçlı bir kız otos-top çekiyordu. Ben de onun gibi giyiniyor olmayı diledim.

Sunset' ten Whisky' ye doğru sürdükten sonra park ettik. A motosikletten inmemeye yardımcı oldu ve sigara kokan küçük, karanlık bir kulübe girdik. Sahte kimliğimi okulumuzdaki inek bir çocuktan almıştım; fotoğraf çeken kabinlerde çekilmiş fotoğrafınızı kullanarak hazırlıyordu kimlikleri ama ben kullanmaya her zaman korkmuştum. Hiçbir şeyden korkmuyormuş gibi görünen A' in aksine.

Kulüp tıklım tıklım doluydu. Sahnede eski püskü vintage kıyafetler giymiş beş kız enstrümanlarını berbat ve son derece hızlı şekilde çalıyorlardı. Harikaydılar. S listlerinin J' i hatırlatan yuvarlak, sevimli bir suratı vardı. "Tempomuz var," diye söyledi kız şarkıyı. Bu şarkıyı daha önce radyoda ve Phases' ta duymuştum ama bu farklı bir uyarlamasıydı. Vay

canına, kızlar da bu punk işini kıvrabiliyormuş, diye düşündüm. Hiç farkında değildim. O anda hayatım değişti.

“Harika değiller mi?” dedi A, karanlıkta bana sırtarak. “Basgitaristleri bana seni çağırıştırıyor.”

Ufak tefek bir kızdı, kilt ve mokasen ayakkabılar giymişti. Kıvrıcık koyu renkli saçları kısa kesilmişti. Onun gördüğüm en güzel kız olduğunu düşündüm. Yeniden şarkıya başladıklarında, kızın sesi fazlasıyla tiz çıkmıştı. “Bu Jane,” dedi A. “Favorim.”

Jane. Jane olmak istiyordum. Bana bir bira getirdi ama o yeniden motosikleti süreceği için içmeyeceğini söyledi. Biraz soğuktu ama biranın tadını giderek daha çok seviyordum. Tümünü içtim ve A boş şişeyi elimden altı. O ve ben sahnenin önünde birlikteydik, etrafımızdaki dans eden oğlanlardan beni kendi bedeniyle koruyordu. Güvende olduğumu biliyordum. Terledikçe saçlarım yüzüme yapıştı. Gözlerimi kapattım. Düşüyordum, yavaşça uzaklara süzülüyordum. Bana sarıldı ve suratını benim suratıma yaklaştırdı. Öpüştük. Bana yaslanmış sert bedenini kendi bedenimde hissedebiliyordum. Tepesindeki mohavkı karanlıkta kopkoyu ve muhteşemdi. En hoş çocukla birlikteydim. En iyisiyle.

Dışarı çıktık. Gece sıcaktı. Asla Berkeley’e giderek Los Angeles’tan ayrılmak istemiyordum. Burayı âdeta birayı içtiğim gibi içime çekmek istiyordum. İçinde yuvarlanmak ve onu içimde hissetmek istiyordum. A’nın motosikletine tekrar bindim ve Strip’te ilerledik. Billboard mankenleri bizi kocaman gözleriyle izliyordu. Seksi dudaklarıyla suratlarını eksitiyorlardı. Dikkatle bize yönelttikleri ilgiyi hissedebiliyordum. A etrafındaki her şeye dikkat ediyordu. Bedeni titriyordu; dikkat kesilmişti, tıpkı dans pistinde olduğu gibi beni güvende tutuyordu.

Bir trafik ışığında durduk ve sarı ışıktaki geçmeye kalkan bir araba hafifçe bize dokundu. Öylece. Hafifçe ama şaşırtıcı derecede kesin bir şekilde. Yere düştük.

Canımız yanmadı. Bir yerimiz çizilmedi bile.

"Baksana," dedi A evime vardığımız zaman. "Sana bir şey söylemek istiyorum."

Hava okaliptüs kokuyordu ve uzaktaki baykuşun sesini duyabiliyordum.

"O benim evim değildi. Annem orada çalışıyor. John Davidson adındaki aktör için. Partiyi verdiğimde adam şehir dışındaydı ve annem de erkek arkadaşının evine gitmişti. Biz konuk evinde yaşıyoruz. Bazen arkadaşlarım, aileleri eve dönmelerine izin vermediğinde bizde kalıyorlar."

"Ah," dedim.

"Üzgünüm."

"Sorun değil." Ben de bir şey itiraf etmek istiyordum. "Babam kanser ve sonbaharda üniversite için buradan gidiyorum."

"Ah, bu berbat." Acı dolu bir James Dean havasıyla bana baktı.

"Evet." Omzumu silktim ve gülümsemeye çalıştım. Bunu A'e neden söylemişim ki? Bunu neden sesli söylemişim?

"Üniversiteye nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Berkeley." Ben de ona aynı soruyu soracaktım ama üniversiteye gidip gitmeyeceğini merak ettim, bu sorunun onu rahatsız edip etmeyeceğini de.

Bana iyi geceler öpücüğü verdiğinde dudaklarım tepkisizdi; donuktu. Ailesi o büyük eve sahip olmadığı için değildi ya da üniversiteye gitmiyor olabileceği için değildi ya da o motosiklet kazasında yaralanmış olabileceğimizi düşündüğümünden de değildi. Daha çok buradan taşınacağım ve muhtemelen bir daha A'i hiç görmeyeceğim gerçeğini bir anda fark ettiğimdendi. Çünkü ben L kadar güzel, J kadar sevimli, M kadar havalı ya da güçlü değildim ve belki de A bunu görecekti. Çünkü babamın kanserle savaşan bedeni eninde sonunda yenik düşecek ve kanser onu bizden ala-

cak, annem ile beni derin bir keder içinde ve yalnız bırakacaktı. Ya da onun gibi bir şey.

Küçük evime girip yatağıma yattım. Annemin sesini duvarın ötesinden duyabiliyordum. Hıçkırarak ağlıyordu. *Babam öldüğünde, bu annemi de öldürecek. Ve sonra ben de öleceğim,* diye düşündüm.

A'den hiç haber almadım. Arkadaşlarım ve ben Phases'a yeniden gittik. Yalancı Zevk çocukları orada değildi ama onlar yerine daha önce hiç görmediğim bir grup sörfçü çocuk vardı. Hepsi yanık tenli ve sarışındı, ekoseli şort, tişört ve Vans spor ayakkabılarından giymişlerdi ya da kısa kollu ekoseli gömleklerle Levi's pantolonlar ve içlerine çorap giymeden bağcıklı ayakkabılar giyiyorlardı.

M, "İşte bunlar ateşli çocuklar," dedi.

Ben pek öyle düşünmemiştim. Demek istediğim onlardan hiçbirisi A değildi.

J, "Aman Tanrım, şuradaki benim," dedi ve meleklerini andıran sarı bukleleri ve bebek gibi yüzü olan en kısa boylu çocuğu işaret etti.

"Senindir," dedi M. "O, Melek. Ben, Züppe'yi alacağım." En uzun boylu ve içlerindeki en yakışıklı çocuğu işaret etti. "L sen Seksi'yi alabilirsin. I, sen Yanık Tenli'yi al."

Ben Yanık Tenli'yi istemişyordum. A'i istiyordum. Beni neden aramamıştı? Ondan hoşlanmadığımı mı düşünmüştü? Bana olan ilgisi mi bitmişti? Keşke onu geri öpseydim. Neden öpmediğimi ona açıklayamazdım; kendime bile açıklayamıyordum. Ama belki bir başka şansımız olurdu ve onu doğru düzgün öperdim. Bunu düzeltebilirdim.

M hepimizin dans etmesini buyurdu ve hep birlikte dans pistine çıktık. Sörfçü çocuklar bizi izledi. Müziği her zaman yaptığım gibi hissedemiyordum. A'ın vücudunu ve havuzda beni öptüğünde biranın ve klorun dudaklarımda bıraktığı tadı düşünüp duruyordum.

Züppe, M'e doğru dans ederek etrafında daireler çizdi. Fazlasıyla hareketliydi, sanki elektrik akımından yapılmış gibiydi. Gamzeleri ve âdeta bir diş hekiminin oğlunu anımsatacak kadar mükemmel dişleri ve bembeyaz bir gülüşü vardı. Ya da John Davidson gibi. J ve Melek, yüzlerinde aynı tip utangaç gülümsemelerle birbirlerine benzer şekilde dans ediyorlardı. L, Seksi'yle dans ediyordu ama daha çok onu görmezden geliyormuş gibi görünüyordu. Yanık Tenli'yle dans etmeye kendimi zorlarken A'yı özledim. A'ın kocaman çelik burunlu botlarının üzerinde dengede duruşumu, büyük ellerinin belimde nasıl hissettirdiğini, nefesinin temiz kokusunu hatırladım. Yanık Tenli alkol ve mide bulandıracak kadar yoğun bir şekilde Brut kokuyordu. Tıpkı Züppe gibi o da daireler çiziyordu ama daha çok hoplayıp zıplıyormuş gibi görünüyor, durumu Züppe kadar iyi idare edemiyordu. Başımın dönmesine neden oluyordu.

Tam o anda Sıçan Yakalayıcısı'nı dans pistinin köşesinde durmuş beni izlerken gördüm. M ona bu ismi sivri yüz hatları ve sıırım gibi vücudu yüzden takmıştı. Yanık Tenli'den diğer tarafa doğru dönerek A'e bakındım. İşte oradaydı. Bir kızın yanında duruyordu. 50'ler dans yarışmasındaki sürük saçlı kızın yanında duruyordu. Birlikte dışarı çıktılar.

Ruhumun bir parçası benden ayrılıp A'yı takip etmeye çalıştı ama bir alkolik ya da yaralı, sersemlemiş bir hayvan gibi kapalı kapıya çarparak yere yığıldı.

Yanık Tenli'ye geri döndüm. Ve olabildiğince sıkı bir şekilde dans etmeye başladım.

Daha sonra Yanık Tenli'nin adının B olduğunu öğrendim. O ve arkadaşları Camarillo'dan gelmişlerdi. O yerle ilgili bildiğim tek şey orada ünlü bir akıl hastanesinin olduğuydu.

Evet, çocuklar tam da düşündüğümüz gibi sörfçüydüler. Yanık Tenli sonbaharda San Diego Üniversitesi'ne gidecekti. Hukuk okumayı planlıyordu.

“Baksana,” dedi Yanık Tenli. “Bir parti veriyoruz. Sen ve arkadaşlarında gelmelisiniz.”

J'in VosVos'uyla Camarillo'ya gittik. Hava deniz ve çilek tarlaları gibi kokuyordu. Orta büyüklükteki evlerle ve yeşil alanlarla dolu güzel bir bölgeydi. Arabayı park edip eve doğru yürüdük. Yüksek sesli new wave çalıyordu, bu nedenle doğru yere geldiğimizi biliyorduk. İçerideki kızlar bronzlaşmış tenlerinin üzerine daracık, çizgili elbiseler ya da beyaz şort ve bikini üstü giymişler, koltuklarda sörfçü çocuklarla takılıyorlardı. Arkadaşlarım ve ben L.A.'den gelen kızlar olarak ilgi çekici görünüyor olmalıydık. Üzerimde A'le Whisky'ye gittiğim gün giydiğim gibi tişört, Levi's kot pantolon ve Converse ayakkabılarım vardı. Bu parti için yanlış şeyleri giymiş olduğumu fark ettim.

Züppe koşarak geldi ve M'in ince belini kavrayarak onu havaya kaldırıp etrafında döndürdü. M ciyakladı. M ciyaklayan bir tip değildi. Züppe onu odadan dışarı taşıdı; bacakları Züppe'nin kolunun üzerinden sallanıyor, ayağındaki parmak arası terlikleri düşüyordu. (M tabii ki tam olarak partiye uygun giyinmişti.) J ve L bana baktılar. Melek elinde biralarla yanımıza geldi. Her birimize bir bira verdi. O ve J, her ikisi de aynı şeyleri giymişti; kısa kollu Polo yakalı bir tişört ve ekoseli şort ile parmak arası terlikler. Melek, J'in elini tuttu ve birlikte uzaklaştılar. Odanın diğer tarafından bile J'in gamzelerini ve gözlerindeki parıltıyı seçebiliyordum.

L'in ayağında bağcıklı ayakkabı vardı, üzerine kahverengi teninin parlamasını sağlayan beyaz bir askılı giymişti. Bir birimize baktık ve o her zamanki gibi suratını ekşitti. Seksi yanımıza geldiğinde, L ona da suratını ekşitti. Çocuk omzunu silktikten sonra uzaklaştı. L ve ben koltukta oturduk. Yanık Tenli yanımıza gelerek bize katıldı.

“İyi görünüyorsunuz hanımlar,” dedi, elini dizime koyarak.

Bekâretimi kaybetmek istediğimi fark ettim. Ve A orada değildi. 50'ler yarışmasını kazanmıştık. Harika öpüşüyordu. John Davidson'ın konuk evinde yaşıyordu. Bir motosikleti vardı. Bir kaza atlatmıştık. Ya gerçekten zarar görmseydik? Sanırım annem bana çok kızardı. Ya da belki babam için o kadar çok endişeleniyor ki beni fark etmezdi bile. Belki de A ile motosiklet kazasında ölmek, babamın yavaşça kanserden ölüşünü ve sonra da annemin kederden ölmesini izlemekten iyiydi.

Biramdan bir yudum aldım. "Babam kanser," dedim Yanık Tenli'ye.

Bana doğru yaklaşarak kulağını dudaklarıma yaklaştırmak için başını hafifçe eğdi. "Ne?"

"Boş ver," dedim.

"Baksana, üst kata çıkmak ister misin?"

"Tabii."

L'i koltukta oturmuş gözlerini devirirken bıraktık. Sonbaharda Harvard'a gidecekti. Bir veteriner hekim olacaktı.

Yanık Tenli beni üst kattaki bir yatak odasına götürdü. İçinde beyaz toz bulunan küçük bir şişe çıkardı ve aynanın üzerine serpti. Phases'te kazandığım aynayı düşündüm. Evde, plastik ve yapay elmaştan takılardan oluşan bir yığının altında, şifoniyerimin üzerinde duruyordu.

Yanık Tenli burnuna tozu çektikten sonra bana da ikram etti. Ben de aynısını yaptım. Beyaz, saf bir acıyla sinüslerim yandı. Hafif bir panik ve hızlanan kalp atışlarım dışında başka bir şey hissetmedim. Belki de kötü bir kokaindi. Daha sonra o benim kot pantolonumu ve iç çamaşırlarımı kalçalarımın altına indirip kendini içime iterken, ben kendi bedenimi sessizce terk ettim. Pek fazla acımadı aslında, belki de yaptığım tüm o danslardandı. Sanırım zarımı o şekilde yırtmıştım. Ya da belki de kokain beynimin uyuşmasına neden olmuştu. Ya da belki de acıya karşı toleransım doğuş-

tan yüksekti. Ya da gerçek şu ki, aslında gerçekten orada değildim.

M haklıydı, sonrasında farklı hissetmiştim. Ama daha olgun değil. Bir sonraki gün çok hastalandım; hiç o kadar hastalandığımı hatırlamıyorum. Tüm bedenim ateşler içinde yandı. Acaba ağzıma sıcılmış olması metaforunu mu yaşıyordum?

A'î, o yaz her yeri etkisi altına alan yakıcı rüzgârlar, benimde su toplamalarına neden olan kavurucu güneş kadar çok özlüyordum. Ama ben A'î seçmemiştim. Onun yerine, keder yüzünden ve karmaşık duygular yüzünden ve korku yüzünden ve yıllardır beynimde yer eden hafif ama inatçı negatif düşünceler yüzünden Yanık Tenli tarafından becerilmeyi tercih etmiştim.

Aşk tuhaf ve üzücü olabiliyor. Hayatlarımızın bazı dönemlerinde neden bazı insanlardan kaçarken diğerlerine doğru koştuğumuzu anlamak zor olabiliyor. Aradığımız o şeyi bulmak için neden bu kadar uğraşıyorduk ve sonra onu bulduğumuzda neden bu denli hızlı kaçıyorduk.

Yıllar geçecekti.

M mutlu bir evlilik yapacak ve filmlerde sanat yönetmeni olarak çalışacaktı. Nihayet ona, bana ne yapmamı söylemesinden nefret ettiğimi belirttiğimde aramız açılacaktı. O, "Sevginin ne olduğunu bilmiyorsun. Ben sahip olabileceğin en iyi arkadaşım," diyecekti. Belki de haklıydı.

J kahraman bir CHP memuru olacak ve evlenerek iki çocuk doğuracaktı.

L başarılı bir veteriner olacaktı, hâlâ bekâr, hâlâ güzel ve fazlasıyla zeki.

Birbirimizle tekrar görüşmeyecektik.

Belki A Hollywood'da tek katlı küçük bir evde yaşayıp grafik tasarımcısı olacaktı; hâlâ dergilerde yazıp çizecek ve punk müziği dinleyecekti. Belki saçları dökülecekti ya da

belki dökülmeyecekti ama her halükârda belki de saçlarını kazıtacaktı. Belki hâlâ tabanı kalın ayakkabılarını giyiyordu. Belki çocukları vardı. Arkadaşlarıyla kurduğu müzik grubunda çalan bir erkek çocuğu. Sanatçı bir kız çocuğu. Belki A, boşanmış ve yeniden birileriyle çıkmayı düşünüyordu.

Ebeveynlerimin ikisini de kaybedecektim, birisini kansere, diğerini kansere ve kedere. Taptığım iki çocuğum olacak ve boşandıktan birkaç yıl sonra yeniden birileriyle çıkmaya başlayacaktım. Kendimi, A ile tanıştığım zamankinden daha fazla sevecek ama hâlâ her gün bu konu üzerinde çalışmam gerekecekti.

Kelimeler cevaplarım olacaktı. Her zaman öyleydi.

Sizin için A hakkında bir hikâyeye yazacaktım. Belki kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlayacaktı. Ya da en azında hissetmenizi sağlayacak bir şeyler. Ve bu hikâyeye senin için de olacaktı A. Belki o da bu hikâyeyi okurdu.

DOKSAN DAKİKA SONRA

STEPHANIE PERKINS

Marigold yılın bu zamanından nefret ederdi. Her şeyden önce temmuz ayı yazın geri kalanından daha sıcak ve muhtemelen daha da ıslaktı. Hava nemle ağırlaşmıştı. Vücudunun her yerinden ter akıyordu. Öğleden sonraları sıklıkla yağın sağanak yağmurlar bir rahatlama dan çok sıkıntı yaratıyordu. Kapkara bulutlar bıkkınlık veren bir görüntüydü.

Tenine sürdüğünde beyaz lekeler bırakan, yapışkan güneş koruyucusundan nefret ediyordu. Kan emicilerden; Lyme hastalığı riski taşıyan kenelerden ve kulağının dibinde vızıldayıp duran ve başkaları yerine hep onu sokmayı tercih eden, bitip tükenmeyen sivri sineklerden nefret ediyordu. Kalın telli ve sürekli kaba ran, kendine yakıştıramadığı saçlarından nefret ediyordu. Ve özellikle de cayır cayır yanan otoparklardan nefret ediyordu.

Bunun gibi otoparklardan.

Marigold Moon Ling'in North Drummond ile ilişkisi otoparklar tarafından sınırlandırılmıştı. Ingles marketinin otoparkında geçen kış tanışmıştılar ve North, Marigold'dan Bed & Bath & Beyond'un otoparkında geçen ilkbaharda ayrılmıştı. O anda Marigold'un elinde, şu kocaman mavi yüzde yirmi indirim kuponlarından biriyle aldığı küçük bir mikrodalga fırın vardı. İlk dairesi için aldığı ilk ev aletiydi. Kuzey Carolina'da küçük, tasasız bir dağ kasaba olan Asheville'i, trafikte sıkışıp kalmış Atlanta, Georgia'da bulunduğu bir iş için bırakmıştı. Atlanta üç buçuk saatlik mesafedeydi. Üç buçuk saat, Marigold'a göre idare edilebilir bir mesafeydi. Erkek arkadaşına göreyse durum böyle değildi.

Eski erkek arkadaş.

Tanrım. Bu sıfat sadece aklından geçirdiğinde bile hâlâ canını yakıyordu.

Ancak özellikle bu acı; bu sürekli artan keder, bu bunaltıcı suçluluk duygusuydu Marigold'un şu anda doğu Mississippi'nin en yüksek tepesinde, Mitchell Dağı otoparkında durmuş, on dokuz yaşındaki yeni yetişkin hayatının en utanç verici hatasını yapmak üzere olmasının sebebi.

Marigold eski erkek arkadaşını kurtarmak için buradaydı.

Güneylilerin anladığı gibi dini anlamda kurtarmaktan bahsetmiyordu. Daha az çarpıcı biçimde ve daha spesifik olarak, Marigold eski erkek arkadaşını kendisiyle birlikte Atlanta'ya dönüp onun kirasına ortak olması ve üniversiteye kayıt yaptırması için ikna etmek için buradaydı.

Bu hâlâ oldukça düşük bir ihtimaldi. Marigold bunun farkındaydı. Fakat bu görev tamamen platonikti. Bu iş tamamen, kendisine yardım etmiş bir arkadaşına yardım etmek ve devasa bir kozmik borcu ödemekle ilgiliydi. North'un kalması gerektiğine inanırken Marigold'un gitmek zorunda olması hem kabul edilemez hem de adaletsizce gelmişti.

Marigold'un anlamadıysa North'un *burada* ne yap-

tığıydı. O, annesini ziyaret etme kisvesi altında Kuzey Carolina'ya geri gelmişti fakat daha çantalarını bırakmadan arabasını North'un ailesine ait, Asheville'in elli kilometre dışında Spruce Pine yakınlarındaki Noel ağacı çiftliğine doğru sürmüştü. North'un annesi, onun artık çiftlikte çalışmadığını söyleyerek Marigold'u şaşırtmıştı. North, hasta babası için çiftliği yönetebilmek üzere evde kalmak konusunda fazlasıyla dik başlı davranmıştı ama şimdi bir saat daha uzaktaki, rüzgârlı yolların, ot bürümüş kamp alanlarının ve kilise arazilerinin sonunun gelmediği dağın daha da derinlerindeki Michell Dağı Eyalet Parkı'nda çalışıyordu.

Marigold gitmesi gereken yere bakarken, yapması gereken iş konusundaki ihtiyatı yeni ve daha stresli bir durum aldı. Uzun araba yolculuğundan ötürü yorgundu ama daha kötüsü son saati artan bir öfke ve hoşnutsuzlukla geçirmişti. Eğer Marigold bunu kendisine itiraf edebilseydi ki henüz bunu kendisine itiraf etmeye hazır değildi, bu hislerin aldatılmışlık olduğunu fark edebilirdi. North'a söylenmesi gereken her şeyi söylemişti ve o ya yalan söylemiş ya da bu durumu ondan saklamış olmalıydı. North bir kere, *bir kere* bile ailesinin çiftliğinde çalışmayacağına dair (çiftlik ailesinin tutkusuydu) ya da üniversiteye gideceğine dair (kendi tutkusu) bir plandan bahsetmemişti.

Öyleyse bu da ne bok yemek oluyordu?

Şimdi işlerin durumunu düşününce, birlikte geçirdikleri dört ay kulağa gerçek bir ilişkiden çok kısa bir beraberlik gibi geliyordu. Fakat aralarındaki bağ her zaman romantizmden ya da hormonlardan ya da cinsellikten öte bir şey olmuştu. Neredeyse anında Marigold'un en yakın arkadaşı olmuştu. Birbirlerine her gün, günün her saati mesaj atıyorlardı; Marigold uzağa taşındığında bile durum değişmemişti. Ta ki mayıs ayında North'un mesajları seyrelmeye başlayana kadar. Ta ki haziran ayında North mesaj atmayı tamamen kesene kadar.

Marigold, onun mesajlarının kesilmesinin birçok nedeni olabileceğini düşünmüştü: Marigold'un gelişen hayatını kısıkanması, geride kalan olmanın verdiği utanç, fazla sahiplenici yeni bir kız arkadaş, cep telefonunu nehre düşürmüş olması, bir trafik kazasında hafızasını kaybetmiş olması, traktörün sıyrıcı bıçağına başparmağını kaptırmış olması. Ancak asla başka bir işe girmiş olabileceğini düşünmezdi. Hayatına devam ettiğini ve yeni hayatında Marigold'a yer olmadığını.

Burada ne arıyorum ben?

Otoparktan sıcak hava yükseliyordu.

Burada. Ne arıyorum ben?

Sıcak hava. Boğucuydu. Nefes alamıyordu. Marigold, Kia marka arabasına geri dönerek arabanın kapısını çarp-
tı. Buz gibi havanın yüzüne çarpması için anahtarı deliğine yerleştirdi ve telefonu müzik sistemine bağlandı. *Mystery Show* dinliyordu, bu, North'un en sevdiği podcastlerden biriydi. North'tan önce asla podcast dinlemezdi. Artık onları müzikten daha fazla dinliyordu.

Canın cehenneme North. Mesajlarımı görmezden geldiğin için canın cehenneme. Endişelenmeme, suçlu hissetmeme ve bunca yolu, Tanrı'nın unuttuğu bir yere gelmeme neden olduğun ve lanet olası podcastleri dinleme zevkimi mahvettiğin için canın cehenneme.

Siktir!

Telefonunu kaptığı gibi müzik uygulamasını açtı ve hoparlörlerden ruhunuza işleyen sesiyle Beyonce duyuldu ama bu yeterli değildi, azıcık bile yeterli değildi çünkü tüm dünyası North tarafından gölgelenmişti. Beyonce'den nefret edermiş gibi yapardı ama bir keresinde saçma sapan bir konuda kavgaya ederlerken tartışmanın ortasında bir anda durmuş ve *Halo*'nun tüm sözlerini alıntılamıştı. Marigold öyle çok gülmüştü ki, gözünden yaş gelmiş, karnına ağrılar girmişti. North herhangi bir şey söyleyerek onu güldürebilirdi. Öyle bir sesi vardı.

Marigold direksiyonu yumrukladı, yumrukladı ve yumrukladı ve yumrukladı, ta ki bir eli kornaya çarpana kadar. Bir anda şaşkınlıkla koltuğunda geri sıçradı. Yan taraftaki minivandan inen altı kişilik aile de aynı tepkiyi vererek yerlerinde zıpladılar. Marigold onlara utangaç bir şekilde el sallayarak özür diledi.

Bunun için de canın cehenneme North.

Ama bu söylediğinde pek de samimi değildi.

Müzik listesinin sesini kısarak kucağına doğru bakıp aile uzaklaşana kadar telefonuyla uğraşıyormuş gibi göründü. Hippi annesinin her zaman tavsiye ettiği gibi nefes alıp verişine odaklandı. Al. Ve bırak. Ailenin sesleri uzaklaştı ve sonra tamamen yok oldu. Marigold başını yeniden kaldırdı.

Mitchell Dağı karşısında yükseliyordu.

Marigol'un kalbi kırıldı. Tepe çok da dik ya da kötü bir şeyler olacakmış gibi görünmüyordu, aslına bakarsanız oldukça küçüktü ama fazlasıyla... hüzünlü görünüyordu. Köknar ve alaçamlar arasında şaşırtıcı miktarda ölü ağaç da vardı. Sanki dağın yamacına rasgele dağılmış kırık kürdanlar gibi görünüyorlardı. Yaprak dökmeyen gür dallı ağaçların arasında kurumuş gövdeler öylesine beyaz ve boş görünüyordu ki oradaki varlıklarına rağmen neredeyse alanı yok ediyor, küçültüyorlardı. Merak konusuydular. Kayıp bir şey gibi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Marigold yüksek sesle. Ancak bu sefer kendi kendine ya da ölü ağaçlarla konuşmuyordu.

Bunca yolu gelmişti. Gidip ona da sorabilirdi.

Füniküler otoparkın sonundaydı. Yukarıya doğru çıkan raylardan ve biri inerken diğeri çıkan, karşılıklı yavaşça hareket eden iki kabinden oluşuyordu, ve zirveye doğru tırmanmak istemeyen insanlar içindi. Yani kabinin yanındaki banklarda bekleyen insanların sayısına bakılırsa, çoğu insan içindi.

Marigold ilkokulda yaptıkları bir geziden beri buraya gelmemişti. Hatıraları, yüksekten biraz olsun korkmasını sağlamaya yetecek kadar külüştür, yeşil bir kabinin ağır aksak yukarı çıkışından ibaretti. Marigold yüksekten korkmazdı. Ancak şimdi yaklaşan kabinin sesini dinledikçe kollarını bir kavuşturup bir açıyordu. Gergin bir şekilde, bilet için on iki dolar gibi fahiş bir fiyat ödediği park ofisinin camlarındaki yansımalarına bakarken bir anda alarına geçerek daha yakından bakabilmek için güneş gözlüklerini hızla çıkardı.

Yüzü kızarmış, T-bölgesi yağdan parlamış ve siyah saçları örgüsünden tel tel çıkmıştı. Her zaman saçlarını kafasının tepesinde bir taç şeklinde kalın bir örgü yapardı. Geri kalanı ise arkada sıkıca toplanmış olurdu. Genellikle bu tipik görüntü kendisini yürekli, bir nebze de sevimli ve Heidi'yi anımsatan bir ruh halinde hissetmesini sağlıyordu.

Şu an ise pek de sevimli hissetmiyordu.

Titreşimler. Arkasında. Halat makaralarının devam eden homurtusu giderek artıyor, çarpma sesine ve vızıldamaya dönüşüyordu. Aşağıya doğru inen kabin yaklaşıyordu. North'un annesine göre, oğlu bu iki kabinden birinin sürücüsüydü. Onun neredeyse karşısında olmasının yüzde elli ihtimali vardı.

Marigold'un midesi kasıldı. Elbette bir arkadaşına yardım etmek için buradaydı ama bu Çöps Çetesi'nin* bir üyesi gibi görünmek istediği anlamına gelmiyordu. North, onu çıplak görmüş birisiydi ne de olsa. Bir anda panik içerisinde saçındaki firketeleri söküp örgüsünü açarak parmaklarıyla saçlarını düzeltti ve saçını yeniden yaptı.

Çarpma sesi giderek arttı. Aileler, çocuklar ve çiftler ayaklanırken bir şekilde yanında başkası olmayan tek kişi oydu. Marigold olduğu yerde durmaya devam ederek çantasından bir pudra kutusu çıkardı. Üç cilt temizleme mendili

* Moose Toys şirketi tarafından üretilen ve çöpe benzer şekillerde olan koleksiyon oyuncakları. -çn

(üç diyorum Tanrı aşkına) ve bir pudra tabakası sonrasında cildinin parlamasını engellemiştir. Pudra çillerini kapatmaya yetmiyordu ama zaten hiçbir şey onları kapatamıyordu. Yılın bu zamanı daha da göze batır oluyordular ve Marigold'a göre yarı Çinli yarı Amerikalı hatları çillerini daha da dikkat çeker bir hale getiriyordu. North, çillerinin sevimli olduğunu söyleyene kadar Marigold onlardan nefret ederdi. Hatta bir keresinde North, sağ yanağındakileri bir kalemle birleştirerek hafif çarpık bir kalp şekli ortaya çıkarmıştı.

Kabinin gölgesi Marigold'un sırtına düştü. Bekleyen çocuklardan bazıları heyecanla bağırarak bekleyen yaklaşıp yirmi kişinin kabine doğru hareket ettiğini hissetti.

Yüzde elli elli. Gerçek kalbi de tıpkı North'un çizimindeki gibi hafif çarpılmıştı.

Kabin tam olarak durduğunda ona eşlik eden rüzgâr esip geçti. Park ofisinin yanındaki Amerika ve North Carolina bayrakları bir an için daha hızlı sallandı ve Marigold'un burnunu köknar kokusu doldurdu. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. *Haziranda Noel*. Mantıklı olarak kokunun dağdan geldiğini biliyordu. Mantıksızca ise bunun North olduğunu biliyordu.

Marigold güneş gözlüklerini geri taktı, o an her türlü korruma için minnettardı, ne kadar küçük olursa olsun. Kısa kot şortu ve askılı dar bluzu içinde kendisini aniden korumasız hissetmişti.

Sadece konuşmak için buradasın. Hepsi bu. Ne olursa olsun, sorun yoktu.

Ayağa kalkıp arkasına dönerken Marigold'un dizleri titredi. Platformun yanında orman yeşili bir kabin park edilmişti. Büyük ön camının üzerinde bir isim yazılıydı: MARIA. Bu altın renkli harflerle yazılmıştı. Sürücüyü görmiyordu.

Ancak sonra... sonra...

Kalabalığın üzerinde yükselen bir ses duyuldu; metalik eski tip bir hoparlörden. Marigold'un sesi tanınmasıyla birlikte sırtı ürperdi. Söz konusu North olduğunda her zaman önce sesini fark ederdiniz. Derin ve kendine güvenen sesini. Alaycı ve umursamazdı. Ancak aynı zamanda söylediği bir sürü saçmalığın yanına kâr kalmasını sağlayan beklenmedik bir eğlenme havası ve sıcaklıkta taşırdı tınısı. İnsanlar sadece konuşmasını duymaktan hoşlanırdı. Marigold'dan sadece birkaç ay daha büyüktü ama sesi bir yetişkin gibi çıkardı. Gerçi... bu bile tam olarak ifade edemiyordu durumu. Kimsenin sesi North'ununki gibi değildi. Marigold'un ilgisini ilk çeken şey onun sesi olmuştu.

"Lütfen kabinde inerken dikkatli olun," dedi interkomdan. "Takılıp düşerek boynunuzu kıracak olursanız kendimi berbat hissederim. Siz değil bayım," diye ekledi. "Sizin suratınız felaket. Kimse fark etmeyecektir."

Kabindeki ve platformdaki kalabalık hep bir ağızdan keyifle güldü.

Marigold'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bir kapı açıldı ve North Drummond görüntüye girdi. Marigold'un kalbi göğüs kafesinde gümbürdüüyordu. Yavaşça kabinin arkasındaki bölmeye ve oradan da ana platforma atlayarak yaşlı bir kadının kabinde inmesine yardımcı oldu. "Hoşça kalın," dedi. Artık interkomdan konuşmuyordu ama Marigold hâlâ söylediği her kelimeyi duyabiliyordu. "Lütfen arkadaşlarınıza söyleyin. Kırsal bölgede kapana kısılmış durumdayız ve fazlasıyla yalnızız. Bize eşlik etmek isteyecek birileri hiç de fena olmaz."

Kadın kıkırdayarak North'un elini sıvazladı.

Marigold neden bu kadar şaşırdığına emin değildi. Belki de onu nisandan beri görmediği içindi ama North'un ifadesi sanki zamanda donup kalmıştı. Eğlenen gülümsemesine rağmen bakışları hâlâ aynı bezgin ifadeyi taşıyordu. Aynı bıkkın ifade. Ya da belki bunu düşündüren üniformasıydı

ki bu üniforma onu küçük bir park bekçisi gibi gösteriyordu. Tamamen açık mavi giyinmişti. *Bebe* mavisi. Bebe mavisi, kısa kollu bir gömlek, dizlerinin hemen üzerinde bebe mavisi bir şort ve beyzbol şapkasını andıran ama biraz daha yüksek ve daha tuhaf, bebe mavisi bir şapka. Şapkanın ön tarafına düzgün yazılmış beyaz harflerle iki kelime işlenmişti: FÜNİKÜLER SÜRÜCÜSÜ

Son yolcu da indiğinde North kabinin kısa platformuna, bunu daha önce yüzlerce defa yapmış gibi bir edayla yandaki demirden destek alarak geri atladı. Marigold şaşırtıcı bir şekilde muhtemelen yapmış olduğunu fark etti.

“Bayanlar ve baylar ve çocuklar,” diye seslendi, “Kabine teker teker binmenizi hatırlatmam gerekiyor. Kibarca yapmalısınız. Olduğunuz pislikler gibi değil.”

Kalabalık tek sıra halini alırken yeniden bir kahkaha yükseldi. Marigold tereddütle geride kalarak iki kalın kollu ve uzun sakallı motorcunun arkasınaa saklandı. Görünmez olmaya çalışıyordu. *Düşünmeye* çalışıyordu. Onu yalnız yakalamanın kolay olacağını düşünmüştü ama bunu beklemiyordu... bir rutini olmasını. Olan bu muydu?

Haki renk şortlu bir görevli aceleyle yanımdan geçerek North’a bir şeyler işaret etti. North başını sallayarak onayladı, orta yaşlı kadın onun yerini aldı ve North hızla park ofisine doğru koştu.

Marigold, North’un taş ve kütükten yapılmış binaya girişini gergin bir şekilde izledi. Yolcular kabine bindikçe sıra ilerliyordu. Geri gelecek miydi? Burada, platformda mı beklemeliydi? Ofisin pencerelerinden içeriği, onu göremiyordu.

“Hadi tatlım. Sıra sende.”

Marigold arkasına baktı, görevlinin kabine binmesi için işaret ettiğini gördüğünde huzursuz oldu. “Şey.” Kekeleyerek konuşmuştu. “Şey...”

Görevlinin eli giderek sabırsız bir şekilde hareket ediyordu.

“O... O adam geri gelecek mi?”

Kadın kaba bir şekilde başını salladı. “Hemen geri geliyor.”

Marigold omzunun üzerinden baktığında North’un platformu geçerek geri gelmekte olduğunu gördü. Âdeta şaşkınlıkla zıplayan bir tavşan gibi ileri atılarak araca bindi. Tramvay gibi düz bir zemine sahip değildi. Dağın doğal eğimine uyum sağlayabilecek şekilde yapılmıştı ve ahşap oturma yerleri manzara izlenebilsin diye ters yönde yerleştirilmişlerdi. Aracın en önündeki en iyi koltuklar dolmuştu bile, bu yüzden eğimli koridorda aşağıya doğru ilerledi ve ortalarda bir yere oturdu. Marigold, North’un ayakta duruyor olacağı arka kısımdan olabildiğince uzaktaydı.

“Teşekkürler Kathy.” Sesi interkom üzerinden geldi ve Marigold, onun kapıyı kapatışını işitti. “Buradan sonrasını ben halledebilirim.”

North’a orada olduğunu gösterebilmek için en azından el sallayabilirdi. Niçin ilk içgüdüğü kaçma yönünde olmuştu ki? Marigold, pişmanlıkla yanıp tutuşur halde koltuğuna çöktü. Kabin eski makine ve vücut kokusuyla doluydu. Kabinin kapalı pencereleri, günün önceki saatlerinde yağmış yağmurun izlerini taşıyordu. İçeride ağır bir hava vardı. Klostrofobik. En kötüsü ise artık çok geçti. Bir noktadan sonra, oldukça kısa süre içerisindeki bir noktadan sonra North, onun farkına varacaktı ve bundan sonra Marigold, onun, arkadaşlarına ve gelecekteki kız arkadaşlarına anlatacağı aptal bir anekdot olarak kalacaktı.

“Selamlar, iyi günler ve Mitchell Dağı Eyalet Parkı’na hoş geldiniz,” dedi. “Hepiniz tembel olduğunuz için, kolayca yürüyebilecekken zirveye oturarak çıkmayı seçtiniz.”

Diğer yolcular keyifle homurdanırken Marigold, onun düğmelere basıp bir anahtarı çevirdiğini duydu. Küçük araç harekete geçti.

“Ön pencereden dışarıda, daha büyük bir sıradağ dizisi

olan Appalachian'ın Mavi sıradağına ait Kara Dağ sırtını göreceksiniz. Yan pencerelerden baktığınızda çıkış eğimimizin ne kadar küçük olduğunu fark edebilirsiniz. Bunun üzerine özellikle basmak istiyorum: Mississippi'nin batısındaki en yüksek dağ olan Denali, 6190m yüksekliğindedir, bizse 2037m yüksekliğe çıkacağız. Bu funiküler var olmamalıydı. Ancak ne yazık ki var, bu yüzden önümüzdeki dokuz dakika boyunca burada kapalıyız."

Daha çok kakhaha ve keyifli homurtu yükseldi. Yolcuktan yorgun düşmüş aileler çocuklarını, kısa süre için bile olsa eğlendiren başka birisinin varlığından memnun gibi görünüyordlardı. Fakat Marigold, kendisini North'un sesi tarafından kuşatılmış gibi hissediyordu. Köşeye sıkıştırılmış. Yanında yirmilerinin sonuna yaklaşmış, saçlarını öylesine tepelerinde toplamış fazlasıyla aylak bir havada takılan bir çift, umursamazca kare şekilli selfieler çekiyorlardı. Marigold daha da aşağıya doğru çökerek oturma yerlerinin arkalıklarının arasından baktı.

North tırmanış ayakkabıları giydiği ayaklarından birisini metal bir kutunun üzerine koymuştu. Sol eli interkomun düğmesinde, sağ eliye bacağına üzerinde duruyordu. Böylesine saçma, mavi bir şort içinde çıplak dizlerini ve baldırlarını sergileyen bir adam için fazlasıyla tuhaf bir şekilde erkeksi bir duruştu. "Raylar geçtiğimiz yüzyıl içerisinde yapılmış ve o zamandan beri sadece küçük tamiratlar geçirmiştir. Ancak bu küçük, antika kutucuğun güvenli ve son derece sağlıklı işler halde olduğundan şüphemiz olmasın." Etkiyi artırmak için duvara vurdu. Sağlam bir ses değildi.

Döküntü kabin Marigold'un altında ve etrafında sarsıldı ve sallandı ama çocukluk anılarını çağrıştıran başka hiçbir şey yoktu. Dağın pek de dik görünmediği doğrudu, aynı zamanda sürücünün bu şekilde reklam kokar konuştuğunu da hatırlamıyordu. North âdeta Disney World'deki Orman Gemisi'nin kaptanıymış gibi konuşuyordu.

“Son raydan çıkışından beri üç hafta geçtiğini sevinçle haber vermek isterim,” diyerek devam etti North, “ve sadece yolcularımın yarısını kaybettim.”

Marigold yukarıda duran bacağına hayret içinde baktı. Bir çift oldukları zaman havalar daha soğuktu, *pantolon* havasıydı, bu nedenle onun bacaklarını hiç dışarıda, gün ışığında görmemişti. Bacakları yanık tenli, kaslı ve kıllıydı. Kıllı bacakların iğrenç olacağını düşünürdü ama değillerdi. Erkeksiydiler.

North ile ilgili her şey onun olduğundan daha büyük görünmesine neden oluyordu. Sadece bacakları ya da sesi değildi. Uzun boyluydu ve yıllardır çiftlikte çalışmaktan ötürü yapılydı; akla en çok gelen kelime adaleliydi. NPR dinler ve bir gün radyo yayıncısı olacağını hayal ederdi. Kullandığı kelimeler kayda değerdı ve bölgesel aksanını çok genç yaşta bilinçli olarak düzeltmişti. Aynı zamanda bazen biraz huysuz ve cimri olabiliyordu, gerçi hareketlerinde her zaman bir hassasiyet ve düşüncelilik vardı ve Marigold bunu çekici bulurdu. Marigold eskiden onunla birisinin büyükbabası olmak için doğmuş olduğu konusunda dalga geçerdı.

Yanında oturan hipsterlar Instagram’a fotoğraf koymayı bırakmışlardı. Marigold, onların yan bakışlarını fark ederek utançla bakışlarını yeniden önüne çevirdi. Yavaşça oturduğu yerde doğrularak normal denebilecek bir oturma pozisyonuna geçti. Davranışlarında tuhaf bir şey yokmuş gibi. Sanki tam anlamıyla tuhaf davranmıyormuş gibi.

“Her araca, fönükülerde kullanılmaya başlarken bir ad verilir,” dedi North, Marigold onun sesinde dikkatinin dağıldığını belirten bir tını hissetti. Onu fark etmenin neden olduğu türden bir dikkat dağınıklığı değildi fakat aklının başka bir yere gittiğini anlatan türdendi. Oto pilotta çalışıyordu. “İlk araç saygıdeğer Elisha Mitchell’ın ismiyle adlandırılmış; bu dağın Appalachia’daki en yüksek tepe ol-

duğunu kanıtlayan biliminsanı. O zamanlar Dr. Mitchell'ın iddiası ateşli tartışmalara yol açmış ve ne yazık ki kendisi ilk ölçümlerini doğrulamak üzere çıktığı keşif gezisinde hayatını kaybetmiş. Yakınlardaki bir şelaleden düşmüş. Daha sonra hem bu dağ hem de şelale onun adıyla anılmaya başlanmış ve mezarı da dağın zirvesine taşınmıştır." Bir tak sesiyle North'un ayağı metal kutunun üzerinden yere indi. "Şimdi. Kimse binerken ikinci kabinin, yani bu kabinin adını fark etti mi?"

"Maria!" diye seslendi bir adam.

"Dikkatli olun bayım. Kimse gösterişçileri sevmez." Kaçınılmaz kahrkahr için duraksadıktan sonra North yeniden devam etti. "Ama haklısınız. Bu araç Dr. Mitchell'ın dul e..."

North bir anda durdu. Kelimenin ortasında.

Marigold'un ensesindeki saçlar ürperdi. Onun kendisine baktığını, içini gördüğünü hissetti ve bu his oldukça yoğundu, yüklüydü. Marigold gözlerini sımsıkı kapatarak onun devam etmesini diledi. Ama North devam etmedi.

Diğer yolcular oturdukları yerde kımıldanarak ne olduğunu görmeye çalıştılar. North'un sessizliği âdeta sağır ediciydi. Güneş gözlüklerini çıkarırken Marigold'un tüm bedeni alev almış gibiydi. Aniden bu dağın yamacındaki araç fazlasıyla tekinsiz geldi. Sersemlemiş bir halde yüzleşmek için North'a döndü.

North ona uzun saniyeler boyunca baktı. Bakışları ifade-sizdi. Hiçbir şey belli etmiyordu.

Marigold irkildi ve onu fark ettiğini belli edecek şekilde, belli belirsiz bir hareketle bir elini kaldırdı.

North, onun bakışını son bir saniye kadar daha tuttu. Gözlerini kırptırdıktan sonra seyircilere yüzünde kaygısız bir gülümsemeyle döndü. "Dul eşi Maria. Geride kalan kadın."

Herkes yerlerine geri otururken hep bir ağızdan yükselen mırıltılar oldu. North bir kez daha duraksamadı ve Marigold onun tekrar kendisine bakmaya tenezzül etmeyeceğini

biliyordu. En yakın pencereye doğru dönerek meraklı yolcuların bakışlarını görmezden geldi. North onun arkadaşıydı. Marigold buraya ona *yardım etmek* için gelmişti. Neden bütün bunlar bu kadar utanç verici ve küçük düşürücüydü ki?

Taşındıktan sonra ona karşı yanlışlıkla bir şey söylemiş ya da kötü bir şey yapmış olmalıydı ama yaptığıının ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu. North hâlâ konuşmaya devam ediyordu. Marigold'un başı ağrıyordu ve sutyeninin lastikleri terden ıslanmıştı. Bir pencere açabilmeyi umdu. Raylar bir noktada ikiye ayrılıyorlardı ve orada diğer araç yanlarından geçti, şakalar yapıldı, eller sallandı ve ziller çaldı, daha sonra raylar yeniden tek şerit haline geldi. Henüz yolun yarısına gelmişlerdi. Bu işkence gibiydi.

Nihayet tepeye ulaştıklarında herkes kabinden inerken Marigold geride kalarak bekledi. Birçok kişi North'a minnetlerini sundu. North yapmacık bir neşeyle, "Teşekkürlerinizi dönüş yolculuğuna saklayın," diyerek cevap verdi. "Hâlâ bir siyah ayı tarafından hırpalanmak için fazlasıyla vaktiniz var."

Tüm yolcular kabinden indiler.

Gerçeküstü bir an için Marigold, North'un kendisini unuttuğunu düşündü. Fakat sonra aracın platformuna geri atladı. Hareketleri daha önce gördüğü rahat tavırdan uzak, daha sertti. Kabine yeniden girerek araca binmek için bekleyenleri bir elini kaldırarak durdurduktan sonra kapıyı kapattı.

Marigold ayağa kalktı.

North aynı korunaklı ifadeyle ona bakmaya devam etti. "Sadece bir saniyem var."

"Biliyorum."

"Buraya beni görmeye mi geldin?"

"Elbette buraya seni görmeye geldim." Marigold eğimli koridorda yukarıya, ona doğru ilerledi. "Konuşmak istedim."

"Hayır."

Marigold olduğu yerde durdu. Kalbi bir an için tekledi. "Hayır mı?"

North bakışlarını kaçırdı. "Demek istediğim... molam doksan dakika sonra. Ve dışarıda muhteşem veda konuşmamı dinlemek için ölüp biten bir turist sırası var."

"Ah. Evet, elbette. Tabii ki."

Yeniden birbirlerine bakıyorlardı. Marigold'un boğazına bir yumru oturdu. Zorla kendine gelerek hızlıca kapıya yöneldi. North'un kapıyı açmasını bekledi. North kapıyı açmadı. Marigold, incinmiş ve ne yapacağını bilemez bir halde North'a baktı; *Bunu ben mi yapmalıyım?* O anda North'un donuk ifadesi kırıldı ve sıcak bakışları pişmanlıkla doldu.

"Bekleyecek misin?" diye sordu. "Bekleyecek vaktin var mı? Üzgünüm. Şu an yerime bakabilecek başka hiç kimse yok burada."

Yumru Marigold'un boğazına geri döndü. "Bekleyebilirim."

North kapıya doğru uzanmıştı ki bir anda ayağının yanında duran metal kutuyu tekmeleyerek açtı ve içinden bir şey alıp onu Marigold'un ellerine bıraktı. "Al. Seni meşgul etmek için." Fakat sonra aptalca bir şey söylemiş gibi suratını buruşturdu. "Saat dörtte müzenin önünde buluşalım mı?"

Marigold elindeki şeyi göğsüne bastırarak başıyla onayladı.

Bu bir sandviçti. Onu meşgul etmek için eline domatesli vejetaryen bir sandviç tutuşturmuştu.

Bu dört nedenden ötürü ilginçti: Birincisi, ne söyleyeceğini şaşırarak kadar paniklemişti. North nadiren panikler ve daha da ender olarak yanlış bir şeyler söylerdi. İkincisi, kendi öğlen yemeğinin bir parçasını Marigold'a vermişti. Ondan *tamamen* nefret etmiyor olmalıydı. Üçüncüsü, onun hayatı boyunca domatesten nefret ettiğini unutmuştu. Bu hayal kırıklığı yaratıcıydı ve Marigold'u rahatsız etmişti.

Ve dördüncüsü, North artık bir vejetaryen olmuş olabilirdi. North her zaman bir vejetaryen olmak istemişti ama çiftlikte yorulmadan çalışabilmek için etten aldığı proteinlere ihtiyacı vardı. Şu anki işini yapması elbette ki daha az enerji gerektiriyordu.

Marigold sandviçi yeniden paketine koyarken içini çekti. Annesi bu duruma çok sevinirdi. O, Asheville şehir merkezindeki popüler vegan restoranının sahibiydi ve halihazırda North'un zaten ağzının içine bakıyordu. Bu son nokta olurdu. Marigold vegan ya da vejetaryen değildi; eti seviyordu, muhtemelen çocukluğu boyunca et yemesine izin verilmediğinden ötürüydü bu durum ama bu yemek alışkanlığına sahip olanlara karşı anlayışlıydı. Yine de soya fasulyesinden yapılmış yalancı domuz pastırması onu üz-müştü. Bu, North'un hayatındaki onun haberinin olmadığı bir başka değişimi temsil ediyordu.

Maria'nın görüş alanından aşağıya kayışını izledi. Burada en azından hava daha serindi. Tuvaletlerin, müzenin, hediyeelik eşya dükkânının ve büfenin olduğu bir dizi ek binaya doğru ilerledi. Taş görünümü verilmiş asfalt dökülmüş geniş bir patika binaların arkasına doğru uzanıyor, zirveye doğru çıkıyordu. Marigold'un öldürecek çok zamanı vardı, bu nedenle binaları gezmeye bayanlar tuvaletinden başladı. Uzun bir yolculuk olmuştu.

O işi hallettikten sonra tipik Güneyli ürünlerin bulunduğu büfeye doğru ilerledi. Şişe suları ve Gatorade, gazlı içecekler, protein barları, şekerler ve şu turuncu renklendirilmiş fıstık ezmesi krakerleri vardı. Fakat aynı zamanda elma yağı, karışık turşu, konserve bamya ve şeker kamışı dolu kavanozlar da satıyorlardı, ayrıca bir raf dolusu da meyve sırası da vardı: çilek, şeftali, misket üzümü ve bu yöreye özgü bir çeşit üzüm daha.

Marigold sekiz saat önce yaptığı kahvaltıdan beri bir şey yememişti. North doğru tahmin etmişti, açlıktan ölüyordu.

Karışık kuruyemiş alıp bir çırpıda mideye indirdi. North'un sandviçine gözlerini dikip baktı. Sonra içindeki domatesi çıkarıp onu da yedi. Kuruyemiştten daha lezzetliydi.

Sırada loş bir aydınlatmaya sahip tek bir odadan oluştuğunu fark ettiği müze vardı. Vitrinlerinde parkın bitki örtüsü, faunası, jeolojisi ve topografisi anlatılıyordu. Marigold her tabelayı dikkatle okudu fakat ne yazdığını anlayacak dikkati toplayamıyordu ta ki Dr. Elisha Mitchell için ayrılmış köşeye gelene kadar. Bir kelime dikkatini çekti ve kalbi güm güm atmaya başladı.

North. Onun karısının evlenmeden önceki soyadı North'tu.

Bu bir tesadüftü. Bir ilk ismin başka bir soyadıyla aynı olması durumu ve North dünyadaki en sıkıcı şeyle adlandırılmıştı, Kuzey Kutbu. Bu mevsime olan düşkünlükleri neticesinde ailesi kız kardeşini Noelle ve ağabeyini de Nicholas olarak adlandırmışlardı. Bu durum kendi annesinin ona Marigold Moon adını vermesinden bile kötüydü. Fakat Drummond Aile Ağaçları şirketi büyüyordu; iki nesildir Noel ağaçları satıyorlar ve üçüncü bir nesle doğru ilerliyorlardı. North'un babasına Parkinson teşhisi konduğunda ve tüm sorumluluk Nick'in omuzlarına kaldığında, o çareyi kaçmakta bulmuştu. Noelle çiftliği istiyordu fakat ebeveynleri erkek olduğu için çiftliği North'a teklif etmişlerdi. Anne babası zalim değillerdi. Ancak kötü bir hata yapmışlardı ve şimdi bunu ödeyen North'tu. Gerçi... belki de artık bu durum söz konusu değildi?

Maria S. North.

Bu hiçbir şey demek değildi. Fakat bir şeymiş gibi hissettiriyordu. *North* kelimesi her zaman böyle hissettirmişti. Marigold bu durumun ne zaman sona ereceğini merak ediyordu; Google Maps'teki durağan sesli kadının her defasında eyaletlerarası otoyola sapması için kuzeye* dönmesini

* (Tr.) North. -çn

söylediğinde tüm ruh halini düşürmesinin ne zaman sona ereceğini.

Bu yüzden buradasın, diye kendisine hatırlattı. Bu üzüntüyü ve suçluluğu durdurmak için.

Yine de Marigold hızla müzeden çıkarak yandaki hediyelik eşya dükkânına girdi. Dükkânın girişinde onu HOŞ GELDİNİZ yazısı kazanmış ahşap bir ayı karşıladı. Noel'in kokusu burada rahatsız edici derecede baskındı.

Bu, artık Noel'in de sonsuza kadar ruh halini düşüreceği anlamına mı geliyordu?

Bu dükkân da tek odalı bir yerdi ve kendi başına etrafa bakındığında her zamanki hediyelik eşyaların varlığı dikkatini çekti: Dağı ya da Mavi Yamaç Parkı'nı içeren kartpostallar, mıknaatılar, rozetler, kitaplar, yapbozlar, tişörtler ve eşofman üstleri. Kasada, bebe mavisi polo yakalı bir tişört ve aynı renk pantolon giyen, kendi yaşlarında bir kız duruyordu. Kasanın hemen önünde düzenli bir şekilde bir düzine küçük kahverengi, damlalıklı şişe duruyordu. Marigold şişelerden birini aldı. Saf köknar yağı balsamı.

"Şu anda aldığınız koku o," diyerek açıkladı kız.

"Hmm, güzel." Fakat dudaklarından yalan olarak çıkan sözler giderek doğru bir hal aldı. Marigold bu küçük şişelerden bir tane almak istedi. Almaya *ihtiyacı* vardı.

Bir tanesini satın aldı.

Dükkânın büyüsunün dışına çıktığı anda hissettiği pişmanlık aniydi. Füniküler ve kuruyemiş karışımı için zaten oldukça fazla para ödemişti, buraya gelirken aldığı benzin-den hiç bahsetmiyordu bile. Sonraki hafta birkaç akşam yemeğini pratik noodle ile geçiştirmesi gerekecekti. Marigold zaten pratik noodle'ı epeyce tüketiyordu. Atlanta'da iki işte çalışıyordu: Bir animasyon stüdyosunda stajyer ve Outback Stakehouse'da servis elemanı olarak. Pratik yemekler dışındaki öğünleri oradan geliyordu; çalışan indirimiyle alınan menüdeki en ucuz yemekler. Bazen yakında, Decatur'da bir

Çin restoranı işleten büyükannesi ve büyükbabası zaman zaman o isteyken kapısına yemek bırakırlardı. Bu durum her zaman Marigold'un ağlamasına neden olurdu.

Marigold telefonuna baktığında sadece kırk beş dakika geçmiş olduğuna inanamadı. Telefonunun ekranı sadece iki kademe çektiğini gösteriyordu, hiç çekmiyor demek daha doğru olurdu, bu yüzden annesini arayamaz ya da internete giremezdi. Bakışları föniküler hattına, yukarıya doğru tırmanmakta olan başka bir yeşil kabine yöneldi. Hızlıca bir hesap yaptıktan sonra bunun North olamayacağını anladı. Onun aracı dağın alt kısmındaydı.

Titredi ve çıplak kollarını elleriyle ovuşturdu. Artık bedeni serinlediği için hava daha soğuk ve sonbaharı çağırıyordu gibiydi. Park ziyaretçilerinin çoğu hava durumundan haberdarmışçasına pantolon ya da ceket giiyorlardı, yani son derece normaldi, dağın tepesine gidiyorlardı.

Dürüst olmak gerekirse, ben bugün dağın tepesine çıkacağımı bilmiyordum.

Dolaşmadığı tek yer zirvenin kendisi kalmıştı, bu yüzden Marigold patikaya doğru yöneldi. Ağaçların altında hava daha bile serindi ama aynı zamanda daha sakindi. Daha temiz ve tazeydi ve ciğerlerine daha derin bir hava çektiğinde nefesini tuttuğunu fark etti. Burada aynı zamanda taş mantarı kaplı ağaç gövdeleri, yoğun kaplı kütükler, pembemsi mor kır çiçekleri, sivri iğneli bal arıları ve hatta kabarık mavi tüylü ötüşen kuşlar vardı. Pamuk Prenses'in parmağına konsa şaşırmayacağınız bir kuştı.

Boynuna bir bandana bağlanmış benekli bir köpek, peşinde kocaman bir sırt çantası taşıyan, elinde kayak batonuna benzeyen bir baston taşıyan yaşlıca bir kadın, Marigold'un yanından geçtiler. Marigold'un burada gördüğü gerçekten yürüyüş için gelmiş gibi görünen ilk kişiydi. Ancak Marigold zirveye yaklaştıkça etraftaki kalabalık da artıyordu. Ağaçların yarattığı koruma azalmıştı ve doğanın huzurlu

sesleri yerlerini çocukların oyun gürültülerine bırakıyordu. Çocuklar yaz tatilinin verdiği özgürlükle gülüyor, ağlıyor ve bağırıyorlardı. Tuhaf bir taş yapı belirdi. Bodur bir kale kulesini çağırıyordu ve tıka basa turistle doluydu.

Marigold kalabalığı aşip köprüden geçti ve kalabalık gözlem terasının etrafından dolaştı. 360 derecelik manzara reddedilemez şekilde güzeldi; eğer mutlu bir ruh haline sahip olsaydı, manzarayı büyüleyici olarak bile tarif edebilirdi ya da nefes kesici fakat pek de mutlu bir ruh hali içerisinde değildi. Rüzgâr uğuldayarak esiyor, çıplak kollarını âdeta ısıırıyordu, bu yüzden sadece bir dakika kadar kaldıktan sonra oradan ayrıldı. Köprünün altına indi. Köprünün beton ayaklarından birisine doğru yaslanarak yere doğru çöktü. Çakıl zemin parıldıyordu ve yer yer sarı karahindibaların yer aldığı çimenlik alanlar seçiliyordu. Marigold dizlerini kendine doğru çekerek kollarını dizlerinin etrafına doladı.

O kadar da kötü değil, dedi kendi kendine.

Karşısında sıradağlar dizilmiş ve dağ yamaçları sisle kaplanmıştı. Aşağıda iki föniküler kabini yukarı aşağı hareket ediyordu. Ve arkasında, yerin altında Dr. Elisha Mitchell yatıyordu. Mezarı pek de dikkat çekici bir şey değildi; benzer kayalardan yapılmış dikdörtgen bir duvarın içerisinde bir grup düz kaya, ancak Marigold onun ne olduğunu biliyordu çünkü insanlar sürekli onun ne olduğunu birbirlerine soruyor ve ardından üzerindeki tabelayı yüksek sesle okuyorlardı.

Marigold yeniden hesap yaptı. North'u yeniden görmeden önce onun aracı bir tur daha yapacaktı. Çantasını karıştırıp bir kâğıt ve dikkatini dağıtacak bir şeyler aradı ancak tek bulabildiği aldığı balsamın faturası oldu. Yavaşça, muhtemelen farkında bile olmadan, faturanın arkasına en sevdiği karakteri çizdi; huysuz ama sevilmesi kolay, miskin South.

South tabii ki aslında North'tu. Fakat... gerçekten de *oydu*.

North karakterin seslendirmesini yapmıştı. Marigold, YouTube için kısa komedi animasyon filmleri yapıyordu ama bunları televizyon için yapmak istiyordu. Bu nedenle taşınmıştı; Atlanta birçok animasyon film stüdyosuna ev sahipliği yapıyordu. Bir animasyon film stüdyosunda stajyer pozisyonunda iş bulacak kadar şanslı ve yetenekliydi; iş çoğu zaman berbat olsa da. Zamanla daha iyi olacağına inanıyordu.

Burnunun üzerinde çamur lekesi olan bir erkek çocuğu arkasında belirdi. "Sesim yankılanıyor."

Marigold pek havasında değildi ama yine de kibar olmak adına gülümsedi. "Ah, öyle mi?"

"İzle bak." Ellerini dudaklarının etrafına açarak bağırdı, "Dağ, dağ, dağ, dağ."

Marigold başını salladı.

"Harika, harika, harika, harika."

Marigold yeniden gülümsedi, bu defa gerçek bir gülümsemedi.

Çocuk, Marigold'un elindeki çizimi işaret etti. "Onu ben alabilir miyim?"

"Üzgünüm." Kaşlarının arası stresle büzüşmüş, kulağında kocaman halka küpeler olan bezgin görünümlü annesi hızla gelerek çocuğun elini kavradı. "Emiliano Navarro Castellanos. Yabancıları rahatsız etmemen konusunda sana ne demiştim?"

"Sorun değil. Beni rahatsız etmiyor." Marigold', miskin karakterinin eline bir kadifeçiçeği ekledikten sonra çizimi Emiliano'ya uzattı. "Adı South. Sadece turuncu çiçekleri, değerli domatesleri yiyor."

Emiliano annesine baktı. Annesi başıyla onayladı ve Emiliano çizimi hevesle kabul etti. "Teşekkürler. Gracias!" Annesi de Marigold'a teşekkür etti ama Emiliano uzaklaşmaya başlamıştı bile ve annesini de beraberinde çekiştiriyordu.

* (İng.) Kadifeçiçeği. -çn

** (İsp.) Teşekkür ederim. -çn

Marigold onların gidişlerine açıklanamaz biçimde hü-zünlendi; genel olarak hissettiği yalnızlığın ve korkunun bir yansımasıydı bu. Dr. Mitchell'm mezarına ne kadar süredir baktığının farkında değildi ama aniden yüreğinin daralmasıyla baş gösteren bir panik hissetti. Telefonuna baktıktan sonra ayağa fırladı. Tepeden aşağıya doğru koşmaya başladı, bebek arabalarını ve bir örnek neon renkli tişört giyen turist grubunu hızla geçti. Saat tam dörttü. Demiryolları dakikti. North da dakik olacaktı. Ya Marigold'un fikrini değiştirdiğini düşünüp gittiye?

Son doksan üç dakikada North'un kendine olan güveni giderek azalıyordu. Normalde sergilediği kendini beğenmişlik sınırında gezinen güveni, yerini çökük omuzlara ve gevşemiş kollara bırakmıştı. Marigold müzeye doğru nefes nefese ilerlerken North'un arkası ona dönüktü ama Marigold onun bedenindeki yenilgi ifadesini yine de seçebiliyordu.

Yavaşladı. Kendi güven duygusu yeniden yükselmeye başladı.

Kulakları sanki kendileri için gönderilmiş bir sinyali işitiyormuşçasına dikleşti ve North, Marigold'un geldiği tarafa döndü. Omuzları dikleşti. Çenesi yukarıya kalktı.

Marigold hâlâ birkaç adım uzaktayken durdu. "Özür dilerim geciktim. Beklediğin için teşekkürler." Biraz nefes nefeseydi.

"Beklediğin için ben de sana teşekkür ederim," dedi North.

"Ve sandviç için de teşekkür ederim."

İrkildi.

"Ciddiyim, güzeldi. Gerçekten acıkmıştım."

"Malum sebepten ötürü üzgünüm. Sen gidene kadar aklima gelmedi bile."

Marigold'un dikkatli yüzünde bir gülümseme belirdi. North hatırlamıştı. "O zaman, düşündüğüm şey doğru

mu?" diye sordu. "Resmen vejetaryen misin?"

"Annen gurur duyardı."

"Neden hâlâ süt ürünleri tükettiğini sorardı."

North beklenmedik şekilde bir kahkaha patlattı. Marigold'un yüreği cız etti. North'un gerçekten harika bir kahkahası vardı; içten ve keyifli. "Bu arada o nasıl?"

"İyi. İyi sayılır en azından."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi. Bunu içtenlikle söylemişti. North ve Marigold'un annesi fazlasıyla iyi anlaşılardı ki bu da şaşırtıcıydı çünkü onun annesi genellikle çoğu erkeği pek dikkate almazdı. Marigold'un babası çoğu zaman berbat biri olmuştu ama bir buçuk yıl kadar önce diğer karısı kapılarına dayanıp onları şaşırtana kadar ne kadar berbat birisi olduğunu tam olarak anlayamamışlardı.

O yaraların kapanması zaman alıyordu.

Babası asla pek ortalarda olmamıştı; ortopedi alanında ki satış işi onun haftalarca seyahat etmesine neden oluyordu ama Marigold'un annesi bunu pek dert etmiyordu. Bu durumla alay edercesine tuhaf derecede özgür ruhlu bir kadındı. Ayrıca asla babasının yasal olarak eşi olmamış, sadece bir yaşam arkadaşı olmuştu. Bu yüzden Marigold babasının İrlandalı soyadı yerine annesinin Çinli soyadını taşıyordu. Ne yazık ki aynı nedenden ötürü adamın yasal eşi ortaya çıktığında evlerini ve birikimlerinin çoğunu kaybetmişlerdi. Bu şeyler zaten asla onlara ait olmamıştı.

North, onların hayatlarını toparlamalarında büyük bir rol oynamıştı. Marigold, North ile tanıştığında, annesiyle birlikte kalabalık ve pis bir dairede yaşıyor, yeni bir eve taşınabilmek için para biriktiriyorlardı. North kaldıkları yeri temizlemelerine ve düzenlemelerine yardım etmekle kalmamış, aynı zamanda yeni bir yer bulmalarına da yardımcı olmuştu. Ve sonra yeni evlerinin yapılacak bir sürü işi olduğunda, onlar taşınmadan önceki üç hafta boyunca her akşam kamyonetini alarak yeni eve gitmiş ve dökülen duvarları boyamış, su

akıtan tesisatı elden geçirmiş, küflenmiş halı kaplamalarını sökmüş, hasarlı yer döşemesini tamir etmişti ve ağır mobilyalarını taşımıştı. Ve tüm bunları, annesi düzenini kuramaz Marigold'un oradan ayrılacağını bilerek yapmıştı. İsteddiği şey bu değildi. North, Marigold'un ailesinin ihtiyacı olan şey bu olduğu için yardım etmişti.

Bu hayat boyu ödenemeyecek türden bir borç gibi geliyordu. Marigold *bu* yüzden buradaydı.

Birbirlerini de bu yüzden anlıyorlardı. Marigold, North'un ailesine karşı hissettiği sorumluluğa saygı duyuyordu. Annesinin yalnız olabilecek kadar ayakları üzerinde durduğunu bilmeseydi o da asla evden ayrılmazdı. Marigold aynı zamanda kendi hayatını yaşamamın da önemli olduğunu biliyordu; bu annesinin onu her zaman cesaretlendirdiği bir şeydi, işler zor olduğunda bile. Şimdiyse North'un bunun için savaşmaktan vazgeçtiğinden endişe ediyordu.

Sesine kendine güvendiğini belli eden tını geri gelmişti. "Senin için bir ipucu."

Marigold merakla bir kaşını havaya kaldırdı.

"Bir daha birisini gizlice takip etmeye kalkıştığında bir şapka tak." North, onun örgülü saçına işaret etti. "Bu seni ele verdi."

"Gizlice takip etmiyordum."

"Kesinlikle gizlice takip ediyordun."

Marigold omzunu silkti. "Belki... azıcık takip ediyordum ve daha çok da burada ne halt yediğini anlamaya çalışıyordum."

"Çalışıyorum. Sen burada ne halt yiyorsun?"

"Annen burada olduğunu söyledi, ben de geldim."

Koca bir kaya parçası kadar inatçıydı. "Neden?"

"Çünkü seninle konuşmak istedim."

"Peki, nasıl gidiyor sence bu durum?"

Marigold gözlerini dikip ona baktı. *Delici bakışlarla*. Ve sonra kahkahalara gömüldü.

North bakışlarını kaçırarak sırtışını saklamaya çalıştı.
 “Pekâlâ. Tamam.”

“İnanılmazsın.”

“Biliyorum.”

“Ayrıca o üniformanın içinde çok komik görünüyorsun,” dedi Marigold.

“Mükemmel görünüyorum.”

“Mükemmel derecede komik.”

“Mükemmel derecede yakışıklı.”

Marigold yeniden kahkaha attı ve North kısacık, nefis bir an için doğrudan ona bakarak gülümsedi, ardından arkasına dönerek uzaklaşmaya başladı. “Hadi gel,” dedi. “Bir yer biliyorum.”

Marigold, North’u nereye olsa takip ederdi.

Patikadan yukarı doğru yürüdüler ancak bu defa zirveye giden yol yerine North ormanın içine doğru işaret etti.

Patikanın başlangıcında Balsam Nature Trail yazan bir tabela vardı. Daha önce buraya geldiğinde Marigold bu tabelayı fark etmemişti. “Güzel bir günde geldin,” dedi North. “Yağmur yağdı geçti bile, genellikle öğleden sonraları yağırdı.”

“Molan ne zaman bitiyor?”

North telefonuna bile bakmadı. “Yirmi iki dakika.”

“O zaman havadan konuşarak daha fazla vakit kaybetmeyelim.”

North cevap vermedi, böylece Marigold onun sessizliğini kabul ettiğine yordu. Ağaçların yarattığı korunaklı bölgeye girmişlerdi. Ayaklarının altında çakıllar eziliyordu. Birkaç saniye sonra, “Pekâlâ, tamam,” diyerek Marigold yumuşadı, “benim bir sorum var. Tüm bu ölü ağaçlar da neyin nesi? Asit yağmuru falan mı?”

North olduğu yerde kala kaldı. Gözlerini dikip Marigold’a baktı.

"Ne?" Marigold onun yanından geçip ilerledi.

"Sen," dedi North, "berbat bir dinleyicisin."

Bir anda Marigold'un kafasına dank etti. "Fünikülerde anlattın, değil mi?"

"Fünikülerde anlattım."

"Pekâlâ, gözlerini dikip bana bakmandan sonra biraz dikkatim dağılmış olabilir."

"Balsam woolly adelgid." North, Marigold'un arkasında yeniden yürümeye başladı. "Fraser köknarlarını öldüren bir çeşit yaprak biti benzeri böcek. Ama... evet. Asit yağmuru da söz konusu."

Marigold bir kere daha şansını denemeden önce North'un kendisine yetişmesi için bekledi. "Lütfen bana burada ne yaptığını söyle. Ve sakın yeniden 'çalışıyorum' demeye kalkışma."

"Çalışmıyorum."

Marigold'un tansiyonu yükseldi. "Çalışıyorsun."

"Hayır. Çalışmıyorum."

Kelime oyunlarından bıkarak dişlerini sıktı. Ama North zorluk çıkarmaya kalkıştığına pişman olmuş gibiydi çünkü hızla boyun eğdi. Gömleğinin kolundaki bir armayı işaret etti. Marigold armanın üzerinde yazanı okurken gözleri fal taşı gibi açıldı. "Gönüllü mü? Gönüllü müsün?"

"Korucular haki renk giyer. Gönüllüler ve sezonluk çalışanlar mavi."

"Sezonluk çalışan değil misin? Para almıyorsun, öyle mi? İnsanlarla dolu ağır makineleri çalıştırıyorsun?"

"Tamamen yasadışı."

"Bu park eyalet yönetimi tarafından işletiliyor!"

"Çılğınca, değil mi?"

"Ne? Ben sadece... Ne? Bu nasıl oldu?"

Omzunu silkti. "Babam bir adamı tanıyordu."

"North Drummond." Marigold olduğu yerde donup

kaldı. "Bana bundan fazlasını anlatmak zorunda olduğunun sen de farkındasın."

North da durdu. Marigold'a aynı sert ifadeyle bakıyordu... ve sonra bakışları yavaşça yumuşadı. "Evet, biliyorum." Belli belirsiz bir gülümsemeyle Marigold'a baktı. "Hadi gel. Az ileride."

Onu üzerinde beyaz bir daire, beyaz bir üçgen ve mavi bir elmasın olduğu yürüyüş yolu tabelasının yanından ileriye doğru götürürken park ziyaretçilerinin sesleri de giderek geride kalmıştı. Marigold başını kaldırdı. Sarkmış devasa bir kayanın altına yürümüşlerdi.

North, Marigold'a baktı ve o da rahatlayarak sırtıttı. "Ne diyorsun?" diye sordu.

Marigold onaylayarak başını salladı.

Biraz ileride, dağın yamacından dışarı doğru çıkmış bir kayaya vardılar. Başka bir kaya tabakasının üzerine âdetâ bir dinlenme yeri yaratılmak için koyulmuş gibiydi. Korumaklı taş hâlâ nemliydi ama üzerinde bir nokta daha kurumuş gibi gözüküyordu; onlar da bu noktaya oturarak bağdaş kurdular. Marigold'un şortunun popo kısmı anında ıslandı. Bu durum Marigold'un pek de umurunda değildi. Sinirleri yeniden gerilmişti ama bu defa gerginliğin yanı sıra heyecan da vardı.

North'la burada olmaktan memnundu. Yalnız başlarına. Bu gizlenmiş yerde.

North şapkasını çıkarıp yanındaki kayanın üzerine bıraktı. Kestane rengi saçlarını elleriyle karıştırarak şapkanın yarattığı komik şekli dağıtmaya çalıştı. Bu durum sadece birazcık yardımcı olmuştu.

Marigold, North'un saçlarını her zaman sevmişti. Gözleriyle aynı sıcak kahverengi tondaydılar. Birbirlerine gülümsediler. Ve sonra gülümsemeleri birlikte kayboldu. North bir şey söylemek ister gibi görünüyordu ama doğru kelimeleri bulmak için zorlanıyordu. İlk kez Marigold, belki

de neden burada olduğunu açıklamasının North için kolay olmayabileceğini düşündü. Belki de kendisine bile verebileceği iyi bir cevabı yoktu.

En sonunda North konuştu. "Ablam geri geldi. Mayıs ayında."

Bu Marigold'u şoke etti. İçinde bulunduğundan daha da fazla şoke olabileceğini düşünmezdi.

"Bir süredir konuşuyorduk, ben ve Noelle ve ... sonra geri geldi. Ve bu defa ebeveynlerim onu dinlediler."

Marigold, onun lafını kesmekten nefret ediyordu ama kendine engel olamadı. "Çiftliği ona mı verdiler demek istiyorsun? Çiftliği artık o mu yönetiyor?"

North başıyla onayladı.

"Peki, bu... bu harika."

Bir kere daha başıyla onayladı. Yürüyüş botlarına gözlemini dikmişti.

Marigold neyi kaçıyordu? Noelle geri dönmüştü; beklenmedik ve harika bir şey olmuştu ama sonra North, Marigold'la olan iletişimini kesmişti. "Peki," dedi. "Ablan çiftliği aldı... bu yüzden senin de yeni bir işe ihtiyacın vardı, öyle mi? Gerçi belirttiğin gibi, burada tam olarak çalışmıyorsun."

"Buradayım çünkü ne yapmak istediğime karar verene kadar yapacak bir şeylere ihtiyacım vardı."

"Üniversiteye gitmek istiyorsun. Radyoda çalışmak istiyorsun."

North botunun tabanından sivri bir taş parçası çıkardı. "Babamın en yakın arkadaşı burada korucu ve bize buradaki gönüllü pozisyonunun boş olduğundan bahsetti. İlk başta müzede çalışıyordum ama adam ilk haftamda bir tur grubuna anlattığım detaylı bilgileri duymuş. Etkilenmiş," diye ekledi hafifçe utanmış bir halde.

"İki operatör henüz işten ayrılmıştı ve korucular biraz çaresizdi. Fünikülerlerden hoşlanmıyorlar; saatte iki defa aynı

şeyleri anlatmaktan da. Babamın arkadaşı büyük makinelerle fazlaca deneyimim olduğunu biliyordu, bu yüzden kısmen... beni bu işin içine attı. Hemen o aynı gün. Bana füniküleri nasıl kullanacağımı öğretmeleri uzun sürmedi ve ıvır zıvırı zaten müzeden biliyordum, para almadığım için de parkın standart monologuna uymam gerektiğini düşünmedim..."

"Dur tahmin edeyim," dedi Marigold. "Korucular, park ziyaretçilerinden öyle çok olumlu dönüş aldılar ki seni tamamen fünikülere geçirdiler."

"Az çok öyle oldu."

"Vay canına." Şimdi giymiş olduğu kırmızı bir çift spor ayakkabıya bakma sırası Marigold'daydı. "Vay canına," dedi tekrar. "Bununla gurur duymalısın. Tebrikler."

"Diğer gönüllülerin benden pek memnun olduklarını söyleyemeyeceğim."

Marigold başını kaldırıp ona baktı. "Çünkü sen kuşkusuz daha iyi bir iş çıkarıyorsun."

North omzunu silkti. "Birçoğu yaz sezonundan sonra burada olmayacaklar zaten."

"O zaman... sen kalıyorsun."

North cevap vermediğinde, Marigold'un öfkesi yeniden su yüzüne çıktı. "Ama sana para ödemeleri gerekir! Bir maşın ve sağlık sigortan ve 401(k) falan olmalı."

North duraksadı. Söylemek üzere olduğu şeyi söylemek istediğinden emin değilmiş gibi görünüyordu. "Verecekler. Eğer önümüzdeki hafta gelmiş olsaydın, pantolon giyiyor olacaktım."

Marigold gözlerini kırptırdı.

"Sadece gönüllüler şort giyiyor," diye açıkladı North. "Eğer para alıyorsan, sana pantolon veriyorlar."

Marigold'un öfkesi aynı hızla yerini hayal kırıklığına bırakmıştı. Dizlerini göğsüne doğru çekti. "Ah."

North ensesini ovuşturdu. "Bana da bugün söylediler. Tam seni görmeden önce aslında."

"Bu yüzden mi park ofisine çağırılmıştın?"

North başını aşağı yukarı sallayarak onayladı. "Bana tam zamanlı bir iş teklif ettiler. Kabul ettim."

"Ah," dedi Marigold yeniden. Rüzgâr ağaçları hışırdatıyordu. Bir damla şu sallanan dallardan düşerek Marigold'un yanında yere çarparak ürpermesine neden oldu.

"Ne oldu?" North'un sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

Marigold başını iki yana salladı.

North daha fazla zorlamadı ama kollarındaki tüylerin ürperdiğini fark etti. "Donuyorsun. Neden bir ceket getir-medin ki?"

Marigold, ona sert bir bakış attı. "Güzel. Şort."

North gömleğinin düğmelerini açarak altındaki beyaz tişörtü ortaya çıkarırken bir kahkaha patlattı. Gömleğini Marigold'a uzattı.

Marigold gözlerini dikmiş bakmaya devam etti.

"Al şunu," dedi North.

Marigold gömleği kabul etmeden önce North'u beş saniye kadar daha bekletti. "Teşekkür ederim."

North kazandığı zaferden memnun görünüyordu. "Bir şey değil."

Marigold gömleği bir battaniye gibi kollarının ve bacaklarının üzerine örttü ve ürpertiyle gözleri kapandı. Gömlek tıpkı North gibi kokuyordu; onun ten kokusu, onun deterjanı, onun Noel ağacı çiftliği ve Marigold'un hatıralarını âdeta bir deste kusursuz kart gibi açan ve onun ta derinlerine ulaşan bir sihirbazmışçasına North'a ait başka şeyler.

Eski dairelerinde, süslemesine onun yardım ettiği Noel ağacının parlayan ışıkları önünde North'la ilk öpüşmesi gözlerinin önüne geldi. Kamyonetinde karlı gecelerde yaptıkları gezintiler, konsolun üzerinde Marigold'un sol elini tutan North'un sağ eli. Marigold'un bilgisayarının başında, North'un kendi sesini kaydederek onun karakterlerine hayat vermesini izlediği saatler boyunca onu seyredışı. İlk kez

sevişmeleri... Birlikte Florida'dalarken North komşunun alpakasını besledikten sonra Marigold'u içeri götürmüştü. Her ikisinin de cildinde yemek odasındaki halı yüzünden sürtünme izleri olmuştu. Durum kulağa geldiğinden çok daha romantikti. Ve sonra son anı: North'un uzun mesafeli bir ilişki yaşamaya niyeti olmadığını söylediği o aptal otoparkta Marigold o aptal mikrodalga fırını sımsıkı tutuyordu. *Bu saçmalığa şimdi bir son vermek en iyisi.* Kullandığı kelime buydu. *Saçmalık.*

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu North.

Marigold gözlerini açtı. Hâlâ kaşları çatıktı ama artık ifadesi daha çok endişeli bir hal almıştı. "Ailenin evinden ayrıldığında nerede yaşayacaksın?"

North irkildi.

"Ayrılmayacaksın," dedi Marigold.

"Ayrılacağım."

"Yalancı."

"North, Marigold'la göz göze gelmekten kaçınıyordu ve hayal kırıklığı giderek arttı. "En azından iyi bir nede- nin var mı?" diye sordu. "Hâlâ senin yardımına ihtiyaçları falan mı var?"

"Ailemin her zaman benim yardımına ihtiyaçları olacak."

"Yalancı," dedi yeniden Marigold.

North öfkeyle tüm bedeninin ona doğru çevirdi. "Neden buradasın ki? Neden?"

"Çünkü benimle konuşmuyordun!"

"Ve bu sana bir şey anlatmadı mı? Seninle konuşmak istemediğim gibi bir şey?"

Bu âdeta bir tokat gibi indi. "Seni pislik."

Marigold'u ne kadar incittiğini fark ettiği anda enerjisi sönüverdi. "Evet. Muhtemelen. Sanırım."

Marigold kendini aptal gibi hissetti. Ağlamak istedi ama North'un önünde bunu yapmak istemiyordu. Gözyaşlarını engelledi. "Buraya..."

North bekledi.

Marigold yeniden başlamayı denedi. "Buraya seni... kurtarmaya geldim."

Şimdi şaşırma sırası North'taydı. Marigold kendine has bir gerginlikle ayağa fırladığında North'un alını kırıştı. North'un gömleğine sarılmış bir halde onun önünde ileri geri yürüyordu. "İşte, planım sana ailenin çiftliğini yönetecek birisini bulmak konusunda yardımcı olmaktır. Seni Atlanta'ya taşınmaya ve bölge üniversitesine kaydolmaya ikna edecektim. Ve ardından para biriktirirdik ya da öğrenci kredisi falan alabilirdin ya da her ikisi birden ve sonra da diğer üniversitelerden birinde bitirebilirdin. O zamana kadar eyalet içi öğrenci kredisine uygun hale gelmiş olurdun. Atlanta, Boston'dan sonra en çok üniversitenin olduğu yer, biliyorsun."

North'un ağzı açık kaldı. "Biriktirirdik derken?"

"Sen. Sen biriktirirdin demek istedim." Marigold paniklemiş hissediyordu. "Ama evet. İşte, dairemin boş bir yatak odası var ve kiramı paylaşacağım birisine ihtiyacım var çünkü beş parasızım. Birbirimize yardım ediyor olurduk, anlıyor musun?"

Anladıkça çenesi kasıldı. "Ah. Kiranı ödemene yardımcı olmamı istiyorsun."

Ama anlamamıştı, hem de hiç. "Eğer ev arkadaşımın kim olduğuna aldırıyor olsaydım, burada olmazdım. Craigslist'te olurum!" Marigold öfkeyle kollarını havaya kaldırdı. "Ev arkadaşımın sen olmanı istiyorum."

North, Marigold bir sağa bir sola gitmeyi kesene kadar gözlerini dikip ona baktı.

"Ne?" Sesi titredi.

"Benim... ev arkadaşın olmamı istiyorsun."

"Evet."

Yutkunarak başını iki yana salladı. "Marigold. Bunu yapamam."

"Bu iş yüzünden mi?"

"Senin yüzünden."

"Ah." North'un gömleği Marigold'un yan tarafından sarkıyordu. Marigold gözlerini patikaya dikmiş, yeniden gözlerini yakan yaşlarla savaşı veriyordu. "Peki. Evet, sanırım eski kız arkadaşınla aynı eve taşınmak tuhaf olabilir. Terk ettiğin birisiyle."

North tuhaf şekilde canı yanmış gibi bakıyordu. Ayağa kalktı. "Hayır."

"Hayır mı? Ne demek hayır?"

"Seni terk etmedim."

"North, oradaydım. Benden ayrıldın."

"Çünkü sen başka şehre gidiyordun ve ben seninle gide-mezdim! İstememiştin."

Marigold aklı karışmış bir halde başını salladı. "Buradan gitmek istemedin?"

"Senden ayrılmayı istemedim."

"Ama... ama ayrıldın."

Omuzları çöktü. "Biliyorum."

"Ah." Bir fısıltı şeklinde çıktı.

North kollarını göğsünde kavuşturup kalan son onur kırıntılarını korumaya çalıştı. "Sana mesaj atmayı kestim çünkü berbattı, tamam mı? Senin yeni hayatını ve yeni işi-ni dinlemek berbattı ve her an yeni erkek arkadaşından da bahsedeceğini biliyordum."

"Ama biz arkadaştık. Bunu bana söyleyebilirdin. Beni öylece bıraktın."

"Sürekli Noelle'le konuşmamı istiyordun ama ben ona öyle kızgındım ki. Sen gittikten sonra nihayet ona ulaşmaya karar verdim ve o geri geldiğinde... daha da kötü hissettirdi. Çünkü artık her şey için zaten geçti."

Marigold'un duyguları altüst olmuştu. Kalbi kırılıyor, hızla atıyor, sanki hem ikiye ayrılıyor hem de heyecanla kabarıyor gibiydi. Hepsi bir arada.

North gömleğini Marigold'un sımsıkı tutan elinden kurtarıp kollarını deliklerden geçirerek üzerine giydi ve düğmelerini ilikledi. "Sana Atlanta'ya taşmamayacağımı söylüyorum çünkü senin ev arkadaşın olmak istemiyorum. Ya da arkadaşın. Seni asla o şekilde sevmedim. Demek istediğim, sevdim, elbette sevdim ama..." Kayanın üzerinden şapkasını kaptı. "Benim için her zaman senin için olduğundan daha karmaşıktı. Duygularım daha güçlüydü."

Marigold donup kalmıştı. Onu asla böylesine kızgın görmemişti. Ya da üzgün.

Şapkasını kafasına geçirdi. "Ne dediğimi anlıyor musun?"

Marigold sadece başını evet anlamında sallayabildi.

"Ben işe dönüyorum." North uzanarak Marigold'u yanağından nazikçe öptü. "Aşağıya inerken diğer kabini kullanmalısın."

Marigold, North'un ormana doğru kayboluşunu izlerken bir eliyle yanağını tuttu. North hiç arkasına bakmadı. Yanağına kondurduğu öpücüğü, son üç aydır tenlerinin birbirine ilk temasıydı.

Marigold'un parmak uçları hâlâ onun gibi kokuyordu. Bu Marigold'u pek de iyi hissettirmedi. Öpücük de iyi hissettirmemişti. Bir şeyler içinde buruluyor, başının dönmesine ve sersemlemesine neden oluyordu; fark ettiği şey bir kasırga kadar büyük, korkutucu ve yıkıcıydı.

Başka bir yere taşınabilecek güce sahip olmak için Marigold tüm enerjisini annesine yardım etmeye, iş bulmaya ve bildiği tek kasabaya veda etmeye yoğunlaştırmıştı. Uzaklara gitmek kararlılık gerektiriyordu, bu yüzden geri kalan her şey beklemeye alınmıştı. North'la ilk karşılaştıkları andan itibaren ilişkilerinin bir son kullanma tarihi vardı. Başka bir ihtimalin varlığını kabul etmek akıllıca görünmüyordu. Ya da yüksek sesle bir şeyleri itiraf etmek.

Marigold, buraya North'u kurtarmaya geldiğini sanıyordu ama yaptığı şey aslında tamamen bencillikti.

North'un yanına taşınmasını istemişti, aslında sebebi onun başarılı olduğunu görmek değildi (gerçi bunu da istiyordu) ve sebebi kirayı ödemek için yardıma ihtiyacı olması da değildi (gerçi ihtiyacı vardı), asıl sebebi ondan bir gün daha uzak kalmaya dayanamıyordu.

Bu apaçık ortadaydı. Bu öylesine açıktı ki...

Marigold acı içindeydi çünkü North Drummond'a delicesine, yüreği acırcasına, iliklerine kadar âşıktı. Bunu nasıl olmuştü da şu âna kadar fark etmemiştü?

North onu seviyordu. Onu *seviyordu*.

Marigold bu bilgiyi yeniden idrak ederken yüksek sesle inledi; tuhaf, boğuk bir sestü. *North'un söylemeye çalıştığı şey buydu, değil mi?* Marigold başını iki yana sallayarak içindeki son kalan şüphe kırıntılarından da kurtuldu. Çantasını kaptı ve taşların ve kütüklerin üzerinden geçerek patikadan aşağıya ilerledi. Sesler giderek artıyordu. Konuşmalar, oyun oynayan çocuklar, kahkahalar ve bağırışlar. Ana patikaya doğru koştu, yüreği ağzındaydı. Nihayet son dönemeci aldı...

Tam da yeşil aracın dağdan aşağıya doğru kaybolduğu sırada.

Füniküler saat altıda kapanıyordu. Bu da North son yolcularını almak için doksan dakika sonra burada olacak demekti.

Bütün gün beklemiştü, biraz daha bekleyebilirdi.

Marigold biraz ısınabilmek için binalara doğru yaklaştı. Büfenin yanındaki termometreye göre hava on dört dereceydi. Kollarını delicesine ovuşturdu, titremelerinin ne kadarının üşümekten ve ne kadarının olacıklardan dolayı hissettiği korkudan olduğuna emin değildi. Şortunun arka tarafının ıslak ve çamurlu olmasını fark etmesi de yardımcı olmamıştı. Tuvalette kumaşı temizlemek ve kâğıt havluyla

mümkün olduğu kadar kurutmak için uğraşırken, North'un önünden yürürken onun şortun bu halini fark etmemiş olması için dua ediyordu.

North. *North.*

Saat işleyip saniyeler birbiri ardına işkence verici şekilde yavaş geçerken Marigold'un aklında North'un adı giderek sesi yükselen bir şarkı gibi dönüp duruyordu. Birbirleri için aynı şekilde hissediyorlardı. Geç değildi. Olamazdı.

Bu Marigold'un hayatının en uzun doksan dakikasıydı.

Saat altıda Marigold hâlâ donuyordu ama gökyüzü masmavi ve parlaktı. Yaz güneşinin batmasına hâlâ birkaç saat vardı. Korucular insanları zirveden indirmek için oldukça sıkı çalışmışlardı çünkü *Maria* yanaşırken bekleme alanı dolup taşıyordu. North gürültülü bir şekilde platforma indi. Marigold son bir sürpriz yapma arzusuna karşı koyamayarak sıranın sonuna girerken, o da yolcuları sessiz bir şekilde kabine bindiriyordu. İçi umut ve heyecandan kıpır kıpırdı.

Önündeki uzun boylu adam araca bindiğinde North ile göz göze geldiler. North'un ifadesi tamamen hüznünlü bir hal almadan önce bir an için aydınlandı. Sonra ise öfkeye dönüştü. North, Marigold'u durdurmak için bir elini kaldırdı. "Aman tanrım," dedi. "Düşündüğümde de kötü bir dinleyicisin."

Hâlâ önemsiyordu. Onun için hâlâ güçlü bir şeyler hissediyordu. Tepkisi Marigold'un cesur hissetmesine yol açtı.

Marigold tatlı bir şekilde gülümsedi, bu son oyunu nasıl oynayacağını biliyordu. "Lütfen binmeme izin ver."

"Seni durduran bu resmi devlet elini görüyor musun yoksa görmüyor musun?"

"Gönüllü devlet eli. Ve işin benim bu araca binmeme izin vermek."

"Bugün beni öldürüyorsun." Ama elini indirdi ve başını iki yana sallayarak kenara çekildi. "Ve şimdi de bunu kasten yapıyorsun."

Marigold, North'un yanından geçerken sırtıttı. "Evet."

Arkasında derin bir iç çekiş yükseldi, cevap için bir hazırlık vardı ama sonra... hiçbir şey gelmedi. Sanki North aniden şaşırmıştı. Marigold, onun kontrol paneline en yakın yerlerden birine oturdu. North kapıyı kapattı. Omzunun üzerinden North'a doğru bir bakış atarak cilveli bir şekilde gülümsedi.

North'un kaşları çatıldı ama mikrofona doğru uzanırken gözleri parlıyordu. "Bayanlar ve baylar ve çocuklar. Makbule geçen konuklarımız ve burnunu başkasının işine sokanlar."

Diğer yolcular güldüler.

Marigold dirseğini oturduğu koltuğun arkasına doğru atarak North'a doğru baktı. Sadece otuz santim kadar uzayındaydı. Gözlerini kırıştırdı.

North kumanda panelinde uğraşırken ve aracı aşağıya doğru hareket ettirirken bakışları Marigold'un üzerinden hiç ayrılmadı. "Biz, Kuzey Carolina Eyalet Parkları Sistemi olarak bugünkü Mitchell Dağı ziyaretinizden memnun kaldığınızı umarız..."

Marigold gülümseyerek başını evet anlamında salladı.

"...ama bizi yeniden ziyaret edecek kadar değil. Burada fazlasıyla yoğunuz ve tanışacağımız başka turistler var. Dünya turist kaynıyor. Sizleri düşünmüyor olacağız, bu yüzden siz de bizi düşünmekten vazgeçin. Sadece vazgeçin. Hemen."

Diğer yolcular gülmeye devam etti.

Marigold, North'a abartılı bir şekilde dudak büktü.

"Biliyorum. Bu zor." Muzır ifadesi daha da yoğunlaştı. "Bu muhteşem bir dağ. Yüksek ve görkemli ve bazıları fazlasıyla etkileyici diyebilir."

Marigold bir elini ağzına kapatarak gülmesine engel oldu.

"Gelecekte karşılaşacağınız diğer dağlar daha az çekici olabilir ama... şansınızı kullandınız." North başını kederli

bir hareketle salladı. "Aşağı inmeye karar verdiniz. Artık tekrar yukarı çıkış yok."

Aracın içindeki diğerleri hâlâ tuhaf bir şeyler döndüğünün farkında değillerdi, ta ki Marigold'un sesi net ve yüksek bir şekilde çıkana kadar: "Ama ya eğer *bu* dağdan hoşlandıysak? Ya karşımızda durandan diğer dağları fark bile edemeyecek kadar çok etkilendiysek?"

Başının arkasında kendisine dönen gözlerin sayısının arttığını hissediyordu ama kendi kahverengi gözlerini North'un üzerinden ayırmadı. Suratındaki çizgiler kederliydi. Önce alaycı sonra ise daha içten bir şey. "Görünüşe göre bu dağdan çok hoşlanıyorsunuz," dedi.

"Evet."

"Anlıyorum."

"Bugün benim ilk ziyaretim değildi. Son defasında ayrılırken bu beni yıkmıştı ama nedenini anlamamıştım. Sadece... onu düşünmeyi bırakamadım. Dağı," diye açıklık getirdi Marigold. "Bu yüzden nedenini bulmak için geri döndüm."

North bir an duraksadı. "Ve ne buldunuz?"

"Hislerimin tahmin ettiğimden daha güçlü olduğunu."

"Tam olarak... ne kadar daha güçlü?"

"Çok."

"Anlıyorum," dedi tekrar North.

Seyircileri arkalarında *aaahh*, diye bir ses çıkardılar. Marigold tam göğsünün ortasına bir elini koyduğunda kimse dışarıdaki manzarayı seyretmiyordu. "Ve şimdi aynı durumda olmak kalbimi kırıyor. Ayrılıyor olmak." Ses tonu yalvarır bir hal aldı. "Dağın benimle gelebilmesini isterdim ama bunun imkânsız olduğunu ben bile biliyorum. Bir dağı hareket ettirmek milyonlarca yıl sürer. Fay hatlarının kırılmasını gerektirir. Şiddetli depremler."

"Dinamitler yardımcı olur." Mikrofonu kullanmayı unutmuştu.

Marigold üzgün bir şekilde gülümsedi. "Her şeyi tükettim."

"Farkında olduğundan daha fazlasını kullanmış olabilirsin."

North uzanıp nazikçe hâlâ koltuğunun arkasından sarıkan dirseğine dokunduğunda Marigold'un damarlarında akan kanı hızlandı. North'un parmakları sıcaktı.

"Ayrıca," dedi, "bu o kadar da büyük büyük bir dağ değil. Denali ya da onun gibi bir dağ değil."

Marigold kolunu oynatarak North'un elini tuttu. Sıktı. North da onun elini geri sıktı. Her ikisi de gülümsüyorlardı.

North diğer eliyle mikrofonu tutarak yeniden dikkatini yolculara verdi. "Bayanlar ve baylar ve çocuklar, eğer merak ediyorsanız: Evet. Bu, her inişte olan bir şey."

"Öp onu!" diye bağırdı birisi.

"Kolumdaki armadan anlayabileceğiniz üzere," dedi North, "ben bir gönüllüyüm. O düzeyde bir eğlence girişimi benim maaşımı aşar."

Herkes güldü.

North her zamanki monologuna döndüğünde büyüleyiciydi, herkesle şakalaşıyor ve atışıyordu. İçinde şoföründen başka kimsenin olmadığı diğer aracın yanından geçtiler ve Maria'nın çanını coşkulu bir şekilde çaldı. Elisha'nın içindeki şoför de aynısını yaptı. Marigold, North'un ışığı ile yıkınıyordu. Açık pencerelerden içeriye doğru hafif bir rüzgâr giriyordu ve araç yukarı çıkışındaki gibi rahatsız edici halden çok uzaktı. Hatta hiç rahatsız edici değildi.

Dağın dibine ulaşana ve diğerlerinin inmesine yardımcı olması gerekene kadar North onun elini bırakmadı. Birçoğu yanından geçerken Marigold'a takıldılar. En sonunda North kabine yeniden bindi. Şapkasını çıkardı ve yanında çömeldi, yüz yüzediler. "Merhaba," dedi.

Marigold'un yanakları kızardı. "Merhaba."

"Benim kabinimi beklediğin için memnunum."

"Memnun olduğun için ben de memnun oldum. Bugün-
lük işin bitti mi?"

"Seni gördüm," dedi sorusunu duymazdan gelerek,
"seni dağın tepesinde bıraktıktan hemen sonra."

Marigold başını yana doğru eğdi. Ne demek istediğini
anlamamıştı.

"O çocuğa verdiğin çizimi gördüm. O çocuk ikinci sırada
oturuyordu ve çizimi kucağında tutuyordu. *Beni* kucağında
tutuyordu. Bunun bir işaret olabileceğini hissettim."

"İyi bir işaret mi, kötü bir işaret mi?"

"Emin değildim."

Marigold gülümsedi. "Sen her zaman benim en sevdi-
ğim karakterdin."

North, dudaklarında bir gülümseme belirirken onun ba-
kışlarını tuttu. "Gitmek için hazır sayılırım." Önceki sorusu-
nun cevabıydı bu. "Yapmam gereken sadece son bir şey var."

Marigold öne doğru uzandı. Kalbi yerinden çıkacakmış
gibi atıyordu ve gözleri kapalıydı... North gürültülü bir şe-
kilde ayağa fırladı. Marigold'un gözleri hızla açıldı.

North sırtarak elini uzatmıştı.

"Çok kötüsün," dedi kızarak ama North'un uzattığı eli
tuttu.

Fünikülerden dışarı çıktılar. Yaz öğleden sonralarının
aksine, yaz akşamları büyüleyiciydi. Güneşin ışınları uzan-
mış ve etrafa yumuşak dokunuşlarda bulunuyor, ağustos-
böcekleri ötüyordu ve asfalt tembel, lezzetli bir ısıyla parlı-
yordu.

North, Marigold'un park yerinin sonundaki aracına işa-
ret etti. "Birkaç dakika sonra seninle orada buluşuruz. İlk
önce park ofisine uğramam gerekiyor." Sıcak eli bir kere
daha Marigold'un kınına sıkıca ve çekinerek sıktıktan sonra
binanın içine girerek gözden kayboldu.

Marigold arabasına doğru ilerledi ve kilidi açtı. Kapı-
yı açtığında yüzüne âdeta nükleer patlamayı çağrıştıracak

bir sıcak hava dalgası çarptı. Pencereleeri indirip kapıyı geri kapattı.

Otopark alanının kenarında ahşap bir çit vardı, böylece Marigold zıplayıp çite oturdu ve ayağını en alttaki tahtaya dayadı. Güneş ışığı ferahlatıcıydı. Hafif esen rüzgârla hanımeli kokuları geliyordu. Marigold hâlâ tam olarak ne olacağından emin değildi ama en azından şimdi neden burada olduğunu anlıyordu.

On dakika sonra North göründü. Düz beyaz bir tişört giyiyordu ve şortunu kot pantolonuyla değiştirmişti. Bu, hâlâ pantolonu kabul ettiği anlamına mı geliyordu? Yeni iş teklifini? Marigold'un içini âdeta arabadaki sıcak hava dalgası kadar güçlü yepyeni bir panik dalgası kapladı.

North dosdoğru ona doğru ilerledi. Otopark boşalmıştı ve yalnızlardı. Marigold'un kalp atışları çılgincasına hızlanmıştı. *Beni öpmekteki çekincesi. Elimi bırakmadaki çekincesi.*

Bu bir başlangıç mıydı yoksa bir son muydu?

Marigold'un korkusunu sezerek birkaç adım uzakta durdu North. Ya da belki o da korkuyordu. "Üniformamı iade etmem gerekiyordu. O şortu özleyeceğim."

Marigold sesini titretmeden konuşmaya çalıştı. "Çünkü... pantolonlar. Terfi yüzünden."

North başını iki yana salladı. Yüzünde küçük bir gülümseme belirdi.

"Çünkü... işi bıraktın? İş... işi mi bıraktın?"

Sırtışı büyüdü. Başıyla onayladı.

Marigold gözyaşlarına boğuldu. North öne atılarak onu kollarının arasına aldı. Marigold hâlâ çitin üzerinde oturuyordu ve dizleri North'un kaburgalarına batıyordu ama yine de North onu göğsüne daha da sıkı bastırdı. Marigold hâlâ ağlıyordu. Aynı zamanda da gülüyordu. "Tam bir pisliksin," dedi North'un boynuna doğru.

"Üzgünüm." North da gülüyordu. "Bunun açık olduğunu düşünmüştüm."

"Pekâlâ, değildi!"

"Üzgünüm," dedi tekrar.

"Ben de."

North, Marigold'un gözlerine bakabilmek için geri çekildi. "Üzgün olmak için hiçbir sebebin yok. Senin buraya gelmene ihtiyacım vardı. Beni kurtarmana ihtiyacım *vardı*."

Marigold gözyaşlarını silerken gülümsedi. Oturuşunu dikleştirdi ve North aralarındaki boşluğu doldurarak öne doğru kayıp çitlere yasladı. Marigold'u çitlere yasladı. "Sana borcumu ödeme şansı elde etmek harika," dedi Marigold. "İlk önce sen beni kurtardın, biliyorsun."

North'un elleri Marigold'un çıplak bacaklarına doğru kaydı ve gülüşü bir sırıtışa dönüştü. "Biliyorsun... ben de seni ilk kez şort giyerken görüyorum."

Marigold bir kahkaha attı.

"Yaz sana yakışmış."

Marigold içini çekerek uzun bir aradan sonra onun dokunuşunun tadını çıkardı. İnce kollarının North'un güçlü omuzlarına doladı. "Sana da yakışmış."

Birbirlerine dikkatlice ve büyülenmiş bir halde bakarlar-ken North'un ifadesi yavaşça kırılğan bir hal aldı. Marigold soru sorar bir ifadeyle başını hafifçe eğdi.

"Marigold," dedi North. Tüm muzır ifadesi kaybolmuş-
tu. "Bu daha ileriye gitmeden, ben senin yanına taşınmadan önce söylemem gereken bir şey var. Sesli."

Marigold başını salladı. Kalbi gümbür gümbür atıyordu.

"Sana dağın tepesinde veda ederken yeterince açık ifade edememiş olma ihtimalime karşı..."

Marigold başını salladı. Bir kere daha.

"Sana âşığım."

Marigold'un gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Sana uzun süredir âşığım. Bu nedenle eğer bu senin için fazlaysa, bu fazla ileri..."

Marigold, North'u kendine doğru çekerek öptü ve

daha önce hiç hissetmedikleri bir tutku, açıklık ve etkiyle birbirlerine sarıldılar. Marigold'un bacakları North'un beline dolanmış onu olduğu yere sabitlemişti. North'un eli Marigold'un bluzunun arkasından içeri girdi ve Marigold'un eli de North'un sırtındaydı. Açlardı. Birbirlerine karşı güçlü duygularla doluydular. Bedenleri sıcaktan terliydi ama birlikte terlemek kadar dürüst ve açık bir şey yoktu.

Marigold, North'u kendinden uzaklaştırdı. "North?"

"Evet?" Kelimeyi güçlkle ağzından çıkarabilmişti.

"Bu daha ileriye gitmeden bir şey söylemem lazım. Sesli."

North başıyla onayladı. Gülümsüyordu.

"Bu yeterince açık değildiyse diye söylüyorum..."

North bir kere daha başını salladı.

"Ben de sana âşığım."

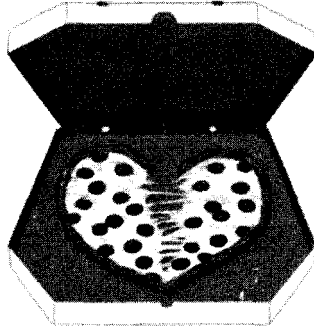
Ve sonra North onu yeniden öpüyordu. Ve nihayet birbirlerinden dakikalar, saatler, günler, yıllar, bir ömür sonra uzaklaştıklarında her şey açıktı. Nihayet aynı yöne doğru ilerliyorlardı.

"Eve," dedi Marigold. Gün ışığı ve mutlulukla dolduydu.

Göz alabildiğine yeşilliğin arasmda ateş böcekleri parlamaya başlamıştı. Gün batımının alacakaranlığında göz kırıyorlar, ışığın yenilenen bir şey olduğunu hatırlatıyorlardı.

North, Marigold'un çitten inmesine yardım etti. "Hadi eve gidelim."

HEDİYELİK EŞYALAR

Tim Federle

Belki son zamanlarda çok fazla Charles Dickens okudumdan böyle geliyordur ama bugün bir ayrılık için yeteri kadar kasvetli gelmiyordu, anlarsınız ya?

Evet, şu Dickens meselesi: Benim seçimim değildi. İleriye Dönük Yerleştirme* sınıfımızın yaz okumaları listesindeydi ve ben de iyi bir üniversiteye girmek istiyordum ve yaz bitmek üzereydi. Bununla birlikte, ayrılık konusu da tam olarak benim seçimim değildi. Ama bugün –ayrılık günü– Kieth’le üzerinde anlaştığımız ve bütün yaz üzerinde iki gay şahin gibi dönüp durduğumuz gündü. Tabii, bir dakika, belki de akbaba demek istiyorumdur? O ikisi aynı şey

* ABD ve Kanada’da Kolej Kurulu tarafından oluşturulan ve lise öğrencilerine kolej (üni.) seviyesi dersler veren ve sınavlar yapan program. –çn

miydi? Hangisi üstüne çullanmadan önce bir şeyin ölmesini bekleyen kuştı?

Eğer bu size dramatik geliyorsa Kieth'i suçlayın. Bu yaz biraz bana kendini bulaştırdı. Bir oyuncu. Tanrı aşkına, adını Kieth olarak yazıyordu, bildiğiniz sıradan Keith olarak doğmasına rağmen. Gerçi benim Kieth'imın sıradan bir yanı yoktu.

Mesela ayrılık günümüzü seçip, bazı çiftlerin yıldönümünü ya da kamp gezisini beklediği gibi bir gün haline getirmek de onun fikriydi. Ben pek bilmiyordum. Bunların hepsi benim için yeniydi. O benim ilk erkek arkadaşımı. (Ben onun üçüncüsüydim ki bunu bana sürekli hatırlatmaktan hoşlanıyordu.)

Müşteriler!

Pittsburgh Pirates* beyzbol şapkası takan bir anne standıma yaklaştı, peşinden de aynı kolsuz bluzu giymiş iki kız. Yerlilerdi; gerçi burada herkes yerliydi. Kimse Wish-a-World'ü görmek için 65 km'den fazla yol gelmez. Olabildiğince bölgesel ve külüstürdük, seyyar bir karnavaldan bir tık aşağıdaydık.

"Tünaydın," dedim elimden geldiğince normal davranmaya çalışarak. "Size yardımcı olabilir miyim?" Burada durmuş *İki Şehrin Hikâyesi* kitabımın sayfalarını çeviriyor ve bu kadar ağır bir kitabın nasıl bu kadar klasik sayılabileceğini düşünüyordum.

"Şeyi merak ediyorduk," dedi hanım bana (tuvaletlerin nerede olduğunu soracak), "tuvaletlerin nerede old...."

"Su kızığını geçin," dedim, "Snow Cones" tabelasının altından geçin ve aslında yasak olduğu halde herkesin sigara içtiği çardaktan hemen sonra tam sağa dönün. Orada mutlaka görürsünüz!"

* Pittsburgh Korsanları. -çn

** Özellikle Kuzey Amerika'da bulabileceğiniz, buzdan yapılmış, meyve şuruplarıyla tatlandırılan, kâğıt külahta ya da köpük bardakta satılan, kar helvasına benzer bir çeşit yiyecek. -yhn

Puf, hemen gitmişlerdi. Yazın başlangıcında olsak onlara bir anahtarlık, bir şapka, herhangi bir şey satmaya çalışırdım. Benim işim buydu ve ben de iyi bir iş çıkarmaktan hoşlanırdım. Ama bölgenin lunaparkındaki hediyelik eşya standında görevli olduğunuzda öğrendiğiniz tek şey suydur: Çoğunlukla insanlar tuvaletin yerini öğrenmek istiyordu. Bırakın otuz dolarlık *sweatshirt*leri, yirmi dolarlık tişörtleri bile nadiren alıyorlardı ve onları kim suçlayabilirdi ki? Bu civarda arada sırada gök gürültüsü olsa da ortalama sıcaklık cehennemle aynı seviyedeydi.

O bir türlü gelmek bilmeyen bulutlu, Dickensvari günü görebilmek için gökyüzüne bakındım. “İyi haberse,” diye mırıldandım bir martıya, “daha önce âşık olmuş ve atlatmış olmam.”

Evet, Kieth’i seviyordum. Ya da sevdiğimi sanıyordum. Ama, ne yani, bir zamanlar, laktoz intoleransım çıkmadan önce, pizzayı da severdim ve şimdi özlemiyordum bile. Piz-za hakkında düşünmüyordum bile, demek istedim.

Bir ikiz kümesi standımın yanından çığlık ata ata geçti; bir tanesi ardında metalik bir uçurtma gibi uçuşan parlak Wish-a-World balonlarından tutuyordu. *İki Şehrin Hikâyesi*’ni açıp yine yaklaşık üç, belki de dört gündür okumaya uğraştığım aynı paragrafı okumaya çalıştım.

Ama sonra: “Affedersiniz... bayım?”

Ve her şeye rağmen, gülümsüyordum.

Konuşan Kieth’ti, standıma gizlice yaklaşmıştı. Başka kim bana bayım derdi ki? Bayların sivilceleri yoktur. Baylar saygıdeğer favoriler uzatabilirler.

“Acaba bana,” diye devam etti, “Aşk Tüneli’nin yerini tarif edebilir misiniz?”

Kitabı kapattım. Gözlerim şimdiden doluyordu. Sanki gözlerim Pavlov’un köpekleriydi, Kieth’in sesi de zildi.

“Bizde Aşk Tüneli yok,” dedim tıpkı tanıştığımız gün dediğim gibi. Bütün sahneyi yeniden yaratıyordu; bütün

bir haftayı çalışanların küflü giyinme odasında sessizce birbirimizle bakışarak geçirdikten sonra standıma gizlice yaklaşıp, "Aşk Tüneli'ni aradığımı," söylemişti. O kötü floresan ışıkların altında bile çok sevimliydi. Ve okulda, beden dersimdeki çocukların aksine, Kieth gerçekten geri dönüp bakmıştı. O anda ona abayı yakmışım.

"Bu ne biçim bir lunapark böyle, Aşk Tüneli bile yok?" dedi bir performans sergileyerek. Her zaman, herhangi bir yerde bir performans sergilerdi. "Yönetimden biriyle konuşmak istiyorum." Kieth ellerini kitabımın üstüne koydu ama kitabı ondan hızla çektim, gizli nedenlerden ötürü.

"Ha-ha," dedim, "artık durabilirsin." Performans kostümünü giyiyordu. Park kurallarına aykırıydı. Benim sıram gelmişti. "Dışarıya o kostümle çıkmaya izin yok!" Bunu sırf konuyu değiştirmek, ona herhangi bir şey yüzünden kızmak için söyledim. Kieth'e kızgın olduğumda onu daha az seviyordum.

Telefonumdan saate baktım. Bir sonraki gösterisi on dakika içinde başlıyordu. "Daha makyajını bile yapmamışsın!"

Kieth, eğlence parkı temalı ve fazla coşkulu bir gösteride günde üç kez sahne alıyordu. Gerçekten çok dandik bir gösteriydi. Wish-a-World, hiçbir iyi şarkının hakkını satın alamamıştı, o yüzden bir sürü farklı korsan/sahte tarzın tuhafça uzayan bir karışımıydı. Elliler derlemesinde ellilerden hiç jenerik yoktu. 70'ler derlemesi tıpkı 80'lerinki gibi tınlıyordu. Döneme doğru muğlak da olsa bir ipucu veren tek şey peruklardı.

"Eh." Kieth çenesini, bir şeftalide çürük arıyormuş gibi sıvazladı. "Bugün son gün. Makyajı boşverip cildime bir teneffüs vereceğim."

Cildi zaten muhteşemdi.

Kollarımı kavuşturdum. Kieth'in arkasında küçük bir sıra oluşmuştu.

“İnsanların banyonun yerini öğrenmeleri gerekiyor,” dedim meşhur tarihi geçmiş park haritalarımızı çoktan yelpaze olarak kullanmaya başlamış sabırsız park müşterilerini göstererek. “Senin de gösterin var!” tekrar telefonuma baktım, “yedi dakika içinde!”

Ama kıpırdamadı. Ellerime dokundu ve cam stantta çalıştığım uydurma şarkıyı çalmamı engelledi. Kieth bana her dokunduğunda ikinci sınıfta annemin saç kurutma makinasını prize takarken elim fiş ve priz arasına sıkıştığında hissettiğim etkiyi hissediyordum.

“Matty, aslında seni,” dedi, “oyuncuların düzenlediği küçük kapanış partisine davet etmek istiyordum. Kuliste.”

Öğh. Bütün yaz kulisten kaçınmıştım. Bütün o tiyatro insanları tek bir odada, yüksek sesler, herkes sarılacak falan... çok fazla. Kieth yeterli. Hatta neredeyse Kieth, diye anımsattım kendime, bile çok fazla.

“Neden bana bunu mesaj atmadın?” dedim. Çünkü, yani gerçekten amfi tiyatronun dışında kostümlü olmak büyük meseleydi. Kieth bu yüzden raporlanabilirdi. Ben de öyle cici çocuk değilimdir ama sebepsiz yere kuralları yıkmaktan hoşlanmazdım.

“Direneceğini hissettim, o yüzden,” dedi Kieth. “Biliyorsun, bütün o tiyatro insanları... O yüzden partiye yüz yüze davet etmek istedim. Ayrıca, yüzünü seviyorum.”

Beni bu kadar iyi tanımasından nefret ediyordum. Hayır; beni bu kadar tanımasını çok seviyordum ve bugün bunun bitecek olmasından nefret ediyordum.

Sizi bilgilendirmek adına: Ertesi gün Kieth üniversitede ilk yılına başlıyordu ve ben de lisedeki son yılıma başlıyordum; ikimiz de haritada zıt yönlerle gidecektik. Daha coğrafi-olarak-gerçek-anlamda bir ayrılık planlayamazdınız.

Ba-da-bum, ba-da-bum, ba-da-bum.

Bu kaydedilmiş müzik, bizim taşlar döşenmiş Maine Caddesi’nden altı metre ileride, yarısı tenteyle kapatılmış

amfi tiyatronun içinden çılmaya başladı. Eskiden adı Main Caddesi'ydi* ama görünen o ki Disney doksanlarda bize dava açmıştı, o yüzden de buranın sahipleri Main kelimesinin sonuna bir e harfi eklemişlerdi, burası Maine'i hiç hatırlatmasa da. Ortada ıstakoz satan kulübeler yoktu. Balıkçılar yoktu. Pennsylvania'daydık. Yalnızca benim hediyelik eşya standım, amfitiyatro ve bir düzine soluk tenteli "dükkân" vardı, hepsi de Wish-a-World şekerleri satıyordu.

"İlerleyebilir miyiz arkadaşlar?" dedi sıramdaki baba tiplilerden biri.

"Benim standa dönmem gerek," dedim Kieth'e.

Elimi bıraktı. "Ee? Kapanış partisi, öğlen? Artı birim olur musun?"

Lütfen bana "Birlikte gidelim mi?" bile diyemediğine dikkat edin, hem de beş hafta iki gündür, bilirsiniz ya, birlikte olmamızdan sonra.

"Öğle yemeğini birlikte yiyeceğimizi sanmıştım," dedim. "Yalnızca ikimiz. Son kez." Bütün söylediklerim niyetlediğimden daha vurgulu oldu, TIPKI EN YAKIN ARKADAŞINIZIN SİZE BÜTÜN MESAJI BÜYÜK HARFLE ATTIĞI ZAMANKİ GİBİ.

Bı-du-biiip, bı-du-biiip, bı-du-biiip.

Müzik bu rahatsız edici biplmeye dönüştü ki o da Kieth'in gösterisinin başlamasına 3 dakika kaldığını belirtiyordu. Birkaç olası müşteri tamamen sıramdan çıktı, beni alenen azarlayarak bilinmeyen tuvaletleri bulmaya gittiler. Benim komisyonum da onlarla birlikte gitti.

Kieth, amfi tiyatronun üstüne yapıştırılmış sakızlarla –bir Wish-a-World geçiş ritüelidir– lekelenmiş, pek dostane görünmeyen beton duvardan girişine baktı, sonra tekrar bana döndü. "Gösteriden sonra görüşelim... lütfen?"

* Main Street: Ana Cadde, Maine: Wisconsin'de bir yerleşim yeri-Maine Street. -çn

Of, nasıl parıldadığını görmeliydiniz. Kieth cazibesini sanki, ne bileyim, bir musluk gibi açabiliyordu. Bir gayzerden beslenen bir musluk gibi.

"Lütfen ama lütfen?"

İki Şehrin Hikâyesi'ni alıp alnına nazikçe vurmak için kullandım. "Tamam."

Öne eğildi ve beni öptü; bu insan içinde yaptığımız bir şey değildi. Çalışanların birbirleriyle çıkması da park prensiplerine aykırıydı ama ona izin verdim. Parmak uçlarımda durmak zorundaydım çünkü benden uzundu. Ya bir daha asla öpüşmek için mükemmel uzunlukta (ben en sevdiğim ve artık ayağıma olmayan ama ideal kirlilik seviyesine ulaşmış Converse ayakkabılarımı giydiğimde benden tam on bir buçuk santim uzun olan) birini bulamazsam?

İlk öpüşmemiz bulutlu bir ayın altında, tepemde sivrisinekler bir hale oluşturacak biçimde uçarken gerçekleşmişti. Vücudumdaki her bir sinir zıplamıştı. Kieth'in ter gizleyen parfümünün kokusunu alabiliyordum, göz kapaklarının titreştiğini görebiliyordum, kendi gözlerimi kapatmamıştım çünkü ya o an –hayatımın en ateşli, en mutlu ânı– bir rüyaysa ne olacaktı? Nefes almak için durup, "Vay canına Matt, gerçekten çok iyi öpüşüyorsun," dediğinde bile hâlâ uyanık olduğumdan emin değildim.

Ama bugün, insan içindeki öpüşmemizden geri çekilirken suratımı gördüğünde Kieth'in tek söylediği, "Ağlamak yok," oldu. Bana hep duygusal olduğum için takılmıştı (tatlı bir şekilde, sanırım?). Şimdiye kadar, bir kere ağlamaya başladiysam ya geri çekilmesi ya da bir şnorkel bulması gerektiğini öğrenmişti. "En azından otoparka kadar kendini tut!"

Her zaman orada iyi geceler derdik. Her gece. Bir gele-nekti.

"İyi," dedim. "Bak –çabucak– ağlamıyorum." Ama aslında pek dinlemiyordu. Performans alanına giriyordu ki buna saygı göstermeliydim. İyi kotarılmış bir işi severim.

"Ben gittim, cicim," diye dönüp bağırdı bana, sahneye çıkmasına bir dakika kalmışken alelacele koşarak.

O polyester siyah pantolon içindeki anlamsızca sevimli poposuna bakarken, tuhaf bir şekilde, belki de pizzayı özlediğim kafama dank etti. Çok hem de. Belki de, kendime karşı dürüst olacaksam, yemeyi bırakmam gerektiği, alerji uzmanının fazla hassas bir yapım olduğunu söylediği günden beri sürekli onu düşündüğümü fark ettim.

Bugün Wish-a-World'de bir tuhafılık vardı. Hiçbir lunapark tam olarak vatandaşlık sorumluluklarının merkez üssü değildir ama kendi standartlarımıza göre bile yasadışı bir hava vardı.

Yetişkinler fırlayıp arkadaşlarını su tabancalarıyla sırlıklam etmeden önce budama zamanı geçmiş şekilli çalılarımızın (o bir su aygırı mı? Bir... ejderha mı?) arkasına saklanıyorlardı. Kaykaycılar Maine Caddesi'nin kaldırımından koordine olup sürüler gibi V şeklinde kayıp gidiyorlardı. Bugün daha şimdiden iki kere Şeker Dükkânı'nın müdürünü, cepleri aşırıdıkları şekerler yüzünden sincap yanakları gibi şişmiş çocukları kovalarken gördüm.

Geçen ay Kieth bana Şeker Dükkânı'ndan devasa bir dudak-şeker alıp etikete mor keçeli kalemle, "Ama senin öpücüklerin daha tatlı," yazmıştı.

Amfi tiyatrodaki avlunun karşısında, otuz beş dakikalık gösterilerinin yarısına gelmişlerdi, yalnızca kızlardan oluşan *doo-wop** bölümünün en güzel kısmıydı ve Kieth'in tekrar sahneye çıkmasına kırk beş saniye vardı, o yüzden sakince kitabımı tekrar açtım ve...

Gerçekten, kimi kandırıyordum? Bunun tek bir kelimesini anlayamayacaktım. En azından bugün değil.

* Afrika-Amerikalılara özgü, önde bir ana vokal arkada dört ya da beş vokalin olduğu ve şarkıların çoğunlukla müzik olmadan söylendiği bir müzik türü. -çn

O yüzden güneş gözlüklerimi çıkarıp aslında ayraç olmayıp el yazısıyla yazdığım ve yavaş yavaş uzattığım bir liste olan kitap ayracımı çektim. Bu Kieth'le ilgili beni sinirlendiren şeylerin listesi idi. Eğer bugünümü ne kadar rahatsız ettiğini hatırlayabilirsem onu geçmişte bırakmanın daha kolay olacağını düşünmüştüm.

Birinci şey: *Her zaman konuşmayı kesmemi bekliyormuş gibi görünüyordu.* Ben bir şey paylaşırken sanki gözleri kararıyor gibiydi. Kieth, Kiddie Land'de* trene binmek için kendi sırasını bekleyen bir çocuk gibiydi. Ama Kiddie Land'deki çocukların sorunu –bunu biliyorum çünkü geçen yaz orada çalışmış ve saatte üç dolar daha az kazanmıştım– sıralarını bekleme konusunda berbat olmalarıdır. Kieth de öyleydi.

Kieth'in sahnesine bakarken güneş geldiği için gözlerimi kıstım. Kızlar bugün derlemede türlü vokal özgürlüklerini kullanıp kulağa tamamen günümüze aitmiş gibi gelmesine neden oluyorlardı. Parktaki son gün olduğu için yaramazlık yapıyorlardı. Kieth, "Şaka günü" demişti beni dün akşam buna hazırlarken, "çünkü ne yapacaklar, kovalacaklar mı? Hiçbirimiz bu avantacı parkta tekrar çalışmak istemiyoruz zaten."

Bu arada bütün bunları, bendenizin burada çalıştığı ikinci yazı olduğunu unutarak söylemişti. Çünkü Kieth her şeyi unuturdu.

Yanlışlıkla dilimi ısırđım ve o sıcak bıkkınlığı, listemi gözden geçirmeye devam etmem için bir işaret olarak aldım.

İkinci şey: *Kieth benim duygularım konusunda her zaman hassas değildi.* O, şu aktörlere özgü, etraflarında olup biten her şeyi yargılıyormuş gibi görünen tavra sahipti. Kieth'le zaman geçirmek sarhoş edici derecede eğlenceli olabilirdi; kimse daha hızlı ya da daha komik değildi. Ama annemin hep dediğı gibi, "Büyüleyici olmakla manipüle etmek arasında ince bir çizgi vardır."

* Çocuklar için olan bir eğlence parkı. –çn

Ah, annem: Bir hemşire ve başkalarının sorunlarına kendi sorunuymuşçasına önem veren biridir. Mesela arabasında havalı olmadan önce bile BİR ARADA VAR OL çıkartması vardı, vs. Ondan daha iyi olan tek insan, arkadaşlarımla “tuhaf derecede iri yapılı vejetaryen” olarak yağ çektikleri babamdır. Anne ve babam o kadar iyilerdir ki birkaç hafta önce Kieth’i akşam yemeğine eve getirdiğimde babam vazgeçmeden önce tam üç tane tarafsız konu açmayı denemişti –havalalar, Pittsburgh’daki dengesiz toplu taşıma sistemi ve “Sizinkiler nasıl Kieth? Ne yapıyorlar?”– çünkü Kieth, sohbet konularının kontrolünün tamamen kendinde olmasından hoşlanıyordu. (Kısa zaman önce Katolik Kilisesi’ni gururla terk ettiği için dinden konuşmak istemişti. Annem akşam yemeği boyunca üç defa ayağa kalktı; tuz almak, karabiber almak ve sonra başka çeşit bir tuz almak için.)

Üçüncü şey: *Kieth “sevgi” sözcüğünü söylemeyecekti.*

Ama ben söyleyecektim. Büyükannelerim ve büyükbabalarımla hippilerdi. Sevgi benim ailemin para birimiydi. Biz sevgiyi paraymış ve biz de dünyanın en zengin insanlarıymışız gibi dağıtırdık.

Dördüncü şey: *Asla işimi sormazdı!* Belki işimin ilginç olmadığını düşünüyordur ama ben öyle düşünmüyordum. Bakın, tişörtleri ve plastik sos şişelerini satmak için para alıyordum –ve içinde bulunduğumuz hafta dahil olmak üzere beş haftadır bizzat parktaki diğer bütün stantlardan daha fazla satmıştım, teşekkürler– ama patronlarımla aslında geleceğime bir sosyal bilimci olarak kaynak verdiklerine karar verdim. Bir insan araştırmacısı, bir Pittsburgh primatologu olarak.

Bakın, yabancıları amatör olarak gözlemleyen biri için Wish-a-World dört belirgin müşteri kategorisi sunardı: (1) birbirinden geçmiş yaşlı çiftler; (2) birbiriyle iç içe geçmiş lise- li çiftler; (3) uyumlu neon renkli gömlekler giyip Kolomb’un muhtemelen Amerika’yı keşfettiği zamana sakladığı başarı

kazanmış havayla parkta gezinen geniş gruplar; (4) punklar.

Klasik bir dört numara şu anda standıma yaklaşıyordu ki bu da beni germiştı. Kieth neredeyse yeniden sahneye çıkacaktı; ben de “Gelecek ve Ötesi” derlemesi için uzay giysisi içinde etrafta sanki bop* yapıyormuşçasına dolanmasını çok seviyordum. Kaçırma istemiyordum. Hiç kaçırmamıştım, platform sahneyi görebilmek için boynumu yarı boyu kadar uzatmam gerekse bile.

“Selam Matthew,” dedi çocuk. Tam bir punk. Yaka kartımı okuyup arkadaşlarını güldürmek için “Matthew” diyordu. (Lütfen bunu bir kenara not edin: Yaka kartı takan herhangi bir çalışanla karşılaştığınızda, ister manavda ister lunaparkta olsun, onlara gerçekten resmen isimleriyle hitap etmenizden nefret ederler. Bedava tüyo.) “Maytaplar ne kadar?”

Omzumu kaşıyormuş gibi yaptım. “Biz maytap satmıyoruz. Tişört ister misin?” Sanki bu çocuğun yirmi dolarlık bir tişörtü almaya parası yetermiş gibi.

Göz ucuyla çabucak amfi tiyatronun sahnesini kontrol ettim –Kieth’e bakıyordum çünkü o sırada o anlatmamın yapmam kadar zor olacağı bacaklarını açarak zıplama hareketini yapıyordu– ve ayrıca olarak kullandığım liste bir anda geçersiz kılındı.

Yani, hareket ettiğı zaman yüzünün nasıl aydınlandığını bir görseniz... Erkek arkadaşım sevimliydi ve bu benimle ilgili de bazı şeyleri ortaya koyuyordu, değil mi? Sevimliliğı böylesine belgelerle kanıtlanabilir seviyede birini etkileyebilmiş olmam benimle ilgili iyi bir gösterge olmalıydı; hele de cildim bu kadar öngörülemez, ayaklarım garip denecek kadar büyükken ve yaz okumalarımın hepsini son haftaya bırakmış olmama rağmen.

“Gerçekten mi Matthew?” dedi gişemde duranların dördüncüsü. “Çünkü ben arkalarda bir yerlerde maytap gördüğüme eminim.”

* Bir caz üslubu. –çn

Kieth bulutu diyebileceğiniz bir şeyin içine girmiştım, o yüzden bu punk çocuğun punk arkadaşı öne eğilip yüzüme, “Buum,” diye bağırınca ben de çığlık attım. (Çığlık atmak benim özelliklerimden biridir, hiç tıbbi bir sebep yokken vücudumda görülen döküntülerin hemen ardından gelir.)

Maytap çetesi aylıklık ederek uzaklaştı; antik, tehlikeli korsan gezintisinin girişindeki ip çalılıklarda kaybolurlarken birbirlerine çak yapıyorlardı.

“Serseriler,” dedim sanki doksan yaşındaymışım gibi. Keşke onlara sallayacağım bir bastonum olsaydı.

En azından hâlâ gösterinin hem en çok hem de en az sevdiğim kısmını yakalamaya zaman vardı. Kieth, uzay kostümü solosunun sonunda kalabalığın içine atlayıp kendisiyle beraber bir yabancıyı sahneye çekip çıkarır ve ona adını sorardı. Ve bunu öyle büyük hareketlerle yapardı ki... On seferin dokuzunda yabancı yarı utanmış yarı eğlenmiş olarak sahnede güneşin altında durur ve Kieth’le birlikte çılgınca dans etmek zorunda kalırdı.

Bazen, bilmiyorum tabii ama, özellikle en tuhaf görünen insanı seçtiğini düşünürdüm, sırf kendi daha iyi görünsün diye.

Öyleyse bile kabul etmek zorundaydınız. Bugün gerçekten muhteşem görünüyordu.

Bir tek iyi neden mi istiyorsunuz? Her ne kadar işimle ilgili hiçbir şey sormamasına ve fiziksel olarak sevgi sözcüğünü söyleyemiyormuş gibi görünmesine rağmen hep Kieth’e geri dönmeme sebep olan özelliklerinden tek bir tanesini mi istiyorsunuz?

Çünkü gerçekten berbat şakalarım gülüyordu, işte size sebep.

Ha bir de: Haziranda bir gece hava garip derecede serindi, otoparkta bana kot ceketini vermişti giyeyim diye ve yakasına Aveda saç briyantinin kokusu sinmişti, o yüzden ben

de eve götürdüm ve henüz geri vermedim. (O akşama kadar erkeklerde kot ceketten hep nefret etmiştim.)

Ayrıca bir de: arabamda üçüncü kez öpüştüğümüzde damaklığımı ağzımda unutmuştum ve geri çekilip, "Iyyy," dememişti. Geri çekilip, "Unutman çok komik," demişti. Ben, "Hayır, bu tam benlik bir iş," dediğimde sözümü kesip, "Yine de çok iyi öpüştüğünü düşünüyorum," diye eklemişti.

Kieth henüz bir ilişkiden çıkmıştı, daha yazın başında bitmişti ve parkta çalıştığı sürenin tamamı boyunca "bilinçli olarak bekâr" kalmayı planlıyordu. Ama denilene göre ilk gün provasına giderken standımın yanından geçmiş ve oyuncularından bir kıza, "Ancak, eğer şu çocuk *gay* ise, başım belada demektir," demiş.

Daha önce hiç kimse beni "bela" sebebi olarak görmemişti. Kimi kandırıyordum ki? Daha önce hiç kimse beni "şu çocuk" olarak da görmemişti.

Ama bu yaz Kieth'le çıkmamın bir numaralı sebebi buydu: Kendimle ilgili kötü konuşmama izin vermiyordu. Asla.

Okuldaki güya arkadaşlarımla birlikteyken bile genellikle en kolay hedef ben olurdum; genellikle ben hariç herkeste bir kuyruğun olduğu ve kimsede göz bağı olmayan bir oyundaki eşektim.* Ama Kieth'leyken ve o eski "Iyy, bu fotoğrafta iğrenç çıkmışım," tribine girdiğimde ya da "*Ta-bii*, benim yön algım rezalettir," zırvalarına başladığımda beni hep durdurup şunu sorardı: "Neden kendini harika yaptığın şeyler için takdir etmiyorsun Matty?"

Bana harika yaptığım o şeylerin ne olduğunu hiçbir zaman tam olarak söylemedi ama kendi listesini tuttuğunu bilmek güzeldi. Bilirsiniz ya?

* Küçük çocuklar için bir koordinasyon oyunu. Genellikle doğum günü partilerinde hep birlikte oynanır. Bir eşek kuyruksuz olarak çizilir ve bir raptiye/iğne aracılığıyla kuyruğun yeri belirlenir, daha sonra elinde kuyruk ve gözünde gözbağı olan bir kişi kuyruğu eşek üzerinde doğru yere takmaya çalışır. -çn

"Haydi 'Çağlar Boyu Müzik!' şarkıcı ve dansçılarımıza koc-camaaan bir alkış!"

Aman Tanrım. Gösteri bitmişti ve kalabalık heyecanlanmıştı. Bu öğle yemeği vaktinin geldiğine işaretledi. Bu, oyuncuların partisi saçmalığının vaktinin geldiğine işaretledi.

İki Şehrin Hikâyesi'ni standın arkasındaki küçük cebe bıraktım ve Kieth'in, nemden dalgalanmış avlunun karşı-sındaki sahne kapısına bakarak bir dua ettim. Ancak sorun suydı ki; dua etmekte berbatım.

Ailem beni Budist olmak üzere yetiştirmişti.

Evet, partilerin en iyisi olduğu kadar partilerin en kötüsüydü.

En sevdiğim diyet kola ve hatrı sayılır çeşitlilikte kura-biye vardı, orası doğru. Ama aynı zamanda sohbet etmem beklenen bir sürü yeni insan da vardı.

İşte, diyebilirsiniz. Sen bir tişört satıcısısın. Bütün gün insanlarla hoşbeş ediyorsun. Doğru değil, diyerek karşı çıkardım. Satış yapmaya çabalıyordum ki bu arkasına saklanabileceğim bir amaçtı. Burada sanki kendimi satmam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Ki ürünü hâlâ gerçekten satacak kadar çok tanıımıyordum.

Ayrıca, hava hazır yiyecek ve ayak gibi kokuyordu. Cüruf tuğlaları mekâna genel bir düşük güvenli havası veriyordu, fazla teatral bir hapishane gibi. Ayrıca burası bir "yeşil oda" olduğu halde neden her şey siyaha boyanmıştı? Kuralların hiçbirini bilmiyordum.

"Başka bir gazoz ister misin?" diye sordu Kieth; bense kendiminkini o nefret ettiğim hoşbeş sohbet yerine geçsin diye normalin iki katı hızla höpürdeterek içiyordum.

"Gazozun ne olduğunu bilmiyorum," dedim, "ama başka bir kola daha tabii ki alırım." Bölgesel ağız farklılıklarını takıntı haline getirmiş durumdayım. Kieth Delaware'dendi. Lastik bantlara "paket lastiği", kolaya da "gazoz" derdi.

Bana da sanki daha önce hiç partiye gitmemişim gibi, "Harika gidiyorsun Matt," derken adımı Matt diye söylüyordu, her zaman seslendiği gibi Matty değil. Ama burada dikilme sürem uzadıkça –ki buradaki tek içine dönük insandım ve müziğe berbat hareketlerle eşlik ediyordum (Hiç dans edemezdim; insanlar ne zaman çabaladığımı görseler dalga geçtiğimi düşünürlerdi)– beni kimseyle tanıştırmayacağına fark ediyordum ve bu beni rahatsız ediyordu.

Bütün yaz boyunca ilişkimizi bir sır olarak saklamıştık; bir Romeo ve Romeo durumuydu ve patronlarımızla başımız derde girsin istemiyorduk. Başlarda Canavar Labirenti'nin altındaki tuvalet kabinlerinde buluşup el yordamıyla oynamak gizli hatta seksi geliyordu. Düğmeli kot şortlarımızı yeteri kadar hızlı açamadığımızda gülüşürdük. Ama şimdi, burada kimsenin fark etmediği bir hayat gibi dikildikçe... Kieth'le iş dışında neredeyse *hiçbir zaman* bir araya gelmediğimiz gerçeğini fark ettikçe, *Romeo ve Juliet*'in sonunun epey trajik olduğu gerçeği yüzüme çarpmıştı.

(O kitap da geçen yılki yaz okuması listemdeydi.)

"Hey, millet!" diye bağırdı halka küpeleri ve takma kirpikleri olan bir kız. Çalma listesinin durdurulması için bir işaret yaptı ve sonrasında da yumruğunu dudaklarına götürüp *du-du-du-duuuuu* diye borazan sesini taklit etmek için başarısız bir girişimde bulundu.

Kieth bütün oyuncularını susturdu.

Kız, arkasından kalın bir yığın halinde renkli kâğıt çıkarırken, "Yaz sonu ödüllерinin vakti geldi!" diye duyurdu.

Tezahüratlar yükseldi.

Aman Tanrım. İçkime eklemek üzere daha fazla buz peşine düştüm; sırf yapacak bir işim olsun diye.

"Hepimiz oylarımızı verdik," diye devam etti kız eski püslü kahverengi kanepenin üstünden. "Ve ilk, hatta bazılarımla zın en önemlisi olduğunu söylediği ödöl, tabii ki Broadway'e İlk Gitme İhtimali En Yüksek Olan Ödölü ve kazanan..."

"Durun!" diye haykırdı ekipteki (Kieth'e göre) tek heteroseksüel çocuk. "Haydi tremolo yapalım!" Yaptılar da, bütün oyuncu ekibi bacaklarına aynı anda vurarak bir ampulün titreşmesine yol açan gümbürtlü bir ses çıkardılar.

Ben de orada dilim tutulmuş bir halde, bunun beleş bir sosyal araştırma olduğunu düşünmeye çalışarak dikildim. Sanki ana iletişim biçimi olması gerekenden daha yüksek sesle konuşmak olan bir İnka kabilesi bulmuş gibiydim.

"Oy birliğiyle, Broadway'e İlk Gitme İhtimali En Yüksek Olan Ödülü... Erica'ya gidiyor!"

Erica olduğunu tahmin ettiğim kişi yalnızca bir dans rutini olarak açıklayabileceğim bir şeyler yapmaya başladı; eskimiş zeminin üzerinde yersizce duran elektrik süpürgesini devirdi. Bir yandan da ödül kategorisinin yazdığı kâğıdı sanki Juilliard'a* gitmesi için verilen bursmuşçasına sımsıkı tutuyordu.

Erica'nın bir konuşma yapmasının beklendiğini fark etmediğim için bir tek ben alkışladım; işte bu yüzden çenemi kapatmalı ve içine dönük yapımın hiçbir zaman hiçbir işe karışmamaya dair içgüdülerine güvenmeliydim.

"Bu yaz parka ilk geldiğimde..." diye başladı Erica ve birkaç dakika içinde ağlıyordu. Hatta Kieth ve ben hariç herkes ağlıyor gibiydi. Kieth onun yerine elini benim var olmayan popoma koydu ve bana doğru eğildi. "Bugün uyumlusun bakıyorum," dedi; ben de, "Evet uyumluyum," diye cevapladım. Bunun üstüne o var olmayan popo yanağını sıkıtiğinde, işte tam o anda bir süper güç seçecek olsaydım bu zamanı sonsuza kadar durdurmak olurdu.

Yemişim görünmezliği.

Erica daha bin yıl gibi gelen bir süre boyunca sızlandı (bir noktada, "Tanrı'ya ve özgürlüğe" aynı anda teşekkür etti ve bunu dalga geçmeden yaptı), daha saçma ödüllere geçtiğimizdeyse öğle yemeği saati gözlerimin önünde akıp

* New York'taki Dans, Drama ve Müzik konservatuvarı. -çn

gidiyordu, midem de kimsenin dokunmadığı yasaklı pizza yığınının manzarası ve kokusu karşısında gurulduyordu.

Ve iddiasına vardım ki odadaki bir kişi bile laktoz direncine sahip bile değildi.

Bir şekilde simsiyah bir tişört giymiş elinde de *walkie-talkie* tutan bir kız belirdi aramızda. Benden ya da Kieth'ten daha az makyaj yapmış tek kişi oydu. "Bir sonraki gösteriye on dakika kaldı, ekip," diye duyurdu, "o yüzden bu ağlama partisini yavaş yavaş sonlandıralım."

İşaret verilince Kieth, En Sivri Dilli Sahne Müdürü ödülünü okul çantasından çıkarıp kıza verdi. Sanırım o da bu... ödül komitesinin (?) bir parçasıydı. Bak işte, Kieth'e dair hâlâ neleri biliyordum?

Bu *walkie-talkie*'li hatundan bir konuşma yapması istendiğinde, "Bana hepinize bakıcılık yapacak kadar para ödemiyorlar ama sizleri severim ve benle iletişimde kalsanız iyi olur yoksa sizi öldürürüm," dedi. Kendisi de biraz ağlamaklı oldu, sonra da metal sahne kapısı arkasından çarparak kapandı, koca klima bir çatırtıyla yeniden çalışmaya başladıği sırada biz de son iki ödüle gelmiştik.

Şaşırmalı mıydım acaba gerçekten? Kieth, En Flörtöz Erkek seçilmişti. Onun konuşma yapma sırası geldiğinde, "Tamam, tamam, isterseniz bana dava açın. Göz süzmeyi seviyorum," dedi ve okul çantasının fermuarını açıp içinde bir şeyler aramaya koyuldu. "Ama bu yaz kalbimi çalan tek çocuk..."

Doğrudan bana baktı. Kendi içimde bu ânın öne çıkıp kendimi görünür hale getirme ânı mı yoksa geride kalıp Kieth'i spotların altında bırakma ânı mı olduğunun münazarasını yaptım. Ve sonuçta hiçbir şey yapmadım.

Çok yavaş tartıştığım için münazara kulübünden çıktığımı söylemiş miydim?

"Ama, şey, ismi," dedi Kieth kekeleyip okul çantasını yere düşürürken, "suçluyu korumak için gizli tutulacak."

Herkes sızlanır gibi oldu ama sonra bir anda En Flörtöz Kız ödülüne geçtik; Erica'nın topladığı bir başka kategori de buydu.

Fırtına bulutlarına göz gezdirmek için dışarı bakardım ama yeşil odanın camları yoktu.

Mesele şuydu, Kieth benim ilgi odağı olmaktan nefret ettiğimi biliyordu ama yine de adımlı söyleyebilirdi, anladınız ya? Hislerimin kendi içinde çeliştiğinin farkındaydım ama ne yapabilirdim ki. Geçmişe bakacak olursak bir şeyler seçilirken adım hep en son söylenirdi. Mesela soyadım lanet olası bir V harfiyle başlıyordu. Boyum ne uzun ne kısaydı. Spor konusunda sıradışı sayılacak kadar sıradandım; sanatta ve derslerde de öyle. Ben elinden-her-iş-gelen-Matt'tim, 4 üzerinden 3.2 ortalamanın vücut bulmuş hali gibi. Ama bugün, bu sahne arkasındaki saçma kutlama sırasında ismimi duyurmak için son bir şansım olmuştu. Bu yaz için en azından.

"Güzel ödül," diyebilirdim Kieth yanımda bitip de son kola yudumumu içerken.

"Aptalca bir ödül," dedi ve tam hapsiracağım sırada yanağımı öpmek için uzandı.

Kendimi toparladıktan sonra (çünkü dört hapsiriklik bir seri olmuştu; nasıl da karşı konulamaz biriyim, değil mi?) Kieth kalçamdan yakalayıp beni kendine doğru çekti ve, "Yine alerji ilaçlarını almayı mı unuttun genç adam?" dedi. Tıpkı annemin diyeceği gibi.

Sorun şuydu ki, gerçekten unutmuştum. Ve benim hakkımda endişelenmesini çok seviyordum. Hakkınızda endişelenilmesi çok güzel bir histi. Bir ilişki içinde olmanın en güzel yanlarından biri buydu belki de: Canlı olmanın ağır yükünü paylaşabiliyordunuz.

"Alerji ilaçlarım beni gergin yapıyorlar," dedim başka yere bakıp bütün enerjimim onun üzerine hapsirmamaya harcarken. "Ölmem, merak etme."

Bir zil çaldı ve tepemizdeki ışıklar yandı söndü, yandı söndü, yandı söndü. Havada bir an floresan ışık sesi gibi bir vızıltı oldu ve oyuncuların peruklarını takıp bir sonraki gösteri için hazırlanma vakti geldi. Parti bitmişti.

Pizzaya dokunulmamıştı.

Bir avuç Pringles kapıp kolamı doldurdum ama buz bitmişti. Tam durumumu anlatacak bir metafor düşünüyordum ki Kieth, "Ben herkesle flört ediyorum biliyorsun, değil mi?" dedi. Beni sahne kapısına doğru götürüyordu şimdi ve tek sıkıntımın çoşan alerjilerim olmadığını fark etmişti sanırım. "Erkeklerle, kızlarla... kişisel bir şey değil."

"Belki senin için değil."

"Mat..."

"Sorun değil. Tabii ki herkesle flört ettiğini biliyorum." Fırın gibi sıcak betona adım attım. "Sen bir tiyatro insanı-sın." Of, içerisine sıcak diyordum ama yanılmıştım çünkü güneş, beni lisenin son yılına güneş yanığıyla göndereceğine dair iddiaya elinde ne varsa hepsiyle girmişti belli ki.

"Hey." Kieth eliyle omzumu hafifçe salladı. "En azından öyle olmak zorunda değiliz." Beton yolu işaret ediyordu, tam sentetik kumaştan yaprakları nemle parlayan yapma ağaçların az ilerisini. "Biliyorsun, değil mi?"

Biliyordum çünkü onları aynı anda görmüştük: Bir çift klasik bir numara.Orta yaşlı bu çift yan yana temposuz bir halde yürüyorlardı, fazlasıyla ısınmış ve birbirlerine fazla... alışmış görünüyorlardı.

"Evet, sanırım," dedim sessizce.

Kieth'in bizden bir çift olarak bahsetmek istemediğine dair en baştan beri açık ve net olduğunu kabul etmeliydim. Ya da başka herhangi bir şey hakkında. Sorun bendeydi. "Bu yaz bu isim koyma işine hiç girmesek olmaz mı?" diye sormuştu bir haftadır çıkıyorken. Pek de soru sorar bir hali yoktu gerçi. "Sadece keyfimize baksak?" Günler sonra ayrılacağımız günü önceden belirlemenin -kendimizi o büyük

nihai vedanın “garipliğinden” kurtarmak için- aşırı olgun bir davranış olacağından bahsettiğinde kalbimden bir yük kalkmıştı. En azından ayrılık, gerçek bir şeyin bitişine işaret ediyordu.

Neredeyse tekrar hapsiracaktım. “Gitmem lazım,” dedim Kieth’in elini omzumdan silerken. “Bir grup üç numara standımın önünde dolaşıyor.”

Bunca kalabalığın içinde olup yalnız olmak!

Tekrar okudum: “Bunca kalabalığın içinde olup yalnız olmak!” Kitabımdan bir alıntıydı, açık mavi kalemle altı çizilmiş ve çember içine alınmıştı. Altını ben çizmemiş ya da çembere ben almamıştım. İşaretlenmiş olarak gelmişti, ikinci el bir kitapçının sepetinden tam elli cent karşılığında satın almıştım kitabı. Muhtemelen *İki Şehrin Hikâyesi*’ni yazın aldığı İleriye Dönük Yerleştirme sınıfının İngilizce dersi için okumak zorunda kalan başka bir çocuğa aitti ve muhtemelen öğretmenini önemli alıntıları işaretlemesini istemişti. Ben de öğretmenlerimin iyi olup olmadığını merak ettim. Benim öğretmenlerim bizden böyle şeyler istemiyorlardı.

Ne zaman hediyeelik eşya standımın yanından bir grup geçse özenli görünmek için kitabı bir kenara koyuyordum. Ama bugün hiç durmadılar. Dibimden geçip gittiler, çoğu yalnızca sallanan “Ye Olde Funnel Cakes” tabelasına vurmak için duruyordu.

Bunca kalabalığın içinde olup yalnız olmak!

Böylece, bu sefer başımı eğdiğimde kendimi metne kapırtıp okumaya cesaret ettim. Hem de iki cümleden daha uzun bir metin boyunca. Telefonumu kontrol etmeden. Tuhaf bir şekilde işe yarıyordu; böyle bir dizi gerçekten kısa ve ister inanın ister inanmayın okunabilir olan Dickens paragrafları tarafından büyüleniyordum. Hatta bazıları komikti bile. Dolayısıyla Kieth’in markasız yeşil naneli sakızının karakteristik kokusunu almamın ardından yanaklarıma ateş

bastığında tamamen gafil avlanmıştım, hatta bu durumda şaşkınlığın bütün eş anlamlıları benim için geçerliydi.

“Ne yapıyorsun?” diye sordum ama çoktan ahşap parmaklığı havaya fırlatmıştı ve elimi tutuyordu bile. Neredeyse gösterinin sonuna gelmişlerdi ve uzay kostümünü giyiyordu. Ne yaptığını biliyordum.

“Hadi!” dedi delişmen bir halde, yapmaya niyetlendiği şey onu neredeyse vahşileştirmişti.

Ben yumuşadım ama Kieth beni engebeli Maine Caddesi’nin avlusundan çekiştirir, pabuç kadar sakız duvarını geçirir ve amfi tiyatro seyircisinin arasından sahneye çekerken güçlü kaldı ki bu tam bu âna kadar çok çekici bulduğum bir özelliğiydi.

Bütün yaz boyunca solo dansını yapmak için seçtiği tek erkek bendim.

Bunu, şerit desenli sirk tentesinden tavanın altında stad-yumda oturur gibi oturan kızların oluşturduğu bir koridor-dan hızla geçerken fark ettim.

Bütün yaz boyunca seçtiği tek erkek bendim ve bir panik sisi içindeydim.

“Kendini akışına bırak!” dedi Kieth tam sahnenin ağzına ulaştığımız sırada. Tam bütün oyuncu ekibi bana onlara katılmam için işaret eder ve seyirciler de (en fazla yirmi kişi vardı) yorgun bir tezahüratta bulunurken.

Ben hiçbir şeyde öyle “akışına bırak”mam ki kendimi. Çarşambaya kadar yapılmayacağı kesin sınavlara haftasonundan çalışırım. Annemle hafta boyunca yiyeceğimiz akşam yemeklerini planlarım (bir çizelge üzerinde). En rahat görüldüğümü yayınlamadan önce yarım milyon *selfie* çekerim. O zaman bile genellikle seçtiğimi de silerim.

Ama bir şekilde, şu anda sahnenin ortasında, benim standımda görüldüğünden çok daha az sağlam görünen derme çatma bir basamağın üzerinde duruyordum. Böyle Kieth’in dudaklarının ışıklar altında parlaması, gözlerinde

performans gerginliği olması ve sentezlenmiş gitar sesinin bizi yüksek sesiyle başka bir boyuta taşımasıyla... *bilmiyorum*. Gözlerimi kapadım ve işte, aşağı yukarı zıpladım ve gerçekten akışına bırakmaya çalıştım.

Düşününmüş gibi davran, dedim sanki mantra söylemiş gibi. *Kocanmış gibi davran*. Sanki bir astronotla evleniyordum ve bu bizim ilk dansımızdı.

Ancak gözlerimi seyircilerden gelen zorba kahkahalarla sarsılıp açtığımda astronotum benimle dans etmiyordu bile. Kieth en kenara gitmişti. Yeni bir tür sırtış vardı yüzünde, ya kendini beğenmiş ya da yaptığından memnun olmuş bir ifadeydi. Hiç kimsenin yalnız dans etmesine izin vermezdi, aksine eğer yanında ona rakip olabilecek biri varsa kendini daha çok zorlardı. Kalabalığa baktığımda gülenler demin gelen dört numara punklardı. Kahkahalarla. Ben de o kadar terli ve kafası karışmış durumdaydım ki seyircilere yapılan şakanın bir parçası mıydım yoksa bana mı gülüyorlardı ayırt edemiyordum.

Döndüm ve içgüdüsel olarak fermuarıma uzandım ama onu kontrol edemedim Kieth beni döndürüp yüzümü seyircilere çevirdi. Mikrofonu ağzıma getirirken bütün bu... eh, her şeyden gelen utanç ve kafa karışıklığı beni cama çarpan bir kuşa çevirmişti. Değil onlarla bir sinemaya davet etmesi, bugün beni oyuncuların geri kalanına tanıştırmaması, üstüne bir de onların gözünün önünde, kendi başıma, sanki bir Hollywood şempanzesiymişimcesine saçmalamama izin vermesi... Pantolonumun fermuarının açık olmasından bağımsız olarak benim fermuarım açılmış gibi hissediyordum.

"Peki sizin," dedi Kieth sesi etrafımızdaki hoparlörlerden yankılanıyordu, "adınız nedir bayım?"

"Lanet olası adımı biliyorsun," dedim mikrofonunu sertçe iterek ve zorunlu olan selamı vermeden. Sahneden aşağı atladım ve çıkışa doğru amfi tiyatronun koridorunda-

ki merdivenleri ikişer ikişer çıkararak koştum. Ama en tepede o maytapçı punkların yüzüne eğilmek için durdum ve bu sefer ben “Buum!” diye bağırdım. Artık gülmüyorlardı.

“Bu yaptığın hiç hoş değildi,” diye mesaj attım Kieth’e standıma doğru yarı topallar yarı koşarken ve beş saniye bile geçmeden KAPALI tabelamı asıp saklandım. Ve sinirlendim.

Kieth’e kızgın olduğum zamanlar onu daha az seviyordum.

Üç kere denedim ama sonunda anneme telefondan ulaşabildim.

“Merhaba tatlım. Her şey yolunda mı?”

“Sayılır, şöyle böyle.” Ama sesim çoktan bana ihanet etmiş, gözlerimden önce ağlamaya başlamıştı yine. Sinir bozucuydu.

“Ah, tatlım, ne oldu? İyi misin?”

Amfi tiyatronun çıkış müziği o kadar bangır bangır çalışıyordu ki spor ayakkabılarımın altındaki kaldırım taşları titreşiyordu. Döndüm ve kestirme yoldan pastel renklerle boyanmış Çocuk Dünyası’na koştum, en azından orada ağlayan tek insan ben olmayacaktım. (Hiçbir çocuk Çocuk Dünyası’ndan sinir bozukluğu yaşamadan çıkmaz. Hediyelik eşyalarla çalışmak çok daha az stresli bir işti.)

“Öyle detayına girmek istemiyorum. Teknik olarak hasar falan görmedim. Onun dışında, bilirsin işte.”

“Ayrılık günü,” dedi annem. Onun en iyisi olduğunu söylemiş miydim?

“Bekle, seni vardiyada mı yakaladım?” diye sordum bir anda bir ameliyat için hazırlanıyor olma ihtimalinin farkına vararak.

“Evet, ama bir mola vermek iyi oldu. Bugün hiç durmadan araba kazasından çıkanlar geldi.”

Bütün yaz kırık bir şeker dağıtıcısı yüzünden kullanıma dışı olan abur cubur standının yanına geldim. Wish-a-World'de bir makine bozulduğu zaman tamir edilmezdi. Güneşin altında öylece durur, açık havada paslanır ve başlı başına bir anıt haline gelirdi. "Anne... bir gün böyle gerçekten muhteşem biriyle tanışabileceğimi düşünüyor musun?"

Geleceği göremediğini biliyorum ama bazen duymak istediğin şeyleri sana söylesin diye annenin ağzına laf vermek insana iyi gelir.

"Tabii ki tanışacaksın! Sen çok yakışıklı ve çok akıllısın. Çok gençsin."

"Bunları sırf annem olduğun için söylüyorsun."

"Elbet tabii ama bunlar doğrular. Sana kanıtlamayacağımı biliyorum ama doğru söylüyorum."

Terk edilmiş şeker standının arkasında oluşan görece sakinlikte annemin hastanesinden gelen düzenli bipler ve gıcırdayan tekerlekleri duyabiliyordum. Benimle ilgili fikirlerinin daha tarafsız tıbbi bir arkaplandan geliyor olduğunu bilmek biraz rahatlatıyordu. Sanırım hemşire olarak bir hastaya asla yalan söylemeyeceğine dair bir yemin etmesi gerekmişti.

"Canım?" dedi ben kaldırımın kenarına oturmak için popomun üzerine çömeldikten sonra. Sanırım şu anda tam olarak ağladığım söylenebilirdi.

"Evet?" diyebildim.

"Daha iyi hissetmen için ne yapabilirim?"

"Belki on saniye daha ağlamamı dinleyip sonra adam olmamı söyleyebilirsin."

Öyle yaptı. On saniye boyunca ağlamamı dinledi hatta belki yirmi, belki bir dakika boyunca, sonra da, "Canım?" dedi.

"Evet? Adam olma zamanı mı?"

"Hayır. Ben duygularını göstermekten daha erkekçe bir

şey olduğunu düşünmüyorum. Bu uzun vadede senin çok işine yarayaca..."

"Sorun ne biliyor musun," dedim artık tıkanarak. Annemin ödünü koparmamak için kıkırdamaya çevirip, "Kieth'in benim için doğru insan olduğunu bile düşünmüyorum. Yalnızca böyle... genel olarak üzgünüm."

"Tüm zamanların en düşünceli insanı değildi," dedi annem. "Orası kesin." Onun birini, herhangi birini yargıladığını o kadar nadir duyardım ki bu ânın tadını çıkardım ve bu âna tutundum; tıpkı başka bir erkeğin bir futbol maçının son çeyreğine yaptığı gibi.

Yine de hâlâ zırıldayan bir aptaldım.

Kafamı kaldırdığımda babasının elini tutan bir oğlan gördüm. Çocuk yedi hatta belki dokuz yaşındaydı; benim insan içinde babamın elini tuttuğum yaştan daha büyüktü. (Babamla aramız iyidir ama sevgi göstermek iyi olduğumuz bir alan değildir; saygı göstermekte iyiyizdir.) Çocuğun diğer elinde hem bir Wish-a-World balonu hem de tepeleme doldurulmuş bir dondurma külâhı vardı. Üç top vardı. Çok fazlaydı. O yalnızca bir çocuktuk, bir Ninja ya da büyücü değil. Dondurma en üstten yuvarlandı ve baba tıpkı pilili şortlar içindeki bir süper kahraman gibi öne atıldı ve neredeyse yakalayacaktı ama yakalayamadı. Dondurma bu sıcakta neredeyse yavaş çekim gibi asfaltın üzerine düşüp çirkin yeşil bir leke oluşturarak etrafa sıçradı.

Benim babam o dondurmayı yakalardı.

"Matty-aşkı mı?" dedi annem. "Sana söylediğimi duydun mu? Kieth hakkında düşüncesiz dememeli miydin?" Biplemeler, gıcırdamalar, telefonun annemin olduğu kısmında çok fazla şey oluyordu. "Biraz daha ağlamak ister misin?"

Gelmesini bekledim, artık külâhı boş olan çocuk ağlasın diye bekledim. Ama ağlamadı. Oluşan pisliğe kafasını yana eğip merakla baktı, sanki bir tırtılın keleşe dönüşmesini

izliyordu. Sonra kafasını kaldırıp babasına bakıp, "Bir tane daha alabilir miyim?" dedi.

Babası da, "Tabii ki alabilirsin," dediğinde ağlamayı bırakmanın vakti geldiğini fark ettim.

Bu saatte gökyüzü tamamen mora boyanmıştı çünkü zaten Pittsburgh'un bu tarafı hiçbir zaman tamamen karanlık olmazdı. Akşam 11:15'te bile. Çekirge kanatları ve ağustos-böceği cırıltıları havada sonik bir nabız etkisi yaratıyordu. Bu saatte evde olmak istiyordum. Erken çıkmak ve Kieth'i bana mesaj atamasın diye engellemiş olmak istiyordum. Araba yolumuza çekip annemin vardiyasının dokuzda bittiğini öğrenmek ve bana kızarmış mısırlı hamur yapmayı akıl etmiş olmasını istiyordum çünkü bok gibi hissettiğim zamanlarda en sevdiğim şey oydu. Gerçekten olabilecek en yağlı şeylerdi. Yağı duygularınızı emiyordu.

Ama yapamadım.

"Hayattasın," dedi Kieth beni otoparkta babamın her tarafı paslanmış Honda'sının kaportasına oturmuş Dickens'tan bir bölüm daha bitirmeye çalışırken bulduğunda. Bu, iyi bir poz gibi gelmişti; havalı ama mesafeli. Ama bilmiyordum tabii.

"Hayattayım." Keith'in ceketini kucagımda tekrar tekrar kathyordum. Ona geri getirmek için takvimime işaret koymuştum ve öncesinde annemden yıkamasını istemiştim. İlk kısmı gerçekleştirdim ama anneme yıkatmadım. Sanırım işe giderken bir kez daha onun kokusunu almak istemiştim.

"Ortalıktan yok oldun," dedi. "Şimdi de gün bitti."

Kieth benden büyüktü ama şu anda bir çocuk gibi görünüyordu.

"Neden beni sahneye çıkardın?" Sesimi kontrol altına aldım. "Alışılmışın dışında bir sahne korkum olduğunu biliyorsun."

İstmeden kaportadan kaydım ama Kieth beni bacağım-

dan yakalayıp orada, arabanın ucunda sanki dünyanın en kötü trapez gösterisini yapıyormuşum gibi sallanır halde tuttu.

"Ceketim," dedi sanki eski bir arkadaşını gördüğüne sevinmiş gibi. "Sana verdiğimi unutmuşum."

Her şeyi unutturdu çünkü. Onu hiç özlemeyecektim işte.

"Beni neden sahneye çıkardın?" diye sordum tekrar.

"Kapanış partisinde adını söylemediğim zaman yüzündeki ifadeyi gördüm. Kafamı karıştırdı. Ben de düşündüm ki, ne bileyim, yaptığının tatlı ya da unutulmaz bir şey olacağını sandım. Ya da cesur. Seni sahneye çıkarmak. Seni rahat bölgenin dışına itmek."

"Ayrılık gününde benimle insan içinde dans etmek istedin." Samanyolu'na baktım. Takıntılı inek dönemlerimin, evi hiç terk etmediğim zamanların birinde penceremden görebildiğim her bir büyük takımyıldızını ezberlemiştim. "Tabii ki şaşırarak kadar aptaldım. Tabii ki o kadar kusurluydum ki..."

"Matt, kendinle ilgili kötü konuşmanın beni mahvettiğini biliyorsun. O yüzden, lütfen, du..."

"Tamam, tamam anladım. Duracağım."

Ceketi ve kitabı arabamın üstüne yerleştirdim ve Kieth'e doğru döndüğümde onu kolunun altındaki karton kutuyu karıştırırken gördüm; giyinme odasındaki ıvır zıvırlarının hepsi kutunun içindeydi. Neon mavi bir kâğıdı içinden çıkarıp bana verdi.

"Bu ne?"

"Oku."

Kâğıdı çevirdim.

"En İyi Erkek Arkadaş Ödülü" diyordu, beş saat önce verdikleri o uydurma ödüllerin aynısıydı; altında Kieth'in yazısıyla "Matty Vukovich" yazıyordu. (Çocuk her şeyin üstünde imzasını çalışırdı. El yazısı muhtemelen büyükannenizinkinden güzeldir.)

"Bu ne anlama geliyor?" dedim fazla heyecanlı bir halde. Kaportanın üzerinden kaydım ve yere bastım. Çakıllardan öksürüğe benzer bir ses çıktı. Ayak bileğim sahneden atlamamdan beri hâlâ acıyordu ama sanki kanım köpürüyor gibi hissediyordum. "Bu nedir?"

"Ağıma düşürdüklerimin en iyisi olduğun anlamına geliyordu yalnızca," dedi Kieth.

Ödülü yan tarafıma indirdim. "Kulağa geçmiş zamanda kalmış gibi geliyor."

"Matt. Bugün ayrılık günü. Bu senin hassasiyetine bir övgü. Aslında gerçekten sana yaz sonu ödülleri zımbırtısında verecektim, dün akşam senin için oturdum, yaptım ama sonra korktum. O kadar insan içinde..."

"Bütün o sarılmalar falan..."

Boştaki elini sanki bana bir tabanca taşımadığını göstermek istermiş gibi kaldırdı. "Sanırım ödülün seni ağlatacağından falan korktum."

Etrafımızdan birkaç araç çakılları sektirerek ve duman çıkararak uzaklaştı. Parkın on altı yaş üstü bölümü olan Şeytan Adası'nda gümbür gümbür müzik çalıyordu. Mekânın tamamı bu akşam saat on birde kapanmış olacaktı ama herkesi dışarı çıkarmakta sıkıntı yaşıyor gibiydiler.

"Eh, teşekkürler," dedim tekrar ödüle bakarak. Belki sırf kafesin altını bu ödülle kaplayabileyim diye bir muhabbet kuşu falan alırım. "Benden ayrılıyorsan nasıl en iyi erkek arkadaşın olduğumu anlayamıyorum..."

Kieth elimi tuttu. Kısık sesle konuşuyordu ki bu bir oyuncu için pek nadir bir hareketti, onu duyabilmek için yaklaşmam gerekiyordu. "Birbirimizden ayrılıyoruz Matt. Bu konuda anlaştık. Doğru olan bu. Ben uzaklara gidiyorum ve..."

Kâğıdı suratına bastırdım. O koca (güzel, mükemmel) burnunun etrafında kırıştı. Güldü. "Sus," dedim. "Biliyorum, anlıyorum."

Beni aldatmak istemiyordu. Sebebi buydu bu arada. Konservatuarına gidecekti ve etrafı (güzel, mükemmel) tiyatrocu erkeklerle sarılacaktı ve beni aldatmak istemiyordu. O da bunu yazın başından beri biliyordu. İsim-koyamayalım yaz-aşkı'mızın başından beri.

En İyi Erkek Arkadaş Ödülü'nü penceremin ufacık aralığından içeri bıraktım, ön koltuğa devasa bir tüy gibi düştü. Ellerimi kalçalarımaya koyup Kieth'in konuşmasını bekledim. İşe yaradı.

"Yani, dinle. Senin neden en iyisi olduğuna dair sebeplerin bir listesini yapabilirim."

"Yapabilir misin?"

"Göz teması kurmaktan korkmuyorsun," dedi hemencecik. "Bu benim için bir ilkti. Diğer çıktığım çocukların hepsi göz göze gelmekten korkuyordu."

"Bu komik. Böyle bir özelliğim olduğunu bilmiyordum." Konuyu değiştirmeye niyetlendim ki bu neden en iyi her neysem o olduğuma dair var olduğunu söylediği sebeplerinin anında bitiverdiğini görmeyeyim.

Ama, dikkate değer biçimde, o bitirmemişti.

"Bir diğeri de harika bir annenin ve babanın olması. Ayrıca koca ayaklarını da seviyorum. Ve son çıktığım çocuk bana sürekli içki içmem için baskı yapardı ve senle ikimiz birlikte bir kez bile içki içmedik. Ve bunu hiç aramadım."

Biradan nefret ederdim. Biradan nefret ederdim ve Kieth'in benimle ilgili listesinin sonsuza yakın olmasını da çok sevmiştim.

"Ayrıca yaptığın işi ciddiye alıyorsun Matty ve bu gerçekten çok tahrik edici." Şimdi de onun burnu akıyordu. Hem de çok. Ama iğrenç değildi. "Devam etmemi ister misin?"

"Evet."

"Tamam." Derin bir nefes aldı. "Hayata dair gerçek sohbetlerden kaçmıyorsun, hatta bazen otuz yaşındaymışın gibi hissediyorum ve bu özelliğin beni korkutuyor. Ama

alışıyordum. Yani aslında, bu saatten sonra tanışacağım herkes için çıkayı yükselttin.”

O çok sevdiği koca ayaklarımın üzerinde kıpırdandım ama hiçbir şey söylemedim.

“Bu yüzden, bir kişinin oy birliğiyle,” dedi, “En İyi Erkek Arkadaş Ödülü’nü kazandın. Ki bu, herhangi bir yarışta En İşveli Erkek Ödülü’nü yener, istisnasız.”

Dönüp arabaya baktım çünkü yapmasam beni öpmesini sağlamaya çalışacaktım. Ve şaka olarak, sanırım havadaki ağırlığı azaltacağını düşünerek kaportadan *İki Şehrin Hikâyesi*’ni kaptım. “Benim de sana vereceğim bir şey var,” dedim oyalanarak ve belli belirsiz Kieth’ten başka yöne dönerek. Rasgele bir sayfayı gizlice yırttım ve sanki çok derin ve dokunaklı bir hediyeymiş gibi ona uzattım. “Al.”

Ama Kieth sayfayı bir hazine haritasıymışçasına inceledi ve kafasını kaldırdığında gözleri birer yağmur bulutuydu. Hava nihayet gelmişti.

“Acı ve ümitsizlik büyük bir güç barındırır içinde,” dedi.

Neden olduğunu bilmiyorum ama tekrar söyledi. Sonra tekrar, sanki bir şeyi ezberliyormuş gibi. Daima bir oyuncuydu. Sonra fark ettim ki, tabii ki, kitaptan okuyordu. Görebilmem için sayfayı kaldırdı ve o sözcükler, “Acı ve ümitsizlik büyük bir güç barındırır içinde,” açık mavi kalemle üç kez çembere alınmıştı.

“Çok güzel Matty,” dedi artık açık açık ağlayan Kieth. Benim seviyemdeki göz yaşlarından bahsediyorum. Hem etkileyici hem endişelendiriciydi. Bütün yaz boyunca kontrolünü kaybetmesini istemiştım, bir seferliğine, ve şimdi de “Bekle, benim hareketimi çalıyorsun” hissine bürünmüştüm. “Teşekkürler, cidden.”

Kutsal Buddha. Altını benim çizdiğimi düşünüyordu. Tabii o sayfayı ona vermek için seçtiğimi de, gerçek bir hediye gibi.

“Duygusal olduğun için senin üstüne çok geldim.” Say-

fayı etrafta sallıyor, kendine gülüyor, burnunu kollarına siliyordu. Kolları sıska ve uzundu, dikkat çeken tek şey benim ona makineden kazandığım turkuaz boncuklu bileklikti; gösteri sırasında onu takmaması gerekiyordu ama hiç kolundan çıkarmamıştı, asla.

Sessiz kaldım.

“Ağlamanın hiçbir zayıf yanı yok, haklısın. Bu konuda canını sıktığım için üzgünüm. Bunu yurt odama çerçevele-tip asacağım, belki.”

Haydi hızlı trenler. Haydi uzakta çığlık atan kalabalıklar. Şimdi sessizlik için iyi bir zaman değildi ama Pennsylvania’nın kötü şöhretli ağustosböcekleri bile seslerini kesmişti.

“Bugün tüm zamanların en tatlı çocuğu olmasan olmaz mı?” dedim nihayet. “Bunu hazirandan beri bekliyorum.”

Adil değildi. Onun çökmesi ve benim ağlamam, artık eşitlenmiştik. Nihayet birbirine uyumlu duygu seviyeleriyle birlikteydik. Tam veda etme zamanı geldiğinde.

Kieth’in kolunun altındaki kutu kaydı; bir ruj, gargara ve garip tek bir Adidas futbol ayakkabısı takır tukur ses çıkardı. Neredeyse tamamı elinden kurtulup devrilecekti ki uzanıp ona yardım ettim. Kutuyu yere indirdik ve o sırada geri kalanı sıkıcı olan eşyalarının arasında parıldayan sıkıştırılmış bir folyo fark ettim.

“Bunu ister misin?” diye sordu tam da tekrar âşık olmuşken.

“O ne ki?”

“Ödül partisinden kalan pizza. Artanlardan. İştahım kaçtı. Al senin olsun.”

Ah, *lanet olsun*.

Pizza folyosunu aldım ve tam, “Bende laktoz direnci var ve bunu biliyorsun! Sana bunu ilk ve ikinci buluşmalarımızda söylemiştim!” konuşmama başlayacaktım ki Kieth bana sarıldı.

“Erkek arkadaş” kavramıyla eşleştirmeye başladığım kot ceket gibi kokuyordu. Erkek arkadaşlar Tide deterjanı, Degree deodorantı, biraz ter, biraz Aveda ve birazcık da Kieth gibi kokarlardı. Ama belki de tamamen yanılıyordum. Belki de bu erkek arkadaş kokusu değildi.

“Her gün orada olduğunu bilmek bu yazki bütün performanslarımı daha da kolaylaştırdı,” dedi. Hâlâ sarılıyorduk. *Ah şu tiyatrocular.* “Sanki varımı yoğumu ortaya koymam için teşvik edici bir neden verdi. Ekipteki kimsenin böyle bir nedeni yoktu.”

Kieth geri çekildi. Cevap olarak ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Kalbim zonkluyordu. Ayak bileğim zonkluyordu. Kieth başka bir zaman dilimine geçtikten sonra bütün bunların bu kadar canımı acıtmaya devam etmeyeceğini umdum.

“Okulda iyi şanslar,” dedim.

“‘Şeytanın bacağı kır,’ demen gerekiyordu. İyi şans dilemek kötü şans getirir.” Dudağı titredi. Yüzü kırmızıydı. Gerçekten de sahip olduğu en iyi erkek arkadaş bendim. Bunu sahiplenmeye hakkım vardı.

İkimiz de diğeri için öpmek için yaklaştık, o yüzden ikimiz de öpemedik.

“Cips kola kilit,” dedim. Kendim için yaptığım bir okul şakası.

“Artık gitmem gerek.” Kieth kutuyu kaldırdı. “Erkenden uçağım var ve çoktan sinir oldum çünkü...”

“Koridorda oturuyorsun ama koltuğunun arkaya yatmayacağını düşünüyorsun çünkü acil çıkışın önünde.”

Gülümseyip başıyla onayladı. “Her şeyi hatırlıyorsun. Korkutucu.”

Sen de hiçbir şey hatırlamıyorsun, diye düşündüm, *sinir bozucu.*

Ama yalnızca, “Hadi git buradan,” dedim.

O da gitti.

Babamın Honda'sına baktı, bir anlığına durdu ve sonra iki eski model vosvosun arasında gözden kayboldu. Aklıma bir şekilde Stacy Hoffner geldi; üçüncü sınıftaki en yakın arkadaşımı ve Youngstown, Ohio'ya taşınmıştı. Sonsuza kadar en yakın arkadaşlar olacaktık ve sonra olmadık. Sürekli kalbimde bir boşluk olacaktı ve sonra olmadı. Hayatıma devam ettim; içimde Stacy'nin beni bırakıp gitmesinden ötürü bir yara izi olsa bile. Ama her yara izi içinizde bir düğüm oluştursa da sizi güçlendirmesi de mümkündür. Yeteri kadar yara izi edinirseniz fazladan bir kat derinin tamamı ücretsiz gelir.

Kieth'in arkasından el salladım, gerçi bu noktada artık olmayan şeyleri görüyor da olabilirdim.

Evet. Gitmişti.

Arabaya binmek için döndüğümde Kieth'in kot ceketinin hâlâ kaportanın üstünde, kitabımın yanında durduğunu gördüm. "Bir şey unuttun!!" diye mesaj atmak üzere telefonumu çıkardım. Tam Gönder'e basacağım sırada onun mesajı çınlayarak geldi.

"Ceket sende kalsın," diyordu, "sana daha çok yakıştıyordu zaten."

Her şeye rağmen, gülümsüyordum.

Kitabı ve pizza folyosunu ceketin içine koyup katladım ve ön koltuğa oturdum ki popom yabancı bir şeyi hışırdattı. Lanet olası En İyi Erkek Arkadaş ödülüydü. Kırışıklıklarını düzelterip yolcu koltuğuna koydum ve sonrasında burası fazlasıyla sessiz oldu. Gürültülü bir sessizlikti. O yüzden arabayı çalıştırdıktan sonra radyoda eski bir şarkı çalmaya başlayınca kapatmadım. Hatta bangır bangır çalsın diye sesini açtım, sanki babamın arabası parkın içindeki amfi tiyatroymuş gibi. Tek fark burada güvende olmamdı.

Düzgün bir şarkıydı, altmışların şarkıları düşünülünce. En azından oradan buradan çırpılmamıştı. Ve tipik bir hippie torunu olmak istemem ama akustik gitarın iyimser tınırtısı

tıpkı bir trans gibi beni uzanıp folyoyu yırtmam ve sanırım eski zamanların hatırına o yasak pizzadan kocaman, kaygısız bir ısırık almam için hipnotize etti.

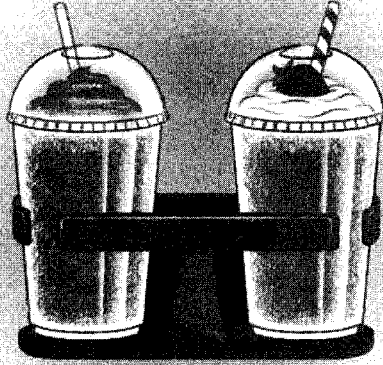
Hafızada canlandırılabilceğinden daha lezzetliydi.

Bakın, bir anı, dondurulmuş domates sosunun onu ısırdığınız zaman nasıl tekrar canlandığını hatırlayamaz. Yağlı hamurun tadının nasıl olup da pijama partileri, arkadaşlar arasındaki şakalar ve sokağa çıkma yasakları gibi olduğunu; bütün bunları peynirin nasıl bir arada tuttuğunu hatırlayamaz.

Midemi acıtacaktı ama buna değerdı. Pizza yiyordum sonuçta. Arada sırada pizza riskine girmeden hayatın ne anlamı olurdu ki?

Bir dilimi 'yiyip bitirdikten sonra farlarımı yaktım, vite-si D'ye aldım ve ikinci kez düşünmeden uzanıp koltuktaki En İyi Erkek Arkadaş ödölünü alıp arkasıyla ağzımı sildim. Sonra da eyaletin ikinci en uzun hız trenini geçip o tanıdık kasaba yoluna çıktım. İki şarkı sonra anayola usulca girdim. Genelde sapaktan yola katılma konusunda çok kötüyümdür ama bu akşam üstesinden geldim ve alt geçide doğru olan virajdan kıvrıldım; pizzadan kaynaklanan suçluluk duygusuyla sırtarak dudaklarımı yaladım ve beni her zaman eve götüren dağ geçidine girerken nefesimi tuttum.

Inertia*

Veronica Roth

“Bir yanlışlık olmuş olmalı,” dedim.

Saatim, o kırmızı kalın rakamların olduğu eski dijital saatlerdendi ve sabaha karşı 2:07’yi gösteriyordu. Dışarısı o kadar karanlıktı ki ön kaldırımı bile göremiyordum.

Dalgınca, “Ne demek istiyorsun?” dedi annem dolabımdan kıyafetleri çıkarırken. Bir kot pantolon, tişört, sweats-hirt, çoraplar, ayakkabılar. Mevsim yazdı ve ben karnımda biriken terle uyanmışım, o yüzden uzun kollu bir şeylere gerek yoktu ama ona bunu söylemedim. Akvaryumda dışarıdan içeri bakan yabancılara yavaşça göz kırpan bir balık gibi hissediyordum.

“Bir yanlışlık,” dedim yeniden daha ölçülü olarak.

* (İng.) Eylemsizlik. Bir cismin hareket durumunu koruma eğilimi, bu sabit hız ya da durma olabilir. -çn

Normalde annemin yanında iç çamaşırlarımlayken garip hissederdim ama o gecenin erken saatlerinde yaz okulu ödevimin üstünde uyuyakaldığımda onları giyiyordum ve annemin geçen yaz edindiğim göbek piercingimi görmesi dert ettiğim en son şeydi. "Matt aylardır benimle konuşmadı. Beni istemesine imkân yok. Hezeyan içinde olmalı."

Sağlık görevlisi, araba kazasının sonrasını yeleğinin içindeki kamerayla kaydetmişti. Görünen o ki kayıtlarda Matthew Hernandez, benim eski en iyi arkadaşım, benim de orada, Son Ziyaret'te olmamı istemişti; bu, hastane istatistiklerinin ameliyata rağmen bir hayatın sona ereceğini öne sürdüğü bunun gibi vakalarda genel uygulama haline gelmiş bir ritüeldi. Olasılıkları hesaplayıp hastayı olabildiğince stabilize hale getirdikten sonra son ziyaretçilerini teker teker güçbela yaşamakta olan bilince ulaşmaları için çağırırlardı.

"Bu talebi kaza esnasında yapmadı Claire, bunu biliyorsun." Annem sesinin nazik çıkmasına uğraşıyordu, anlayabiliyordum ama her şey kırpık kırpık geliyordu. Göbek deliğimdaki halkaya bir göz atıp hiçbir şey söylemeden tişörtü bana verdi. Tişörtü kafamdan geçirip pantolonu aldım. "Matt artık on sekiz yaşında."

On sekizinizde Son Ziyaret programında yer almak isteyen herkes, ki bugünlerde bu herkeste, kendi son ziyaretçilerini sıraladığı bir vasiyet yazmalıydı. Ben sonraki ilkbahara kadar yapmayacaktım. Matt sınıfımızdaki en büyüklerden biriydi.

"Bilmiyorum..." Avucumu alnıma koydum. "Ben..."

"İstersen hayır diyebilirsin." Annem elini nazikçe omzuma koydu.

"Hayır." Başımı avucumun alt kısmına yasladım. "Eğer bu son isteklerinden biriye..."

Boğazım düğümlenmeden önce konuşmayı bıraktım.

Matt'le bir bilinç paylaşmak istemiyordum. Onunla aynı odada olmayı bile istemiyordum. Bir zamanlar arkadaştık, hem de olabilecek en yakın arkadaşlardandık ama işler değişmişti. Ve şimdi bana bir seçenek bırakmamıştı. Ne yapacaktım yani, vasiyetini yerine getirmeyi mi reddedecektim?

"Doktor acele etmemiz gerektiğini söyledi. Ziyaretleri onu ameliyata hazırlarken yapıyorlar, o yüzden sana ve annesine yalnızca bir saat ayırabilecekler." Annem karşımda çömelmiş ayakkabılarımı bağlıyordu, tıpkı ben küçük bir çocukken yaptığı gibi. Üstüne çiçeklerin dikildiği ipek sabahlığını giyiyordu. Dirsekleri yıpranmış, kol ağzıları aşınmıştı. Babamın anneme ben yedi yaşımıdayken Noel'de verdiği bu sabahlığı o zamandan beri her gün görmüştüm.

"Evet." Anlıyordum. Her saniye kıymetliydi, kuraklıkta ki her bir su damlası gibi.

"Seni götürmemi istemediğine emin misin?" diye sordu. Omzunun yakınındaki pembe çiçeğe bakıyordum; bir anlığına tanıdık desende kaybolmuştum.

"Evet," dedim tekrar. "Eminim."

Kırışık kâğıdın üstüne oturdum ve daha rahat etmek için geriye kaydığında kâğıdı yırttım. Bu masa kan testleri, pelvis muayenesi ve refleks testleri için oturduğum diğer masalara benzemiyordu; daha yumuşak, daha rahattı. Yalpacağım şey için tasarlanmıştı.

Buraya gelirken cam göbeği önlüklerini giymiş not panosu taşıyan hemşirelerin yanından geçmiştim. Ellerini önlerinde sıkıca tutan, yumruklarını kapamak için üstlerine uzun kollu bluzlarını sarmış endişeli aileleri geçtim. İlk kez belirtisinde korumacı hale geliyorduk, öne doğru eğilip en savunmasız kısımlarımızı korumaya alıyorduk.

Ben onlardan değildim. Ben endişeli ya da korkmuş değildim; boştum. Buraya bir filmdeki hayalet gibi kayarak, süzülerek gelmiştim.

Dr. Linda Albertson içeriye elinde bir ateş ölçer ve tansiyon monitörüyle yaşamsal faaliyetlerimi ölçmeye geldi. Bana güven verici bir şekilde gülümsedi. Bunu bir ayna karşısında prova edip etmediğini merak ettim, en yumuşak gözleri ve en nazik gülümsemesini... ki hastasının kederini daha da kötüleştirmesin. Ne kadar da dikkatli bir işlem olmalıydı.

Tansiyonumu ölçtükten sonra, "On bir buçuğa beş," dedi. Hep böyle sayıların ne anlama geldiğini bilmen gerekiyor-muş gibi söylerlerdi. Sonra da sanki aklımı okuyormuşçasına ekledi, "Biraz düşük. Ama iyi. Bugün yemek yedin mi?"

Boştaki elimle gözlerimi ovaladım. "Bilmiyorum. Bilmi... gece yarısındayız."

"Evet." Tırnakları gök mavisine boyanmıştı. Kolalı beyaz gömleği, topuzla derli toplu hale getirilmiş saçlarıyla o kadar düzgündü ki... ama o tırnakları çözememiştim. Ellerini her oynattığında dikkatimi çekiyorlardı. "Peki, iyi olacağına eminim. Bu özellikle zor bir prosedür değildir." Ona bakmış olmalıyım çünkü, "Fiziksel olarak yani," diye ekledi.

"Peki o nerede?" dedim.

"Yan odada," dedi Dr. Albertson. "Prosedüre hazır."

Duvara sanki sırf katıksız azimle x-ray görüşü geliştirebilirmişim gibi baktım. Matt'in bacaklarını soluk yeşik bir battaniye örterken bir hastane yatağına uzanmış halde nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştım. Tanınmayacak kadar yaralanmış mıydı? Yoksa yaraları en kötü türden miydi, derinin yüzeyinin altına saklanıp boş umut verenlerden?

Beni monitörlere sanki dans edermişçesine bağladı, gök mavisini tırnakları saldırıyor, hafifçe vuruyor ve bastırıyordu. Elektrotlar sanki bir taç gibi kafama değdiler ve bir serum iğnesi kolumda kaydı. Beni bir balo için süsleyen nedimem gibiydi.

"Bu teknoloji hakkında ne kadar şey biliyorsun?" dedi Dr. Albertson. "Bazı yaşlı hastalarımız bütün oryantasyona ihtiyaç duyuyorlar ama gençler çoğunlukla ihtiyaç duymuyor."

“İkimizin paylaştığı anıları, ikimizin de gittiği yerleri tekrar ziyaret edebileceğimizi biliyorum ama başka bir yeri değil.” Ayak parmaklarım soğuk fayanslara sürttü. “Bir de bunun gerçek hayattan daha hızlı olacağını.”

“Doğru. Senin beynin imgenin yarısını oluşturacak, onunki de diğer yarısını. Boşluklar program tarafından doldurulacak, o da beynindeki elektriksel geribildirim sayesinde mekânı neyin en iyi tamamladığını belirleyecek,” dedi. “Matthew’a neler olduğunu açıklaman gerekebilir çünkü annesinden önce gireceksin ve ilk birkaç dakika kafa karıştıracı olabilir. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?”

“Evet,” dedim. “Yani, aslında gerçekten bir tercih olmayacak, değil mi?”

“Sanırım olmayacak, hayır.” Dudaklarını sıktı. “Arkana yaslan lütfen.”

Hastane önlüğümle titreyerek uzandım ve buruşuk kâğıt da benimle birlikte titredi. Gözlerimi kapattım. Yalnızca yarım saat sürecekti. Bir zamanlar en yakın arkadaşım olmuş birine vereceğim yarım saat.

“Ondan geriye say,” dedi.

Tıpkı valsteki adımları saymak gibi. Almanca saydım. Nedenini bilmiyordum.

Çöken ağır his, uyumak gibi değildi. Sanki dünya etrafımda parça parça yok oluyordu; önce görüntü sonra sesler sonra kâğıdın hissi ve konforlu hastane masası. Acı bir şeyin tadını aldım, alkol gibi, ve sonra dünya geri geldi ama doğru biçimde değil.

Sınav salonu yerine bir kalabalığın ortasında duruyordum; etrafımda canlı bedenler, alınıp verilen nefesler, sahneye yönlendirilmiş gözler ve turne ekibindekiler sahneyi grup için hazırlarken bekleyen insanlar vardı. Matt’e dönüp sırtıttım, parmak uçlarımda zıplayarak ona ne kadar heyecanlı olduğumu göstermek istedim.

Ama bu yalnızca anıydı. Neden olduğunu anlamadan yanlış olduğunu hissettim, topuklarımı yere bastım. Bunun son ziyaret, bu anıyı seçmemin sebebinin de gerçekten arkadaş olduğumuzu hissettiğim ilk an olduğunu hatırladığımda midem büzüştü. Gerçek, bugünkü Matthew *aslında* o yıpranmış ayakkabılarla orada dikiliyor, alnından bir tutam siyah saç sarkıyordu.

Gözlerimiz buluştu; onunkiler kocaman açılmış ve şaşkıındı. Etrafımızdaki kalabalık değişmemişti ve turne ekibindekiler hâlâ davulları yerlerine vidalıyor ve amfilerdeki düğmeleri döndürüyorlardı.

"Matt," dedim eski bir kapı gibi gıcırdayarak. "Orada mısın?"

"Claire," dedi.

"Matt, bu bir ziyaret," dedim. Ona "Son" kelimesini söylemeye dayanamazdım. Onu söylemeden de ne demek istediğimi anlardı. "Ortak anılarımızın içindeyiz. Bunu... anlıyor musun?"

Etrafına bakındı; solunda dudaklarından sigara sallanan kıza, sigaranın etrafındaki ruj izlerine ve önündeki çok sıkı ekoseli gömlekle ve düzensiz sakalları olan çocuğa baktı.

"Kaza," dedi, hülyalı sesi ve odaklanamayan gözleriyle. "Sağlık görevlisi bana biraz seni hatırlattı."

Öndeki çocuğun üzerinden uzanıp parmak uçlarıyla sahnenin önünü şöyle bir sıyrıp tozunu aldı. Gülümsedi. Normalde böyle düşünmezdim ama Matt o gün o kadar iyi görünüyordu ki... Güneşli geçen yaz mevsiminden teni daha da koyulmuştu ve gülümsemesi de aksine çok parlaktı.

"Sen... iyi misin?" dedim. Birazdan öleceğini öğrenmiş biri için fazlasıyla sakin görünüyordu.

"Sanırım," dedi. "Eminim bunun sebebi, bir tür 'iç huzur, kaderine teslim olma' meselesinden ziyade bana verdikleri ilaç kokteylidir."

Hakkı vardı. Dr. Albertson ölen bir insanı panikletmekten ziyade sakinleştiren, Son Ziyaretlerinin kıymetini bilecek hale getiren eşsiz madde karışımını mükemmelleştirmiş olmalıydı. Ama yine de, Matt hiçbir zaman olaylara karşı benim ondan beklediğim gibi tepkiler vermemişti o yüzden ölümle yüzleştiğinde hâlâ durgun su kadar sakin olduğunu görmek beni şaşırtmazdı.

Bana baktı. "Bu bizim ilk Chase Wolcott konserimiz. Değil mi?"

"Evet," dedim. "Biliyorum çünkü yanındaki kız bir noktada sana bir sigara yanığı verecek."

"Ah, evet, kendisi bir mücevherdi. Laciverttaş. Belki yakut."

"Taşı seçmene gerek yok."

"Hep bunu söylersin."

Gülümsemem düştü. Arkadaşlığın bazı alışkanlıkları kas hafızası gibiydi; diğer her şey değişse bile onlar ortaya çıkıyordu. Şakalarımızı, ritmimizi, arkadaşlığımızın koreografisini biliyordum. Ama bu, şu anda nerede olduğumuza değiştirmiyordu. Başka kim olsa ikinci özürlerini kekeliyor, zaman bitmeden her şeyi yoluna sokmaya çalışıyor olurdu. Başka normal biri ağlıyor da olurdu, onu ilk gördüğü andan itibaren.

Normal ol, dedim kendime gözyaşlarımın akmasını isteyerek. *Yalnızca şu anda, yalnızca onun için.*

"Ben neden buradayım Matt?" dedim.

Kuru gözlerle.

"Beni görmek istemiyor muydun?" dedi.

"Ondan değil." Yalan değildi. Onu görmeyi hem istiyordum hem istemiyordum; istiyordum çünkü bu onu görebileceğim son zamanlardan biriydi ve istemiyordum çünkü... peki, ona yaptıklarım yüzünden istemiyordum. Çünkü çok fazla canımı yakıyordu ve ben acı hissetme konusunda hiçbir zaman başarılı değildim.

“Pek emin değilim.” Başını hafifçe yana eğdi. “Sana bir hikâye anlatmak istiyorum, hepsi bu. Benimle kalacaksın çünkü bunun sahip olduğum tek zaman olduğunu biliyorsun.”

“Matt...” Ama onunla tartışmanın hiçbir anlamı yoktu. Haklıydı; bu muhtemelen sahip olacağı son zamandı.

“Hadi gel. Burası hikâyenin başladığı yer değil.” Elime uzandı ve sahne değişti.

Matt’ın arabasını kokudan tanıdım: bayat krakerler ve dikiz aynasından sallanan eskimiş “yeni araba kokusu” parfümü. Ayaklarım, ayak boşluğundaki fişleri ve dökülmüş patates cipslerini eziyordu. Elektrikle çalışan yeni arabaların aksine bu eski bir *hybrid*di o yüzden ıslıkla mırıldanma arası bir ses çıkarıyordu.

Gösterge tablosu yüzünü alttan mavi ışıkla aydınlattı ve gözlerinin beyazını parıldattı. Diğerlerini, partide olup bu civarlarda yaşayan herkesi eve bırakmıştı ve ben sona kalmıştım çünkü en yakın bendim. Onunla aslında bu gece birbirimize bir strip-poker oyununda rastlamadan önce hiç gerçekten konuşmamıştık. Ben süveterimi ve iki çorabımı çıkarmıştım. O, sokağa çıkma yasağını ihlal etmek üzere olduğunu bildirdiğinde boxerini de çıkarmak üzereydi. Nasıl da duruma uygundu.

Anının içindeyken bile, poker masasında onun çıplak tenini düşününce kızardım. Birinin tam uzama döneminde sonra edineceği, sırık gibi uzun ve biraz da kambur bir vücuda sahipti; bu kadar uzun olmaktan rahatsız gibiydi.

Ayak boşluğundaki fişlerden birini alıp dizimde düzleştirdim.

“Chase Wolcott’u tanıyor musun?” dedim. Fiş onların yeni albümüne aitti.

“Onları *tanıyor* muyum,” dedi bana bakarak. “Çıktığı gün aldım.”

"Eh, peki, ben üç ay önceden ön sipariş verdim."

"Ama CD'sini aldın mı?"

"Hayır," diye kabullendim. "Seni geçmiş-modasına-uygun seni. Tek Gerçek Hayran'ın karşısında eğilmeli miyim?"

Kahkaha attı. Güzel bir kahkahası vardı; pes konuşma sesinden yarım oktav daha yukarıdaydı. Normalde bu kadar az tanıdığım insanlarla arabada yalnız otururken genellikle rahat olmasam da onun kahkahasının beni rahatlatan yatıştırıcı bir etkisi vardı.

"Saygıları yalnızca reverans olarak kabul ediyorum," dedi.

Gösterge tablosunda birkaç düğmeye daha bastı ve albüm çalmaya başladı. İlk şarkı, "Traditional Panic", geri kalan şarkılardan daha hızlıydı ve zillerle elektro gitarın tuhaf bir karışımıydı. Vokalist kadındı; sesi arada sırada kulağa bir erkek sesi gibi gelen gerçek bir kontraltoydu. Son iki Cadılar Bayramı'nda onun gibi giyinmişim ve kostümümü doğru tahmin eden bile olmamıştı.

"Ne düşünüyorsun? Albüm hakkında yani."

"Favori albümüm değil. Diğer işlerinden çok daha hareketli, biraz... ne bileyim, fazla ana akım olmuş gibi."

"Solo gitaristleriyle ilgili bir makale okumuştum, şarkıları yazan; görünen o ki bütün hayatı boyunca depresyonla boğuşmuş ve bu albümü yazdığı sırada kötü bir dönemden çıkıyormuş. Artık sanki... karısına gerçekten çok düşkün ve bir çocuğu olacak. O yüzden artık ne zaman dinlesem tek duyabildiğim onun daha iyi hissettiği, bilirsin ya?"

"Ben mutlu şeylerle bağ kurma konusunda hep sorun yaşamışımdır." Parmaklarımı gösterge tablosunu davul gibi kullanarak tıkırdattım. Bütün yüzüklerimi takıyordum; bir tanesi paket lastiğindendi, bir tanesi eski bir ruh hali yüzüğüydü, bir tanesinin içinde korunmuş bir karınca vardı ve reçineden yapılmıştı ve bir tanesinin de üstünde

çaprazlama çiviler vardı. “Diğerleri kadar çok hissetmemi sağlamıyor.”

Kaşlarını tuhaf bir şekilde çattı. “His olarak sayılanlar yalnızca mutsuzluk ve öfke değil.”

“Böyle dememiştin,” dedim bizi anıdan çekip ziyarete geri getirirken. “Bizim evin önündeki yola gelene kadar bir süre sessizleştin, sonra da seninle bir gösteriye gitmek isteyip istemediğimi sordun.”

“O anda ne düşündüğümü bilmek isteyebilirsin diye düşündüm yalnızca.” Omuzlarını silkti, elleri hâlâ direksiyondaydı.

“O albüm hakkında hâlâ sana katılmıyorum.”

“Peki onu en son ne zaman dinledin ki?”

Başta cevap vermedim. Birkaç ay önce, beni göğsümden bir iğne gibi delmeye başladığında müzik dinlemeyi tamamen bırakmışım. Ama radyo programlarını bütün gün dinliyordum, ne söylediklerini dinlemesem bile sakinleştirici seslerin kulağıma yakınmasına izin veriyordum.

“Bir süre önce,” dedim.

“O zaman şimdi dinle.”

Pencereden mahallemize bakarken dinledim. Genel tanımlamalara uyacaksak ben mahallenin iyi tarafında yaşıyordum, o ise kötü tarafında yaşıyordu. Ama Matthew’un evi ne kadar ufak olursa olsun hep sıcaktı ve anne babasının geçmişlerinden kalma ucuz eşyalarla doluydu. Çocukluğunda çanak çömlek derslerinde yaptığı kil kapların hepsi her ne kadar çok gösterişli renklere boyanmış ve fazlaca – fazlaca– orantısız olsa da bir pencere pervazına dizilmişti. Üstlerindeki duvarda annesinin ev, nimetler ve aileyle ilgili şiirler işlediği oya işleri vardı.

Benim sağ tarafta yaklaştığımız evim gösterişliydi; beyaz dış cephesini spot ışıklar aydınlatıyordu, ön tarafta sanki biri minyatür bir Monticello* yaratmaya çalışılmış gibi sü-

* ABD’nin üçüncü başkanı Thomas Jefferson’ın malikânesi. –çn

tunlar vardı. Anının içinde bir yerlerde gömülü olan, bizim araç yolumuza girdiğimizdeki çekincemi hatırladım. İçeri girmek istememiştim. Şimdi de içeri girmek istemiyordum.

Bir süre oturup ikinci şarkıyı dinledim. "Inertia" ki bu albümdeki tek aşk şarkısıydı, eylemsizliğin gitaristi nasıl karısına taşıdığına dair bir şarkıydı. İlk duyduğumda bunun nasıl da romantik olmayan bir his olduğunu düşünmüştüm; sanki karısıyla yalnızca bir dış güç kendini ona ittiği ve o da buna karşı koyamadığı için buluşmuş ve evlenmişler gibiydi. Ama şimdi duyduğum, özel bir amaca doğru sevk edilmekti; sanki hayattaki her şey gitaristi oraya doğru yüzdürmüş gibi. Sanki hataları, karanlığı bile onu karısına götürmüştü.

Kendime rağmen gözyaşlarımı tutamadım.

"Ne yapmaya çalışıyorsun Matt?" dedim.

Tek omzunu kaldırdı. "Sadece en yakın arkadaşımla güzel zamanları tekrar yaşamak istiyorum."

"İyi," dedim. "O zaman bizi en sevdiğin âna götür."

"Önce sen."

"İyi," dedim tekrar. "Sonuçta bu senin partin."

"Ve ağlamak istersem ağlarım," diye mırıldandı, araba ve kraker kokusu yok olurken.*

Bazen bazı insanlarla konuşmamış olsanız bile aynı okula gidiyorsanız isimlerini bilirsiniz, ben de aynı şekilde onun adını biliyordum. Birlikte bir ya da iki ders almıştık ama hiç yan yana oturmamış, hiç konuşmamıştık.

Anılarımızın arasındaki alanda onu ilk gördüğüm zamanı düşündüm; okuldaki koridorda çantasını tek omzuna atmış, saçları gözünün önüne geliyordu. Siyah saçları vardı, yumuşakça inip kulaklarının hizasında kıvrılıyordu. Gözleri elaydı, kahverengi tenine tamamen zıttı –gözleri annesinden

* "It's my party and I'll cry if I want to" (İng. Benim partim ve ağlamak istersem ağlarım) Lesley Gore'un şarkısı. –çn

geliyordu, annesi Almandı, babasından değil, babası da Meksikalıydı— her bir yanağının ortasında sivilceler vardı. Şimdi sivilce izleri olmuşlardı ve yalnızca parlak ışıktta görünüyörlardı, ciltlerimizin yağlı olduğu ve bizim de on dört yaşında olduğumuz zamanlara dair küçük hatırlatıcılardı.

Şimdi, onun cisimlenişini izlerken nasıl olup da benim daha ilk andan onun içinde küçük bir mum alevi gibi yaşayan arkadaşlığı görememiş olduğumu düşündüm. Çok uzun süre benim için öylesine biri olmuştu. Sonra da *tek* insan olmuştu; beni anlayan tek insan ve sonra ileride bana katlanabilen son insan... Kimse katlanamıyordu. Ben bile katlanamıyordum.

İlk önce ayak parmaklarımla arasındaki kum taneciklerini hissettim; güneş saatler önce batmasına rağmen kumlar onun etkisiyle hâlâ sıcaktı ve kamp ateşinin yoğun dumanının kokusunu aldım, çıtırdamasını duydum. Altımda bir ağaç kabuğu vardı, yanında bir kütük ve yanımda kucağında bongo duran Matt.

Onun bongosu değildi, bildiğim kadarıyla Matt'in hiçbir tür davulu yoktu ama onları arkadaşımız Jack'ten çalmıştı ve şimdi o kadar çok tremolo yapıyordu ki birini şaka yapması için hazırlıyor gibiydi. Şimdiden üç defa ona bağırılmışlardı. Matt insanları aynı anda hem rahatsız edip hem de eğlendirme özelliğine sahipti.

Dalgalar sağ tarafımdaki kayalara vurdu, insanlar bu büyük taşlara dalga yükselmediğinde sprey boyayla aşk mesajları yazıyorlardı. Bazıları o kadar aşınmıştı ki yalnızca harflerin parçaları kalmıştı. Lisedeki ilk yılmda bu kayalarda bir sanat projesi yapmıştım, her bir taşı belgeleyip en yeni görünenden en eski görüneene doğru sıralamıştım. Aşkın zamanla nasıl solduğunu göstermiştim. Ya da öyle bir şeyler. Şimdi nasıl olduğumu, o zamanlar kendimden ne kadar etkilendiğimi düşününce bile yüzüm büzüşüyordu.

Ateşin karşısında Jack bir gitar tıngırdatıyordu ve en eski arkadaşım Lacey kelimelerin çoğunda gülerek, bir ninninin ağıt versiyonunu söylüyordu. Bense kumsalın kenarındaki çalılarda bulduğum bir çubuğu tutuyordum. Kabuğunu sıyırmış, ucuna bir *marshmallow* geçirmiştım ve şimdi *marshmallow* bir ateş topuna dönmüştü.

"Planın gayet iyi bir *marshmallow*'u mahvetmek yani," dedi Matt bana.

"Peki sen bir *marshmallow*'u çok fazla pişirdiğinde ne olduğunu biliyor musun?" dedim. "Hayır. Çünkü sen hiçbir zaman onlara karşı koyamıyorsun, o yüzden de hiç o raddeye kadar gelmedin."

"Dünyayla ilgili bazı soruların cevaplanmasına gerek yok biliyorsun ki. Ben günlerimin geri kalanında kızarmış *marshmallows* yemekten gayet memnun olurdum."

"Bu yüzden sanattan vazgeçmek zorundaydın."

"Yanmış *marshmallows* konusunda meraklı olmadığım için mi?"

"Hayır." Güldüm. "Daima huzursuz olmak yerine... gayet memnun olabildiğin için."

Kaşlarını kaldırdı. "Bana saf mı diyorsun? Golden retriever falan gibi mi?"

"Hayır!" Başımı salladım. "Bir kere eğer köpek olsan labrador olacağın bariz..."

"Labrador mu?"

"...ayrıca hepimiz aynı olsak sıkıcı bir dünya olurdu."

"Hâlâ biraz küçümsediğini düşünüyorum." Durdu ve bana gülümsedi. "Gerçi bunu geride bırakabilirim çünkü belli ki hâlâ idealist ergen sanat öğrencisi evrendesin..."

"Riya!" diye bağırdım onu işaret ederek. "'Küçümseme'nin tanımı birine bir evreden geçtiğini söylemek bile olabilir..."

Matt'in yanıtı çubuğu elimden çekip, parçalanan *marshmallow*'un üzerindeki alevleri üfleyerek söndürüp

çubuktan çekip çıkarmak ve soğuyana kadar bir elinden diğer eline atıp tutmak oldu. Sonra o yanmış ama içi hâlâ yapış yapış olan *marshmallow*'u ağzına tıktı.

"Deney bitti," dedi ağzı doluyken. "Hadi, gidelim."

"Nereye gideceğiz?"

Cevap vermedi, beni dirseğimden tutup kamp ateşinden uzaklaştırdı. Tam kayalıklardan önce yolu bulduğumuzda koşmaya başladı ve benim de onu takip etmekten başka şansım kalmadı. Onu yolun tepesine kadar takip ettim, gülüyordum ve ılık yaz havası yanaklarıma çarpıp saçlarımla arasından geçiyordu.

Sonra hatırladım.

Bizi kumul uçurumuna götürüyordu; alçak bir kum uçurumu suyun üzerine doğru çıkıntı yapıyordu. Onun üzerinden atlamak sahil kurallarına aykırıydı ama insanlar yine de atlıyordu, çoğunlukla bizim yaşımızdaki, beyninin sonuçlarla ilgili düşünen kısmını geliştirememiş insanlar. Bu bir hediye olduğu kadar bir lanetti de.

Matt'i uçurumdan koşarak atlarken izledim; suya girmeden önce havada nefessiz bir an boyunca sağa sola sallandı.

Kenardan yaklaşık bir metre geride durdum. Sonra güldüğünü duydum.

"Hadi!" diye bağırdı.

Böyle tuhaflıkları yalnızca izlerken, onları kafamda bir söylenceye, bir efsaneye çevirirken daha rahattım. Hayatı, içindeki hikâyeyi bulabilmek için izlerdim; böyle yapmak bir şeyleri anlamlandırmama yardımcı olurdu. Ama bazen kendi beynimden yorulurdum çünkü her zaman huzursuzdu.

Bu sefer öylece izlemedim. Geriye doğru birkaç adım attım, titreyen ellerimi salladım ve bir koşu tutturdum. Uçurumun kenarından dümdüz koştum, ayakkabılarımla, pantolonumla, öylece.

Kalp durduran bir andı; ağırlıksız ve özgürdüm.

Bileklerimde rüzgâr vardı, midem çöküyordu ve daha

sonra suyu bir bıçak gibi kestim. Akıntı etrafımı sardı. Su kurbağası gibi tekmeleyip kendimi yüzeye ittim.

"İşte bu," dedi Matt ben yüzeye çıkarken.

Gözlerimiz suyun üzerinde buluştuğunda gerçekte nerede olduğumu hatırladım. Bir hastane odasında yatıyordum. Gerçekten ne kadar zaman geçtiğinin farkında değildim.

"Ben de bu anıyı seviyorum," dedi bana gülümseyerek, bu sefer anının içinde değil ziyaretin içinde söylemişti. "Atladığım sırada babamın eski cüzdanının cebimde olduğunu fark ettiğim an hariç. Mahvoldu."

"Hay aksi," dedim nefes verirken. "Hiç söylemedin."

Omuz silkti. "Yalnızca bir cüzdandı."

Bu bir yalandı tabii. Matt'in babasına ait hiçbir nesne "yalnızca" bir şey değildi, çünkü artık o yoktu.

"En sevdiğin anı bu muydu yani?" dedi.

"Bu... ben..." Duraksadım, kendimi yüzeyde tutmak için suyu tekmelemeye devam ediyordum. Su serindi ama soğuk değildi. "Sen olmasan böyle bir şeyi asla yapmazdım."

"Biliyor musun," Geriye doğru yaslandı, suyun üzerinde yatıyordu. "Sen olmasan ben de bunu yapmazdım."

"Sıra sende," dedim. "En sevdiğin anı. Hadi."

"Tamam. Ama unutma, bunu sen istedin."

Her zaman Matt'in sevimli olduğunu düşünmüştüm, eğer her etrafımda olduğu an gözlerimi kapatmazsam bunu atlatmanın pek bir yolu yoktu aslında. Özellikle de o sarkık saç karmaşasını kısa kesip de güçlü bir çenesi falan olan yüzünü ortaya çıkardıktan sonra. Sol yanağında bir gamze vardı ama sağda yoktu. Gülümsemesi çarpıktı. Uzun kirpikleri vardı.

Eğer arkadaş olduğumuz sırada biriyle çıkıyor olmasaydı ondan hoşlanabilirdim. Aslına bakarsanız Matt her zaman biriyle çıkıyordu. Hatta arkadaşlığımız boyunca ona tam üç kız arkadaşı için akıl vermiştim: ilki Lauren Gallagher'dı,

onu sinirden deliye döndüren ufacık ama talepkâr bir jimnastikçiydi; ikincisi Lacey Underhill'di, birinci sınıftan arkadaşımı ve bulaşıcı bir kahkaha haricinde Matt'le ortak hiçbir noktası yoktu; üçüncüsü ise ortak tanıdığımız biri olan Tori Slaughter'dı (talihsiz bir soyadı*) ve o da beşinci randevularından kısa bir süre sonra Cadılar Bayramı partisinde sarhoş olup başka bir çocukla öpüştü; beşinci randevularından yalnızca iki saat sonra ağzında başka bir çocuğun dili vardı. En zoru da oydu çünkü sonrasında gerçekten çok üzgün görünüyordu ve ilişkilerini bitirirken bile Matt ona kızgın kalmayı becerememişti. Hiçbir zaman öfkesine uzun süre tutunmazdı, buna hakkı olduğu zamanlarda bile öfkesi avucundaki su gibi kayıp giderdi. Bana sinirlendiği zaman hariç. Bana herhangi bir kız arkadaşına sinirli olduğundan çok daha uzun zamandır sinirliydi.

Bense Paul (takma adı Matt'in sayesinde Berbat Paul'dü) ile kısa bir ara oyunu yaşadım; bir yaz sahilde birkaç öpüşme seansı içeriyordu, tabii bu arabasının torpido gözünde kurumuş sümük koleksiyonu yaptığını keşfetmemden önceydi ki zaten anında havası kaçtı. Onun dışında yalnız başıma kalmayı tercih ettim.

Onlar birlikteyken Lacey'nin bana söylediği şey, kızların Matt'in beş saniyeden uzun süre şaka yapmamasını sağlamak konusunda sorun yaşadıklarıydı ki bu da onu tanımayla çalışırken rahatsız edici olabiliyordu. Benim hiç böyle bir sorunum olmamıştı.

Yağmurun yağdığını ve bir rüzgâr çanının çingırdamasını duydum; Matt'in ön kapısının yanında asılı olan çanın. Saçlarım yüzümün etrafına yapışmıştı. Zili çalmadan önce parmaklarımı geçirerek geriye itip düğüm yaptım. O zamanlar saçım uzundu ama şu anda ağırlığı yabancı geliyordu. Çenemi gıdıklamasına alışmıştım.

* *Slaughter* İngilizcede kıyım, katletmek vb. anlamlara gelir. —çn

Kapıyı açtı, aramızda tel vardı. Tam dizinin üstünde kalan ve ön tarafında adının yazdığı spor şortunu giyiyordu, bir de yıpranmış ve çok küçük gelen bir tişört. Gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı; normalden daha koyular-
dı aslında çünkü Matt'in ifadesi her zaman biraz uykuluy-
du, sanki şekerlemeden yeni kalkmış gibi.

Omzunun üstünden salona baktı, annesi orada koltukta oturmuş televizyon izliyordu. Kapıyı arkasından kapatıp verandaya çıktı.

"Ne oldu?" dedi ve sesini duyduğum anda, kederden o kadar içi oyulmuştu ki ben de boğazımda bir düğüm hissettim. Hem anıda hem de ziyarette. Onu bu şekilde görmek hiç kolaylaşmamıştı.

"Bir saatliğine kaçabilir misin?" dedim.

"Üzgünüm Claire, ben... pek takılacak havamda değilim şu anda."

"Ah, takılmayacağız. Eğlendir beni, tamam mı?"

"İyi. Anneme söyleyeyim."

Bir dakika sonra eski parmak arası terliklerini giymiş (tabanı bantlarla yapıştırılmıştı) benimle birlikte yağmurun altında arabama yürüyordu. Çakıldan araba yolları uzundu. Yazın sıcaklığında çalılar büyüyüp yolun kenarına sarkmışlardı, o yüzden yola park etmiştim.

Matt'in evi eski, küçük ve demodeydi. Bir zamanlar, büyükannesi onların yanına taşınmak zorunda kalmadan önce onun da bir yatak odası vardı ama şimdi salondaki kanepede uyuyordu. Ailesiyle tıklım tıklık dolu olmasına rağmen evi her zaman misafirlere açıktı, orayı doldurmak isteyen herkesi ağırlamak için genişliyordu. Babası bana o kadar çok "kızım" demişti ki takip etmeyi bırakmışım.

Babası üç gün önce ölmüştü. Bir önceki gün cenaze-
si yapılmıştı. Matt tabutu taşımaya yardım etmişti; büyükbabasına ait, manşetlerini güvelerin yediği fazla bol bir takım elbise giymişti. Lacey, Jack ve diğer bütün

arkadaşlarımızla birlikte gitmiş, elbiselerden nefret ettiğim için bir elbise yerine siyah pantolon giymiştim; ordövrlerden yemiş ve ona üzgün olduğumuzu söylemiştik. Bütün bu süre boyunca terliydim çünkü pantolonum yündü ve Matt'ın evinde havalandırma yoktu ve bana sarıldığında gömleğimden bunu hissedebildiğine emindim.

Dikkati dağınık bir halde hepimize geldiğimiz için teşekkür etmişti. Annesi bütün bu süre boyunca gözleri yaşlı bir halde ortalıkta dolanmıştı; sanki nerede olduğunu ve orada ne yapması gerektiğini unutmuş gibiydi.

Matt'le ikimiz arabaya bindik ve koltukları yağmur suyuyla ıslattık. Bardaklık kısmında iki bardak vardı: Bir tanesinde vişneli *slushie* (benim), diğerinde de çilekli *milkshake* vardı (onun). Kimin olduklarından bahsetmemiştim, o da içmeye başlamadan önce sormamıştı.

Bu anıya bakarken, onunla sessizce oturup çarpan yağmur damlalarını ve sileceklerin çıkardığı sesi, nereye gittiğimizi ve ikimizin de hayatında neler olduğunu konuşmadan dinlemenin ne kadar kolay olduğunu gördüğümde çarpılmış gibi hissettim. İki kişi arasında böyle bir sessizlik, kolayca edilen bir sohbetten bile çok daha nadirdir. Ben bunu başka kimseyle yaşayamıyordum.

Yavaş yavaş ıslak yollarda sürüp bizi kumsalın yanındaki otoparka götürdüm ve park ettim. Gökyüzü kararıyordu ama günün bitmesinden değil fırtınanın kötüleşmesinden. Emniyet kemerimi çıkardım.

"Claire, ben..."

"Konuşmak zorunda değiliz," dedim sözünü keserek. "Eğer bütün istediğin burada oturup *milkshake*'ini bitirip eve dönmekse o da olur."

Kucağına baktı.

"Tamam," dedi.

O da emniyet kemerini çıkarıp *milkshake*'ini aldı. Suyu, fırtınayla beraber hiddetlenen dalgalara baktık. Şimşek

gökyüzünü aydınlattı ve gök gürültüsünü göğsümde ve titreyen koltuğumda hissettim. *Slushie*'mdeki şekerli şurubu bitirdim, ağzım vişne rengi olmuştu.

Şimşekler önümüzdeki suyun üstünde çakıyordu, buluttan ufka uzanan uzun, parlak bir çizgi gibiydi, hafifçe gülümsedim.

Matt'in eli ortadaki konsolün üstünden gelip bana uzandı, ben de elini tuttum. Teni benimkine değdiği anda bir şok hissettim ve bunu o sırada, anıda mı yoksa şu anda mı hissettiğimden emin değildim. O sırada böyle bir şey olmuş olsa fark etmez miydim?

Ağladıkça eli titredi, ben de gözlerimi kırparak gözyaşlarıma hâkim olmaya çalıştım ama elini bırakmadım. Sıkı sıkı tuttum elini, ellerimiz terlese de, *milkshake* kupağında erise de bırakmadım.

Bir süre sonra o sırada anının bittiğini fark ettim. Matt elimi bırakmıştı, ben de onu eve bırakmıştım. Ama ziyarette Matt bizi orada tutuyordu, ellerimiz birbirine yapışmış bir halde, sıcak ve güçlü. Elimi çekmedim.

Milkshake'i ayağının yanına koydu ve avucuyla yanaklarını sildi.

"En sevdiğin anı *bu* mu?" dedim sessizce.

"Tam olarak ne yapman gerektiğini biliyordun," dedi bir o kadar sessizce. "Diğer herkes benden bir şeyler bekliyordu; iyi olduğuma dair onları bir şekilde temin etmemi, iyi olmasam bile. Ya da işleri benim için kolaylaştırmak istiyorlardı, sanki babanı kaybetmek kolay olmalıymış gibi." Başını salladı. "Ama sen yalnızca orada olduğunu bilmemi istedin."

"Eh," dedim. "Ne söyleyeceğimi bilemiyordum."

Ondan fazlası vardı tabii ki. Ben mutsuz olduğumda insanların benim endişelerimi gidermeye çalışmalarından nefret ederdim, sanki benim acımı küçük bir kutuya koyup bana, *Gördün mü? O kadar da büyük bir mesele değil*, dercesine

geri veriyorlarmış gibi gelirdi. Matt'e bunu yapmak istemiştin.

"Kimse ne söyleyeceğini bilmiyor," dedi. "Ama denemek konusunda çok kararlılar değil mi? Lanet olsun."

Herkes Matt'i bir şekilde görürdü: şaka olmayan şakalara *tremolo* yapan çocuk, onu gırtlaklamak isteyen kadar alay eden, dürten ve kışkırtan çocuk. Her zaman gülümseyen. Ama ben farklı birini tanıyordum. Annesine her cumartesi kahvaltı hazırlayan, benimle sanat, müzik ve anlam üzerine tartışan birini. Ne zaman kendini beğenmiş ne zaman naif davrandığını söylemesi konusunda güvendiğim tek kişiyi. Bu yanına ulaşan tek insan olup olmadığını merak ettim. Tamamına erişen tek insan olup olmadığını.

"Şimdi dönüp bakınca bu, aynı zamanda en az sevdiğim anılardan biri." Elini çekip gözlerini kaçırdı. "Acı dolu olduğu için değil, ben acı çekerken sen nasıl yanımda olman gerektiğini bildiğin ama sen acı çekerken benim seni yüzüstü bıraktığımı hatırlattığı için."

Bu cümlelerin acımasızlığı karşısında irkildim, sanki bana yumruk atmış gibiydi.

"Sen beni.." diye başladım. "İşini kolaylaştırmadım. Onu biliyorum."

Tekrar sessizleştik. Yağmur durmak bilmeden arabamın üstüne yağmaya devam ediyordu. Sileceklerden sıçrayışını izledim; bu görüntü okyanusu soyut bir resme, bir renk bulamacına dönüştürüyordu.

"Senin için endişeleniyordum," dedi. "Sinirlenmek yerine sana bunu söylemeliydim."

Söylemek istediğim kelimeleri söylemeye çalıştım: Benim için endişelenme. Ben iyiyim. Bunları söylerken gülümsemek, koluna dokunup bir şaka yapmak istedim. Sonuçta bu onun Son Ziyaret'iydi. Bu onunla ilgiliydi, benimle değil; muhtemelen birbirimizle geçireceğimiz son dakikalardı, ölmek üzere olduğu düşünülürse.

“Senin için hâlâ endişeliyim,” dedi ben cevap vermeyince.

Onu bu anıya; o anıya getirmedim. Ziyaret teknolojisinde, ikimizin bilinci arasındaki bu tuhaf alanda niyetin bu kadar önemli olması çok garipti. İkimizi de içine çekebilmek için bir anıyı toparlamalıydım, tıpkı balık ağını çeker gibi. Aksi takdirde çok daha uzun, küçük yarı-ömürler gibi gelen anlar boyunca kendi zihnimde yalnızdım.

Matt’ın babası öldükten sonra başında bekleme ve ceneze vardı. Matt’ın kilisesinden ve annesinin iş yerinden yemek getiren insanlar vardı; Matt’i dışarı çıkarmak niyetiyle toplu girişimler yapıldı ki bu topluluk ben, Lacey, Jack ve salon penceresini hedef alan bir su tabancasından oluşuyordu. Babasının eşyalarını ayırıp tutulacaklara ve verileceklerle karar verilen uzun ve yavaş süreçte onun evindeydim ve annesi, kıyafet yığınları ve Matt arasında ağlarken bunu fark etmemiş gibi yaptım. Zamanla acı yatışmaya, annesi daha fazla gülümsemeye başladı ve Matt dünyaya geri döndü; önceki halinin aynısı olarak değildi ama her şeye rağmen gayet sağlamdı.

Sonra annem geri geldi.

İki annem vardı: Beni çocukluğumdan beri büyüten ve bir de ben beş yaşındayken babama hiçbir şey söylemeden bir çantaya eşyalarını doldurup eski Toyota’yla ortalıktan kaybolan. On dört yaşındayken geri gelmişti; babamın onu en son gördüğü halinden daha şişman ve yaşlıydı ama bunlar dışında aynıydı.

Babam onunla zaman geçirmem konusunda ısrar etmişti, o da beni çektiği fotoğrafları göstermek için yaşadığımız yerden bir saat uzaklıktaki karanlık odasına götürmüştü. Çoğunlukla ifadelerinin ortasında ya da kimsenin izlemediği anlarda yakalanan insanların fotoğraflarıydı. Bazen odaklanmamışlardı ama hep ilginçlerdi. Kırmızı ışıklı odasında

bana her birini, en çok ve en az sevdiklerini anlatırken köşelerine dokunmuştu.

O fotoğrafları sevdiğim için kendimden nefret ettim. Kendimi o karanlık odada, onunla aynı fotoğrafları severek sanatın o gizli dilinden konuşurken görmekten nefret etmiştim. Ama onu sevmeme engel olamıyordum, paylaşılan genlerin paylaşılan kalpler olması gibi buna da karşı çıkmaya çalışmanın bir anlamı yoktu.

Onu birkaç kez gördüm, sonra bir gün tekrar gitti. Yine hiçbir şey söylemeden, hiç veda etmeden, hiç adres vermeden, hiç açıklama yapmadan. Karanlık oda boşalmıştı ve ev yeni insanlara kiralanmıştı. Orada bulunduğuna dair hiçbir kanıt yoktu.

Ona hiç sahip olmamıştım, o yüzden onu kaybettiğimi düşünmem adil değildi. Ayrıca üvey annem ki önemli olan bütün konularda gerçek annemdi, hâlâ yanımdaydı, biraz ilgisizdi ama beni yine de seviyordu. Herhangi bir şey hissetmeye hakkım yok, dedim kendime. Dahası hissetmek de istemiyordum.

Ama yine de içime çekildim, tıpkı yerin altına bir çukur açıp sıcaklık için oraya kıvrılan bir hayvan gibi. Sınıfta uyuyakalmaya başladım, ödevimin üstünde uyuyakalmaya başladım. Gecenin bir yarısı beni kemiren bir mide ve bastıramadığım hıçkırıklarla uyanıyordum. Cuma akşamları dışarı çıkmayı bıraktım, sonra cumartesileri de, sonra hafta içi de. Yalnızca sanat projelerine ayırdığım masa kullanılmaz olmuştu. Annem, üvey annem, artık her neyse, beni kronik yorgunluk uzmanlarına götürmüştü, kansızlık için test ettirmişti, internette durumumu araştırmaya saatler ayırmıştı ta ki bir doktor nihayet depresyonu önerene kadar. Ofisinden her şeyi çözmesi gereken bir reçeteyle ayrılmıştım. Ama hiç gidip ilaçları almadım.

Olabilecek bütün mekânlar içinde Matt'le sonumuz okulda gelmişti. Üç ay önce. Beşinci dersten sonraki öğle yeme-

ğinde ikimizdik, nisandı, içeride havalandırma tam gaz çalıştığı için ön çimlerdeki elma ağacının altına oturmuştuk. Son birkaç haftadır öğle yemeği saatinde uyumak için ödevimi yapmam gerektiğini söyleyerek kütüphaneye gidiyordum ama bugün onunla yemem konusunda ısrar etmişti.

Benimle konuşmaya çalıştı ama ne dediğine odaklanmak konusunda sıkıntı yaşıyordum, o yüzden çoğunlukla çiğnedim. Bir noktada portakalımı düşürdüm ve benden uzağa yuvarlanıp biraz ötedeki ağacın köklerinde durdu. Uzandım ve bluzumun kolu geriye sıyrılıp iyileşmekte olan yarayı açığa çıkardı, kapanmıştı ama aşikârdı. Kendimi boşluktan başka bir şeyle dolu hissetmek için kendime bir bıçak saplamam gerekmişti; adrenalin dalgası ve acı boşluktan daha iyiydi. Öncesinde ucunu nasıl temizlemem gerektiğine, hayati bir şeyi delmemek için ne kadar derine gidebileceğime bakmam gerekmişti. Hâlâ hayatta olduğumu bilmeyi, bunu bedenimin bana söylemesini istemiştım.

Açıklamakla uğraşmadım. Matt aptal değildi. Tıraş olurken elimin kaydığına falan inanmazdı. Sanki ben kolumu tıraş edermişim gibi.

“İlaçlarını bıraktın mı?” dedi ciddiyetle.

“Nesin sen, babam mı?” Kolumu aşağı çekip portakalı kucağıma koydum. “Git başımdan Matt.”

“Bıraktın mı?”

“Hayır. Bırakmadım. Çünkü onları almaya hiç başlamadım.”

“Ne?” Bana kaşlarını çatı. “Sana bir sorunun olduğunu söyleyen bir doktor var ve sen çözümü denemiyorsun bile?”

“Doktor benim herkes gibi olmamı istiyor. Ben bir sorun değilim.”

“Hayır, sen vitaminlerini almayı reddeden bir çocuksun,” dedi inanmadığını belirten bir biçimde.

“Sırf diğer insanların istediği gibi davranmadığım için ilaç almama gerek yok.”

"Benim gibi insanların mı?"

Omuz silktim.

"Ah, yani sürekli bok gibi hissetmenin bir *tercih* olduğunu söylüyorsun." Yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Affedersin, fark etmemişim."

"Sürekli aynı şekilde hissetmek için vücudumu kimyasallarla doldurmak istediğimi mi düşünüyorsun?" diyerek kızdım. "Bir şey beynimin kimyasını değiştirirken nasıl kendim olabilirim? Neredeyse beynimin bir kısmı çıkarılırken nasıl yararlı herhangi bir şey yaratabilir, söyleyebilir, yapabilirim?"

"Bu..."

"Benimle bu konuda bir şey biliyormuşsun gibi tartışmayı bırak. Sırf arka cebinde duygusal bir koz kartının olması sana herkesin zihinsel durumu hakkında karar verme yetkisi vermiyor."

"Duygusal *koz kartı* mı?" diye tekrarladı kaşlarını kaldırıp.

"Evet!" diye haykırdım. "Benim, Matt 'babam öldü' Hernandez'le konuşurken nasıl meşru bir sorunum olabilir ki?"

Ağzımdan... öylece çıkmıştı. Bununla ilgili düşünmemiştim.

Matt'ın babasının ölümünün diğer insanları kontrol etmek için kullandığı bir araç olmadığını biliyordum. Sadece onun canını acıtmak istemiştim. Bir yıl olmuştu ama hâlâ acısı tazeydi, tam yüzeyin altındaydı ve bundan utanıyordu. Ben de bunu biliyordum. Aramızda elimi sıkıca tutarken arabada ağladığı anımız vardı.

Mesajlarını görmezden geldiğim ve neden takılmaya gelmediğim konusunda yalan söyleyip en ufak şeylere kızdığım haftalardan sonra sanırım babasının ölümünü ona karşı kullanmam bardağı taşırmıştı. O zaman bile onu suçlamamıştım. Kendimi suçlamak neredeyse bir refleks haline gelmişti zaten.

“Matt,” diye konuşmaya başladım.

“Bak ne diyeceğim,” dedi ayağa kalkarken. “Ne halin varsa gör. Burada işim bitti.”

“Bir hata yaptım,” dedi Matt ve ağzı yeni anıda cisimlenen ilk şeydi; altdudağı üstdudağından daha büyüktü, konuşması bile bir orantısızdı, gamzeli tarafa doğru eğikti. “Hikâyeyi burada başlatmalıydım.”

Sanat odasındaaydık. Oda parlak beyazdı, hep boya ve pastel boya kalemleri gibi kokardı. Arkadaki duvar boyunca insanların her dönem sonunda projelerini kurumaya bıraktıkları raflar vardı. İki projemi teslim etmediğim için sanat dersinden kalacağımı fark etmeden önce okul sonralarında çalışmak için gün aşırı buraya gelirdim. Işıkların vızıltısını ve mekânın huzurunu seviyordum. Huzur kolay bulabildiğim bir şey değildi.

Sınıf arkadaşlarım önümde yarım çember oluşturmuş oturuyorlardı. Ben bir sandalyede oturuyordum, sağ tarafımda bir masa ve üstünde kafamdaki elektrotlardan çıkıp yanımdaki makineye uzanan kablolar vardı. Ekran sınıf arkadaşlarıma dönüktü. Elektrotlar olmadan dahi ojelerimin renginden kaç yaşında olduğumu anlamıştım; lisenin ilk yılıydı ve tırnaklarımı giderek daha cıvılcı ve çirkin renklere boyamaya kafayı takmıştım, misket limonu yeşiliyle simli mor, fosforlu mavi ve yanık turuncu. Güzel olması gereken bir şeyi alıp çirkinleştirmeyi seviyordum. Ya da ilginçleştirmeyi. Bazen ikisinin arasındaki farkı ayırt edemiyordum.

Bu, aşk kayalarının fotoğraflarından sonra ilk yılımdaki ikinci büyük sanat projemdi. Beynin içine kendimi kapıtmıştım, sanki bana olmuş ve içimde olan her şeye dair açıklama verebilecekmiş gibi. Tuhaf bir ilham geldi ve sinirbilimindeki tıbbi ilerlemenin ön sıralarındaki bu taşınabilir ekipmanı alabilmek için genç sanatçılar hibesine başvurdum. Bir gün okuldan sonra bir doktor benimle saatlerini

harçayarak bana nasıl kullanacağımı öğretti ve ben de hemen sonrasında onu ittirerek sanat dersine götürdüm.

Açıklamak için hiçbir şey söylemedim, sadece kendimi makineye bağladım ve sınıfa kendi beyin dalgalarımı ve onları nasıl değiştirebildiğimi gösterdim. Başta rahatlatıcı bir egzersiz yaptım, beynimi meditasyon yaparken gösterdim; sonra matematik problemleri çözdüm. En sevdiğim komedyenlerden birini dinledim. En utanç verici anımı anlattım: Altıncı sınıfta bir okul sunumu esnasında hapsirip bütün yüzüme sümük bulaşmasını. Beyin dalgalarım ne yaptığıma bağlı olarak kaydı ve değişti.

Beyin dalgalarıma duygusal karmaşamı bulaştırmadım: Annemin ben beş yaşındayken bir sabah kahvaltıya inmeyişi ve araba yolunda arabasının durması gereken yerdeki boşluğun benimle alay edişini... Kalbimin ve içimin kaosunu gizledim. Yalnızca beynimin mekaniğini göstermekle ilgileniyordum, tıpkı bir saatteki dişliler gibi.

Bitirdiğim zaman sınıf beni dağınık alkışlarla karşıladı. Hayran kalmamışlardı ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Benim yaptığım herhangi bir şeyi hiçbir zaman sevmemişlerdi. Kızlardan bir tanesi elini kaldırıp öğretmenimize, "Mm... Bay Gregory? Bu sanattan sayılır mı? Yani, bize sadece beynini gösterdi," diye sordu.

"Bir performans sanatı olarak sayılır Jessa," dedi Bay Gregory gözlüklerinin üstünden konuşarak. "Az önce ne dediğini düşün; *bize beynini gösterdi*. Bir savunmasızlık eylemi. Bu olağanüstü derecede nadirdir, hem yaşamda hem sanatta. Sanat, her şeyden önce hem savunmasız hem cesurdur."

Bana göz kırptı. Bay Gregory bu odadaki huzurun bir parçasıydı. Ben tam amacıma ulaşamam bile o her zaman neyi amaçladığımı anlıyormuş gibiydi.

"Neden buradayız?" dedim kaşlarımı çatarak Ziyaret Matthew'una. "Henüz birbirimizi *tanımlıyoruz* bile."

Matt sınıfın arkasında, kenarda oturuyordu; başını def-

terin üstüne eğmişti. Ziyarete bana gülümsedi. Gamzeli yanakları, kırışan gözleri, parıldayan beyaz dişleriyle.

"Hikâyemizin başladığı yer burası," dedi. "Sen o kadar... Demek istediğim, diğerlerinin fikirleri senin için tamamen önemsizdi. Sanki diğer herkes bir şarkıyı dinlerken sen başka bir şarkı dinliyor gibiydin ve Tanrım, bunu sevmiştim. Kendim için istemişim."

Kendimi tuhaf hissetmeme neden olmuştu, yer yer ağır-
lıksız hissetmişim, sanki pelür kâğıdına ya da kelebek ka-
nadına dönüşüyormuşum gibi.

"Benim hakkımda ne düşündüklerini umursamadığımı mı sanıyorsun?" Başımı salladım. Benimle ilgili bir yalana inanmasına izin veremezdim, şu an değil. "Tabii ki umur-
suyordum. Hâlâ bile kızarmadan o ânı düşünemiyorum."

"Haklısın," dedi. "Ama ikinci yılımızda o partiye gittim çünkü senin de gideceğini öğrenmiştim ve... seni tanımak is-
tiyordum. Bu projeyi çok sevmiştim. Sanat dersinde yaptığın her şeyi çok sevmiştim. Sen bana kendini göstermişsin gibi hissediyordum ve bunun karşılığını vermek istemişim."

Yanaklarım ısınmıştı. "Bunu daha önce hiç söylemedin."

"Eh, önceden eski projelerle ilgili konuşmanın seni utan-
dırdığını söylemiştin," dedi omuzlarını silkerek. "O yüzden bu konuyu tekrar açmak istemedim."

"Asıl endişelendiğim *buydu*, biliyor musun," dedim tatlılıkla. "İlaçlarla ilgili. Onları almam artık bunu, sanatı, yapamamam anlamına gelecek gibiydi. Yani, bir şeyler his-
setmek, bazen yoğun şeyler hissetmek, beni bir şeyler yarat-
maya iten güdünün bir kısmı."

"Aynı anda hem iyi hissedip hem de harika işler çıkara-
mayacağını mı düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum." Dudağımı ısırdım. "Bu halde olmaya alış-
kırım. Değişkenliğe. Tıpkı yürüyen bir sinir topu gibi. Zirve-
leri yok edersem, hatta çukurları da, özellikle çukurları, artık
benimle ilgili ilginç bir şey kalmayacağından korktum."

"Claire." Ayağa kalktı, sandalyelerin arasından geçerek ilerledi ve önümde çömelip ellerini dizlerime koydu. "O sinir topu sen değilsin. O yalnızca kafanın içinde yaşayıp sana yalanlar söyleyen bir şey. Eğer ondan kurtulursan... neler yapabileceğini bir düşün. Neler olabileceğini düşün."

"Ama ya... ya ilaçları almaya başlarsam ve beni dümdüz, sıkıcı bir insana çevirirse?" dedim boğazım düğümlenerek.

"İlaçların onu yapmaması gerekiyor. Ama yaparsa başka bir şey denersin." Elleri dizlerimi hafifçe sıktı. "Hem 'dümdüz' hissetmenin şu anda hissettiğinden gerçekten çok farklı olduğunu söyleyebilir misin?"

Hiçbir şey demedim. İçimdeki en karanlık, en boş yere düşmeye o kadar yaklaşmışım ki çoğu zaman hiçbir şey hissetmemeye çalışıyordum. O yüzden şu anki halimle düz hisseden, ilaç almış halim arasındaki tek fark eğer ihtiyacım olursa oraya hâlâ *gidebileceğimi* bilmem olacaktı, gitmesem bile. Ve kendime o yerin gerçek benliğimin bulunduğu yer olduğunu söylüyordum. Sanatın da bulunduğu yerd.

Ama belki, belki de bulunduğu yer orası *değişti*. Beynimi değiştirmenin sanatımı alıp götürüleceğine çok ikna olmuştum ama belki de bana yeni bir sanat verecekti. Belki de aklımdaki canavar olmadan gerçekten daha fazlasını yapabilecektim, daha azını değil. Muhtemelen eşit olasılıktaydı. Ama ben olası kıyametime, olası iyileşmemden daha çok inanıyordum.

"Daha iyi hissetmeyi istemekte bir sorun yok." Elime dokundu.

Neden olduğunu bilmiyordum, söyledikleri öylesine basit kelimelerdi ama bu günlerde müziğin yaptığı gibi beni delip geçtiler. Göğüs kafesime batan bir iğne gibi, kalbime saplandılar. Gözyaşlarıma hâkim olmaya çalışmadım bile. Kendimi onlardan çekmek yerine, büsbütün hislerden çekmek yerine, hislerin içine attım. Kendimi acıya açtım.

"Ama artık nasıl iyi hissedebilirim?" Gözlerimi kapadım. "Eğer sen.. sen ölürsen kendimi nasıl daha iyi hissedebilirim?"

Hâlâ bacaklarımda duran ellerine tutunarak arabada benimleyken onun ağladığı gibi ağlıyordum. Parmaklarını benimkilerin arasından geçirip hafifçe sıktı.

"Çünkü," dedi. "Yapmak zorundasın."

"Kim demiş?" diye ısrar ettim ona kaşlarımı çatarak. "Bir şey hissetmem gerektiğini kim demiş?"

"Ben diyorum. Seni Son Ziyaretçilerimden biri olarak seçtim çünkü... acından çok daha kıymetli olduğunu söylemek için son bir fırsatım olsun istedim." Parmaklarını kıvırdığım parmaklarımın üstünde gezdirdi. "Bütün bu anıları taşıyabilirsin. Kederinden daha uzun süre dayanacaklar, söz veriyorum ve bir gün onları hatırlayıp yeniden senin yanındaymışım gibi hissedebileceksin."

"Benim keder kapasitemi doğru hesaplamıyor olabilirsin," dedim hıçkırığa hıçkırığa ağlamamın ortasında gülerek. "Profesyonel seviyede bir üzgün var burada."

"Bazı insanlar seni terk edebilir," dedi bir kez olsun gerçek bir şey uğruna bir şakayı görmezden gelerek. "Ama bu terk etmeye layık olduğun anlamına gelmez. Asla o anlama gelmez."

Ona tam olarak inanmadım. Ama neredeyse inanacaktım.

"Gitme," diye fısıldadım.

Ondan sonra onu okyanusa, ay ışığını yansıtan dalgalara, uçurumdan atlayıp suyu ayaklarımın altında çiğnediğim yere geri taşıdım. Su ayakkabılarımı doldurmuştu, şu anda ayağымda ağırlık yapıp yüzeyde kalmamı zorlaştırıyorlardı.

"Makyajın aktı," dedi biraz gülerek. "İki gözüne birden yumruk yemiş gibi görünüyorsun."

"Eh, madem öyle, senin de o gömlektен meme uçların görünüyor."

“Claire Lowell, sen benim meme uçlarıma mı bakıyorsun?”

“Her zaman.”

Birlikte güldük, kahkahalarımız suyun üzerinde yankılanıyordu. Sonra üzerine atıldım; onu batırmak için değil –gerçi onu bekliyormuş gibi irkilmmişti– kollarımı boynuna dolamak için. Beni yakalayıp tuttu, kolları sırtıma dolanmıştı, parmakları belimin kıvrımlarından sıkıca tutuyordu.

“Seni özleyeceğim,” dedim ona bakarak. Ona bu şekilde yapışık dururken tekrar kâğıt gibi olmuştum, yumurta kabuğu, şekerden cam ve sonbahar yaprağı gibi... İlk seferde bu duyguyu nasıl fark etmemiştim?

Günlerdir, haftalardır, aylardır hissettiğim en güçlü şeydi.

“Güzel bir hikâyeye, değil mi?” dedi. “Bizim hikâyemizden bahsediyorum.”

“En iyisi.”

Çeneme bir öpücük kondurdu, yanağı yanağıma değerken, “Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?” diye fısıldadı.

Sonra suyun yüzeyinde kalmak için çabalamayı bırakıp ikimizi de dalgaların içine çekti.

Hastane odasında uyandığımda yabancı bir hemşire kolumdan serum iğnesini çıkarıp dirseğimin iç kıvrımına bir pamuk parçasını bastırarak bantladı. Dr. Albertson zihinsel fakültelerim hasar görmeden prosedürden çıktığımdan emin olmak için gelip kontrol etti. Bir o bir ben konuşurken dengemi bulabilmek için istemsiz olarak mavi tırnaklarına baktım.

Gidebileceğimi söylediği anda işe yaramaz uzun kollu kazağımı orada, Sindrella’nın cam ayakkabısını bıraktığı gibi bırakıp gittim. Ve belki de prensin onu bulması için bırakmamıştır o ayakkabıyı, diye düşündüm... Orada bırakmıştır çünkü istediğini asla elde edemeyeceğinin verdiği acıdan kaçmak için o kadar acele etmiştir ki o süreçte neyi kaybettiğini umursamamıştır.

Hastaneden kaçtığımda neredeyse sabah olmuştu, Matt'in ailesinden birine rastlamayayım diye yan çıkışlardan birinden çıkmıştım. Eve gitme fikrine katlanamıyordum, o yüzden sahile gidip bir zamanlar fırtınayı görmesi için Matt'i götürdüğüm otoparka park ettim. Ama bu sefer yalnızdım ve göğsümde sanki birazdan bayılacakmışım gibi hissettiren o tuhaf, nefessiz bırakan his vardı.

Zihnim böylesi anlar için bir frene sahipti. *Bir şey hissetme, dedi. Bir şey hissetme, öyle daha kolay olur.*

Daha derine kaz, dedi, ve kendini toprakla ört. Sıcak kalabilmek için kendi içine kıvrıl, dedi, ve dünyanın geri kalanı da kıpırdamıyormuş gibi yap. Yer altında, insanların sana ulaşamayacağı bir yerde yalnızmışsın gibi yap.

Karanlığa bakıp görmeyen gözler. Yavaşlayan kalp atışı. Yaşayan bir ceset, ölen bir kalpten iyidir.

Bu frenlemeyle ilgili sorun şuydu: Bir kez çukur kazıktan sonra uyuşukluğuma erişip hisleri geri kazandıran jilet ucu haricinde bir çıkış yolu bulamıyordum.

Ama dalgaları dinlerken Matt için bir şey hissetmemek istemediğimi fark etmem beni çarptı. Bunu kısa bir süreliğine bile istemiyordum. Benim üzüntümü hak etmişti, en azından ona verebileceğim bir tek bu kalmıştı.

Titreyen elimle arabamın ses düğmelerine uzanıp hoparlörlerden müzik akana kadar artı işareti bastım. Doğru albüm tabii ki ayarlanmıştı, ziller ve elektro gitar okyanusun yumuşak kükremelerine kıyasla sarsıcıydı.

Başımı direksiyona yaslayıp güneş doğarken "Traditional Panic" dinledim.

Uykumdan cep telefonumun çalmasıyla sıçrayarak uyanırdım. Arabamda oturup başımı direksiyona yaslamış halde uyuyakalmıştım. Güneş yükselmişti ve ben de giderek artan günün ısıyla ter içinde kalmıştım. Telefonu açarken

dikiz aynasından yansımana baktım, direksiyondaki dikişler alnıma işlenmişti. İzlerden kurtulmak için alnımı ovaladım.

"Ne oldu anne?" dedim.

"Hâlâ hastanede misin?"

"Hayır, sahil kenarındaki otoparkta uyuyakaldım."

"Dalga mı geçiyorsun? Telefonda anlayamıyorum."

"Hayır, ciddiym. Ne oluyor?"

"Ameliyatın bittiğini söylemek için aradım," dedi. "Matt üstesinden geldi. Hâlâ uyanıp uyanmayacağından emin değiller ama ilk adım olarak iyi."

"Ne... ne yaptın?" dedim okyanustan yansıyan parlak güneş ışıklarına karşı gözümü kısarak. "Ama istatistikler..."

"İstatistik her şey demek değil tatlım. 'Onda bir' ihtimalde her zaman 'bir' vardır, ve bu sefer onu tutturduk."

Yüzünüzü acıtacak kadar gülümsemek ve aynı anda hiç kırıarak ağlamak tuhaf bir şey.

"İyi misin?" dedi annem. "Sessizleştin."

"Hayır," dedim. "Pek değil."

Kimse bana antidepresanların ne kadar küçük olduğunu söylememişti, o yüzden ilk defa bir tanesini avucuma koyduğumda biraz şoke oldum. Nasıl bu kadar küçük, bu kadar güzel, soluk yeşil renkli bir şeyden korkmuştum? Nasıl o küçük haptan, duşta beni dizlerimin üstüne çökerten ağlama krizinden daha çok korkmuştum?

Ama kendi yöntemiyle benden denememi istemişti. *Dene yalnızca.*

Ve beni seviyordu. Belki bir arkadaş olarak ya da bir kardeş olarak ya da başka bir şey olarak sevmekten bahsediyordu. Bunu bilmemin bir yolu yoktu. Bildiğim şey, aşkın uzaktaki bir ateşböceği olduğu ve tam ihtiyacım olduğu sırada yanıp söndüğüydü. Zorla uyutulduğu, vücudu kaza

sırasında bozulup art arda ameliyatlarla tamir edildiği sırada bile benimle konuşmuştu.

Dene yalnızca.

Ben de, hepimiz uyanıp uyanmayacağını görmeyi beklerken denedim. Kimyasalları ağzıma sokmaya yetecek kadar denedim. Kendimi her hafta doktora götürecek kadar, nasıl hissettiğimi sorduğunda kendimi yalan söylememeye zorlayacak kadar denedim. Öğünlerde yemek yiyecek ve yaz okuluna katlanacak kadar. Bütün yaz boyunca uykunun beni yutmasına izin vermektense sekiz saatin sonunda uyanıp kalkacak kadar.

Doktorla Son Ziyaret hakkında konuştuğumda tek bahsedebildiğim pişmanlıktı. Ziyaret bana, her ne kadar geriye dönüp bakınca çok bariz görünseler de daha önce hiç fark etmediğim şeyleri göstermişti. Uyanmama ihtimaline karşın ona söylemiş olmam gereken şeyler vardı. Şu anda tek yapabildiğim onları çoktan biliyor olduğunu ummaktı.

Ama Matt uyandı.

Yazın son haftasında, kuru kalabilmek için günde iki kez üstümü değiştireceğim kadar nemli olan zamanlarda uyandı. Güneş bana çilli bir burun ve sürekli kısmak zorunda kaldığım gözler vermişti. Lisenin son yılı gelecek hafta başlayacaktı ama benim için Matt olmadan hiçbir şey ifade etmiyordu.

Matt'ın annesi ziyaret etmemde bir sorun olmadığını söylediğinde sanat kutumu arabama koyup hastaneye gittim. Sonradan hatırlayabilmek için her zaman yaptığım gibi S harfine park ettim. S, en sevdiğim küfürdü.

Kutuyu binaya taşıyıp yapmam gerektiği gibi resepsiyona kayıt yaptırdım. Oradaki bezgin kadın başını kaldırıp bakmaksızın benim için bir kimlik çıkartması bastırdı. Yer yer kırmızımsı bir turuncuya dönmesi için üstüne çamaşır suyu dökerek yaptığım gömleğime yapıştırdım. Gömlekte

ikinci denememdi. İlkinde yanlışlıkla tam göğüslerime denk gelen kısmı açmıştım ki o da iyi bir görüntü vermiyordu.

Yavaşça Matt'in odasına yürürken derin nefes alarak sakinleşmeye çalıştım. Annesi bana numarayı en az dört kez vermişti ve yanında da bir arada bir şey ifade etmeyen iki ayrı yol tarifi vermişti. Hemşire istasyonuna sordum ve oradaki hemşire bana sol taraftaki son odayı gösterdi.

Dr. Albertson diğer odalardan birinin dışında durmuş bir gözlem kâğıdına bakıyordu. Bana beni tanımadan baktı. Muhtemelen Son Ziyaretler esnasında o kadar çok insanla tanışıyordu ki zihninde hepsi birbirine karışıyordu. Arkasına döndüğünde tırnaklarını görme fırsatı yakaladım, artık gök mavisi değil çelik mavisi parıltılı zehir yeşili rengindeydiler. Neredeyse başparmağımdan soyulan ojeyle aynı renktelerdi.

Matt'in odasına girdim. Orada, yatakta gözleri kapalı bir halde sırtüstü yatıyordu. Ama bana söylenene göre yalnızca uyuyordu, komada değildi. Geçen hafta uyanmıştı, ilk başta kafası hâlâ hayati fonksiyonlarını yerine getirip getiremediğini görebilmelerine engel olacak kadar karışıkmiş. Ama sonra yavaşça kendine gelmiş.

Öyle diyorlar. Ben yalnızca gördüğümde inanırım, hatta belki o zaman bile değil.

Kutuyu yere bırakıp kapağını açtım. Bu proje çok parçalıydı. Yemek tepsisini koydukları masayı aldım ve yanına parçaları sırayla yerleştirdim. İnternette aldığım hoparlörler ve eski CD çalar için birer priz buldum. CD çalar parlak mor renkliydi ve çıkartmalarla kaplıydı.

Bütün bunların ortalarında bir yerde Matt'in gözleri açılıp benimkilere kaydı. Başını daha yavaş döndürdü çünkü omurgası kazadan sonra hâlâ iyileşme aşamasındaydı ama onu da becerdi. Parmakları seğirdi. Yüzümdeki nötr ifadeyi koruyabilmek için bir gülümsemeyi ve bir hıçkırığı yuttum.

"Claire," dedi ve vücudum adımla duyduğumda ürperdi.

Beni tanımişti. "Sanırım seninle ilgili bir rüya gördüm. Ya da belki de bir dizi rüyaydı, bendeniz tarafından seçilip çok kesin bir sıraya dizilmişlerdi..."

"Şş-ş-t. Burada sanat yapıyorum."

"Ah," dedi. "Beni bağışla. Ben de ölümden dönmüş iyileşiyorum."

"Daha çok taze," diye cevapladım.

"Affedersin. Savunma mekanizması."

Yanına oturup gömleğimin düğmelerini açmaya başladım.

Kaşları kalktı. "Ne yapıyorsun?"

"Çoklu görev. Bu elektrotları göğsüme yapıştırmam gerek. Hatırladın mı onları?" Kabloların bağlı olduğu elektrotları yukarı kaldırdım. Beyin dalgalarımı göstermek için sanat dersinde kullandığım elektrotlardı. "Ayrıca başarı ihtimalimi de yükseltmek istiyorum."

"Başarı ihtimali... Bana tekrar ilaç mı verildi?"

"Hayır. Gerçi eğer ilaç verilmiş olsaydı benim üstsüz olduğum halüsinasyonlar mı görürdün?" Sırtıp bir elektrodu göğsümün yan tarafına diğerini de hemen altına koydum. İkiisi birlikte kalp atışlarımı okuyacaklardı.

"Yorum yok," dedi. "O giydiğin şaşırtıcı derecede kız sutyeni gibi."

Sutyen lacivertti, beyaz ve pembe çiçekli deseni vardı. Onu bütün hafta bugün giyebilmek için ayırmıştım, en sevdiğim sutyenim olmasına ve her zaman çamaşır gününden sonra hemen giymeme rağmen.

"Elbiseleri sevmiyor olmam çiçeklerden nefret ettiğim anlamına gelmez," diye yanıtladım. "Tamam, sessiz ol."

Göğsümdeki elektrotlara doğrudan bağlı olan hoparlörleri açtım. Kalp ritmim duyuluyordu, nabzım eşit ve sabitti. Derin nefes aldım, burnumdan alıp ağzımdan verdim. Sonra CD çaları çalıştırıp ikinci şarkıyı ayarladım: Chase Wolcott'tan "Inertia"ydı.

*Eylemsizlik,
Düz bir çizgide doğrudan sana taşınyorum
Direnemeyeceğim, direnmek istemediğim bir güç
Doğrudan sana taşınyorum*

Davullar sabit bir ritim çalıyordu, gitarlar itici ve döngüsel bir melodiyle titreşiyordu. Kalbim uygun şekilde cevap verip ben dinledikçe ritmi yakaladı.

"Kalbin..." dedi. "Artık şarkıyı seviyor musun?"

"Sana ilaçların zihnimi karıştıracağını söylemiştim," dedim yavaşça. "Ama daha yeni alışıyorum, o yüzden çok heyecanlanma. Bir gün albümden tekrar nefret edebilirim."

"İlaçları," diye tekrarladı. "Almaya başladın mı?"

"Hâlâ dozunu ayarlıyoruz ama evet, almaya başladım, kısmen tanıdığım bir çocuğun cesaret vermesi sayesinde," dedim. "Şimdiye kadar yan etkiler baş ağrısı, mide bulantısı ve hayatın belki de yoluna girebileceği hissini içeriyor. Sonuncusu en sinir bozucu olan."

Yanağında gamzesi göründü.

"Eğer kalp ritmindeki bu değişikliğin havalı olduğunu düşünüyorsan sana daha da etkileyici bir şey göstereceğim." Müziği kapadım.

"Tamam," derken gözlerini kıstı.

Ayağa kalkıp elimi yatağın omzunun yanında kalan kısmına koydum. Kalp ritmim hoparlörden daha hızlı duyulmaya başladı. İyice eğilip dudaklarımı hafifçe onunkilere bastırdım.

Dudakları dudaklarıma doğru hareket etti, nihayet karşılık veriyordu. Elini yanağıma doğru kaldırdı, saçlarını yüzümden geriye doğru itti. Boynumun kıvrımında durdu.

Kalbim hızlı bir tren gibiydi. İçimdeki o şey –o atan ve hayatta olduğumu, iyi olduğumu, kendi hayatımı daha iyi şekillendirdiğimi belirten organ– ilk öpüşmemizin şarkısıydı ve herhangi bir müzikten çok daha iyiydi, grup ne kadar iyi olursa olsun.

"Sanat," dedim ayrılırken, "hem savunmasız hem de cesurdur."

Yatağın kenarına, tam kalçasının yanına dikkatlice oturdum. Ela gözleri her hareketimi takip ediyordu. Yüzünde, çizgili alnında gülümsemeye dair hiçbir iz yoktu.

"Son Ziyaret, birini kaybetmeden önce söylemen gereken her şeyi söyleme fırsatını vermeli," dedim. "Ama ben buradan uzaklaşır ve beni sonsuza kadar terk etmek üzere olduğunu düşünürken hâlâ söylemediğim bir şey olduğunu fark ettim."

Battaniyesini başparmağı ve işaretparmağımın arasında büzüştürdüm, birden tekrar utangaç oluvermiştim.

Kalbim tekrar hızlandı, giderek daha hızlı atmaya başladı.

"Öyleyse," dedi sessizce. "Söyle."

"Tamam." Boğazımı temizledim. "Tamam, söyleyeceğim. Söyleyeceğim."

Gülümsedi, gülümsemesi genişledi, çarpıldı. "Claire... beni seviyor musun?"

"Evet," dedim. "Seni seviyorum."

Gözlerini bir an için kapadı, dudaklarında yumuşak bir gülümseme belirdi.

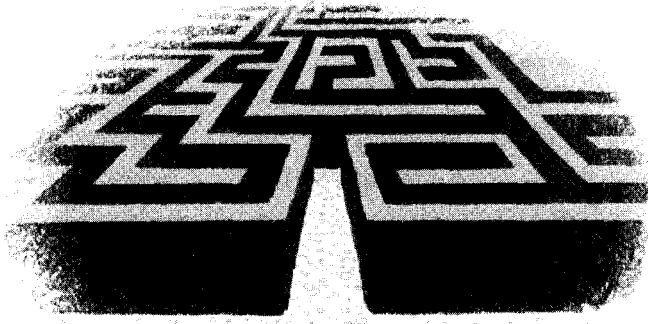
"Sutyen iyi bir dokunuştı," dedi, "ama başarılı olma ihtimalini artırmak için uğraşmana gerek yoktu." Gülümse-di, eğer bu mümkünse daha da geniş bir biçimde. "Her şey beni zaten dosdoğru sana taşıyordu."

Güldüm. Bir elimle uzanıp CD çaların oynat tuşuna bastım. Hastane yatağında onu incitmemeye dikkat ederek yanna uzandım.

Parmaklarını saçlarımda gezdirip dudaklarımı tekrar kendi dudaklarına çekti.

Sessizce, kelimelere ihtiyaç duymadan tekrar modunda "Inertia"yı dinledik.

YAZ AŞKLARINDAN *Kaçış Yok*

JON SKOVRON

Sevgili okur, kapakta ne dediğine bakmaksızın seni bunun bir aşk hikâyesi ya da romantik bir hikâye olmadığına dair temin etmek isterim. Zaten o hikâyelerden çokça mevcut, eksik olmasınlar. Hayır; bu, aşkın sadece aptallar için olduğu konusunda ısrar eden iki insanın hikâyesi.

Kahramanlarımızdan ilki Lena Cole. Karşısındakini delip geçen mavi gözleri, güzel ve belirgin hatları, kullanışlı bir biçimde arkadan toplamasına rağmen cazibesini yitirmeyen uzun siyah saçları vardı. Hotel del Arte Spa ve Tatil Köyü'nün sınırları içinde tecrübe ve alışkanlıktan gelen bir güvenle dolaşırdı. On sekizinden biraz küçük olmasına rağmen tatil köyünde çalıştığı birkaç yaz boyunca kendini çalışan ekibinin vazgeçilmez üyelerinden biri haline getirmişti.

Kahvaltı için hazırlanmış yemek odasını geçti. "Günaydın Bayan Nalone."

Açılmış sarı saçlı ve güneşte bronzlaşmış daha yaşlıca olan kadın mimozasını yudumladı. "Günaydın Lena."

Lena, geçen üç yıl içinde gelen her müşterinin ismini ve alışkanlıklarını öğrenmişti ve onları bir görüşte tanıyabiliyordu. Bayan Nalone birkaç kez boşanmış bir kadındı ve düzenli bir müşteriydi. Oğlu, Vito Nalone on dokuz yaşındaydı ve en az bir saat daha yataktan kalkmazdı.

Lena koridorda ilerlemeye devam etti. Oyun odasını geçerken, "İşe başlama saati neredeyse geldi Zeke," dedi.

Diken gibi siyah saçlı, on altı yaşında, bir hayalete benzeyen çocuk, armut koltukta oturmuş devasa bir düz ekran televizyonda zombileri yok ediyordu. Bütün çalışanların giymesinin zorunlu olduğu beyaz polo yaka tişört ve haki renkli şort giymişti. Oyunu kapattı ve Lena'ya keskin bir selam verdi.

Lena gülümseyip misafirleri selamlayarak ve diğer çalışanlara da samimiyetle selam vererek koridorda ilerlemeye devam etti. Lobiye vardığı sırada müdürü gördü. Lena ve Zeke gibi, Brice Ghello da çalışan üniformasını giymişti. Saçları çok kısaydı ve yere kusursuzca paralel kesilmiş çok az bir kakülü vardı.

"Lena, seni gördüğüm iyi oldu, ben de tam sana mesaj atmak üzereydim." Brice, sanki evrenin bütün gerçekleri orada yazılıymış gibi not panosunu inceledi ki ona göre yazıyordu da. "Tren istasyonundan Arlo Kean'ı alman gerek."

"Ah, evet," dedi Lena. "Yeni çocuk. Onu nereye yerleştireceğine karar verebildin mi?"

Brice başını iki yana salladı. "Onu öğlen oryantasyona getir. O zaman karar vereceğim. Ah ama gitmeden önce Ficolloları kontrol etmeyi unutma."

"Şimdi oraya gidiyordum."

Lena asansörle çatı katı süitine çıktı. Magnus Ficollo oranın sahibiydi ama çatı katını özel VIP'ler için ayıran sahiplerden değildi. Ona göre bir tatil köyü sahibi olmanın bütün olayı, çatı katını kendisi ya da kızı ne zaman isterse kullanabilmeleriydi. O yazın başlarında, ilkbahar yağmurlarının henüz durduğu ama yaz ortasının da o yoğun sıcaklarının henüz gelmediği bir aralıkta orayı fazlaca kullanmışlardı.

Bay Ficollo ve pek sevgili kızı Isabella'nın hiçbir eksiğinin kalmaması Lena'nın birincil göreviydi. Kapılarını çaldığında Isabella açtı.

Isabella'nın gözleri kocaman açıldı ve kollarını Lena'ya doladı. "Seni görmek harika! Okul yılın nasıldı?"

Lena sıcak bir şekilde gülümsedi ve nazıkçe kendini Isabella'nın kollarından kurtarmadan önce bir an bekleyip ona geri sarıldı. Ficollolar için çalıştığı yıllar boyunca Isabella'nın, milyarlarca doların vârisi olan birçok yüksek sosyete üyesi gibi, iyi bir arkadaş haricinde ihtiyacı olan her şeye çoktan sahip olduğunu öğrenmişti. "Her zamanki gibi üretken bir yıldız Bayan Ficollo."

"Peki hiç *eğlendin* mi?" Isabella'nın gözleri parlıyordu ve gülümsemesi de bir önceki yaz olduğu kadar canlıydı.

"Eğlendiğime eminim Bayan Ficollo."

Isabella, Lena'nın ellerini sıktı. "Gördün mü? Bahçe labirentim bitti!"

"Çok güzel olmuş."

Isabella, Lena'yı balkona doğru çekti, oradan bütün tatil köyünün yerleşimini görebiliyorlardı. Havuz, bar, tenis kortu ve basketbol sahası, bahçeler, golf sahası ve alana en son eklenen şey: Özellikle Isabella için kurulan bahçe labirenti. Mutlulukla iç çekti. "Tam istediğim gibi. Bu *muhteşem* bir yaz olacak."

"Tıpkı geçen yılki gibi," dedi Lena.

"Bu sabah bir tenis maçı yapmak ister misin?"

“Korkarım tren istasyonuna gidip yeni personel üyesini almam gerekiyor,” dedi Lena. “Öğleden sonraya erteleyebilir miyiz?”

“Tabii ki erteleyebiliriz,” dedi Isabella. “Yeni bir personel üyesi mi? Ne kadar heyecanlı! Yeni insanları çok seviyorum.”

Lena küçük burnunu büzüştürdü. “Yeni insanlar değişiklik getirirler.”

Eğer hâlâ tahmin edemediyseniz, ikinci kahramanımız bahsedilen yeni çalışan, Arlo Kean. Lena’nın aksine Arlo değişime pek alışkındı. Üç yılda aynı sayıda okul değiştirmişti ve her biri bir öncekinden daha katıydı. Annesi ona bu sıklıkta okuldan kovulduğu için kızabilirdi ancak onun da her yıl işini ve erkek arkadaşını değiştirme alışkanlığı vardı. Ama Arlo ve annesi, güvenilirlikten kaybettiklerini uyum yetenekleriyle kapatıyorlardı. Bu şekilde annesi New York’taki en zengin adamlardan biriyle çıkmaya başlamıştı. En yeni erkek arkadaşı Arlo’ya sayfiye yerindeki afili tatil köyünde bir yaz işi bulmuştu. Geçen yaz çalıştığı depo işiyle kıyaslandığında bu kulağa cennette geçireceği üç ay gibi geliyordu.

Arlo trenden inerken parmaklarıyla açık kahverengi, kıvrıkcık saçlarını düzeltti. Aslında saçlarının kesilmesi gerekliyordu ve gözlerine o kadar sık düşüyordu ki bunu muhtemelen kasıtlı yapıyordu. Onu alması gereken insanı arayarak kalabalığı taradı. Kendine yakın yaşlarda bir kızın “Kean” yazılı pankartı tuttuğunu görünce sırtıttı. Kızın onu gördüğünüz açığa göre değişen bir güzelliği vardı. Bir açıdan baktığınızda hatları bıçak kadar keskin ve zarıftı. Başka bir açıdan bakarsanız gözleri içten gelen bir ateşle parılıyordu. Aslında Arlo bıçaklarla da kibritlerle de oynamayı severdi.

Hâlâ gülümserken bir adım ileri attı ve pankartı gösterek, “O benim,” dedi.

Kız ona bir değer biçiyormuş gibi baktı. “Eh, sanırım hiç-

bir şey olmasa bile estetiğe bir katkı olacak. Hadi gel. En son gelen personel üyesi sensin. Öğlene kadar tatil köyünde olmamız lazım."

Çocuk, kızı tren istasyonunun yanındaki küçük otoparka doğru takip ederken estetiğe katkısı olmasının bir iltifat olduğuna karar verdi. "Sen de tatil köyünde mi çalışıyorsun?"

"Evet." Kız, siyah *hybrid* arazi aracının kapılarını açmak için anahtarlıktaki düğmeye bastı.

"O zaman estetiğin nasıl iyileştirmeye ihtiyacı olduğunu pek anlayamıyorum," dedi yolcu koltuğuna binerken Arlo.

Kız arabayı çalıştırırken hafifçe gülümsedi. "İyileştirme için her zaman pay olduğuna inanırım."

"Peki, bir erkek arkadaşın var mı?"

"Hayır," dedi sakince, gözlerini yoldan ayırmadan.

"Olsun ister misin?"

"Hayır."

"Ah," dedi Arlo. "Ben de işleri ciddileştirmeyi pek sevmem."

Kız keskin bakışlarını ona çevirdi. "Öyle olduğuna eminim."

"Hey, öyle demek istemedim."

Kız dikkatini yola çevirdi. "Nasıl demek istedin?"

"Şey..." Arlo birkaç olası cevabın üstünden geçti ve hepsini sırayla reddetti. "Belki de çenemi kapatıp güzel görünsem daha iyi olacak."

"Ben de bunu önermek üzereydim," dedi kız.

İki kahramanımızın ilk buluşmaları da böylece bitmişti sevgili okur, hem de hiç öyle sevimli bir tanışma hikâyesi ya da ilk-görüşte-aşk ânı yaşanmadan. Sonuçta böylesi şeyler, bir tek aptalca aşk hikâyelerinde olur. Bu bir aşk hikâyesi *olsaydı* bile, ki kesinlikle değil, senin gibi zeki okurların böylesine bayağı kurulumlara asla tolerans göstermeyeceğini biliyorum.

Bayan Patricia Nalone havuz kenarında uzanmıştı. Doktoru ona birden fazla kez o yaşta güneşlenmemesi gerektiğini, bunun neredeyse cilt kanserine davet olduğunu söylemişti. Ama tıpkı sarıya boyattığı saçları gibi bakıra çalan ten renginden de vazgeçemezdi. Bu yüzden kösele gibi cildi losyonla parıldarken ve henüz öğle vakti bile olmamasına rağmen elinde bir kadeh buzlu şarap varken bir şezlonga uzanmıştı.

“Yani gerçekten Vito,” dedi oğluna bir zamanlar ateşli olan ama yarım yüzyıldır sigara ve içki içmekten harap olmuş sesiyle. “Senin derdin ne anlayamıyorum.”

“Bir derdim yok anne,” dedi Vito Nalone dalgınca. Dik-katinin çoğu dambıl kaldırırken nasıl görüldüğündeydi. Ağırlık eğitimi yalnızca ne kadar ağırlık kaldırabildiğiyle ilgili değildi. Eğer vücuttaki kasların hem şekli hem boyutu tamamlanmamışsa ortalıkta bir dambıl sallamanın faydası olmazdı.

Bazı açılardan Vito annesine çok benziyordu. Güneş losyonu onun da bronz teninde parılıyordu ama onun cildi, iyi bakılmış fiziğinin üstüne bir de pürüzsüz ve gergindi. Koyu renk saçlarını tamamen boyamamıştı ama birkaç sarı röfle yaptırmıştı.

“O zaman neden Isabella Ficollo’ya çıkma teklif etmiyorsun?” Annesi aslında kaşlarını çatardı ama en sonuncu *bo-tox* işlemi buna engel oluyordu.

Vito kaslı omuzlarını silkti. “Pek ilgimi çekmiyor sadece.”

“Milyar dolarların tek vârisi nasıl ilgini çekmez?”

Vito dambılını havuzun kenarına koyup sandalyesine geri yaslandı. Ekip müdürü Brice Ghello’nun hızlıca yürüyüp geçmesini izledi; not panosuna bakarken kaşlarını çatmıştı. Brice’ın detaycılığında Vito’nun çok çekici bulduğu bir samimiyet vardı. İç çekti. “Bilmiyorum anne. O ilgimi çekmiyor.”

Hotel del Arte çalışanları, tam öğle vakti basketbol sahasında toplandılar. Çoğunlukla lise ve üniversite öğrencilerinin oluşturduğu geniş bir kalabalıktı. Arlo potalara özlemle baktı. Çalışanların da onları kullanma izni olup olmadığını merak etti. Bunu yasaklayan bir kuralın onu durdurabileceğinden değildi ama kesinlikle plan yaparken böyle bir durum göz önünde bulundurulmalıydı.

Belki on beş ya da on altı yaşında, ondan daha genç bir oğlan yanında durdu. O da potaya bakıyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Arlo. “Belki akşam oynamamıza izin verirler?”

Çocuk sanki dua ediyormuş ya da yalvarıyormuşçasına ellerini birleştirdi.

“Bu Zeke Zanni,” dedi Lena yakınlardan.

“Selam Zeke.” Arlo elini uzattı.

Zeke elini sıkıp gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi.

“Zeke konuşmaz,” dedi Lena.

“Neden?” diye sordu Arlo.

Lena omuz silkti. “Hiç söylemedi.” Kalabalığın önünü işaret ederek, “Brice başlamak üzere,” dedi.

Brice Ghello, Arlo’dan birazcık daha büyük görünüyordu, belki de 20 yaşındaydı. “Herkes merhaba, müsaadenizle başlamak istiyorum.” Sohbetin bitmesini beklerken not panosunu inceledi. “Hotel del Arte’nin müdürü olarak yazın ilk gününe ve en hareketli sezonumuza hoş geldiniz demek isterim. Misafirlerimizin bir kısmı geldiler bile. Birçoğu da yakında gelecek. Bu sene yeni başlayan birkaç kişi var, onlar üniformalarını almak ve görevlerini öğrenmek üzere oryantasyondan sonra beni görmeye gelsinler. Görevde olduğunuz her an üniformalarınızı giymeniz bekleniyor ki misafirlerimiz yardım için kime gitmeleri gerektiğini bilsinler.”

Arlo beyaz polo yakalı tişörtlere ve dar, hatta ona aşırı kısa da görünen şortlara baktı. Lena’ya, “Bütün şortlar böyle mi oluyor?” diye sordu.

Lena yırtıcı bir gülümsemeyle ona baktı. "Burada çalışmanın en sevdiğim yanlarından biri."

"Bir erkek arkadaş istemediğini sanıyordum."

"Yakışıklı çocukların dar şortlar içindeki görüntüsünü beğenmekle bir erkek arkadaş edinmek arasında büyük bir fark var."

"Peki, bu fark içinde ben nereye düşünüyorum?"

Lena geriye doğru eğilip çocuğun arkasını inceledi. "Eğer tam bir embesil olduğun ortaya çıkmazsa, ilerleme payın olabilir."

Zeke, Arlo'yu dirseğiyle dürtüp cesaretlendirici biçimde baktı.

"Bu onun iltifat etme biçimi mi?" diye sordu Arlo.

Zeke başıyla onayladı.

"Şunun tamamen anlaşılmasını istiyorum," diyordu Brice, "bireysel sorumluluklarınız olmasına rağmen, misafirlerimizin mutluluğu önceliklidir. O sırada her ne yapıyorsanız yapın, bir misafir sizden herhangi bir şey isterse önce onu yapacaksınız. Anladınız mı? Tamam, yeni gelenler buraya gelip beni görsün, geri kalanlar yerlerine gidebilir."

Kalabalık dağıldı ve Lena, Arlo'yu dürttü. "Bakalım sana ne iş verecek. Brice'in bir insana en uygun işi vermek gibi acayip bir yeteneği vardır."

Brice'e gidebilmek için insan selinin aksi yönüne yürüdüler. Arlo, Zeke'in arkadan onları takip ettiğini fark etti.

"Sen ne iş yapıyorsun Zeke?" diye sordu Arlo. Zeke'in nasıl cevap vereceğini bilmiyordu ama Zeke'e yönelttiği bir soruyu Lena'ya sormak kabalık olur gibi hissetmişti.

Zeke görünmez bir golf sopası tutuyormuş gibi ellerini birleştirip atış yaptı ve topun havada uçmasını izliyormuş gibi yaparken elleriyle gözlerine gölge yaptı.

"Golf takımlarını mı taşıyorsun? Hiç fena iş değil. Belki ben de öyle bir iş alırım."

"Selam Brice." Lena başparmağını Arlo'ya doğru salladı. "Yeni çocuk. Henüz tamamen aptal olduğu kanıtlanmadı."

"Tamam." Brice, Arlo'yu incelerken çenesini sıvazlayıp gözlerini kıstı.

"Nasıl yani, Seçmen Şapka* yok mu?" diye sordu Arlo.

"Havuz görevlisi," dedi Brice.

"Ciddi misin?" derken sessizce kıkırdayan Lena ve Zeke'i duymazdan geldi Arlo.

"Kesinlikle," dedi Brice ciddiyetle. "Havuz, tatil köyündeki en popüler duraklardan biri. Hem yakışıklı hem de kendini ve orada bulunan diğerlerini idare edebilecek kadar zeki birine ihtiyacım var. Yüzebilirsin, değil mi?"

"Eh evet..."

"Mükemmel," dedi Brice. "Önemli bir pozisyon. Hatta muhtemelen en iyisi seni benim eğitmem olacak."

Arlo yeni patronunun yüzündeki samimi ifadeyi değerlendirdi ve zorla gülümsedi. "Harika."

"Ah, Lena!" diye seslendi basketbol sahasının diğer tarafından gösterişli bir ses. Arlo'nun yaşlarında, pembe polo yaka tişört ve beyaz etek giyen bir kız tenis racketini sallıyordu. Güneş, kızın arkasından gelip onu sarmalıyordu, o yüzden Arlo ona baktığında gözlerini kısmak zorunda kaldı. Güneş ona korkutucu denebilecek seviyede meleksi bir hava vermişti. "Oynamak için müsait misin?"

Lena sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Tabii ki Bayan Ficollo. Hemen geliyorum." Geri döndü. "Eh, çocuklar. Görev bekliyor." Arlo onun koşarak uzaklaşmasını izlerken dar üniforma şortlarının iki tarafta da işe yaradığını fark etti. Sessizce iç çekti.

Brice, Arlo'nun Lena'ya bakışını takip ederek, "Öyle bir şey hiç gerçekleşmeyecek," dedi.

* Harry Potter serisindeki kitaplarda, büyücülük okulu Hogwarts'ın kuruluşundan itibaren, yeni öğrencileri yetenek ve becerilerine göre bölümlere ayıran sihirli şapka. -y/hn

"İyimser biriyimdir," dedi Arlo.

"İyi şanslar o zaman." Arlo'yu omuzlarından tutup havuza doğru döndürdü. "Havuz görevlisi olmanın başka açılardan ne kadar ödüllendirici olacağını göreceksin. Ben de ilk yılımda burada havuz görevlisiydim. Ne kadar ilginç olabildiğine şaşıracaksın."

"Sabırsızlanıyorum," dedi Arlo. Brice onu suya doğru yönlendirirken Arlo omzunun üzerinden Zeke'e bakıp yalnızca dudaklarını oynatarak, "İşten sonra basketbol?" dedi.

Zeke iki elinin başparmaklarını kaldırdı.

"Şimdi," dedi Brice gözleri keyifle parıldayarak, "Havuz görevlisinin en önemli iki sorumluluğu, kimyasalların her zaman dengeli olduğundan ve suyun yüzeyinin tertemiz göründüğünden emin olmaktır!"

"Brice'le senin konuştuğunuz yeni çalışan mıydı?" diye sordu Isabella yılların çabası sonucunda mükemmelleştirdiği bir gösterişle servis atarken.

"Evet. Yeni havuz görevlisi," dedi Lena topu geri gönderirken.

"Adını bilmiyormuş gibi mi yapmaya çalışıyorsun?" Isabella topa vurup geri gönderdi. "Sen, herkesi tanıyan Lena Cole?"

Lena vuruşu kaçırdı. Sakince topu tellerden aldı. "Adı Arlo Kean."

"Tatlıymış," dedi Isabella.

"Baş belası." Eğer mecbur kalsa Lena onu çekici bulduğunu kabul ederdi. Zeke'le bu kadar çabuk iletişim kurabilmesi de onu cazip kılan özelliklerinden biriydi. Ama Arlo Kean'de bir şey vardı ve bu, Lena'nın kendisinden şüphe etmesine sebep oluyordu. Ve Lena, o hissi hiç sevmezdi.

"Senin sorunun ne biliyor musun Lena?"

"Lütfen söyleyin Bayan Ficollo," dedi Lena topu raketiyle geri gönderirken.

“Çok çabuk yargılıyorsun. Belki de yalnızca ilk tanıştığında belalı bir tip gibi görünüyordur. Bazı erkeklerde gerçek güzelliği görebilmek için daha derine bakman gerekir.”

“Genç Bay Elore gibi mi mesela?” Lena raketini Franklyn Elore ve annesinin girmekte olduğu tenis kortlarının yanından girişe doğru doğrulttu.

“Ah, Franklyn...” Onu görünce Isabella’nın o gösterişli tavrı güneşte kalmış şekerleme gibi eridi. “Geçen yazdan bile daha hayali görünüyor, sence de öyle değil mi?”

“*Hayaliden* kastınız akli beş karış havadaysa...”

Franklyn, Lena’ya o romantik dönem şairlerinden birini hatırlatıyordu, Byron ya da Shelley gibi. Duygusal gözleleri, hep darmadağın kıyafetleri ve etrafında olup bitenden tamamen bihaber olmasıyla birleşen dalgın bir masumiyeti vardı. Bahçeye girmemesi için uğraştığı kitaplarla dolu el arabasını kaldırımda tutmaya çalışmasını izledi Lena. Saçları ve gözlükleri eğriydi ve bağcıkları da bağlanmamıştı.

Lena, onun çok da suçlanamayacağına karar verdi çünkü annesi de ondan yalnızca bir tık daha iyiydi. Dr. Elore, Franklyn’in arkasından geliyordu, elinde e-kitap okuyucusu vardı ve okurken bir şeylere çarpmamayı ucu ucuna başarıyordu. Onun da saçları dağınıktı, kıyafetleri de bir o kadar buruşuktu. Ama Franklyn romantik bir şairi anımsatırken, annesi daha çok gün ışığını nadiren gören, kendini beğenmiş bir Ivy League profesörü gibi görünüyordu ki tam olarak da öyleydi zaten. Bay Elore, her yıl eşini ve oğlunu yazı geçirmeleri için Hotel del Arte’ye gönderirdi ve onlarla birlikte gelmediği için Lena onu suçlamazdı.

“Franklyn, canım,” dedi Dr. Elore gözlerini e-okuyucudan kaldırmadan. “*Sezar’ın Gallia Savaşı’ndaki* üstün soyağacına bakarak senin bu yazın Latin müfredatını Virgil gibi duygusal saçmalıklara ayırman için bir sebep göremiyorum.”

“Çünkü anne,” dedi Franklyn hâlâ el arabasını tenis

kortunun yanından ilerletmeye çalışıyordu, “dilin *ruhu*, politikasından daha fazla ilgimi çekiyor.”

“Servisime hazır mısınız Bayan Ficollo?” diye sordu Lena manidar bir biçimde.

Isabella şöyle bir silkindi ve büyük bir çabayla erimiş parçalarını toparlayıp kendini tekrar çekici bir vâris haline getirdi. “Evet, tabii ki. Sen hazır olduğunda.”

Ama tam da Lena’nın servis kullandığı anda, Franklyn’in el arabası öne devrilip kitapların bütün kaldırıma kalın Latin oyun kartları gibi dağılmasına sebep oldu. “Aman Tanrım!” Franklyn’in yumuşak sesi, Isabella’nın bakışlarının tam tenis topu geldiği sırada dönmesine sebep oldu. Top raket yerine Isabella’nın kafasına isabet etti ve Isabella korta hiç de gösterişli olmayan bir şekilde düşüverdi.

“Isabella!” Lena ağıın üstünden atlayıp yanma koştu.

Franklyn ismi duyunca döndü. “Bayan Ficollo!” Kitaplarının üstünde tökezledi, *Aeneid* kopyasının üstünde neredeyse ayağı yerden kesilecekti ki kendini toparlayıp aceleyle Isabella’nın yanına gitti.

Lena, Isabella’nın oturmasına yardım edip alnındaki kırmızı izi inceledi. Isabella’nın Franklyn’e duyduğu bitmek tükenmek bilmeyen kara sevdadan bir miktar rahatsız olan Lena’nın, servisi biraz sert atmış olma ihtimali vardı. Küçük bir çürük oluşuyordu.

Franklyn tuhaf bir biçimde Isabella’nın tepesinde dikilip ellerini sıkıyordu. “Bayan Ficollo! İyi misiniz?”

Isabella’nın gözleri titreşerek açıldı. “Lütfen Franklyn, bana Isabella de,” derken pembe dudaklarında kibar bir gülümseme belirdi.

“I-sa-bel-la...” Sanki bir orkestra parçasını inceliyormuş gibi her bir heceyi ayırıp her bir kısmı bir sefere bölerek bir araya geldiklerinde nasıl böylesine güzel bir ses oluşturduklarını anlamaya çalışıyordu. “Isabella...”

“Evet Franklyn?” diye sordu Isabella nefes nefese.

“İyi olduğuna sevindim.” Sonra gidiyordu.

Isabella iç çekti. “Belki de benden gerçekten hoşlanmıyordur.”

Herkesin sevgisini açıkça göstermesine o kadar alışkındı ki daha gizli ipuçlarını yakalamak için gereken yeteneğini hiç geliştirmek zorunda kalmamıştı.

“Bence sorun o değil,” dedi Lena.

Isabella kaşlarını çattı. Biraz önce küçük çaplı bir beyin sarsıntısını atlatmış birine göre kaşlarını çatar haldeyken bile gösterişli görünüyordu ki bu da yıllar boyu eğitim ve amaca bağlılığın neler yapabildiğinin kanıtıydı. “Bana kendimi iyi hissettirmeye çalışıyorsun yalnızca.”

Lena, Isabella’nın çürümüş alnına baktı ve bir miktar suçluluk hissetti. “Bak ne diyeceğim. Beynini tenis topuyla değiştirmemi telafi etmek için, senden hoşlanıp hoşlanmadığını öğrenmemi ister misin?”

“Her şey bilekte bitiyor,” dedi Brice havuzun yüzeyinden ölmüş ya da ölmekte olan böcekleri nasıl temizleyeceğini gösterirken. Uzun metal çubuğu ellerinde serbestçe tutup kare çerçeveli ağı parlak mavi, klorlu suya daldırdı. “Yana doğru batır ki dalgalanma yaratmasın, sonra da *altından* çıkaracaksınız.”

“Anladım.” Arlo, sıkı personel şortunu biraz daha rahat bir pozisyona sokmaya çalıştı.

“Seni boğmak istemiyorum. Belki de havuzun dibi için kullanacağın vakumu yarına bıraksak iyi olur?”

“Ooo gerçekten mi? O kadar uzamasını istemem aslında,” dedi Arlo neşe içinde.

Brice başıyla onayladı. “Evet, belki de haklısın. Hadi, şimdi yapalım.”

Arlo yüzünü buruşturdu. Bir gün o koca ağzını kapalı tutmayı öğrenecekti. Şimdi dikkati dağıtmak için bir şeye

ihtiyacı vardı. "Hey, şuradaki yanık tenli kaslı adam seni kesiyor."

Brice alnından boynuna kadar kıpkırmızı kesildi. "Saçmalama. O bizim en kıymetli misafirlerimizden Bayan Nalone'un oğlu."

"Yani?"

"Yani eğer beni kesiyorsa bile ki muhtemelen kesmiyor dur..."

"Dön de bak. Hâlâ bakıyor. Bayağı da bariz bir şekilde yapıyor bunu hatta."

"*Bakmayacağım*, hem her neyse, önemli de değil çünkü bize... bize misafirlerle samimi olmak kesinlikle yasaktır."

"Ha." Arlo patronunun uzun, metal kevgir sırığıyla oyalanmasını izledi. "Bu sıkı bir kural, öyle mi?"

Brice'in yüzü o kadar kızardı ki neredeyse moraracaktı.

"Ne kadar *sert* bir şekilde uygulamayı planladığını merak ediyordum yalnızca," diye devam etti Arlo.

"Şey, ah saate bak." Brice abartılı hareketlerle saatine baktı. "Dr. Elore ve oğlu şimdiye kadar gelmiş olmalıydı. Tüm eksiklerinin giderildiğinden emin olmalıyım." Metal sırığı Arlo'nun eline tutuşturdu. "Sen, şey, temizlemeye devam et." Sonra da otele doğru aceleyle gitti.

Arlo gülümsedi. Vakumlama başarıyla başka bir güne ertelenmişti. Koca ağzı bir o kadar çok seferde de başını dertten kurtarmıştı ki hiç dersini almamış olmasının sebebi muhtemelen de buydu.

"Az kalsın unutuyordum," diye sessizce konuşarak geri gelen Brice. "Eğer Dr. Elore'u görürsen, ne yaparsan yap onunla Bayan Nalone'u ayrı tut. Bay Ficollo'ya bu sene polis ya da ambulans çağırmamıza gerek kalmayacağına dair söz verdim."

"Anlaşıldı," dedi Arlo aslında anlamamış olmasına rağmen. Yeri geldiğinde bariz olacağını düşündü.

Brice gittikten sonra Arlo havuz alanını taradı. Çok faz-

la bir şey yoktu. Havuzun kendisi L şeklindeydi ve uzun kısmı tur yaparak yüzenler içindi. Ayrıca bir jakuzi, bar ve havuz malzemelerinin tutulduğu bir kulübe vardı. Bütün alan şezlonglarla çevrelenmişti. Yavaş tempoda git-gel yapan birkaç yüzücü vardı, çok sayıda insan şezlonglarda uzanıyordu ve değerli misafirler Bayan Nalone ve oğlu da onların arasındaydı.

Yazı böyle geçecekti yani. Kesinlikle depodan daha iyiydi ama Arlo, nasıl daha iyi hale getirebileceğini düşündü. En bariz yöntem patronunun rahatlamasını sağlamaktı. Ve bunu yapabileceği en elverişli yöntem patronunun biriyle yatmasını sağlamaktı.

Arlo yavaş yavaş Nalone'lara yaklaşmak amacıyla havuzun etrafında dolanmaya başladı. Henüz bir planı yoktu ama biraz kulak misafirliği yapmak birkaç ipucu verebilirdi.

"İnatçılık ediyorsun Vito." Bayan Nalone'un yüzünün yarısı devasa güneş gözlükleriyle kapanmıştı. Fritöze atılmış bir Barbie gibi görünüyordu. "Çirkin bir vârise çıkma teklif etmeni falan istiyor değilim."

"Isabella çok güzel," diye katıldı Vito heyecansız bir şekilde.

"Kesinlikle gideri var," dedi Bayan Nalone.

"Gideri mi var anne?"

"Çocuklar artık öyle demiyorlar mı?" Bayan Nalone omuz silkti. "Her neyse, kız muhteşem görünüyor. Keşke benim de öyle doğal ve diri memelerim olsaydı."

"Anne!"

"Ne? Beni bir servet harcamaktan kurtarırdı." *Chardonnay*'inden büyük bir yudum alıp Arlo'ya döndü. "Pişşt! Havuz görevlisi!"

"Buyurun efendim?" dedi Arlo.

Bayan Nalone devasa güneş gözlüklerinin ardından kaşlarını çattı. "Yeni misin?"

"Evet efendim. İlk günüm."

"Demek öyle," dedi Arlo'yu biraz geren bir biçimde. "Adın ne?"

"Arlo, efendim."

"Sana folk müzisyeninin adını mı vermişler?"

"Evet efendim."

Bayan Nalone çok alçak perdeden tiksinti belirten bir ses çıkardı. "Folk müziğinden nefret ederim. Ben sana Havuz Görevlisi diye sesleneceğim."

"Nasıl isterseniz efendim," dedi Arlo, Brice'ın misafirleri memnun etmek üzerine vurgusunu hatırlayarak. Buna uyum sağlayabilirdi. Havuzun yüzeyini temizlemekten daha iyiydi.

"Ah, seni *sevdim*." Bayan Nalone kırmızı, ruja bulanmış dudaklarını yaladı.

"Anne," diye ayıpladı Vito.

Bayan Nalone, Arlo'yla konuşmaya devam ederken oğluna elini şöyle bir salladı. "Bayan Ficcolo'yla tanıştın mı, buranın sahibinin kızı?"

"Uzaktan çok kısa bir süre gördüm efendim."

"Yeterli. Gideri olduğunu söyler miydin?"

Arlo, Vito'ya baktı, nasıl cevaplaması gerektiğini bilmiyordu.

Vito iç çekti. "Onun gönlünü yapsan iyi olur."

Arlo, Bayan Nalone'a döndü. "Evet efendim."

"Ne kadar gideri var?" diye ısrar etti Bayan Nalone.

"Fazlasıyla."

"Peki, sana milyar dolarların miras kalmasına karşı olmak gibi bir tavrın var mı?" diye sordu Bayan Nalone.

"Hiç yok efendim."

Bayan Nalone şezlonguna geri yattı, yüzünün alt yarısında tatmin olmuş bir görüntü vardı. "Gördün mü? Havuz Görevlisi senden daha mantıklı Vito." Bakışının tüm etkisini gösterebilmesi için güneş gözlüklerini kaldırdı. Vito yüzünü ekşitti, gözleri bir kaçış arıyordu.

Arlo onun için kötü hissetti. Bu durum Brice'ı biriyle yatırma planı için gayet bilgilendiriciydi ama pek cesaretlendirici değildi. Vito'nun açıklamamış olması, en azından annesine karşı, durumu karmaşıktıyordu.

Vito gülümsedi, "Anne bak. Elore'lar geldi."

Bayan Nalone şezlongunda doğruldu. "Gerçekten mi?"

Ayağa fırladı ve fişek hızıyla bara yöneldi. Orada havuzdan çok safariye gidecek gibi giyinmiş bir kadın vardı, ten rengi şort ve aynı renk kısa kollu bir gömlek giyiyordu. Kalın gözlükleri ve son derece geniş bir alnı vardı.

"O Dr. Elore mu?" diye sordu Arlo, Vito'ya.

"Ta kendisi."

"Hmm." Arlo iki kadının gülümseyip birbirlerine sarılmalarını izledi. "Patronum bana onları ayrı tutmamı söyledi."

"Evet, o kısmı sonradan geliyor." Vito ayağa kalkıp golf sahasına doğru yürüdü. "Bugün ilk gün, o yüzden... belki akşam yemeğinde gelir?"

"Dudakları tıpkı... organik yetiştirilmiş güller gibi. Saçları tıpkı... glutensiz makarna gibi."

Şairane bir zihne sahip olmak, kişinin şiir yazabilmesinin garantisi değildi. Ancak, bu Franklyn'in Isabella hakkında yazdığı ilk kötü şiir değildi ve Zeke bu duruma karşı bir tolerans geliştirmişti. Franklyn Elore elinde bir kalem kâğıtla yakındaki bir banka yığılmışken Zeke hafif yokuşlu bir tepede uzanıyor ve parmaklarını dikkatle biçilmiş çimlerin arasında gezdiriyordu. İki golf sopası seti de çimlerde yatıyordu ve bugün herhangi bir hareketlilik göremeyeceklerdi.

Franklyn yazısını incelerken kaşlarını çatı. "Makarna değil. O yapışıp yığılır. Isabella'nın saçları asla o hale gelmez." İnleyip banktan kalktı ve Zeke'in yanına, kollarını bacaklarını yanlara açarak uzandı. "Sen de Isabella'nın gelmiş geçmiş en güzel kız olduğunu düşünmüyor musun?"

Zeke gülümseyip cesaret verici bir şekilde başıyla onayladı.

Franklyn defterini kaldırdı. "İşe yaramıyor Zeke. Böylesine bir cazibeyi yalnızca kelimelerle ifade etmenin bir yolu yok işte."

Zeke yeniden gülümseyip başıyla onayladı.

Franklyn gözlerini kısıtı. "Sen benim gönlümü mü yapıyorsun?"

Zeke omuz silkti.

Franklyn iç çekti ve defterinin düşmesine izin verdi. "Hasta bir yatalakmışım gibi beni yatıştırıyorsun. Aşk böyle bir şey mi? Bir ıstırap mı?"

Zeke anlayışla Franklyn'in başını okşadı.

"Böyle olmasından bıktım. Aşktan da bıktım." Franklyn, akşamüstü güneşi yüzüne vururken gözlerini kapadı. "Keşke ona söyleyebileceğim bir yol olsa..." Tekrar iç çekti. "Hayır, bu imkânsız. Eminim beni beğenmiyordur bile. Neden beğensin ki?"

İki çocuk golf sahasında gözleri kapalı halde uzandılar. Zamanla yaklaşan ayak seslerinin farkına vardılar.

"Bak bak. Havadaki bütün şarkılara ve inlemelere bakarak Franklyn Elore'un burada olduğunu biliyordum."

Franklyn gözlerini açtı ve Vito'nun sırtarak aşağıya, ona doğru baktığını gördü. Elini kaldırdı. "Kalkmama yardım eder misin?"

"Aslında sana orada eşlik edebileceğimi düşünmüştüm." Vito, Zeke'in öbür tarafına atladı. "Isabella'yı çoktan gördüğünü varsayıyorum."

"Geçen yazdan bile daha sevimli."

"Kesinlikle büyümüş. Annem çılgınca kıskandı."

"Hâlâ ona çıkma teklif etmeni istiyor mu?"

"Tabii ki. Tüm kıskançlığını milyar dolar cilasıyla unuttabilir."

"Peki ona... yani, doğruyu söylesen ne olur?"

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Problemi çözerdi,” dedi Franklyn kendini savunarak.

“Biliyorum, yaklaştım aslında. Çok yaklaşmıştım hatta ama sonra...” Başını salladı. “Yapamadım.”

Zeke anlayışla Vito’nun başını okşadı.

Sonra Vito, “Biliyor musun Franklyn, sen Isabella’ya çıkma teklif etsen ikimize de yararı olur.”

“Şimdi de şaka sırası sende.”

“O kadar da çılgınca değil,” dedi Vito savunmacı biçimde.

“Benden çok daha güzel.”

“Doğru,” diye kabul etti Vito.

“Hem bir mucize olup da evet dese bile annemin asla onaylamayacağını biliyorsun.”

“Annenin ortalama koşulları biraz katı,” dedi Vito. “Herkes her dönemde dört üzerinden üç yetmiş beş tutturamaz.”

“Annemi dört üzerinden dörtten aşağı çekmem gerekti, arada gelen kusurlu notların insanın karakterine iyi geleceği iddiasını öne sürdüm.”

“Yine de, Isabella’nın üç buçuk aldığını duydum ki bu benim bütün ortalamalarımın daha iyi. Aptal sayılmaz yani.”

“Tabii ki değil. Ama bunu anneme anlatmaya çalışmak...”

Şimdi Zeke’ten anlayışlı bir okşama alma sırası Franklyn’deydi.

Orada oturup kuşların şakımasını, rüzgârın otları hışırdatmasını ve uzaklarda bir yerde gerçek bir golf sopasının bir golf topuna vuruşundan çıkan sesi dinlediler.

“Bugün Brice’ı gördüm, yeni havuz görevlisini eğitiyordu,” dedi Vito. “Her şeyi çok ciddiye alıyor. Çok sevimli.”

“Ona çıkma teklif etmelisin,” dedi Franklyn.

“Anneme gay olduğumu söyledikten hemen sonra mı?”

“Gizlice yapabilirsin. Eskiden insanlar hep öyle yapıyorlardı.”

"Öğrenir," dedi Vito. "Öğrenmese bile bu konuda yalan söylemekten nefret ederim. Ayrıca benle ilgilendiğini bile sanmıyorum."

"Bütün kaslarına falan rağmen mi?" Franklyn, Zeke'in üzerinden uzanıp Vito'nun geniş pazısına dokundu.

"Değil mi?" dedi Vito. "Ama bana bakmıyor bile. O yüzden belki de... kasları sevmiyordur."

"Bu hiç adil olmazdı."

"Aşk, adil değildir," dedi Vito.

"Ve umutsuzdur," dedi Franklyn.

Zeke aynı anda ikisinin de başını okşadı.

"Bazen Vito'yla ikimiz her şeyi sana anlattığımız için suçlu hissediyorum Zeke," dedi Franklyn.

"Ah, Zeke bunu umursamıyor, değil mi?" diye sordu Vito.

Zeke kendinden memnun bir halde gülümsedi. Sevgili okur, eğer birinin uzun metal nesnelerle dolu hantal çantasını taşıyarak sıcak bir golf sahasında saatlerce yürümek zorunda kalsan sen de muhtemelen gölgede uzanıp zengin çocukların şikâyetlerini yarım yamalak dinlemeyi tercih ederdin.

Lena ve Isabella saunada mayolarıyla oturuyorlardı. Lena, birini özellikle terletmek için tasarlanmış bir odadan pek hoşlanmıyordu. Hemen sonrasında zindeleştirecek kadar serin havuza atlamayı daha da az seviyordu. Ama Dr. Elore bunu geçen yaz Isabella'ya cildine iyi geleceği için önermişti ve Lena, ona Dr. Elore'un doktorasını dermatoloji değil eski çağ tarihi üzerine yaptığını hatırlatsa da bu durum gündelik bir akşam üzeri ritüeli haline gelmişti.

"Neden bana şu yeni havuz görevlisi hakkında hiçbir şey anlatmıyorsun?" diye sordu Isabella. Sıcak onun bile gösterişli tavrını etkiliyordu. Saunada becerebildiğinin en iyisi biraz neşeli olmaktı.

"Anlatacak çok bir şey yok," dedi Lena ilgisizce. "Onunla daha bu sabah tanıştım."

Bu neşeli olma olayıyla ilgili sorun, başka bir insanı açıkça konuşmaktan kaçınacağı bir konuda zorlamaya yol açmasıydı.

"Nereli? Okula nerede gidiyor? Bekâr mı?"

"Şehirden geliyor ama çok fazla taşınıyormuş. Her yıl başka bir okula gidiyormuş. Açıkçası özgeçmişine bakacak olursak ben onu işe almazdım. Ama babanın arkadaşlarından birini tanıyormuş."

"Yani bağlantıları var," dedi Isabella. "Ne kadar gizemli!"

Lena alnındaki fazla teri sildi. "Neden bu konuda ısrar ediyorsun?"

Isabella surat astı. "Çünkü eğer senin de özlem duyduğun biri olursa Franklyn'i özlemek çok daha eğlenceli olurdu."

"O zaman, farz edelim ki ben genç Bay Kean'i çekici buluyorum. Öyle olsa bile ben *özlem duyacak* kızlardan değilim."

Isabella terli ellerini ovuşturdu. "Yine de onu *biraz* cesaretlendirmenin zararı olmazdı. Yaz boyunca etrafında olması işine yarayabilir."

"Onu kullan mı demek istiyorsun?" diye sordu Lena.

"Tabii ki! Erkekler başka ne işe yarar ki? Onları her türlü iş için kullanabilirsin; taşıma, inşa etme, tamir etme, hatırlama. Ayrıca bazılarını izlemesi de çok keyiflidir."

"Birini yakında tutmanın hem pratik hem estetik avantajları var," diye kabul etti Lena.

"Sen bunu bir düşün. Havuza atlamaya hazır mısın?"

Kadınların saunası giyinme odalarına açılıyordu. Lena ve Isabella daha yaşlı ve çıplak kadın grubunun yanından geçip havuza doğru gittiler. Girişe yaklaştıkça Bayan Nalone'un belirgin ve cızırtılı sesini duyduklar.

"Oğlunun hâlâ bekâr olmasının sebebi burnunu hiçbir kitaptan kaldırmayan beceriksiz bir inek olması!"

"Peki," diye başladı Dr. Elore dümdüz bir sesle, "senin oğlunun hâlâ bekâr olmasının sebebi de doğru düzgün cümle kurmayı beceremeyen hayvani bir hantal olması!"

"Zamanı geldi mi?" diye sordu Lena.

"Umarım bir şeyler fırlatmaya başlamamışlardır henüz," dedi Isabella.

İki kız, Bayan Nalone ve Dr. Elore'un durup birbirine baktığı havuzun olduğu alandan aceleyle çıktılar. Henüz bir şey fırlatmamışlar gibi görünüyorlardı ama o aşama çok da uzakta değildi. Bu özellikle de Arlo için talihsiz bir durumdu çünkü o tam ortalarında, doğrudan ateş hattında duruyordu.

Arlo ellerini kaldırdı. "Hanımlar, lütfen. Lütfen sakın olalım."

"Seni sivri zekâlı domuz!" diye bağırdı Bayan Nalone.

"Buruşmuş sürtük!" diye bağırdı Dr. Elore.

"Bu çocuk ne yapıyor?" diye mırıldandı Lena.

"Cesur oluyor ve kahramanlık yapıyor," dedi Isabella ve Lena'yı dürttü.

"Kahramanlık fazla önemseniyor ve cesaret de aptallığın eşlikçisidir," dedi Lena. "Ayrıca o şarap şişesinin kafasına vurmasıyla bilincini yitirirse pek işimize de yaramaz."

"Doksan sekiz yılının Sauvignon Blanc'ının her zaman hafif olduğunu düşünmüşümdür," dedi Isabella.

"Korkarım şişe her halükârda aynı acıyı verir, üzümünden ve yılından bağımsız olarak."

Bayan Nalone iki eliyle şişenin boynunu tuttu; Arlo eğer yoldan çekilmezse onun da kafasına indirmeye hazırdı ama çocuk kararlılıkla aralarında duruyordu. Hayır, Lena kendini düzeltti. "Kararlılık" fazlasıyla iltifat gibi ve çekici geliyordu kulağa. *İnatla* duruyordu orada. Evet, bu kulağa daha doğru geliyordu.

"Sürtük, öyle mi?" diye hırladı Bayan Nalone. "Senin o sivri kafanı ortadan ikiye ayırıyorum!"

"Buruşuk kollarında o şişeyi savuracak kadar bile kas kaldığından şüpheliyim!" dedi Dr. Elore.

"Bir şey *yap* Lena," dedi Isabella. "Zavallı Arlo'nun yaralanmasını istemeyiz."

Lena iç çekti. "Sanırım yapmak zorundayım."

"Yetti artık seni fiyakacı şişmiş kene," diye bağırdı Bayan Nalone. "Şu işin sonunu bir bağlayalım artık!"

"Kabul!" diye bağırdı Dr. Elore.

"Hanımlar," Lena boğuşmanın ortasına serinkanlılıkla girip Arlo'nun yanına gitti. "Bu böyle olmaz."

"Beni durdurmaya kalkma!" dedi Bayan Nalone şarap şişesini kaldırırken.

"Tabii ki kalkmayacağım," dedi Lena. "Ama bu işi dediğiniz gibi kesin olarak çözecekseniz, doğru düzgün yapmanız lazım."

Bayan Nalone'un şişesi hafifçe alçaldı. "Doğru düzgün derken?"

"Bir düello tabii ki," dedi Lena. "Oğullarınızı şahit yapacağınızı varsayıyorum. Arlo'dan tabancaları getirmesini isteyeyim mi?" Önce Bayan Nalone'a, sonra da Dr. Elore'a baktı, ikisi de bu teklif karşısında ne yapacağını bilemez haldeydi.

"Ben... nasıl..." Bayan Nalone'un dili dolaştı "Ben hayatımda hiç tabanca ateşlemedim ki!"

"Bu biraz dezavantaj yaratacaktır," diye katıldı Lena. "O zaman tabanca yerine kılıçları mı getirmesini isteyeyim? Biraz eski moda olur ama ölümcül olma ihtimali çok daha az. Genellikle kılıçla yapılan düellolar en kötü ihtimalle önemsiz uzuv kayıplarıyla sonuçlanıyor."

"Uzuv kaybı mı?" Dr. Elore'un geniş gözleri gözlüklerinin arkasında iyice büyüdü.

"Ben olsam çok endişelenmezdim doktor," dedi Lena. "Bugünlerde protezlerde hayret verici adımlar atıldar."

"Ama... ben daha önce kimseyle kılıçla da dövüşmedim," dedi Bayan Nalone.

"Bunun nasıl bir fark yaratacağını bilmiyorum," dedi Lena. "Sonuçta daha önce biriyle yüz dolarlık şarap şişesiyle dövüştüğünüzü de sanmıyorum. Ayrıca eminim ki düellonun sonucundan bağımsız olarak, eğer şişe kırılırsa hesabının odanıza yazılacağını size söylememe gerek yok."

"Yüz dolar mı?" Bayan Nalone şişeye baktı.

"Evet," dedi Lena. "O yüzden daha uzun süre dayanmaya uygun bir silah seçmeniz mantıklı olur. Ne olacak bu durumda? Mızrak mı? Ok ve yay mı? Bıçak mı?"

Bayan Nalone ona baktı.

Lena, Dr. Elore'a döndü, "Görünen o ki, Bayan Nalone sizin seçiminize saygı duyacak doktor. Bu koşullar altında cesur bir hamle. *Sizin* silah tercihiniz nedir? Eğer kanamayı minimuma indirmek isterseniz yuvarlak hatlı cisim önerebilir miyim, lastik cop mesela? Ya da belki beyzbol sopası. Beyzbol sezonu sonuçta."

Dr. Elore solgun görünüyordu.

"Peki, eğer ikiniz de silah seçmeye istekli değilseniz düelloyu ertelememiz gerekecek."

"Evet..." dedi Bayan Nalone. "Sanırım öyle yapmamız gerekecek..."

"Katılıyorum," dedi Dr. Elore.

Herkes birbirine bakarken uzun bir sessizlik oldu. Daha önce Hotel del Arte'de buna benzer bir şey hiç olmamıştı.

Brice koridorda göründü. Etrafa bakındı ve garip bir şekilde dingin olan havanın farkına vardı. "Her şey yolunda mı?"

"Kesinlikle," dedi Lena.

"Harika, Peki öyleyse, herkese söylüyorum, akşam yemeği için giyinme vakti geldi."

Havuzun etrafındaki herkes topluca nefes aldı.

Misafirler akşam yemeği için giymek üzere doğru gider-

lerken, "Yardımanın için teşekkürler," dedi Arlo, Lena'ya.

"Yardım?" diye sordu Lena.

"Evet. Yani ben kontrol altına almıştım ama yardım ettiğin için minnettarım."

Lena tam da Arlo'yu hiçbir şeyi kontrolü altına almadığına dair bilgilendirecekti ama Arlo'nun yüzündeki gülümsemeyi ve tek gözünün önünde sallanan bir tutam kıvrıkcık saçı görünce Isabella'nın önerisini hatırladı. Belki de *biraz* çaba harcamanın bir zararı olmazdı. O yüzden gülümseyerek, "İlk gününde öyle ortaya çıkman cesurcaydı. Aptalcaydı. Ama cesurcaydı da," dedi.

Bu cesaretlendirme kırıntısı Arlo'da sanki suya yanmış bir bitkiymişçesine işe yaramıştı. Yüzüne olumlu anlamda renk geldi; sırtını dikleştirdi, gülümsemesi genişledi ve gözleri parıldadı. Genellikle iltifat konusunda cömert olmayan Lena, bu durumu hem ilginç buldu hem de potansiyel olarak kullanışlı bir tepki olduğunu düşündü.

"Onları sırf konuşarak vazgeçirmen de çok zekiceydi gerçi," dedi Arlo.

"Sanırım," dedi Lena, "iyi bir ekip oluşturduk."

Arlo'nun göğsü gururla kabardı. "Katılıyorum."

"Eh, üstümü değiştirip Ficollolara gitmeliyim," dedi Lena.

"Kabul etmem gerek, kafamda bikini giyecek bir kız olarak yer etmemiştin," dedi Arlo.

"Neden?" Lena kapıya doğru dönüp ilerledi. "Bikini giydiğimde muhteşem göründüğümü biliyorum."

"Aynı fikirde olduğumuz başka bir şey daha," dedi Arlo sessizce. Sonra daha yüksek sesle, "Ah, bu arada, Zeke'le ikimiz işten sonra basket sahalarında olacağız. Eğer başka planların yoksa sen de gelebilirsin istersen?"

Lena durup daveti değerlendirdi. Güzelce davet edilmişti, bunu kabul etmek zorundaydı. Zeke'i davet etmesi bir içtenlik katmıştı, "baskı yok" tonlaması da geçmişte dayanmak zorunda kaldığı ve hoşlanmadığı birçok tuhaf aşk

baskısının tekrar edilme ihtimalini de azaltmıştı. Ayrıca Zeke'e sorması gereken bir şey de vardı. "Belki gelirim."

"Harika." Sonucunda oluşan gülümsemenin Arlo'nun yüzünü ortadan ikiye bölme ihtimali varmış gibi duruyordu.

Lena akşam yemeği salonuna giderken biraz önce neyi harekete geçirdiğini düşündü. Arlo onun nezaketine hevesli bir köpek yavrusu gibi tepki vermişti. Kesinlikle sevimli bir yavru köpekti gerçi, bunu kabul etmeliydi. Eğer gelecekteki övgüleri nasıl dağıttığına dikkat etmezse bunu alışkanlık haline getirmiş olarak bulabilirdi kendisini.

"Görmen lazımdı Zeke," dedi Arlo basket topunu atarken. "O iki ihtiyar kadının nasıl *üstesinden geldi*." Top potadan sekip çemberden geçti. Zeke reboundu yakalayıp Arlo'ya verdi. "Bir de şunu dinle: Bana ikimizin *iyi bir takım* olduğunu söyledi." Kendi kendine gülüp topu tekrar attı. "Buna ne demeli."

Top potanın çemberinde yuvarlanıp dışarı düştü. Zeke tekrar reboundu yakaladı ama bu sefer üç-sayılık çizgisine doğru top sürdü.

"Ah, umarım senin için de sorun olmaz, Lena'ya işten sonra bizle burada buluşabileceğini söyledim," dedi Arlo.

Zeke omuz silkti, sonra üçlük attı.

"İyiymi." Arlo reboundu yakaladı. Gökyüzüne bakarken biraz top sürdü. Burada şehirden uzakta çok daha fazla yıldız vardı. "Daha önce hiç Lena gibi bir kızla tanışmadım. Üstelik *çok fazla* kızla tanışmışımdır. O... ilginç... ve güzel... ve saçmaladığım zaman beni yakalıyor. Bundan hoşlanıyorum." Topu Zeke'e attı. "Öyle âşık mâşık olduğumdan değil. Aşk bir erkeğin başına gelebilecek en kötü şey. İnsanı aptallaştırıyor."

Zeke gözlerini devirip topu sertçe Arlo'ya attı, Arlo da yakalayıp parmağında çevirdi. Zeke etkilenmiş görünerek alkışladı.

"Bunun mu havalı olduğunu düşünüyorsun? Şunu izle." Arlo topu bir elinden diğerine geçirirken döndürmeye devam etti, sonra bir bacağına altından geçirdi, sonra da arkasından.

Zeke tekrar alkışladı.

"NBA All-Star'dan ziyade Harlem Globetrotter'dakiler gibi." Lena yeni gelmişti ve kollarını kavuşturmuş bir halde sahanın kenarında duruyordu. "Neden şaşırmadım acaba?"

Arlo topu yükseğe attı, hızlıca eğilerek Lena'ya selam verdi ve sonra tekrar topu yakaladı.

"İlk günün nasıl geçti?" diye sordu Lena.

"Beklediğimden daha heyecanlıydı," dedi Arlo.

"Peki, *senin* yeni sezondaki ilk günün nasıldı Zeke?" diye sordu Lena.

Zeke, Lena'ya başparmaklarını kaldırdı, sonra Arlo'dan gelen topu yakalayıp bir atış daha yaptı.

"Zeke, seni ortaya atmaktan nefret ediyorum ama Isabella'ya soracağıma dair söz verdim," dedi Lena. "Bu akşamüstü Franklyn'le golf takımlarını taşımak için sahaya gittin, değil mi?"

Zeke sırtıp başıyla onayladı, belki de yaptığından misafire golf sahasında eşlik etmek mi yoksa terapi olarak mı bahsedilmesinin daha uygun olduğunu düşünüyordu.

"Hiç Isabella'dan bahsetti mi?"

Zeke bir elini kalbine diğerini de alnına bastırarak mest olmayla bayılma arası bir ifade yaptı.

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi Lena. "Hâlâ ona çıkma teklif etmeye korkuyor. Eh, neyse. Geçen yazın aynısı sanırım. İkisi de masada birbirine özlem dolu bakışlar atıyordu."

Zeke dilini çıkardı.

"Doğru," dedi Lena. "Ama yapacak bir şey yok."

"Nedir bu?" dedi Arlo.

"Franklyn ve Isabella yıllardır gizlice birbirlerine yanıp tutuşurlar ama ikisinin de harekete geçecek cesareti yok."

Arlo bacaklarının arasında top sektiriyordu. "Birinin itirmesine ihtiyaçları var gibi duruyor."

"Kimin?" Lena'nın gerçekten kafası karışmış görünüyordu.

"Bizim tabii ki."

Lena ve Zeke huzursuzca birbirlerine baktılar. Sonra Lena, "Bu biraz işgüzarca görünüyor; küstah olmasından bahsetmiyorum bile."

"Ben 'özenli' ve 'geleceği denetim altına almayı seven' demeyi tercih ederim," dedi Arlo

"O topu çevirdiğin kadar bunu da çevirebilirsin," dedi Lena. "Sonunda aynı yere varıyor."

"İşleri karıştırmaya korkuyormuşsun gibi geliyor kulağa." Arlo bir atış yaptı, top potadan ısıklık sesi çıkararak geçti.

"Sen de bu durumdan hoşlanıyormuşsun gibi geliyor kulağa," dedi Lena.

"Yalnızca aklıma yattığı zaman," dedi Arlo. "Düşünsene, Isabella ve Franklyn var, bir de Brice ve Vito, dördü de birbirine özlem duyuyor ve kimse bu konuda bir şey yapmıyor."

"Brice ve Vito'yu nasıl bildin?" diye sordu Lena.

"Çünkü gözlerim var. Dur tahmin edeyim; o da yıllardır devam ediyor."

Lena ve Zeke suçlulukla dolu olarak birbirlerine baktılar.

"İki çift de birlikte olsalar ne kadar mutlu olabileceklerini bir düşünsenize," diye devam etti Arlo. "Bir de sürekli sızlanmayı bıraksalar bizim için de ne kadar kolay olacağını düşünün."

Zeke elini Lena'nın omzuna koydu ve ona rica edercesine baktı.

"Bunu sen de yapmak istiyorsun musun?" diye sordu Lena.

Zeke başıyla onayladı, ciddi ve ısrarlıydı.

"Eğer bu kadar kararlıysan..." Kollarını kavuşturup Arlo'ya tedbirli bir şekilde baktı. "Aklında ne vardı?"

Arlo sırtıttı. "Gerçekleştirmek için üçümüzün de içinde olması gereken bir şey."

Ertesi gün, Lena'nın önerisi üzerine, Isabella, Dr. Elore'u, Franklyn'i, Bayan Nalone'u ve Vito'yu babasının onun için kurduğu bahçe labirentini keşfetmek üzere davet etti. Buna artı olarak, yine Lena'nın önerisi üzerine Isabella, Arlo ve Brice'in birinin kaybolma ya da yardıma ihtiyacı olması ihtimaline karşın hazırda beklemeleri konusunda ısrar etmişti.

Dr. Elore ve Franklyn'in merakı, bir labirent fikriyle biraz uyanmıştı çünkü ikisi de entelektüel yapbozlara bayılıyorlardı. Ayrıca tabii ki Franklyn, kendisi ve Bayan Ficollo'yu fiziksel olarak yakınlaştıracak herhangi bir etkinliğe karşı hevesliydi.

Bayan Nalone ve Vito davet konusunda daha az heyecanlıydılar. Bayan Nalone doğrudan gelen güneş ışığının altında geçiremeyeceği saatlerden rahatsızlık duymuştu, ayrıca etkinlik Vito'nun genellikle ağırlık çalıştığı saatlere denk geliyordu. Ama Bayan Nalone, bunu Vito ve Bayan Ficollo'yu bir araya getirme fırsatı olarak gördü ve Vito da Brice'in orada olacağını öğrendikten sonra çok daha fazla ilgilenir oldu.

Brice, tatil köyüne dikkatli gözleri üzerinde değilken neler olabileceği endişesiyle kendinden geçmişti ama Bayan Ficollo'nun ricasını reddetmesi de mümkün değildi.

"Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi Isabella, herkes labirentin güney girişinde toplanırken. Onlara öyle bir gülümsedi ki eğer bu gülümseme layıkıyla tanık olunmuş ve belgelenmiş olsaydı *Guinness Dünya Rekorları Kitabı*'na şimdiye kadar sunulmuş en gösterişli gülümseme olarak geçerdi. "Maceramıza başlamak isterim!"

"Bir program var mı?" diye sordu planları, programları ve planlamayı seven doktor.

“Bunu sormanıza çok sevindim doktor,” dedi Isabella. “Evet. Koca bir yığın halinde labirentin içinde gezinemeyiz, bu sebeple gruplara ayrılacağız. Labirente birçok giriş var. Bayan Nalone, Vito ve ben, Lena’nın eşliğinde buradaki güney girişinden gireceğiz. Dr. Elore ve Franklyn, Arlo ve Brice eşliğinde, doğu girişini kullanacaklar. Labirentin merkezinde yeniden birleşeceğiz; orada güzel bir çeşme ve bizi bekleyen bir piknik gibi düzenlenmiş leziz öğle yemeğimiz var. Kulağa çok hoş gelmiyor mu?”

“Kesinlikle geliyor!” dedi Vito ve Bayan Ficcollo’yla birlikte bu kadar zaman geçirecek olmalarına memnun olan Bayan Nalone. Belki bir iki kıvılcım oluşurdu.

Diğer onaylama cevapları daha zorlama çıkmıştı. Franklyn, Isabella’nın grubunda olmayı umuyordu ve Vito da Brice’la birlikte olmayı ummuştu.

“Harika!” dedi Isabella, “O halde hadi başlayalım. Kaybolmamaya çalışın. Pikniğimiz mahvolursa yazık olur.”

Böylece gruplara bölündüler ve aynı anda farklı girişlerden girdiler. Lena ve Arlo’nun diğerlerinden herhangi birine söylemeyi göz ardı ettiği şey ise Zeke’in çoktan labirentin içinde olup sinyali beklediğiydi.

Bazı labirent bahçeler vardır ki büyüğü yollar gibidirler ve bir de bazıları vardır ki üç metre uzunluğunda aşılamaz derecede yoğun çitlerden oluşur. Buradaki ikinci türdendi. Isabella’yı iyi tanımayanlar böylesi labirentlere karşı gerçek bir tutku beslediğini öğrendiklerinde şaşırabilirdiler. Labirentin yapılmasını yalnızca istemekle kalmamış bir de kendi tasarlamıştı. Bu bir yıl önceydi gerçi. Her bir köşeyi ve dönemece hatırlayamayabileceğini biliyordu, o yüzden misafirlerinden biri kaybolur da kurtarmaları gerekirse diye buranın projelerini getirmeye niyetlenmişti. Ama nerede olduklarını bulamamıştı. Lena, zaman içerisinde ortaya çıkacaklarından emin olmuştu ve bugünün amacına uygun olarak hafızadan

onları yönlendireceği konusunda Isabella'ya güveni tamdı.

Lena bu güveni sergilemeye devam etti, Isabella'nın korkunç bir hafızası olduğu gerçeğini Bayan Nalone ve Vito da fark ettikten sonra dahi.

"Bizi bir sonraki kısma geçirecek olanın *bu* dönemeç olduğu üzerine yemin edebilirim," diyordu, çoğunlukla kendi kendine.

"Vito, neden yardım edip edemeyeceğine bir bakmıyorsun?" dedi Bayan Nalone oğluna anlamlı bir bakış atarak. Ona göre, erkeksi, kontrolü ele alan bir hareketten daha çekici çok az şey vardı. Isabella'nın da aynı şekilde hissettiğini varsaydı ama yanılıyordu.

"Ama ben labirentlerde berbatımdır," dedi erkeksi davranmakla bir sorunu olmayan ama bunu ancak gerçekten yetenekli ya da bilgili olduğu bir konuda yapan Vito.

Bayan Nalone bıkkınlıkla iç çekti. Vito'yu kenara çekip Isabella ve Lena'nın köşeden dönmesine müsaade etti.

"Anlamıyor musun?" diye tısladı. "Bu senin harekete geçmen için bir fırsat!"

"Asıl *sen* böyle bir şey yapmayacağımı anlamıyor musun?" diye sordu Vito.

Bayan Nalone oğlunun kolunu bırakıp kızları yakalamak için acele etti. Vito'nun bir işe yaramayacağı çok açıktı. Belki Isabella'nın onu reddedeceğini düşünüyordu, bu her ne kadar çılgınca görünse de. Belki kendisi Isabella'yla oğlunun adına konuşursa kızın oğluna biraz ilgi göstermesini sağlayabilirdi. Böylelikle bu da Vito'ya çıkma teklif edebilmek için güven verirdi. Evet, bu iyi bir plandı.

"Isabella, tatlım."

Ama Bayan Nalone köşeyi döndüğünde Isabella ve Lena gitmişti.

"Bu ara geçişi nasıl bildin?" diye sordu Isabella, Lena'ya uzun, düz yoldan yalnız başlarına yürürken.

"Ah, labirenti ilk denediğimiz zamandan hatırladım." Lena'ya suçluluk duygusu saplandı. Isabella'ya yalan söylemekten hoşlanmıyordu. Ama kendi planları meyvesini verene kadar buranın planlarını çaldıklarını (*gizlice ödünç aldık* demek konusunda ısrar etmişti Arlo) itiraf etmeyeceğine dair Arlo'ya söz vermişti.

"Keşke senin hafızan bende de olsaydı," dedi Isabella özlemle. "Yine de, biraz hile yapmak gibi gelmiyor mu sana da?"

"Daha çok bizi Bayan Nalone'dan uzaklaştırmak için yapılmış bir hamleydi," dedi Lena. "Umarım sorun değildir sizin için."

"Hiç değil. Bu grupta olmak için ısrar eden sendin. Ben daha başından Elore'ları tercih ederdim."

"Bayan Nalone'un oğluna sizinle ilgili bu kadar baskı yapmasını hiç beklemiyordum," dedi Lena.

"Vito'ya *benim için* baskı mı yapıyor?" diye sordu Isabella, şaşkın görünüyordu.

"Fark etmediniz mi? Yıllardır uğraşıyor."

"Ama Vito gay, değil mi?"

"Sanırım annesi bunun farkında değil."

"Aman Tanrım, o zaman tek fark etmeyen o," dedi Isabella. "Sence bütün yaz boyunca denemeye devam edecek mi? Ne sıkıcı."

"Siz başkasına olan ilginizi daha belli ederseniz vazgeçebilir."

"Franklyn'e yani?" Isabella iç çekti. "Onunla daha samimi olmaya her çalıştığımda kaçıyor. Bu şekilde ilerlemek istemediğini belli etti."

"Tam tersi," dedi Lena.

"Ne demek istiyorsun?"

"Genç Bay Elore'un nazik bir doğası olduğunun farkındasınızdır?"

"Evet, tabii ki."

“Ve şairane bir ruhu?”

“Karşılaştıklarım arasında en şairane ruh onunki.”

“Öyleyse, sizin tekliflerinizin onun hassas yapısını düşünlük hisleriyle boğması ve bunun da onun kendi heyecanıyla nasıl başa çıkacağını bilememesine yol açmış olması mantıklı değil mi?”

Isabella’nın gözleri büyüdü. “Onun üzerinde bu kadar etkim var mıdır?”

Lena gülümsedi. “Sağlam bir kaynaktan aldığım bilgiye göre, var.”

“Ah, Lena!” Isabella arkadaşının ellerini tuttu. “Öyleyse onun nazik kalbini yönlendirmek için ne yapmalıyım?”

“Şairi elde etmek için bir şiire ne dersiniz? Ona karşı olan hislerinizi ifade ederken aynı anda onu güzelliğinizle boğmamanıza alan tanıyacak bir şey.”

“Ama ben şiir konusunda *berbatımdır*. Çok severim ama hayatım buna bağlı olsa bile bir çift mısradaki kafiye tutturmam.”

“Öyleyse ben size yardım ederim,” dedi Lena.

Isabella, Lena’nın ellerini sıktı. “Eder misin? Ne zaman yapalım?”

“Neden şimdi yapmıyoruz?” Lena cebinden küçük bir not defteriyle bir kalem çıkardı.

Isabella’nın gözleri kısıldı. “Burada bir dolap dönüyor.”

“Dolap mı Bayan Ficcollo?” diye sordu Lena. “Ne demek istediğinizi anlayamadım. Her zaman yanımda kalem kâğıt taşıyım.”

“Birlikte olduğumuz üç yıl boyunca bunun böyle olduğunu hiç bilmiyordum.”

“Pekâlâ,” dedi Lena ciddiyetle. “Öyleyse sadece bu seferlik bana güvenmenizi isteyebilir miyim?”

“Şaşkın Lena,” dedi Isabella kalemle defteri alırken. “Sana her zaman güveniyorum. Şimdi, nasıl başlamalı?”

"Ne demek bir plan var?" diye fısıldadı Brice, Arlo'ya. Elo-reler onların çok ilerisindeydi ama Brice işleri şansa bırakan biri değildi. O anda da problemi yaratan bu özelliği idi.

"Tam olarak onu demek istiyorum," dedi Arlo. "Lena, Zeke ve ben, Franklyn ve Isabella'yı bir araya getirmek için bir plan yaptık ve senin yardımın gerekiyor." Arlo bu yardımdan çok daha fazlasını isteyeceklerini söylemek için daha erken olduğuna karar verdi. "Ayrıca tırnaklarını yeme."

"Ne?" Brice suçluluk duygusuyla elini ağzından çekti.

"Lena, ben sana bu haberi verdiğim zaman başa çıkma yöntemi olarak tırnaklarını yemeye tekrar başlayabileceğini söylemişti."

"Saçmalık." Brice küçümsemeyle burun kıvrırdı. "Bütün bu sefil fikir de öyle. Franklyn ve Isabella'nın bir araya gelmesi ya da gelmemesi bizi neden ilgilendiriyor ki?"

"Yapma böyle Brice," dedi Arlo. "Nihayet bir araya geldikleri zaman yüzlerinde oluşacak mutluluk ifadelerini düşün."

"Mırıldanmaları, kıkırdamaları ve el tutuşmaları düşün," dedi Brice. "İnsan içinde sevgi gösterisi."

"Söz veriyorum hiç fark etmeyeceksin," dedi Arlo, başkalarının öpüşmesinden rahatsız olan insanların aslında hiç öpülmeyenler olduğuna inanıyordu ve Brice'in bu sorunu-na da çare bulmayı umuyordu. "Bak, yapmanı istediğim tek şey ben arkada Franklyn'i işlerken senin doktoru ileride tutman."

Brice, Arlo'ya hoşnutsuz bir bakış attı. "Bunun sonu iyi bitmeyecek."

"Bu, tamamen gerçek aşkın tamamlanmasına karşı duyduğün kişisel hislere bağlı," dedi Arlo.

"İyi," dedi Brice. "Ama bana borçlusun. Üçünüz de borçlusunuz."

Arlo göz kırptı. "Anlaştık. Hadi, şimdi misafirlerimize yetişelim." Köşeyi dönen Elore'lere yetişmek için aceleyle ilerlediler.

"Bahçe labirentlerinin tarihi çok ilginç," diyordu doktor Franklyn'e.

"Hm," dedi hiç de ilgili görünmeyen Franklyn.

"Öyle mi doktor?" diye sordu Brice, gerçekçi olmaktan biraz daha fazla heyecanla. "Bunun hakkında bir şeyler anlatırsanız minnettar olurum!"

"Öyle mi?" dedi doktor.

"Misafirlerimize böyle eğlenceli bilgileri açıklamayı çok severim." Brice gülümsedi. "Onlara burada, Hotel del Arte'da daha kapsamlı bir tecrübe sunmuş oluyoruz."

Doktor memnun görünüyordu. "Bu kesinlikle bilgili ve takdire değer bir amaç. Tamam öyleyse. İlk gerçek bahçe labirentlerinin on altıncı yüzyılın ortalarında inşa edildiğini düşünüyorum, gerçi on beşinci yüzyıla kadar uzanan ve labirent benzeri özellikler taşıyan bazı bahçeler de mevcut..."

Doktor söylevine başlayınca, o ve Brice yavaşça ilerlerken Arlo ve Franklyn arkada oyalandı.

"Sen yeni havuz görevlisisin, değil mi?" diye sordu Franklyn.

"Arlo Kean, hizmetinizdeyim Bay Elore."

"İşindeki ikinci günün Arlo ve daha şimdiden özel etkinliklere davet ediliyorsun. Çok iyi bir izlenim bırakmış olmalısın."

"Bayan Cole'un beni zaruri gördüğünü söylemekten memnuniyet duyuyorum."

"Öyle mi?" Franklyn etkilenmiş görünüyordu. "Lena Cole müthiş zeki ve becerikli bir kadın. Daha iyi bir referans bulamazdın."

Labirentte bir dörtyola vardılar. Doktor ve Brice batıya döndü. Franklyn tam onları takip edecekti ki Arlo, "Bay Elore, şunu görüyor musunuz?" dedi. Çalıların arasından çıkan rulo halindeki bir kâğıdı işaret ediyordu. Bu Zeke'in Lena'dan aldıktan sonra oraya yerleştirdiği mesajdı.

Franklyn durup kâğıda baktı. "Bir çeşit nota benziyor?"

"Almalı mıyım efendim?" diye sordu Arlo.

"Sence almalı mıyız?" diye sordu Franklyn gergince.

"Şans cesurlardan yanadır," dedi Arlo. Daha fazla boş konuşmayı beklemeden kâğıdı çalılardan aldı. Açtı ve küçük bir şaşkınlık gösterisi yaptı. Çok dramatik olmadan. "Size yazılmış gibi duruyor efendim."

"Bana mı?" diye sordu Franklyn, normalde "Hogwarts Cadılık ve Büyücülük okuluna kabul edildiniz," gibi açıklamalara saklanan bir şaşkınlıkla.

Arlo notu uzattı. "Bakın da görün."

Franklyn uzatılan kâğıt parçasını çekingence aldı. Arlo, Brice'in doktoru onları hem duyamayacağı hem göremeyeceği başka bir geçişe götürdüğüne memnundu.

"Aman Tanrım..." dedi Franklyn. "Şunu dinle!"

"Sorun olmasın?" dedi Arlo. "Başkasının özel yaşamına burnumu sokmaktan nefret ederim."

"Duymana *ihtiyacım var*. Rüya görmeyip ayakta olduğumu söylemene! Bu mektubun içeriğini anladığımdan ve hüsnükuruntumun beni yanıltmadığından emin olmana *ihtiyacım var!*"

"Elimden geleni yaparım efendim," dedi Arlo.

Franklyn boğazını temizledi.

Benim biricik Franklyn'ime:

Nazik kalbine bu nazik sözler,

Rolün hakkını veremezsem içten özürler...

Biliyorum ki olmalıyım utangaç ve tatlı

Ama Aşk ısrar ediyor, olamam gizli saklı

Sunuyorum sana başlangıcımız olacak bu sözcükleri

Sanatımdan çok duygularımı gösteriyorlar gerçi

Çünkü sensiz asla olamam tamam

Hislerimiz karşılıklıysa söyle buluştuğumuz zaman.

En içten sevgi ve dileklerle, biricik Isabellan.

Franklyn, arzu titremeleri vücudunu sararken buruşan kâğıdı sıkıca tuttu. Arlo'ya yalvarırcasına baktı. "Bu gerçek olabilir mi? Hayatın, bana rüyalarımın gerçek olduğunu düşündürüp sonra aniden geri çekecek kadar zalim olacağını hiç düşünmemiştim. Ama bu kadar bütünüyle gerçekleştirecek kadar iyiliksever olduğunu da hiç görmedim."

Arlo kurnazlıkla başını salladı. "Temkinli olmakla akıllılık ediyorsunuz efendim. Kim bilir, belki de başkası tarafından yazılmıştır."

Franklyn kâğıdı inceledi. "Onun el yazısına benziyor, geçmişte el yazısının kendine özgü bir gösterişi olduğunu fark etmiştim."

Arlo omzunun üstünden baktı. "Ona aitmiş gibi *görünüyor*. Ama sahtecilik olamaz mı?"

"Sanırım," diye kabullendi Franklyn. "Ama ne amaçla? Ayrıca mektubun tarzı da onun konuşmasıyla gayet uyum içinde."

Arlo mektuptan Lena'nın fazla belli olduğunu düşünmüştü ama Franklyn analizinde pek de objektif olamadığı için memnundu. "Doğru. O zaman kanıtlar, bu mektubun Isabella'dan olduğunu gösteriyor."

Franklyn hayretler içinde başını salladı. "Bir adam nasıl bu kadar şanslı olabilir?"

"Şanslı mı?" dedi Arlo. "Daha çok talihsiz gibi."

"Talihsiz mi? Ne demek istiyorsun?"

"Sizi kendine istediği açık *görünüyor*," dedi Arlo üzgünce.

"Evet," dedi Franklyn yüzüne yayılan hülyalı bir gülümsemeyle.

"Bu kadar derin bir tutkuyla," diye devam etti Arlo, yol arkadaşının daha şiirsel olan konuşmasını edinirken sesi daha dokunaklı olmuştu, "ruhlarınızın birleşmesinden daha azıyla tatmin olamaz."

"Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" Franklyn, dalgın ve kutsayan gözlerle nota bakakaldı.

"Korkarım özgürlüğünüzle öpüşüp vedalaşabilirsiniz. Şu andan itibaren dudaklarınız Bayan Ficollo'ya ait."

"Aman Tanrım." Franklyn'in gözünden yaşlar fışkırdı.

"Sıkmayın canınızı." Arlo, Franklyn'in sırtını sıvazladı. Sonra gözleri düşünceli bir halde kısıldı. "Bir dakika. Belki de eğer şu anda bu bahçe labirentinden çıkarsak Bayan Ficollo'nun kollarında aşktan kaçabilirsiniz."

Franklyn ona dehşetli gözlerle baktı. "Şaka yapıyor olmalısın!"

"Aşkı ve Bayan Ficollo'yu özgürlüğe tercih mi ediyorsunuz?" diye ısrar etti Arlo.

"Aşkı ve Bayan Ficollo'yu dünyadaki tüm zenginliklere tercih ederim! Bir insanın edinebileceği tüm bilgilere! Onun kucağından kaçmam gerektiğini söylüyorsun ama ben onu ilk gördüğüm andan beri bunun hasretiyle yaşıyorum. Onun gözleri beni başka yerlere götürüyor. Sesi sakinleştiriyor. Sözleri duygulandırıyor. Dünyada ondan daha güzel, daha asil ya da daha gerçek bulduğum hiç kimse yok."

"Bayan Ficollo hakkında gerçekten böyle mi hissediyorsunuz?" diye sordu Arlo.

"Bunun bin katı kadarını hissediyorum!" diye açıkladı Franklyn.

"Neden ona hiç söylemediniz?" diye sordu Arlo.

"Benim kendi lanet utangaçlığım buna müsaade etmiyor," diye itiraf etti Franklyn. "Onun parıldayan yüzüne baktığım zaman sözcükler aklımdan çıkıp gidiyor."

"Eh," dedi Arlo, "onun parıldayan yüzüne *bakmadığınız* zaman ne hissettiğinizi söylemeyi gayet iyi beceriyorsunuz."

"Anlamadım?" Franklyn'in kafası karışmış gibi görünüyordu.

Arlo, Franklyn'in omuzlarından tutup onu döndürdü.

Güney koridorunda kısa bir mesafe ötede Isabella ve Lena duruyordu.

"Sevgili Franklyn," Isabella'nın gözleri yaşlarla ıslanmıştı. "Gerçekten böyle mi hissediyorsun?"

Franklyn donmuş görünüyordu, hareket edemiyor gibiydi. Ama kendi korkusundan kurtulduğu zaman, "Şans gerçekten de cesurdan *yanaymış*. Öyleyse evet, söylüyorum Isabella! Seni o kadar uzun zamandır seviyorum ki, sevmediğim bir zamanı hatırlayamıyorum bile! Sen benim tek gerçek aşkımsın, şimdi ve daima!"

"Şimdi onu öpmeniz tam zamanı," diye mırıldandı Arlo ve Franklyn'i ittirdi.

Franklyn önce tökezledi, sonra Isabella'nın onu bekleyen kollarına koştu. Uzun ve derin bir şekilde öpüştiler.

Lena, Arlo'nun yanına gelip durdu. "Şimdiye kadar plan iyi gidiyor."

"Bence de," diyerek katıldı Arlo, "Güzel dizelerdi bu arada."

"Beklediğimden daha kolay oldu," dedi Lena.

"Dikkatli ol," dedi Arlo. "Bazıları aşkın bulaşıcı olduğunu söyler. Bir sonraki adımda kendi dizelerini yazıyor olabilirsin."

"Ben bünyemin bu kadarcığını kaldıracağını düşünüyorum," dedi Lena. "Ama ya seninki?"

"Şansıma ben aşka karşı zekâ ve sağduyuyla aşılandım," dedi Arlo.

"Oh, içim rahatladı," dedi Lena.

Sessizce âşıkların öpüşmesini izlediler.

Bu hikâyenin yazarı, insanların genelde fazlaca konuştuğunu düşünür. İletişim için kullanılması gereken kelimeler genellikle tam tersi amaç için kullanılır. Bizim iki kahramanımız da yan yana, kalkanları tarafından korunmadan durur ve birlikte planladıkları birleşmeye tanık olurlarken ikisi de bir diğerrinin varlığının yoğun olarak

farkındaydı. Diğerinin sıcaklığının, kendine has kokusunun, göğsünün inip kalkışının... Kendilerine doğru algılabilecek herhangi bir hareketinin. Belki Arlo belli belirsiz Lena'ya doğru eğilmişti. İstemedен olduğunu bile varsayabiliriz. Ama, bütün dünyanın da bildiği gibi, parçacıklar arasında doğal çekici güçler vardır ve parçacıklar ne kadar yakınsa çekim de o kadar kuvvetli olur. O yüzden o küçük hareket, Lena üzerindeki etkisini gösterdi ve o da karşılığında Arlo'ya doğru azıcık eğildi. Bu durum birkaç dakika boyunca devam etti; birbirlerine karşı arzuları arttıkça aralarındaki boşluk küçüldü. Ama herhangi bir temas olamadan bir karşıt kuvvet ortaya çıktı.

"Burada ne oluyor böyle?" Dr. Elore kollarını kavuşturmuş bir halde ortaya çıktı, heybetli kaşı kalın gözlüklerinin üzerine doğru kalktı. Brice onun yanında, mahcup bir halde duruyordu. "Franklyn, Bayan Ficcollo'yla ne yaptığınızı sanıyorsunuz?"

Franklyn ve Isabella utanmış bir halde ayrıldılar.

Brice, Arlo ve Lena'ya doğru geldi alelacele; onların arasındaki boşluk da biraz geri gelmişti. "Üzgünüm! Zeke bizi geri getirdi. Sanırım çok erken oldu."

"Hiç de değil," dedi Lena. "Ona birkaç dakika önce sizi getirmesi için ben mesaj attım." Franklyn'in annesine dönerek, "Dr. Elore, ne yaptıklarını çok iyi biliyorsunuz ve oğlunuz Bayan Ficcollo'ya yıllardır âşık olduğu için bu sizi şaşırtmamalı," dedi.

"Şaşırtıyor," dedi Dr. Elore, "çünkü oğluma onunla birlikte olmayı kati bir şekilde yasaklamıştım."

"Neden peki?" diye sordu Lena.

"Seni hiç ilgilendirmez ama bilmen gerekiyorsa, onun için yeteri kadar zeki değil."

"Anne!" Franklyn kolunu Isabella'nın etrafına korumacı bir şekilde attı. "Bu kadar duyarsız olmak zorunda mısınız?"

“Yeteri kadar zeki olmadığını nereden biliyorsunuz?” diye ısrar etti Lena.

“Not ortalamasından tabii ki,” dedi doktor, “ki kendisi de geçen dönemde dört üzerinden üç buçuk olduğunu açıkça kabul ediyor.”

“Peki neden üç buçuk olduğunu biliyor musunuz?” diye sordu Lena.

“Ah, Lena,” Isabella öncekinden de daha fazla kızardı. “O konulara girmemize gerek olduğundan emin değilim...”

Lena başını Isabella’ya döndürdü. “Umarım cüretimi affedersiniz Bayan Ficollo,” Tekrar Dr. Elore’a döndü. “Ortalamasının üç buçuk gelmesinin sebebi Kadın Tarihi dersinden çıkıp gitmesi. Öğretmen erkekti ve kadınların tarihine bakış açısı o kadar kısıtlıydı ki Rosalind Franklin’in DNA’nın keşfindeki etkisinden bile bahsetmedi. Bayan Ficollo öğretmenin bakış açısını rahatsız edici buldu ve görüşlerini genişletmesini rica etmek üzere onunla özel olarak buluştu. Öğretmeni reddetti. Tabii ki Bayan Ficollo dersi olduğu gibi kabullenebilir ya da seçmeli dersini değiştirebilirdi ama eğitimin göklere çıkarılan duvarları arasında böyle bir dar kafalılığa katlanamadı. O yüzden bir grev düzenledi ve sınıfın dörtte üçü, hem erkekler hem kızlar onu takip ettiler. Öğretmen de intikam olarak hepsini bıraktı ancak Bayan Ficollo’nun cesur hareketi sayesinde öğretmen ve dersi, okul yönetimi tarafından yeniden değerlendirilmeye alındı.”

Dr. Elore, Isabella’ya döndü. “Bu doğru mu Bayan Ficollo? Eğitimin bütünleşmesi sizin için kendi notlarınızı feda edecek kadar önemli mi?”

“Öyle Dr. Elore.”

Doktor, oğluna baktı. “Franklyn, görünen o ki sana bir borcum var. Kadınlar konusundaki zevkin mükemmel.”

“O zaman bu... şey anlamına mı geliyor?” diye sordu.

“Sen ve Bayan Ficollo benim onayımı aldınız.”

"Ah, Franklyn!" dedi Isabella.

"Ah, Isabella!" dedi Franklyn.

Ve öpüşme tekrar başladı. Dr. Elore ilerleyip pikniği kendi başına bulmak için bunun mükemmel bir zaman olduğunu düşündü.

"Bunu izlemek zorunda kalmayacağıma söz vermiştin," dedi Brice, Arlo'ya.

"Merak etme," dedi Arlo. "Yakında fark edemeyecek kadar meşgul olacaksın."

"Bu ne demek?" diye sordu Brice.

Ama Arlo daha cevap vermeden rahatsız edici bir kâdın sesi, "Bu ne böyle?" dedi.

Herkes, Bayan Nalone ve Vito'nun durup Franklyn ve Isabella'ya bakmakta olduğu kuzey koridoruna döndü. Bayan Nalone dehşete düşmüş gibi bakarken Vito'nun ağzı kulaklarındaydı. Hemen arkalarındaki Zeke de sessizce sırtıyordu.

"Ben... ben anlamıyorum!" diye devam etti Bayan Nalone. "Bayan Ficollo, bu inek Franklyn'i benim Vito'ma tercih mi ediyorsunuz?"

"Şey..." Isabella bir anlığına beceriksizce Vito'ya sonra da annesine baktı. "Franklyn'i seviyorum. Hem Vito da bana ilgisini gösterecek bir şey yapmış değil."

"Gördün mü?" diye Vito'ya döndü Bayan Nalone. "Şansını kaçırdın!"

"Eh, kismet," dedi Vito umursamazca.

"Neden bu kadar inatçı oldun ki? Sanki benim istediklerimden kaçınmayı kendine amaç edinmiş gibisin! Benden bu kadar mı nefret ediyorsun, sırf bana garzinden mi bu pırlanta gibi kızı boş vermeye isteklisin?"

"Tanrı aşkına anne, seninle hiçbir ilgisi yok!" dedi Vito. "Brice'a âşığım, sebebi bu!"

Bayan Nalone'un ağzı açıldı, sonra kapandı, sonra tekrar açıldı. Eğer önceden bahsettiğimiz *botox* iğneleri olmasaydı

isyan eden duygular muhtemelen yüzünü çarpıttı. "Vito, bu çok saçma!"

"Neden anne? Homofobik misin?"

"Tabii ki değilim canım. Homofobi çok demode," dedi Bayan Nalone. "Benim itirazım senin bir *tatil köyü müdürüne* âşık olmana. Nasıl bir hayat olur o?"

Bu sırada Brice genellikle domateslere ait olan bir kırmızıya dönmüştü. "Bayan Nalone, eğer bir anlığına Hotel del Arte'in personel müdürü değil de sade ve basit bir erkek olarak konuşursam, eğer Bay Nalone'la birlikte olursak ona alıştığı hayatı sağlayabileceğime dair sizi temin etmek isterim."

"Peki, *bana* ne olacak?" dedi Bayan Nalone.

"Anne..." Vito ıstırap içinde gibi görünüyordu.

"Affedersiniz?" dedi Brice.

"*Bana* kim bakacak?" diye ısrarcı oldu Bayan Nalone.

Bir an katıksız bir sessizlik oldu.

"Bayan Nalone eğer paraya ihtiyacınız varsa," dedi Isabella tereddütle, "babamın size bir iş bulmaktan memnun olacağına eminim."

Bayan Nalone ona dehşetle bakmaktan başka bir şey yapamadı.

"Müsaadenizle," dedi Lena. "Bayan Nalone'un iş bulabilirliğinden daha acil bir sorunuz var."

"Nedir o?" dedi Franklyn.

"Vito'nun Brice'a âşık olduğunu belirledik. Brice'ın da Vito'ya alışkın olduğu hayatı sunabileceğini belirledik. Belirlemediğimiz şey Brice'ın bunu yapmak isteyip istemediği."

"Teşekkürler," dedi Brice. "Bu..."

"Kendinize ne kadar çok güveniyorsunuz!" dedi Arlo. "Hotel del Arte'deki bütün personelin sizin bütün heveslerinizi karşılamak üzere mi burada olduğunu düşünüyorsunuz?"

Franklyn, Isabella ve Vito kafa karışıklığıyla birbirlerine baktılar.

"Tabii ki hayır," dedi Isabella. "Lena'yla arkadaşlığımıza çok değer veriyorum."

"Ben de Zeke'in sessiz ama sonsuz desteği olmasa bunca yazı nasıl atlatırdım bilemiyorum," dedi Franklyn.

"Ben de Brice'ın benim ona verdiğim değeri bana verdiğini hiç *varsaymadım*," dedi Vito.

"İyi!" dedi Arlo. "Çünkü vermiyor!"

"Bir dakika..." dedi Brice.

"Her şeyden önce," diye devam etti Arlo, "Hotel del Arte personeli misafirlerle romantik ilişkiler kurmaktan açıkça men edilmiştir."

"Öyle mi?" diye sordu Isabella.

"Çalışanların el kitabında öyle bir şey gördüğümü hatırlıyorum," dedi Lena.

"Açıkça yok zaten..." diye kabullendi Brice. "Bu daha çok bir... şey, prensip gibi?"

"Yani bir kural değil!" dedi Arlo. "Öyleyse ne olmuş? Çünkü bizim sevgili Bay Ghello'muz sizle çıkmaya *istekli* değil Bay Nalone."

"Öyle bir şey demedim..." dedi Brice.

"Çünkü o heteroseksüel!" dedi Arlo.

"Öyle misin?" diye sordu Vito, Brice'a.

"Hayır gayet *gayim*," dedi Brice.

"Ama kimin umurunda!" dedi Arlo. "Sırf *gay* diye o büyük, esmerleşmiş kaslardan hoşlandığını varsayamazsın! Hatta o büyük, esmerleşmiş kaslardan *nefret ediyor*!"

"Aslında, kaslardan hoşlanıyorum," dedi Brice.

"İyi!" dedi Arlo. "Demek ki kasları seviyormuş. Ama annesine bu kadar boyun eğen bir adamdan hoşlanmasını bekleyemezsin!"

"Gerçekten çok sevimli bence," dedi Brice, Vito'ya. "Hatta bir şeyleri zorlamak istemememin sebeplerinden biri de buydu. Annenle olan ilişkini zorlamak istemedim."

"Demek ki Vito'nun annesiyle olan ilişkisini de sevimli buluyormuş!" dedi Arlo. "Ama vahşi, enerjik ve hedonist birinin hayatının altın çağında yuva kurmasını bekleyemezsiniz. Bay Ghello'nun ekilecek tohumları, fethedilecek toprakları, kırılacak kalpleri var!"

"Ben daha ziyade evcimen biriyimdir," dedi Brice.

"Evet! Ama bütün bunlar bir yana, hâlâ Bay Nalone'la romantik bir ilişki kurmak istemiyor çünkü..." Arlo beklenti içinde Brice'a baktı. "Hadisene, *bütün* nedenleri ben bula-mam. Başka ne vardı?"

"Aklıma hiçbir şey gelmiyor," dedi Brice.

"Ah." Arlo kederli görünüyordu. "Emin misin?"

"Emin olduğum," dedi Brice, Vito'nun elini tutarken, "seni buranın dışında bir yerde bir akşam yemeğine çıkarıp daha iyi tanımayı istediğim. Eğer bu ilgini çekiyorsa?"

Vito gülümsedi, "Fazlasıyla."

Lena, Arlo'yu dürttü. Arlo da kızın dokunuşunun göğsünde uyandırdığı sıcaklığı göz ardı etmeye çalıştı.

"Neredeyse kendini rolüne fazla kaptıracaktın," diye fısıldadı Arlo'nun kulağına. Kızın nefesi kulağına değdiği anda bütün içini saran ürpermeyi göz ardı etmek neredeyse imkânsızdı, o yüzden adil olanın aynı şekilde karşılık vermek olduğunu düşündü.

"Yoo, mükemmeldi," diye fısıldadı ve o fısıldarken Lena'nın hafifçe ürperdiğini de memnuniyetle fark etti.

"Sanırım her şey yoluna girdi, ne olursa olsun," dedi Lena.

Arlo sırttı, "Kabul et, çok eğlenceliydi."

Lena'nın yüzüne yavaşça bir gülümseme yerleşti. "Evet. Aslına bakarsan, gerçekten eğlenceliydi."

"Evet, Bayan Cole," Isabella ona sert, kararlı ve hiç de sevimli olmayan bir bakış attı. "Ve siz de, Bay Kean, sanırım çöpçatanlık planlarınızdan ikiniz de memnunsunuzdur."

Arlo omuz silkti. "Öyleyiz sanırım."

"Sizi düşündüğümüzden yaptık," dedi Lena.

"Buna şüphem yok," dedi Isabella. "Ama ikinizin de kaçırıldığı bir şey var. Sence de öyle değil mi Franklyn?" Isabella, Franklyn'e göz kırptı.

Franklyn kaşlarını çatı. "Öyle mi?"

Isabella iç çekti ve Franklyn'in kulağına bir şeyler fısıldadı. Franklyn'in gözleri açıldı, Lena'yla Arlo'ya muzipçe sırıttı. "Evet kesinlikle var, biricik Isabellam."

"Sen sakın şeyi diyor olmayasın..." dedi Brice.

"Bence onu diyor," dedi Vito.

"Neyi kaçırıyoruz?" diye bilmek istedi Arlo.

"Bizden bahsettikleri gayet bariz," dedi Lena.

"Sen ve ben mi? Âşık mı?" diye sordu Arlo şaşkınlık içinde.

"Demek istedikleri bu gibi duruyor."

"Aşk? Ben?" dedi. "Saçmalık!"

"Âşık olan insanlar bütün mantıklı düşünme yetilerini yitiriyorlar," dedi Lena.

"Sağduyu doğrudan camdan atlıyor," dedi Arlo tekrar ona doğru eğilerek ve başını sallayıp onayladığını belirtti.

"Sahip oldukları zekâ kıvraklığının hepsi gidiveriyor," dedi Lena da Arlo'ya doğru eğilerek.

"Ben hiç âşık olabileceğimi sanmıyorum," dedi Arlo biraz daha yaklaşırken. "Senin kadar zeki ve çekici bir kadına bile."

"Daha fazla katılamazdım," dedi Lena yaklaşma konusunda Arlo'yu yakalarken. "Benim neredeyse entelektüel dengim olmanın ve o şortun içinde muhteşem görünmenin bir önemi yok. Asla aşk kadar bayağı bir şeye yenik düşmem mümkün değil."

Bu sırada ikisi birbirine o kadar yaklaştı ki doğrudan birbirlerinin gözlerine bakıyorlardı. Yine de hâlâ birbirlerine dokunmamışlardı ve aralarındaki ufacık alan çatırdadı. Eğer arzu elektriğe çevrilebiliyor olsaydı, tatil köyünün bir yıllık ihtiyacını karşılarlardı.

"Hatta şunu bile diyebilirim ki," dedi Arlo, nefesi artık hızlı çıkıyordu, tabii ki o kadar çok konuşmaktandı bu, aralarındaki o ufacık mesafeyi koruma çabasından değil, "gerçekten hayatımı geçirebileceğim tek insan, aşkı benim kadar hor gören biri olurdu."

"Kesinlikle katılıyorum," dedi Lena, o da Arlo kadar hızlı nefes alıyordu, elbette ki bunun sebebi Arlo kadar kuvvetli soluk alabildiğini kanıtlamak istemesiydi. "Şimdi de bu gerçeği kesin bir şekilde belirledik, ikimiz de aşkı bir seçenek olarak görmüyoruz, sanırım," Arlo'nun ellerini tuttu, kıvılcımın bütün vücudunda dolaştığını hissetti, "bir çeşit yakın ilişki kurmamızda bir risk olmaz."

Arlo ellerini Lena'nın ellerine, kızın gürültülü nabzının attığını hissedecek kadar doladı. "Dünyada akli başında olan tek iki insan biz olduğumuza göre, sağduyu birbirimiz için mükemmel olduğumuzu söylüyor."

"Kesin olarak öğrenmeden önce son bir test var." Lena o kadar yaklaştı ki burunları neredeyse birbirine değecekti.

"Nedir o?" diye sordu Arlo, gözleri biraz parıldayarak.

"Kötü öpüşenlerden nefret ederim. O yüzden bu alandaki maharetini doğrulamam gerekecek korkarım ki."

"İstediğin gibi doğruyla," dedi Arlo.

Lena da öyle yaptı. Üstelik doğrulama süreci epey de uzun sürdü. Kimse Lena Cole'un derinlemesine doğrulamadığını söyleyemezdi. Arlo bu öpüşme konusundaki isteğini Lena'yı tatmin edecek kadar gösterdiğinde neredeyse piknikteki herkes gitmişti.

"Bu yeterliydi Bay Kean," dedi nefes nefese kalan Lena, Arlo'nun yanağına.

"Onayladığınız için ne kadar rahatladığımı anlatamam Bayan Cole," dedikten sonra o da Lena'nın yanağına nefesini verdi.

Yavaş, kibar bir alkış başladı yakınlardan. İkisi de dönüp Zeke'in kendilerine sessizce güldüğünü fark ettiler.

"Bay Zanni'nin bu sonucu öngördüğü belli oluyor," dedi Arlo. "Belki başından itibaren."

"Bu, başta işbirliği yapmamız konusunda neden bu kadar ısrarcı olduğunu da açıklar," dedi Lena. "Çok zeki olduğunuzu düşünüyorsunuzdur eminim Bay Zanni."

Zeke başıyla onayladı.

"Siz merak etmeyin Bayan Cole," dedi Arlo. "Yaz daha yeni başladı. Eminim sizinle birlikte genç Bay Zanni'ye uygun bir eş bulabiliriz."

Zeke hararetli bir şekilde başını iki yana salladı.

"Bütün düşüncelerimi buna yönlendireceğim Bay Kean," dedi Lena.

Sevgili okur, sözlerini tuttuklarını belirtmekten pişmanlık duyarım. Çünkü aşkın erdemleri konusunda halihazırda onun kölesi olanlar kadar ısrarcı kimse yoktur. Benim size bu hikâyeyi yazmamdaki sebep de bu hatta.

Görüyorsunuz ya, ben Zeke Zanni'yim ve sizi kandırdığımı üzümlere itiraf ediyorum. Şimdiye kadar şüphesiz fark ettiğiniz gibi bu, gerçekten de, bir aşk hikâyesi. Ben de âşık olduğum için sizin de bu saçmalıkta bana katılarak başka birine âşık olmanız umuduyla kaleme aldım. Çünkü eğer *hepimiz* aptalsak, belki de âşık olmakta biraz bilgelik de vardır.

İYİ ŞANSLAR ve ELVEDA

BRANDY COLBERT

Audrey, bana San Francisco'ya gideceğini söylediği sırada Foster Avenue Plajı'nın kumlu kıyısında yayılmış oturuyorduk.

Bazı insanlar farklı iddia etseler de Foster Plajı, Chicago'daki en iyi kumsaldı. Gölün üzerinden hafif bir esinti gelip çıplak bacaklarımızın ve kollarımızın üzerinden geçerek, insanların üstünde top oynadığı ve mangal yaptıkları gür yapraklı ağaçların gölgesindeki bakımlı çimlere doğru ilerledi. Oturduğumuz kumların az ilerisinde, sığ sularda çocuklar birbirine su sıçratıyor, aileleri ise birkaç adım uzaklarında burunlarını kesekâğıdından market torbalarına sokmuş, oturuyorlardı. Burası insanların normalde plaj dediklerinde akıllara gelen türden bir "plaj" değildi; öncelikle tuzlu su yoktu ve şehir de tropikal bir yerden

çok uzaktı. Fakat haziranın ortasında burada, bir battaniye üzerinde oturup kuzenimle güneşlenmek ve hamur işi bir şeyler yemek güzeldi.

"San Francisco mu? Bir protestoya katılmak için mi?" diye sordum, aramızda duran kesekâğıdına bir vişneli mekik almak için uzanırken. İsveç Pastanesi'ndeki en sevdiğim tatlıydı bu, koyu renkli, yapışkan ve tatlı reçelle dolu hafif gevrek hamur işi. Audrey ile bu sabah saat 10 civarında Clark Sokağı'nda buluşmuştuk ve pastaneden aldığımız fındıklı çörekleri ve hamur işlerini yiyerek acele etmeden doğruca kumsala gelmiştik.

"Hayır," diye cevap verdi Audrey. Geriye doğru uzanmış dirseklerinden destek alıyordu, bacaklarını ise ileri doğru uzatmıştı fakat bunu söylerken doğruldu.

Torbayı ona doğru uzattım; dibinde hâlâ küçük bir muzlu ekmek duruyordu. Başını iki yana salladı ve ancak o zaman ellerini kucağında birleştirdiğini fark ettim: Her zaman sürdüğü, kahverengi teninde parlayan koyu pembe renkli ruj yerine dudaklarının renksiz ve sımsıkı kapalı, düz bir çizgi halini aldığını da tabii. Ben de duraksadım. Küçük-parmağımın ucuna akan reçel artığını yalamaya cesaret edemedim çünkü yaz havasındaki kötü haberin kokusunu alabiliyordum.

"Oraya yerleşiyorum... Gillian'la birlikte."

Mekik kurabiye parmaklarımın arasından kayarak vişneli tarafı yere çarpacak şekilde kuma düştü. Farklı olması beklenemezdi.

"O bir iş buldu," dedi Audrey yavaşça, bir sonraki hareketimin ne olacağını görmek için beni izledi. "İyi bir iş."

Bir sonraki hareketim kumla kaplanmış hamur işini yerden almak oldu. Kenarlarından tutmakla uğraşmadım. O gidiyordu. Beni anlayan, beni annem dışında gerçekten anlayan tek kişi iki bin mil uzağa yerleşiyordu. California,

Chicago'dan bakıldığında başka bir gezegen gibiydi. Aynı saat diliminde bile olmayacaktık.

Avucumu sıkarak reçelin tenime bulaşmasına, yapış yapış yapmasına izin verdim.

"Rashida..." diyerek başladı Audrey ama sözünü kestim.

Boğazıma yerleşen düğüm nedeniyle canım acıyordu ama sözcükleri dudaklarımın arasından çıkarmayı başardım, "Senin için mutlu oldum." Çünkü bu, senin her zaman yanında olan kuzenine söylemen gereken şeydi. Bu *olgun* bir davranış olarak söylemen gerekendi ki bu da on yedi yaşım da sık sık düşündüğüm, doğru davranış şekliydi. Sanırım bu erken büyüme zorunda kalmanın getirdiği bir şeydi.

"Öyle mi?" Audrey rahatladı, elimdeki ezilmiş hamur işine bakıyor olmasına rağmen, yalanım sayesinde hafiflemişti. "Bana kızacağından korkmuştum."

Kızmak doğru kelime değildi. Hayal kırıklığına uğramak? Muhtemelen. Fakat şu anda mutluluk dışında dile getireceğim herhangi bir kelime, kimsenin faydasına olmayacaktı. O gidiyordu çünkü Gillian gitmek istiyordu ve o, Gillian ile olmak istiyordu. Ve işin doğrusu Audrey benim annem değildi, her ne kadar son dört senedir onun yerine bu rolü üstlenmiş olsa da.

"Zaten burada sensiz geçecek sadece bir yılım var, değil mi?" diye cevap verdim. "Demek istediğim, gelecek yazın sonunda zaten ben de üniversiteye gideceğim. Belki de Batı Kıyısı'na giderim."

California'da yaşamayı hiç düşünmemiştim; bırak bunun lafını etmeyi, aklımın ucundan bile geçmemişti. Ama Audrey'yi gittiği zaman yıkılmayacağıma ikna edebilmek için sarf etmem gereken sözler bunlardı ve bu, birkaç küçük yalandan daha önemliydi.

"Bunu atmalıyım," dedim, elimdeki küçük, zavallı vişneli mekikle birlikte ayağa kalkarken. Çöp kutusu, plajın çimle kumun birleştiği ucundaydı. Kesik şortumun poposuna

yapışmış kumları silkeledim ve çıplak ayaklarla Audrey'den uzaklaştım ve elimdeki parçalanmış hamur işini çöpe attım.

Yürürken kolumu önüme doğru uzattım. Bir şekilde reçel koluma doğru sıvanmış, dirseğime yakın bir yerde bile yapış yapış bir nokta bırakmıştı. Suya giden yolumun üzerinde bağrıışan çocuklar, güneşlenirken sızanlar ve aynı zamanda sanki yanlışlıkla plaja yolu düşmüş ama burada kalmaya ve terlemeye karar vermiş gibi görünen uzun kollu tişört ve kot pantolon giymiş insanlar vardı.

Gölün suyu ayaklarıma değdi; başparmağımın üzerine hafifçe salınıyor ve yükselerek ayak bileklerime çıkıyordu. Ellerimi içine sokmadan önce biraz daha derine doğru ilerledim. Yapışkan reçel kalıntılarını yıkarken suyun üzerinden ileriye doğru baktım; neredeyse hareket etmiyormuşçasına yavaşça ilerleyen küçük dalgalara. Belki de yürümeye devam etmeli, Michigan Gölü'ne girmeli ve süzülüp gitmeliydim. Annemin bir şişe dolusu antidepresan ilaçla süzülüp gittiği gibi değil ama sadece... insanların gidişini seyretmek zorunda kalmayacağım bir yere.

Oturduğumuz noktaya geri döndüğümde Gillian'ın ayakta durmuş Audrey'ye üzerine oturduğumuz battaniye-deki kumları silkelemesinde yardımcı olduğunu gördüm. O burada ne arıyordu ki? Ve buraya nasıl bu kadar çabuk gelmişti? Ben yerimden kalkalı daha beş dakika bile olmamıştı. Yer doldurmakta oldukça başarılıydı; Audrey ile birlikte olmaya başladıkları süre henüz ancak bir sene oluyordu ama... Derin bir nefes alıp her ikisinin de yüzlerine yerleştirdikleri yapmacık gülümsemeleri fark etmemiş gibi yaptım.

"Selam Rashida," dedi Gillian, suratındaki gülümsemesi genişledi. "Nasılsın?"

"İyi. Sağlıklı," dedim.

Kalın kare battaniyeyi Audrey kolunun altında sıkıştırırdı. Yeniden beni izlemeye koyuldu ve Gillian ile onu daha

rahat hissettirmek için bir şeyler söylemem gerektiğini biliyordum ama yapamıyordum.

“Yakınlardaydım ve sizi arabamla bırakabileceğimi düşündüm,” dedi Gillian.

“Harika,” dedim. Sonra da, “Teşekkürler.”

Benimle daha fazla konuşmaya uğraşmadı. Arabaya doğru arkalarından, tırnağını kemirirken onu izleyerek ilerledim. Atletik yapıydı; Audrey bana, onun üniversite yıllarında atletizm takımında koştuğunu söylemişti, koyu renkli saçlarının tamamı ince ince örülmüştü ve beline kadar uzanıyorlardı. Ten rengi oldukça açık bir kahverengiydi, tanımadığı insanların onun melez olup olmadığını merak edeceği kadar muğlak bir ten rengiydi. Adını telaffuz ederken her seferinde C sesini, cildimin üzerinde bir şeyler dolaıyormuş gibi hissetmeme neden olacak kadar bastırıyordu.

Gillian eski Toyota’sının sürücü koltuğuna oturdu ve yolcu kapısının kilidini açtı, belli ki kapı dışarıdan açılmıyordu. San Francisco’ya araba ile mi gidecekler, geçtikleri her eyalette araba acaba bozulur mu ve Audrey, bunu gelecekteki yaşantılarının bir ön izlemesi olarak görüp, onunla birlikte taşınmayı kabul ettiği için pişman olur mu, diye düşündüm.

“Baksana,” dedi Audrey kısık bir ses tonuyla, arabanın kapısını açmadan önce. Kaldırıma bakmayı kesip ona döneyim diye omzuma dokundu. “Onu seviyorum. Eğer emin olmasaydım, gitmeyeceğimi bilmeni istiyorum. Ama eminim. Gitmemeyi düşünemeyecek kadar çok seviyorum onu.”

Sevgi.

Öylesine zırva bir kelimeydi ki. Audrey beni seviyordu ama bu farklı türden bir sevgiydi ve kalmasına yetecek gibi değildi.

Üç hafta sonra Audrey’nin dairesi kutularla dolduğunda ve buzdolabında tek başına bir yumurta ve bir kavanoz

kornişon kaldığında kendimi onun ailesinin evinde, yemek masasının yanında küp küp kesilmiş peyniri tırtıklarken buldum.

Audrey gidişiyile ilgili büyük bir tantana çıkarmamızı istemedi. Bu onun tarzı değildi. Dikkati kendi üzerine çekmekten nefret ediyordu; bu muhtemelen aktivist olmasıyla ilgiliydi. Başkaları için o kadar çok şey yapmaya alışkındı ki; miting düzenlemek, politikacılarla iletişime geçmek, adaletsizlikle savaşılan kâr amacı gütmeyen kuruluşlar için yardım toplamak. Fakat annesi onu doğru düzgün bir şekilde uğurlamak konusunda ısrar etti, bu yüzden kısa süre içerisinde Audrey'nin ve Gillian'ın tüm arkadaşları Farrah Teyzemin ve Howard Eniştemin Rogers Park'taki evinde toplanacaktı.

Audrey'yi odanın diğer tarafında pikabın önünde Gillian ile birlikte plakları karıştırırken fark ettiğimde saat hâlâ erkendi ve ben hâlâ peynir yiyordum. Gillian sevinç nidasıyla bir çığlık atarak bir plağı elinde tuttu ve Audrey'nin kız arkadaşına doğru eğilerek ne olduğunu kontrol edişini izledim. Keskin aromalı bir cheddar peynirini ağızıma attım ve kuzenimin sevdiği kişiye karşı nazik olmanın bu kadar zor olmamış olmasını diledim. Ve eğer Audrey'nin Gillian'ı sevmesi gitmesi anlamına gelmeseydi, bu çok daha kolay olurdu.

Hoparlörlerden aniden bir müzik sesi yükseldi ve Howard Eniştem masaya doğru gelirken, müziğin ritmiyle başını salladı. "Ve siz çocukların müzik zevkinin berbat olduğunu söylerler. Benim kızımınki değil. Benim kızım..." dikkatimi çekmek için elini şaklattı, "en iyileri bilir."

"Bu şarkıyı hiç duymamıştım," dedim omzumu silkerken; gülümsemiyordum çünkü Howard Enişteme karşı iyi bir ruh halindeymişim gibi numara yapmam gerekmiyordu.

Eniştem inatçı denilebilecek derecede neşelidir fakat size sürekli sahip olduklarınıza minnet etmeniz gerektiğini hatırlatacak türden bir insan değildir. O, içten bir şekilde olayların iyi tarafını gören birisidir; neredeyse altmış yıldır Chicago'da

yaşadıktan ve onca boktan şeyi gördükten sonra bile.

“Pekâlâ, o zaman klasik Motown hakkında bedava bir ders alıyorsun.” Kazınmış kafasına taktığı şapkasının kenarını çekti. “The Marvelletes; tüm zamanların en iyi kız gruplarından biridir.”

“Supremes’ten bile mi daha iyi?”

Eniştem kesik bir nefes aldı ve omzunun üzerinden bakıyormuş gibi yaptıktan sonra bana doğru yaklaştı. “Bunu söylediğini yengenin duymasına asla izin verme. Bu konu buralarda sıkı bir tartışma sebebi.” Gülümsedim ama küçük bir tebessümdü, bu yüzden elini omzuma koyup, “San Francisco’yu ziyaret etmek güzel olacak, değil mi? Tüm o soğuk ve berbat havalar geldiğinde buradan kurtulabiliriz.”

Pikabın orada artık tek başına duran Audrey’ye doğru baktım, telefonuna bakıyordu. Oldukça güzel görünüyordu, bu gece siyah, uzun kollu dantel bir mini elbise giymişti. Koyu renkli saçları sımsıkı bir şekilde geriye doğru taranmış ve topuz yapılmıştı. Ve ruju geri gelmişti.

“San Francisco da soğuk sayılmaz mı?” dedim, annemin ağustos ayında oradaki bir sergiden geri döndüğü zamanı hatırlayarak; o seyahat esnasında kendisine bir kazak alması gerekmişti.

Howard Eniştem zeytin kâsesine yönelmeden önce bana, huysuz halimin onunla bir ilgisi olmadığını bildiğini gösteren bir tebessüm etti.

Bir bardak su almak için mutfığa gittim ama kapının ağzında aniden durdum. Gillian tezgâhın önünde bir çocukla birlikte duruyordu, bana sırtları dönüktü ve onlar beni görmeden geri dönüp uzaklaşmayı düşündüm. Bu parti ona da veda içindi ama Gillian’a söyleyecek güzel bir sözüm yoktu, bu yüzden belki de ondan uzak durmak daha iyi olacaktı.

Fakat tam o sırada ayağım linolyum kaplı zeminde gıcırdayan bir yere denk geldi ve her ikisi de birden arkalarına döndüler. Ve yakalandım.

"Ah, selam Rashida." Gillian'ın gözleri de sesi kadar parlaktı. Tezgâhta dirseğinin hemen yanında mavi bir plastik bardak duruyordu, açık bir şişe votkanın ve portakal suyu şişesinin hemen yanında. "Bu kardeşim Pierre."

İlk olarak çocuğun çenesindeki gamzeyi fark ettim. Gamzesi öylesine mükemmel bir şekilde yapılmış gibiydi ki dokunup parmağımın içinde kaybolup kaybolmayacağını görmek istedim. Fakat çocuğun her yanı ikinci bir bakışı hak ediyordu; yoğun koyu renkli teninden suratındaki siyah çerçeveli gözlüklere ve gözlüklerinin ardındaki kahverengi şefkatli gözlerine kadar.

"Selam." Odanın öbür tarafından bana doğru yürüyerek elini uzattı. "Rashida mı? Tanıştığımıza memnun oldum."

Gillian'ın bir kardeşi olduğunu biliyordum fakat onun benim yaşımda olduğundan haberim yoktu. Ya da *böyle* göründüğünden. Kısa kesilmiş, özenle tıraşlanmış kıvrıkcık saçlarına baktım ve ne kadar yumuşak olmalılar, diye düşündüm. Muhtemelen zamanında tel takmış olmasını gerektirecek kadar muntazam dişlerini göstererek gülümsedi, sadece alt sırada isyankâr tek bir dişi hafifçe çarpıktı.

Gillian lavabonun yanında hafifçe öksürüp kıkırdadı ve o zaman Pierre'in hâlâ önümde elini uzatmış durduğunu fark ettim; tabii benim de henüz hiç hareket etmediğimi ya da tek kelime söylemediğimi. Durmuş öylece bakıyordum. Diz kapaklarımın birkaç santim üzerine kadar inen çiçekli kloş eteğimi düzelttikten sonra Pierre'in elini sıktım. Kendisine kısacık bir tebessüm ettikten sonra, "Tanıştığımıza ben de memnun oldum," demeden önce bakışlarımı Gillian'a geri çevirdim, mavi bardağından büyük bir yudum alıyordu.

Gillian elindeki votkayı işaret etti. "İçecek ister misin?"

Ona tuhaf bir bakış attım. "Şu anda ciddi olamazsın."

"Pekâlâ, övünmek gibi olmasın ama çok pis screwdriver* yaparım," dedi kahkaha atarak.

* Portakal suyu ve votka kullanılarak hazırlanan bir çeşit kokteyl. -çn

“Pekâlâ, sanırım bu berbat bir fikir Gillian. *Ailem* burada.”

Babam hariç tabii ki. Şimdiye kadar buraya gelmiş olması lazımdı ama Bev ile yemekte fazla iyi vakit geçiriyor olmalıydı. Ki bu da Gillian’ın teklifini yeniden değerlendirmeyi istememe neden oluyordu. Fakat alkollü içecekleri o kadar da çok sevmiyordum. Bir bira ve içki dolabının naçizane sakinlerinin katılımıyla hazırlanmış birkaç da kokteyl içmiştim ama alkol benim çoğunlukla uykumu getiriyordu.

Pierre bana düşünceli bir bakış attı, sanki kız kardeşine karşı ne kadar kaba davrandığıma inanamıyormuş gibiydi.

Gerçi Gillian pek alınmış gibi görünmüyordu ya da öyleydiyse bile bunu votkanın arkasına saklamıştı. Plajdaki gülümsemesini takınıp, “Eğer fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun,” dedikten sonra mutfaktan çıktı.

Bir şişe su alabilmek için Pierre’in yanından geçtim ve bir şeyler söylemem gerektiğini düşündüm; suratındaki o ifadeden kurtulmak için herhangi bir şey ama ne diyeceğimi bilemedim, o yüzden ben de mutfaktan uzaklaştım.

Tuvalete doğru ilerlerken yolumun üzerinde Farrah Teyzemin merdivenin en alt basamağında oturduğunu gördüm. Herhangi bir şeyle meşgul değildi, sadece oturmuş öylece ellerine bakıyordu ama bedeninin tırabzana doğru yaslanışında bir hüznün vardı, bu nedenle yanına oturdum. Karşı duvarda ahşap çerçeve içinde kocaman bir aile fotoğrafı asılıydı; Farrah ve Howard ve hâlâ pembe saç tokaları takan küçük Audrey.

Başımı teyzemin omzuna yasladım. “Bu akşamın bitmesini istiyor gibiyim ama sonra istemiyorum; çünkü o zaman, bu Audrey gitmeden önce sadece birkaç günümüzün daha olacağı anlamına gelecek.”

Farrah’ın yakınlarında olmak artık daha kolaydı fakat ilk başlarda, annem gittikten sonra teyzeme bakarken rahatsız oluyordum. Onlar kardeştiler ve öylesine birbirlerine

benziyorlardı ki. Görüntüde değil: Teyzem benim gibi, göğüsleri ve kalçalarıyla kıvrımlı hatlara sahipti, annem ise uzun ve zayıftı. Benim kızıl kahverengi ten rengim anneminkini andırıyordu ve Farrah, Audrey'ninki gibi normal bir kahverengi tona sahipti. Fakat daha önce hiç fark etmediğim öyle çok ortak özellikleri vardı ki; mesela teyzemin bir şeyi kara kara düşünürken saçlarını sürekli kulağının arkasına sıkıştırmaya uğraşması ya da endişeli olduğunda gözlüğünün saplarından birini kemirmesi gibi.

Muhtemelen bana annelik yapma görevini üstlenenin Farrah olması gerekirdi ama Audrey herkesten önce harekete geçerek bu yeri doldurmuştu. Benden yedi yaş büyüktü, ki bu o zamanlar acayip büyük bir fark gibi görünüyordu fakat artık seneye lise son sınıf olacağımı düşününce bu fark daha küçükmüş gibi geliyordu. Ve belki de onun gitme sebebi de buydu. Belki de artık ona ihtiyacım olmayacak kadar büyüdüğümü düşünüyordu.

"Biliyorum bebeğim." Farrah Teyzem içini çekti. "Sürekli fikrini değiştireceğini düşünüp duruyorum ya da bize tüm bunların şaka olduğunu söyleyeceğini. Howard onun gitmesine izin vermem gerektiğini söylüyor; o yirmi dört yaşında. Fakat anneler için bu o kadar da kolay değil. Asla değildir."

Bedenimin kaskatı kesildiği anda teyzem de söylediği şeyin farkına vardı. Ve arkamı dönüp kaçmak istedim, insanları ağızlarından çıkanı yeniden düşünmek zorunda bırakan kişi olmayı kesebilmeyi; fakat teyzem kolunu omzuma atarak beni kendisine doğru çekti.

"Senin için her zaman burada olduğumu biliyorsun kızım." Farrah Teyze çilek gibi kokuyordu. "Ne zaman onu özlemeye başlarsan gel ya da ara ya da her ikisini de yap, tamam mı?"

Buradaki *onu*, annem ya da Audrey olabilirdi ve her iki-

sini de özleyecek olmanın fazla ağır geleceği konusunda endişeliydim.

Birkaç dakika sonra parmaklarımı tuvalette, soğuk suyun altında gezdiriyordum ve sonra yanaklarıma, alnıma bastırıyordum. Parmaklarımı kabarık, kısa ve siyah ve kıvrıkcık saçlarımın arasına daldırdım. Sonra teyzemin evine her geldiğimde yaptığım gibi, onun ecza dolabını karıştırdım.

Herhangi bir değişiklik var mı diye bakarken nefesimi tuttum. Melatonin'in içinde durduğu hafif sarı-turuncu renkli şişe vardı. Kadınlar için vitaminler. Tansiyon ilacı. Fakat herhangi bir antidepresan yoktu.

Rahatlamayla nefesimi bıraktım ve banyo kapısı aniden açıldığında tam da turuncu ilaç şişesini yerine koyuyordum. Şaşkınlıkla elimdeki şişeyi yere düşürdüm ve şişenin kapağı açılarak Farrah Teyzemin tansiyon ilaçları her yöne saçıldı.

"Kahretsin." İlaçları toplamak için yere çömelirken kimin içeri girdiğine bakmadım bile. Teyzemin ecza dolabını düzenli olarak kontrol ediyor olmam yeterince kötüydü ama bunu yaparken yakalanmak...

"Bırak da yardım edeyim sana."

Ayakları onu ele verdi. Kirli beyaz bağcıklı ve beyaz tabanında tükenmez kalem çizikleri olan siyah Chuck Taylor'lar. Onları mutfaktayken fark etmiştim ama ne yazdığını okumak için fazla uzaktım. Şimdiyse uzun süre bakamayacak kadar utanmışım.

"Teşekkürler." Duş perdesini kenara çekerek birkaç ilacı kurtarmaya çalıştım.

Pierre'in kapıya vurmadan içeriye daldığı için özür dilemesini bekledim ama son bir saat içinde o da benim kadar huysuz bir ruh haline bürünmüştü. "Biliyor musun, her ne hissediyorsan hisset... bunun hıncını ablamdan çıkarmamalısın," dedi, lavabonun ayağının etrafındakileri toplamak için yere eğilirken.

"Anlayamadım?" Bu ona bakmam için yeterli olmuştu. "Bir aile partisinde, yaşı tutmayan bir gence alkol ikram ediyordu. Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun *sen*?"

"İlk olarak, bu bir aile partisi değil... sadece bir parti. Bu Gillian ve onun tanıdıkları için de verilen bir parti." Ayağa kalkarak lavabonun geniş kenarına birkaç tane ilacı koydu. "Ve esas endişelendiğin şey içmek değildi. Sen ona pislik yapıyordun sadece."

Yanıldığını söylemek için ağzımı açtım ama o anda orada bulunan herkes pislik yaptığımı biliyordu, özellikle de ben. Yine de... Bunu henüz sesli dile getirmeye hazır değildim, özellikle de ona.

"Nasıl hissediyorsam öyle hissetmeye hakkım var," dedim, turuncu şişeyi topladığımız ilaçları içine sokabilecek kadar sabit tutmayı güçlkle başarıyordum.

Pierre suratını ekşitti ve gözlüklerini burnunun üzerinde yukarıya doğru itti. "Aksini hiç söylemedim ama ablama karşı kaba olmana gerek yok. Taşınmaları konusunda üzgün olan bir tek sen değilsin. Fazla dramatik davranıyorsun. Ölüyor falan degiller ya."

Bunu söylemesiyle tüm bedenim titremeye başladı. Şişenin kapağını kapatmayı yine de başardım ve şişeyi dolaba geri koydum. Fakat o durumumu fark etti. Ve bir şeyler söyleyip koluma uzanmaya başlamıştı ki bu gece ikinci defa yanından bir şey söylemeden geçip uzaklaştım.

Ve bir şekilde Pierre'e siktir olup gitmesini söylemeden oradan çıkmayı başardım.

Ev yemek yiyen, dans eden, gülen ve partinin tam gaz devam ettiğini gösteren yükseklikteki seslerle konuşan insanlarla dolmuştu. Audrey'nin ve Gillian'ın protestolara birlikte katıldıkları arkadaşlarını ve Farrah Teyzem ile Howard Eniştemin gittiği, benim de yıllar içinde birkaç ayine katıldığım Baptist kilisesinden bazı insanları tanıdım. Fakat hiç tanı-

madığım bir sürü insan vardı. Pierre'in dediğini hatırladım; bu parti sadece aile için değildi ve bu da benim irkilmeme neden oldu.

Babam gelmişti ki bunun beni rahatlatması gerekirdi fakat hiç de öyle olmamıştı. Babamın sanat tarihi profesörü olduğu Chicago Sanat Enstitüsü'nde sekreterlik yapan yeni kız arkadaşı Bev de onunla birlikte gelmişti. Bev, her ne ise. Sanırım iyi sayılırdı fakat benim merak ettiğim babamın onda neyi beğendiği idi. Onun dengeli olmasını mı? Tahmin edilebilir olmasını mı? Mesafeli olmasını mı? Annem bunların hiçbirini değildi ve öyle olması gerektiğini de asla düşünmemiştim.

Babam bana işaret ederek yanına çağırды, bu nedenle ben de ellerinde şarap kadehleri ve buzluktan yeni çıkmış, üzerlerinden hâlâ buz gibi sular akan bira şişeleri tutan misafirlerin arasından geçerek pikabın yanı başında onlara katıldım. Kanepenin arkasındaki büyük pencerenin yanında durmuş tanımadığım birisiyle konuşan Gillian'ın yanından geçtim. Gillian her zaman enerji doluydu fakat onu hiç böyle görmemişim; her kelimesini vurgulamak için el hareketleri yaparken, göründükleri kadar komik olmadığını düşündüğüm yüz ifadeleriyle suratını buruştururken. Ellerine baktım ve beklenildiği üzere mavi bardak bir elinde sımsıkı duruyordu.

"Yemek nasıldı?" Sadece kibar olmak adına soruyordum.

Babamlar beni de yemeğe davet etmişlerdi ama ben, erken gelip teyzeme ve enişteme hazırlık için yardım edeceğimi söyleyerek reddetmişim. Ki bu doğrudu fakat ben geldiğimde onlar çoktan temizliği bitirmiş ve yazıyı asmışlardı bile(İYİ ŞANSLAR VE ELVEDA) ve yiyecekleri de yerleştirmişlerdi, bu yüzden ben çoğunlukla pretzelleri tırtıklamış ve teyzeme partide giyeceği kıyafet konusunda önerilerde bulunmuştum. Fakat babamın bunu bilmesi gerekmiyordu

çünkü bu gezegendeki en sevdiğim insanın gidişi için verilen partiden önce boş boş takılmak yine de babam ve kız arkadaşıyla bir restoranda oturmaktan iyiydi.

"Ah, River North'taki şu yeni, harika balık restoranına gittik," dedi Bev, biraz nefes nefese, bu onun herhangi bir şey için sergilediği en heyecanlı haliydi. "Midyeler olağanüstüydü!"

"Kaçırdın Rashida." Babam eğilerek başımın üzerini öptü. "Yediğim en iyi istiridyeydi."

"Benim deniz kabuklularına alerjim var," diyerek ona hatırlattım. "Bu yüzden kaçırmış olmam iyi bir şey."

"Şey, bunu biliyordum," dedi babam hızlıca, bir yandan sakalını sıvazlarken. Profesör sakalı, derdi annem. Annem öldükten sonra babamın sakalının siyah telleri arasında tek tük beyazlar çıkmaya başlamıştı. "Oraya gitmeye sen gelmeyeceğini söyledüğünde karar verdik."

Buna inanmadım. En iyi halinde bile babam dalgındı fakat son zamanlarda söz konusu ben olduğumda normalden de fazla unutkan olmuştu. Bir sene içinde üniversite için buradan ayrılmış olacaktım ve bazen ben gidince memnun olup olmayacağını merak ediyordum.

"Pekâlâ, sen nasılsın Rashida?" Bev, küt kesilmiş kah-verengi saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Üniversite hakkında düşünmeye başladın mı?"

Normalden daha gergin görünüyordu. Onun odaya göz gezdirişine en azından üç kere denk gelmiştim ve sadece sarışın bir adamı gördükten sonra gözle görülür bir şekilde rahatladığını fark ettim; partideki sadece birkaç beyaz insandan biri olduğu için gergindi. Babamla dışarı çıktığı zaman, babamın gittikleri mekânlardaki az sayıdaki siyahi adamdan biri olduğunu fark edip etmediğini merak ettim. Babamın yaşayabileceği muhtemel rahatsızlık hiç Bev'in aklına gelmiş miydi acaba?

"Düşünüyordum," dedim ve omuz silkmeden az önce durdum. Babanız bir üniversitede profesör olunca, bunu düşünmeme imkânınız yoktu. Bana özellikle bir meslek konusunda baskı yapmıyor fakat üniversite konusunu sıklıkla gündeme getiriyor, bana ilk tercihim ve garanti olabilecek okulların listesini çıkarıp çıkarmadığımı soruyordu. Ne okursam okuyayım memnun olacaktı, yeter ki okul Chicago'da olmasındı. Sanırım benim yakınlarımda olmak ona annemi fazlaca hatırlatıyordu.

"Ne okuyacağın konusunda bir fikrin var mı?" Bev sıkıştırmaya devam etti. Açıkça beni pek okuyamıyor, şu anda bu konu hakkında onunla konuşmak istemediğimi göremiyordu. Ya da herhangi bir zamanda, gerçekten.

"Emin değilim," diye cevap verdim. "Belki dil bilimi. Ya da sosyoloji."

Ya da bahçecilik bilimi, dürüst olmam gerekirse. Bahar ve yaz aylarında annem ile birlikte güneş fazla yakıcı olmadan arka bahçemizde parmaklarımızla sebze bahçemizin toprağıyla uğraşmadığımız tek gün olmazdı. Bahçeyle uğraşmak rahatlatıcıydı ve beni tatmin ediyordu. Ama annem öldükten sonra her şeyin ölmesine izin vermiştim.

Başımı yana eğdim. "Sen ne okudun Bev?"

Babamın başı bana doğru döndü fakat ben ona bakmıyordum çünkü yüzünü görmek istemiyordum. Şu an acımasız davrandığımı, Bev'in danışmada çalışmak için her ne eğitim almışsa onu kullanmıyor olması ihtimalinin yüksek olduğunun farkında olduğumu biliyordu.

Audrey beni kurtardı. Birden bire ortaya çıkıp içten bir şekilde, "Seni görmek çok güzel enişte!" diyerek babamı selamladı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Bev'e onu görmenin de güzel olduğunu söyledi ve sonra bana döndü. "Arka bahçede bocce* oynayacağız ve bir kişiye daha ihtiyacımız var. Gelir misin?"

* Çimde oynanan İtalyan bowlingi. -çn

Daha abuk evet diyemezdim. Ve o elimi tutup beni arka bahçeye çıkarırken, o burada yokken ve beni kurtarmazken nasıl hayatta kalacağımı merak ettim.

Sadece dışarı çıktığımız anda neşem daha da kaçtı. Audrey bana Pierre'in de burada olacağını söylememiştir.

imenliğin kenarında dikiliyordu, verandadan vuran ışığın gerisinde uzun bir gölge ve yeni biçilmiş çimlerin üzerinde dizilmiş bocce topları. Bakışları bana döndü ve o bakışlarını çevirmeden önce her ikimiz de gülümsemedik. Gillian hayali bir müzikle, verandanın parmaklıklarının yanında salınıyordu, elinde bir bardak vardı. Gözleri odaklanamıyordu; bakışları bahçede dolarken vahşiceydi.

Hava sıcak ve nemliydi; Farrah Teyzemin verandanın bitiminde yer alan pastel renkli dolgun çiçeklerle yüklü gül ağaçlarının tatlı kokusuyla doluydu. Partiden önce Howard Enişte veranda boyunca Noel ışıklarını asmıştı ve şu anda onlar, vakitlerinden aylar evvel işe koyulmuş, etrafımıza yumuşak bir parıltı yayıyordu. Bu gece güzeldi. Hatta romantik bile denebilirdi, eğer yanımda kuzenim ve onun akır keyif kız arkadaşından ve benden nefret eden bir ocuk-tan başkası olsaydı.

Audrey ve Gillian bile bunun tadını çıkaramıyordu. Audrey kız arkadaşının dirseğine yapışmıştı ve bunun ona ilgi göstermek için mi yoksa onu sabit tutabilmek için mi olduğunu söyleyemiyordum. Gillian elindeki bardağı tirabzana hızla vurup Audrey'nin suratını elleri arasına alarak dudaklarını birbirine yapıştırdı. Pek de sevgi dolu görünmüyordu ve kuzenim başını iki yana sallayarak hızla geri çekildi. Duyamayacağım kadar kısık sesle bir şey söyledi. Pierre dehşete düşmüş şekilde bahçenin arka tarafında bulunan garaja gözlerini dikmişti.

Kısa bir süre sonra bahçeye dağılmış takımlar halinde duruyorduk. Audrey, Gillian ile bir takım olmak üzere hare-

kete geçmişti ki ona attığım bakış, bunun bir seçenek olmadığı net bir şekilde anlattı. Pierre de rahatlamış olmalıydı, gerçi Gillian'ın yanında da pek mutlu görünmüyordu. Gillian örgülü saçlarını bir sakal gibi görünmeleri için çenesine sarmıştı, Gettysburg Nutku hakkında konuşup duruyordu.

Kuzenime döndüm. "O iyi..."

Ben kelimeyi ağızımdan çıkaramadan Audrey çıkıştı, "O iyi. Her şey yolunda. Hadi oynayalım."

Ah. Audrey bana çıkmazdı. O her zaman dengeliydi, ben söz konusu olduğumda özellikle hassastı. Fakat kaşlarının arasında derin bir endişe çizgisi vardı ve çenesi çatırdayacak kadar sıkılmıştı, ayrıca bana özür diler bir tebessüm bile etmemişti.

Bizim takım ilk yazı-turayı kazandı; Audrey'ye başlamasını söyledim. Gillian yolun sonundan bile duyulacak kadar yüksek sesle çığlık attı, "Hadi bebeğim, hadi!" ve onun bu fazla hevesli halinin Audrey'yi gülümseteceğini düşündüm fakat Audrey küçük beyaz top çimin üzerinden yuvarlarken onu görmezden geldi.

İlk turu olaysız tamamladık, tabii Pierre'in ablasını her iki saniyede bir susturmaya çalışmasını saymazsak. Gillian ısrarla yüksek sesle konuşuyordu. Audrey'ye bir bakış attım. Sinirli halini saklamaya gerek bile duymuyordu; kollarını kavuşturmuş kasıtlı olarak dümdüz ileri bakıyordu. Kırmızı bir topa fazla sert vurdum ve bahçenin arka tarafına doğru yuvarlanarak çiti aştı.

"Ölü top," dedi Pierre ukala bir ses tonuyla.

Ona ters ters baktım. Dikkatin bir an için kız kardeşinden başka yöne kaymış olmasından ötürü muhtemelen memnundu.

Sıra Gillian'daydı fakat o uzağa doğru ilerledi. Bu esnada birkaç yeşil ve kırmızı bocce topuna çarpıp yerlerinden oynatarak oyunu mahvederken bir yandan da kıkırdıyordu. Dört Temmuz kutlamalarından günler sonra atılmış havai

fişekler, kutudan birden bire fırlayan, hapishanesinden kurtulmuş palyaço gibiydi ya da bacaklarını yeni keşfetmiş küçük bir çocuk. Gillian resmen sarhoştı.

Audrey içini çekti. "Pekâlâ, burada işimiz bitti."

"Onun bu gece için işi bitti," diye tamamladı Pierre.

Gillian arka bahçenin ortasına doğru atıldı ve boş çamarsır askısının altında, kendi etrafında dönerek öylesine detone, öylesine dili dolanarak bir şarkı söylemeye başladı ki ne dediği anlaşılmıyordu. O cırcır böceklerine eşlik ederken saç örgüleri yüzünün etrafında çılgınca dönüyor, terli alnına yapışıyordu. San Francisco'ya gittiklerinde Audrey'nin başa çıkması gereken bu mu olacaktı? Ya da belki Gillian içkiye asla dayanamıyordu ve ben bunu ilk kez fark ediyordum.

"Onu buradan çıkarmamız lazım," dedi Audrey. "Onu daireme geri götürebilirim ama ben ayrılırsam herkes fark eder."

"Ben götürürdüm ama benim ehliyetim yok." Pierre ellerini koyu mavi kot pantolonunun ceplerine soktu. "Sanırım bir taksi tutabiliriz ama..."

Audrey başını iki yana salladı. "Şehir dışına bir taksi tutmayacaksınız. Milyon dolar falan tutar ve ben eminim şu anda hiçbirimizin öyle bir parası yok." Bir an için duraksadıktan sonra bana döndü. "Rashida, üçünüzü sen arabayla benim daireme götürsen?"

Ağzım açık kaldı. "Neden hepimizin gitmesi gerekiyor?"

"Çünkü o sarhoş," dedi Audrey, keşke ağzımı hiç açmaydım dememe sebep olan, hiç şakası olmayan bir tavırla. "Onu, oraya ve yatağa götürmek için bir kişiden fazlası lazım."

"Ailemize... ve onun arkadaşlarına ne diyeceksin?" diye sordu Pierre, bu işi birlikte yapmamız konusunda açıkça en az benim kadar endişeli olduğu belli bir tavırla. Partinin verandaya doğru taşmaya başladığı eve doğru işaret etti. "İçeri girip bir şeyler diyeyim mi?"

Audrey arka kapıya, kapıdan görünen mutfaktaki misafirler doğru bakarak dudağını ısırdı. “Ben onlara öğle yemeğinde yediği bir şeyden zehirlendiğini söylerim.”

“Fakat ya senin evinde kalmak istemezse?” diye sordum. Pierre ve ben, bunun olmaması için elimizden gelen her bahaneyi düşünmek için elimizden geleni yapıyorduk fakat Gillian da gitmeye hazır görünmüyordu. Bir süre için daha etrafta eğlenmekten memnun olacak gibi görünüyordu.

“Ah, kendinden geçmesine on dakika kadar var.” Kuzenim ellerini dar kalçalarına dayadı. “Pek bir karşı çıkma durumu yaşamayacaksınız.”

Tıpkı Audrey’nin de bildiği gibi bizden de pek bir karşı çıkma durumu yaşamayacaktı çünkü o, insanların sözünü dinlediği türden birisiydi. Bundan yüzlerce kez daha kalabalık protestocu gruplarını kontrol edişini görmüştüm.

Verandaya misafirler çıkmaya başladığı sırada üçümüz Gillian’ı arka bahçeden evin yan tarafına doğru götürmeyi başardık. Pierre ve Audrey, Gillian’ın kollarını tutuyordu. Gördüğü her şeyle Gillian’ın dikkati dağılıyordu; kaldırım da ezilmiş parlak kırmızı, beyaz ve mavi parti şapkaları, kaldırımın üzerindeki ağaçtan sarkan krem renkli çiçekler, önümüzde ilerleyen başıboş bir kedi.

“Kedicik!” diye bağırırdı, sıska kedinin arkasından atılarak.

Kedi, gözleri kocaman açılmış ve ödü patlamış olarak kaçtı ve biz de Gillian’ı arabaya sürükledik. Audrey haklıydı. Gillian’ın gözleri kapanıyor, dudakları giderek daha zor hareket ettikçe kelimeleri iyice anlaşılabilir bir hal alıyordu.

Pierre kapıyı açtı ve Gillian anında içeri düşerek arka koltuğa boylu boyunca serildi. Bacakları tamamen serbest kalmış, pişmiş spagettiler gibi yayılmıştı. Pierre bir an için bacaklarını arabadan sarkar halde bıraktıktan sonra, “Muhtemelen arkada onunla oturmalıyım,” dedi.

Omzumu silkerek bu olanlarla ilgili hiçbir fikrim olma-

dığını açık bir şekilde anlatmaya çalıştım. Sadece orada olmak zorunda olduğum için oradaydım.

Audrey bana dönmeden önce pencereden Gillian'a doğru eğilerek onların arka koltuğa yerleşmelerini seyretti. Omuzları bıkkınlıkla çökmüştü ama bakışları minnet doluydu. "İyi şanslar. Yakında görüşürüz." Gillian'ın arabasının anahtarını avucumun içine bıraktı ve elini benim elimin etrafında kısacık bir an için sıktı. "Ve teşekkürler."

Arabaya bindiğimde emniyet kemerimi bağladım. Gillian artık kendinde değildi. Pierre ablasını yerleştirmişti, bu sayede Gillian'ın başı onun bacağındaydı. Onunla konuşmaya çekiniyordum fakat sormam gerekiyordu: "Emniyet kemeri?"

"Evet," diye cevap verdi, kaba bir şekilde. Bir an için duraksadı. "Ne kadar uzağa gidiyoruz?"

"Andersonville."

"Orası uzak mı?"

Ah, doğru. Gillian'ın ailesi şehrin batısının dışındandı, Oak Park tarafından. Şehre ne sıklıkla geldiğini merak ettim, şehrin diğer kısımlarını biliyor muydu, sadece bu bölgeyi mi bilmiyordu? Ve sonra bunu merak ettiğim için kendime kızdım. Gillian ve onun ailesiyle ilgili bilmem gereken her şeyi biliyordum.

"Muhtemelen on dakika içinde orada oluruz," dedim, emniyet kemerimi yeniden kontrol ederek.

Dikiz aynasını ayarlarken onun da başını salladığını gördüm. Sonra farları yaktım. Ve hâlâ marşa basmamıştım.

"Sorun ne?" diye sordu Pierre.

"Şey... araba kullanmayalı bir süre oldu. Özellikle gece." Babamın kullanmadığı zamanlarda kullanabileceğim bir arabası vardı ama biz Bucktown'da yaşıyorduk; Mavi Hat'ın ve otobüslerin hemen yanı başında ve eğer çok umutsuzsam her zaman taksi bulabilirdim. Son zamanlarda babam yaşadığımız bölgenin çok kalabalık olduğundan şikâyet eder olmuştum, daha sakin bir yerde daha mutlu olacağından

bahsediyordu. Fakat yaşadığımız ev, annemle birlikte yaşadığımız evdi ve sanırım ölmüş bahçe gibi diğer her şeyin de, ben okul için buralardan ayrılana kadar hassas ilişkimiz açısından bir arada daha uzun süre kalmamızı sağlayacağını o da farkındaydı.

“Acelemin yok,” dedi Pierre. “Ve uzak olmadığını söyledin.”

“Doğru,” dedim. Uzak değildi.

Marşa bastım ve motor çalışırken arabayı da klasik müzik sesi doldurdu. Şaşırmıştım çünkü babamın yaşındakiler dışında klasik müzik dinleyen kimseyi tanımıyordum. Gillian, sınırsız enerjisine uyacak ritme sahip pop ya da hip-hop ya da elektronik müzik gibi bir şeye daha çok ilgi gösterir, diye düşünmüştüm. Fakat arabayı dolduran yaylı çalgıların sesine minnettardım. Rahatlatıcıydı.

Ellerimi saat on ve ikide tutarak hız limitinin altında birkaç kilometre kadar kullandım; beni geçen insanlar oldu ama kimse kızmış gibi görünmüyordu. Tam rahatlamaya başlamıştım ki Gillian uykusunda mırıldanmaya başladı, anbean yükselen bir sestti. Bir kırmızı ışıktaki durduğumda dikiz aynasından onlara baktım, belki de kenara çeksem iyi olacak, diye düşünüyordum ama Pierre her şeyi kontrol altında tutuyor gibi görünüyordu. Sokak lambalarının loş ışığında onun, Gillian’ın omuzlarını sıvazladığını gördüm ve belli belirsiz bir şekilde, “Tamam Gilly. Neredeyse geldik,” diye fısıldadığını işittim.

Mırıldanmaları durana kadar Pierre onu rahatlattı, kısa süre sonra mırıldanmalarının yerini alçak sesli bir horuldama almıştı. Gillian’ın dengesiz solukları ve arabasının hoparlörlerinden gelen klasik müzik birbirine karışıyordu ve bir keresinde horlaması müziğin özellikle en etkileyici yerinde öylesine iyi bir zamanlamayla geldi ki Pierre ile ben kahkaha atmadan edemedik. Gülüşümüz yavaşça kesilirken dikiz aynasında göz göze geldik.

"İyi bir şoförsün," dedi sessizce ve sonra yolun geri kalanında penceresinden dışarıya baktı.

Ki bu benim için hiç sorun değildi çünkü bu denli masumca yapılan bir iltifattan sonra çılgınlar gibi kızarmamın sonra ermesi çok uzun sürmüştü. Ve arabaya bindiğimizden beri aramızda neyin değiştiğini bilmek istiyordum. Çünkü beş dakika önce ona bakmaya dayanamıyordum ve şimdi yanaklarım alev alevdi. Audrey her zaman insanlarla ilgili olumlu düşünmemi söylerdi ve ben her zaman onunla aynı fikirde olmazdım ama belki de Pierre benim düşündüğüm kadar kötü değildi. Belki.

Bir mucize eseri Audrey'nin dairesinin bulunduğu apartmandan sadece birkaç bina uzakta bir park yeri buldum ve paralel park için uğraşmama gerek kalmayacak kadar da geniş bir yerdi. Rahatlayarak derin bir nefes aldım, muhtemelen bu tanımadığım arabayı daracık bir park alanına sokmaya çalışmamı izlemek Pierre'in eski haline dönmesine yeterdi, gerçi rahatlamam da çok uzun sürmedi. Çünkü Gillian, onu arabadan çıkarmamıza yetecek kadar bir süre uyanık kalamıyordu. Pierre, onu hafifçe omzundan dürterek oturması gerektiğini söylediğinde Gillian onu başından savıyordu. Ben yüksek sesle adını söylediğimde ve pantolonunun paçasını çekiştirdiğimde cevap bile vermedi.

"Audrey üçüncü katta yaşıyor," diye açıkladım, onu taşımamız gerektiği açık bir hale geldiğinde. "Ve yürüyerek çıkmamız gerekiyor."

"Kahretsin." Fakat sonra iç çekerek gözlüklerini düzeltti. "Onu omzuma almama yardım eder misin?"

Bu girişim başından sonuna zorlu bir işti. Gillian bir atlet olduğu günlerden kalma harika bir vücuda sahip olabilirdi ama uzuvları, onu Pierre'in omzuna koymaya çalışırken eşek ölüsü gibiydi. Arada sırada bir irkiliyor ve bizi uzaklaştırmaya çalışıyordu. Beni öylesine hızlı itmişti ki ayağımı yere vurup geri adım attım.

"Bu gerçekten boktan," dedim terden ıslanmış alnımı silerek.

"Onu üç kat yukarı taşıması gereken benim," diyerek karşı çıktı Pierre, kolları Gillian'ın gövdesine sınıksız dolanmıştı.

"Bunu yapmamız hiç gerekmezdi eğer..." Kendimi durdurdum ama yeterince hızlı değildim.

Pierre sert bakışlarını bana doğru kaldırdı. "Eğer ne?"

"Boş ver."

"Bu şekilde hisseden bir tek sen değilsin." Sesi gergindi ve arabada aramızda geçen sessiz ateşkesin artık devam etmediğini görebiliyordum. "Sadece, söylenmeyi kesip onu yukarı taşıyabilir miyiz, böylece buradaki işimiz bitmiş olur?"

Audrey'nin dairesinin kapısına gelene kadar ne kadar çok giriş geçmek gerektiğini daha önce hiç fark etmemiştim; kapı, ana giriş, merdivenlere giden iç kapı fakat on beş dakika sonra evinin kapısında kilide kendi anahtarımı sokarken belki de güvenlik önlemlerinin abartıldığını düşünüyordum.

"Bu... kadar ufak tefek bir insan... nasıl... olur da... kendinden geçtiğinde... bu kadar... ağır... olabilir?" Pierre, Gillian'ı apartmanın arka tarafındaki yatak odasına doğru taşıırken söylendi.

Yatak, diğer mobilyalarla birlikte gitmişti. Tek kalan, onlar San Francisco'ya taşınana kadar Audrey'nin üzerinde uyuyacağı şişme yataktı. Pierre, Gillian'ı havası hafifçe inmiş olan yatağın üzerine bıraktı ve ben de örtüyü çenesine kadar çektim. Gillian örtüyü tekmeleyip yan döndü ki bu da bize bir adım kazandırmış oldu çünkü filmlerden öğrendiğimiz üzere sarhoş insanların sırtüstü uyumasına izin vermemelisiniz.

"Siktir," dedi Pierre yatak odasından çıkarken. "Bu boktan bir durumdu." Nefes alıp verişini dengeliyordu fakat öne doğru eğilmiş ellerini dizinin biraz yukarısına dayamış halde dururken hâlâ hızlı nefes alıyordu.

"Geri dönmeden önce içecek bir şey ister misin?" Bunu teklif etmek yapılması gereken kibar davranıştı sanki.

Başıyla onayladı ve birlikte, hâlâ içecek bir şeyler bulabileceğimizi umduğum Audrey'nin mutfağına gittik. Az miktardaki kâğıt bardak, kâğıt havlu rulosunun yanında duruyordu. "Sanırım verebileceğimin en iyisi musluk suyu."

"Musluk suyu da su sonuçta," dedi ve bir bardak doldurdum, o da hızla içti; yutkunurken âdemelması hareket ediyordu.

Bardağı kendi doldurabilsin diye kenara çekilerek Audrey'nin buzdolabını açtım. Buzdolabında duran tatlı kornişon turşusu, kahverengi yumurtayı en üst rafta tek başına bırakıp gitmişti. Audrey yemek yapmaya bayılırdı. Mutfağını bu kadar boş görmek beni huzursuz ediyordu.

Koridordan aciliyeti açıkça belli olan boğuk bir ses geldi. "Aud," diye inledi Gillian, sadece onu duyabileceğimiz kadar yüksek bir sesle. "Audie, ben... *Aud...*"

Hızla yatak odasına geri döndük; Gillian başarısızca yataktan kalkmaya çabalıyordu. Pes etti ve başını şişme yatağın yanından sarkıttı. "Ben... ben..."

Koridorun karşısındaki banyoya bir çöp kovası kapmak için daldım ve kovayı tam zamanında kafasının altına soktum. Öğürdü ve kustu ve berbat kokuyordu. Pierre onun örgülü saçlarını yüzünden çekerken ben geride durdum. Açık kahverengi teni soluk bir hal almıştı ama Pierre arabada kullandığı aynı ses tonuyla ona her şeyin düzeleceğini söylemeye devam ediyordu.

Gillian inleyip tükürdükten ve sonra kuru kuru öğürdükten sonra yatağa geri düştüğünde Pierre onun yanına oturdu. Gillian için bir bardak su getirdim ve Pierre onu yeniden yatağa yatmadan önce birkaç yudum içmeye ikna etti.

"Dinle, Gilly'nin sarhoş bir pislik olduğunu düşünmeni istemiyorum," dedi Pierre ayağa kalkarken. "Bazen fazla

gergin olduğunda fazla içiyor ve bu gece yüzünden fazla gergindi.”

Suratımı buruşturdum, aklım karışmıştı. “Parti yüzünden mi?”

“Herkesin Audrey’ye veda edişini izlemek konusunda. O... şey düşünüyor...” Yataktan gelen inanılmaz horultulara rağmen sesini alçalttı. “Sizlerin, kuzenin Audrey’yi uzaklara götürdüğü için ondan nefret ettiğinizi düşünüyor.”

Pierre’i, Gillian’dan tabii ki nefret etmediğimiz konusunda rahatlatmalıydım çünkü Audrey bir yetişkindi ve eğer gitmek istemeseydi, gitmezdi. Fakat bunların hiçbirisini söylemedim. Haksız ya da değil, bir yanım Gillian’dan nefret ediyordu. Kuzenimi uzağa götürüyordu o. Eğer Gillian’la tanışmasaydı Audrey, Chicago’da kalırdı çünkü Audrey, Chicago’yu seviyordu. Her yer buz tabakalarıyla ve kara, çamur gibi karla kaplı ve rüzgârın şiddeti çift basamaklı eksi sayılarda olduğu zamanlarda bile buranın en sevdiği şehir olduğunu söylerdi.

“Şey.” Pierre kaşlarını kaldırdı. “O yanılmıyor.”

“Hiç kimse Gillian’dan nefret etmiyor.” *Gerçekten* etmiyorduk. Tereddüt etmiştim çünkü sesimin Audrey’nin gi-dişini her düşündüğümde olduğu gibi boğuk çıkacağından korkmuştum. “Biz sadece Audrey’yi seviyoruz, hepsi bu.”

Başıyla onayladı. Başından savmaya çalışır türden bir hareket değildi bu, daha çok benimle göz teması kurduğu, beni anladığını gösteren türdendi. O anlıyordu.

“Pekâlâ, onu bu şekilde bırakamayız.” Dairenin ön tarafına doğru geçerken Pierre içini çekti. “Yeniden uyanırsa ve yalnız olduğunu fark ederse epeyce panik olabilir. Ve eğer ona bir şey olursa, benim yüzümden... Burada kalmalıyım. Demek istediğim, tabii eğer kuzenin için burada olmam sorun olmazsa.”

“Audrey sorun etmeyecektir ama sen ne yapacaksın?” Boş dairede etrafıma bakındım. Televizyon yoktu, öylesine

kenarda bırakılmış bir dergi ya da kitap bile yoktu. Her şey şimdiden gönderilmiş ya da kutulanmış ve odanın bir köşesine istiflenmişti. Boşlukta sesim yankılanıyordu ve burada öylece oturmanın ne kadar bunaltıcı olacağını düşündüm.

“Sessizlik o kadar da kötü değil.” Omzunu silkti. “Ve eminim sen de partiye geri dönmek istiyorsundur...”

Bir yanım bunu yapmak istiyordu; Audrey birkaç güne gidecekti. Fakat bu eğlendiğiniz türden bir parti değildi. Bocce, içecekler ve Motown temalı eğlence biraz zorlama gibi hissettiriyordu, sanki hepimiz bunun sıradan bir cumartesi gecesi toplanması olduğu konusunda numara yapıyorduk. Ve ben babamla saklanamıyordum bile, Bev varken imkânsızdı; tuhaf bir gerilim ve sorulan yanlış sorular.

Pierre ile başlangıç şeklimizi düşününce burada onunla takılmanın da daha iyi bir alternatif olduğunu sanmıyordum. Fakat buraya gelirken yaptığımız araba yolculuğunu düşününce, ablasına ne denli şefkatli yaklaştığını... Ve ayrıca bütün gece boyunca bir gerginlik baloncuğu içinde hissetmediğim yegâne anların onunla geçirdiklerim olduğunu inkâr edemezdim. Belki tartışmak daha iyi bir alternatif değildi ama insanın belini büken üzüntüdenise herhangi başka bir duyguyu tercih ederdim. Ve pekâlâ... şu anda kavga etmiyorduk.

“Ya da kalabilirim,” dedim, sözcüklerin ağzımdan ne denli emin bir şekilde çıktığına kendim bile şoke olarak.

Sanki oraya aitlermişçesine.

Sanki biz buraya aitmişizcesine. Beraber.

Pierre’in pürüzsüz koyu renkli tenine tembel bir gülümseme yayıldı. “Ya da kalabilirsin.”

Bir hata yapmıştım.

Birkaç dakika sonra biz hâlâ oturma odasının ortasında dikilmiş duruyor, ahşap parke kaplı zemine ve tavana

bakıyorduk. Birbirimiz hariç her yere. Ya sessiz ateşkesimizin başka bir anlamı yoktuysa, sadece sessizlikte işe yarıyorduysa.

"Açlıktan ölüyorum," dedi Pierre aniden, gerilimi aştığı için memnun bir halde. "Sokağın yukarısında bir pizzacı gördüm. İyi midir, biliyor musun?"

"Yeterince iyi."

Bu Pierre'in gülümsemesine neden oldu. "Bir pizza paylaşmaya ne dersin? Kalın hamurlu hariç her şeye varım."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Bekle... Sen ciddi misin?"

Chicago'da pizza tartışmaya açık bir konu olabilirdi. Şehriniz özellikle bir tip yiyecek ile bilindiği zaman, ondan farklı bir şey seçmek ihanet etmek gibi hissettiriyordu. Fakat işin aslı kalın hamurlu pizzayı sevmiyordum ve asla da seveceğimi sanmıyordum.

"Biliyorum, buralarda bunu söylemem beni tuhaf kategorisine sokuyor ama gerçekten kalın hamurdan nefret ediyorum." Suratını ekşitti. "Çok fazla lanet olası hamur var."

"O zaman iki tuhaf oluyoruz desene," dedim küçük bir gülümsemeyle.

O pizza için çıktı ve ben de Gillian'ı kontrol ettim. Yan yatmış bir halde derin bir uyku içindeydi ama oda hâlâ berbat kokuyordu, bu yazdan şişme yatağın etrafından dolandım ve pencereyi sonuna kadar açtım. Yaz gecesinde ay kocamandı ve pencereden içeri giren ışığı duvarda Audrey'nin resimlerinin eskiden asıldığı olduğu yerleri görebileceğim kadar aydınlık bir şekilde parlıyordu. Burada o kadar çok vakit geçirmiştik ki Audrey her şeyi toplamadan önceki halini tam olarak olduğu gibi görebiliyordum; komodininde duran Fannie Lou Hamer alıntısından ("Bıkkın ve yorgun olmaktan yoruldu ve bıktım.") kitaplığını dolduran Baldwin ve Lorde ve Morrison'dan yatağının üzerinde oturan Freddie isimli doldurulmuş kaba file kadar.

Bu dairenin her köşesinde bir anı yatıyordu: Üzerinde Farrah Teyzemin hazırladıklarından kalan yemekleri yediğim ve matematik ödevlerimi yaptığım masa, defalarca üzerinde şekerleme yaptığım ikili koltuk, Audrey saçımı örerken yerde, koltuk ve sehpanın arasında oturduğum boşluk.

Hepsi artık gitmişti. Fakat belki bu en iyisiydi; Audrey taşındıktan sonra buraya gelemeyecek olmam. Çünkü bazı günler iyi olduğumu düşünüyordum ama sonra evimdeyken bir anda kafama dank ediyordu; banyo karosunda annemin saç düzleştiricisini düşürdüğü yerde meydana gelmiş küçük bir çentikle, bir yığın eski kâğıdın altında kalmış "Seni sonsuza kadar seveceğim Rah." yazan bir doğum günü kartıyla. Olabilecek en kötü sürprizle, hayatın geçici olduğunun vazgeçilmez uyarısıyla nefesim kesiliyordu.

Pierre elinde bir büyük pizza kutusu ve marketten aldığı içeceklerle dolu iki torbayla geri geldi. "Ne sevdiğinden emin değildim, o yüzden taşıyabildiğim kadar şey aldım."

Mavi bir sporcu içeceği ve mor bir sporcu içeceği ve üç tip gazoz ve bir kutu enerji içeceği ve elma suyu ve mineral su vardı. Hızlıca teşekkür edip içecekleri buzdolabına koymak için arkamı döndüm çünkü düşünceli davranışı karşısında utanmıştım. Babam beni doğduğumdan beri tanıyordu ama o bile bunca zahmete katlanmazdı. Eğer ne içecek istediğimden emin değilse, ki normalde sormadan asla bilmezdi, soğuk bir içecek alma işini toptan pas geçerdi.

Pierre mavi içeceği aldı ve ben de elma suyunu seçtim ve pizza kutusu ile kâğıt havlu rulosuyla birlikte boş oturma odasının ortasına yerleştik. Pizza kutusunun kapağını açarak yarısı mantarlı ve kırmızı biberli, ki bu benim yarımdaydı ve diğer yarısı ise soslisli ve sucuklu, ki bu da onun yarısıydı, nefis bir ince hamurlu pizzayı ortaya çıkardı.

"Vejetaryen misin?" diye sordu, bir dilim alırken.

"Öyleydim." Kendi parçamı alarak havada tuttum. "Annem asla et yemezdi ama babam, şey gibi, gezegendeki en

feci etobur. O yüzden bazen ne hazırladıysa onu yemek daha kolay oluyor, sadece ikimiz olduğuna düşününce."

"Annen...?"

"Öldü."

Pierre bir lokmayı yuttu ve içeceğinden koca bir yudum aldı. "Üzgünüm."

"Sorun değil," dedim.

Ve işte burası konuşmanın, insanların sustuğu ve benim annemin nasıl öldüğünü anlatmamı bekledikleri yeriydi, aynı zamanda da benim onlara sinirlenmeye başladığım yeriydi tabii. Fakat Pierre'den böyle bir elektrik almadım. O sadece buradaydı, şu andaydı, bir açıklama beklentisi yoktu. Bu beni gergin ama memnun hissettiğim bir rahatlama hissiyle doldurdu.

İlk pizza dilimlerimizi yerken sessizdik ve muhtemelen çenemde olabilecek yağ kalıntıları için endişelenmeliydim ama bunun için fazla açtım.

İkinci dilimin yarısında Pierre, "Bir ağabeyim vardı," dedi.

Ağzımı kâğıt havluyla sildim ve ona, kafam karışmış bir şekilde baktım ama ben bir şey sormadan o devam etti. "Ben on beş yaşındayken sokağımızda vurularak öldürüldü."

"Aman Tanrım." Böyle demek istememiştım ama tabii ki ağabeyinin ölüm şeklinden ve bunu şimdiye kadar öğrenmemiş olmamdan ötürü... ve aynı zamanda Pierre ile aynı takımın üyeleri olduğumuz için şaşırmıştım. Bir sürü kişi lise yıllarına geldiklerinde büyükanne ya da büyükbabasını kaybetmiş oluyordu ama bu ebeveynlerinizden birinin ölmesinden farklıydı. Muhtemelen aynı şekilde kardeşinizin ölmesinden de farklıydı. Kimse bu gizli takımdan bahsetmezdi ama ona üye olan birisini gördüğünüzde bilirdiniz.

"Üzgünüm," dedim. Çünkü insanların sana yakın birisinin ölmesiyle dehşete kapılmalarının ve onları rahatlatmakla

uğraşmak zorunda kalmanın nasıl bir his olduğunu biliyordum. "Bilmiyordum... Gillian asla bir şey söylemedi."

Dilimini bitirip bir parça kâğıt havluyu parmakları arasında buruşturdu ve dizleri bükülmüş, kolları tembelce dizlerinin etrafına dolanmış şekilde oturdu. "Oak Park'ta olmadı. Batı Kıyısı'nda doğdum. Ebeveynlerimiz hiç evlenmedi ve babam bazen bizimleydi, çoğunluklaysa kayıplardaydı. Annem bir hastanede doğum ünitesinde hemşireydi."

Batı Kıyısı mı? Görünüşe göre Gillian hakkında düşündüğümünden daha az şey biliyordum çünkü Audrey asla nerede yaşadığından bahsetmemişti. Belki de Pierre doğduktan sonra taşınmışlardı. Gerçi Audrey'nin, Gillian'ın ailesinin hâlâ birlikte olduklarını söylediğine yemin edebilirdim.

Pierre boğazını temizledi. "Ağabeyimin başına gelenden sonra annem benim o mahallede olmamı istemedi. Sokağımızda birisi Braden'ı kimin vurduğunu biliyordu ama hiç kimse konuşmadı. *Hiç kimse*. Ağabeyim lanet olası bir altın çocuktuk. Okulda harika bir öğrenciydi, her sporda başarılıydı, hak etmeyenlere karşı bile nazikti. Annem aynı şeyin benim başıma gelmesini istemedi, bu yüzden ben de gidip Gillian ve ailesiyle yaşamaya başladım. Gillian benim gerçek ablam değil; biz üvey kardeşler gibiyiz. Annem onun babasını hastaneden tanıyor."

Bunu daha önce fark etmemiş olduğum için şaşkındım; birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Fakat birçok abla kardeş birbirine benzemezdi. Ve Audrey ile Gillian her zaman ondan Gillian'ın kardeşi olarak bahsetmiştiler.

"Bu tuhaf mı?" diye sordum. "Onlarla yaşamak?"

"İlk başta öyleydi." Arkasına, yatak odasına doğru sanki Gillian onu duyabilirmiş gibi bir bakış attı fakat o hâlâ kendinden geçmiş halde yatıyordu. "Evimi ve annemle birlikte yaşamayı özleyorum. Ve keşke o Braden'a olanlar için kendisini suçlamasa. Hâlâ bunun hakkında konuşuyor; bu kadar fazla çalışıyor olmasaydı belki nasıl... Tanrım, böyle

yapmasından nefret ediyorum. Engel olamazdı. Braden da engel olamazdı. O her şeyi doğru yapıyordu. Bazen gerçekten kötü şeyler öylece olurur.”

“Evet,” dedim kısık sesle. “Öyle.”

“Gillian’ın ailesi harika. Ailenin bir parçasıymışım gibi hissettiriyorlar. Ve... bilmelisin ki onlarla yaşıyor olmam Gilly sayesinde.”

“Ebeveynlerinizin birbirini tanıdığını söylediğini sanıyordum?”

“Öyle ama bunu bilmiyorduk. İlk başta en azından. Braden öldüğünde düzenlenen protestoyu organize edenlerden birisiydi Gilly ve gelip benimle tanıştı. Herkes beni ve annemi haberlerden tanıyordu.” Duraksadı. “Bizimle takılmaya başladı. Okuldan sonra gelip beni kütüphaneye ya da hafta sonları White Sox maçlarına götürmeyi teklif ediyordu. İnsanlar ailemize olanların ne kadar üzücü olduğundan bahsediyorlardı ama Gilly herkesten farklı olarak öne çıkıp gerçekten iyi olduğumdan emin olmak için uğraştı.”

Belki de Gillian düşündüğümde daha fazla Audrey’ye benziyordu. Annem bir kutu ilacı içtikten sonra herkes geride kalan çocuk için endişelenmişti ama endişeleri cenazeden sonraki birkaç hafta içinde giderek azalmış ve yok olmuştu. Babam haricinde beni her gün kontrol edip bir şeyler yediğime ve ödevlerimi yaptığıma emin olan, oyalanabilmem ve evden çıkmam için beni müzelere ve göle götüren tek kişi Audrey’ydi.

“Braden için üzgünüm.” Düşünmeden Pierre’in koluna dokunduktan sonra elimin onun teninin üzerinde olması iyi hissettirmiş olmasına rağmen hızla elimi geri çektim.

Artık bana gözlüklerinin ardından ciddi fakat şefkatli bir ifadeyle bakıyordu. Sonra başını aşağı yukarı salladı, sanki bu cümlelerin üzerine biraz zaman kazanmaya çalışıyor gibiydi. “Teşekkürler. Önümüzdeki ay üç sene olacak.”

"Bazen insanlar annemin öldüğü günü hatırlamadığını da çok sinirleniyorum," dedim. "Babam ve ben, tüm o günü birlikte geçirirdik eskiden fakat geçen yıl ben uyandığımda babam gitmişti ve ben sadece... ben öylesine..."

"Terk edilmiş mi hissettin?"

"Evet." Bir elimi buklelerimin etrafına doladım. "Tam olarak öyle."

Eskiden erken kalkar ve annemin en sevdiği kahvaltılık-larla kahvaltı ederdik; mantarlı ve ıspanaklı frittata* ve mahallemizdeki en pahalı çiçekçiye gittikten sonra mezarının üzerine laleler bırakırdık.

Annem çiçeklere bayılırdı, özellikle ilkbaharda Chicago'nun merkezini ele geçiren lalelere. Fakat onlara olan sevgisi, aile içinde bir espri kaynağı olmuştu çünkü annem tanıdığım herkesten daha fazla bitkilerle uğraşırdı ama yine de lale soğanlarını dikmeyi her sonbahar unutturdu. Bu yüzden hassas asparagus saplarını keser, pazıları, rokaları ve parmaklarımızı boyayan taze soğanlar ile pancarları söker ve sonra tüm günü arka bahçede dikim, sulama, ekme ve biçme işleriyle geçirdikten sonra trene binerek turist dolu Magnificent Mile'a parlak renkli açan laleleri görmeye giderdik. Kalabalığın içinden yürürken annem bana doğru yaslanarak, "Seneye kendi lalelerimize sahip olana kadar bekle... buranın amatör işçilik gibi görünmesini sağlayacağız," derdi. Ve her sene toprak kazmak için fazla sert hale gelene, yeni bir yaşama izin vermeyene dek onları unutturdu.

Pierre ve ben orada öylece oturup tek kelime etmedik ve ben, gecemizi mahvedip etmediğimi düşündüm. Arkadaşlarım ve aile fertlerimiz bile ben annemin konusunu açtığımda rahatsız olurlardı. Olmamaya çalışırlardı ama yine de vücut dilleri onları ele verirdi. Fakat Pierre öyle görünmüyordu, bu yüzden konuşmaya devam ettim.

"Annem bir ressamdı," dedim. "Kardeşim yok ve dürüst

* Yumurta ile yapılan, omlet ya da kiş benzeri bir İtalyan yemeği. -çn

olmam gerekirse o ve babam beni fazlasıyla şımarttı. Her şey oldukça mükemmeldi ta ki... Depresyonla boğuştuğumu bilmiyordum. Babam tabii ki biliyordu ve hatırlıyorum, bazı günler annem yataktan bile çıkmıyordu ve ben anlamıyordum. Kimse benimle bu konuda konuşmazdı. Ve sonra o gitti ve ben sadece on üç yaşındaydım. Şimdi teyzemin ilaç dolabını umutsuzca kontrol edip duruyorum..." İtirafımı fark edip etmediğini görmek için ona doğru baktım ama onun ifadesi değişmemişti. "Teyzem huzursuz ya da depresif hissetmeye başladığı an bunu bilmek istiyorum çünkü ya eğer bu durum kalıtsalsa?"

"Öyle olduğunu mu düşünüyorsun?" Pierre bana bakarken daha dik oturdu.

Çenesindeki gamzeye odaklandım ve ona bir kez olsun dokunup dokunamayacağım merak ettim. "Hayır. Demek istediğim, sanmıyorum. Ama annemin durumunu fark edemeyecek kadar aptaldım, ya teyzeminkini de ya da... kendiminkini de fark edemeyecek kadar aptalsam?"

Pierre nefesini sesli bir şekilde bıraktı ve o anda, söylediğim şeyin bu oda, bu akşam için fazla ağır olduğunu fark ettim. Gizli takımındaki birisi için bile, hayat hikâyelerimizi paylaşıyor olsak bile...

"Biliyor musun, siyahi insanların akıl hastalıkları için ilaç almamaları gerektiğine inandıklarını hissediyorum. Sanki bundan daha güçlü olmalıymışız gibi. Ve bu lanet olası bir saçmalık," dedi, bir an için bile tereddüt etmeden. "Biz süperinsanlar değiliz. Ağabeyim öldükten sonra bir süre için ben de antidepresan kullandım. Ve asla onları kullanacağını düşünmezdim... fakat işe yaradılar."

"Sanırım en kötüsü bu." Gözlerim kuruydu ama sesim titrek çıkıyordu. "Annem iyi olmaya *çalışıyordu*. Yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu ama bu yeterli değildi."

"En azından her zaman denediğini biliyor olacaksın, değil mi? Annem için onun yanında olmam gerektiğini

biliyorum. İlaçların buna yardımı oldu... Ve sen de annenle yakındın, değil mi?"

Ayaklarıma bakarak başımı evet anlamında salladım.

"Senin için çabalıyordu. Bundan eminim."

Bunu içimde her zaman biliyordum ama bunun sesli söylendiğini duymak, benim için... Herhangi bir sempati gösterisinden ya da telefon çağrısından ya da son dört yılda birçok kez işittiğim gibi "Annen için üzgünüm" denmesinden çok daha anlamlıydı. Benim için her şey demekti.

"Birilerini kaybetmek boktan bir şey," dedi Pierre ve beni izlediğini hissettim, bu yüzden ona karşı hissettiğim farklı türden bir saygıyla bakışlarına karşılık verdim. Çünkü doğrudan bana bakıyordu. Herkesin yaptığı gibi, daha rahat olan başka yöne bakmıyordu. "Fakat kendi kendime Gillian'ı kaybetmediğimi tekrarlamam gerek. O gidiyor ama yine de buralarda olacak."

"Evet." Fakat sonra göz temasını bozdum çünkü bu çok fazlaydı. O çok... *oydu*. Ne söyleyeceğini ve ne zaman söyleyeceğini biliyordu. Benimle henüz tanışmışken bu konuda nasıl bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum.

"Ve eminim... şey, Audrey için de aynı olduğunu biliyorum. Seninle tanışmadan önce senin hakkında ondan o kadar çok şey duydum ki. Seni unutmayacak Rashida."

"Benim hakkımda ne duydun?" deyiverdim birden.

Aramızdaki havayı hafifletti bu. Onun gülümsemesine neden oldu.

"Pekâlâ," dedi, "hepsi iyi şeyler. Akıllı olduğunu. Ve tatlı, bunu gizlemeye çalışıyor olsan bile. Ve Audrey'nin seni herkesten çok sevdiğini."

Buna hiçbir şey demedim. Nefes almaya ve hızla gözlerimi kırıştırmaya konsantre oldum ve göğsümde oluşan sıkışmayı görmezden geldim; göğüs kafesimin her an ikiye ayrılmasına neden olacakmış gibi duran tuhaf basıncı. Dik-katimi dağıtabilmek için spor ayakkabılarının beyaz taban-

larındaki mavi tükenmez kalem izlerine gözlerimi diktim. İlk başta bir şeyler karalandığını, kelimelerin ve cümlelerin rasgele yazıldığını düşünmüştüm. Fakat *thou** ve *hast*** kelimelerini seçebilmişim. “Onlar İncil’den ayetler mi?”

“Hayır.” Suratında aptalca bir sırıtış vardı. “*Hamlet*’ten dizeler. Ben... biraz Shakespeare delisiyim. Sonbaharda De-Paul Üniversitesi’ne gideceğim ve bazen kolay olan yolu seçmeli ve biyoloji okumalıyım diyorum fakat asıl istediğim oyun yazarlığı programı.”

“O alıntı ne diyor?”

“O...” Duraksadı, nasıl cevap vereceğini düşünüyordu. “Şu alıntı aslında o, ‘Her şeyden önce de kendi kendinle doğru ol.’” Braden öldükten sonra beni bu kurtardı. Onu kimin vurduğunu bulmak ve intikam için elimden geleni yapmak istedim. Fakat ben... Eğer bir şey olsaydı kendimi bağışlayamazdım. Ve olabilirdi. İnsanları tanıyordum, bir şeyler...” Omzunu silkti. O anıyı unutmaya çalışıyordu. “Fakat benim gerçekten olduğum kişi öyle değildi. Bu yüzden bu alıntıya her gün, intikamın beni hapisneden başka bir yere götürmeyeceğini ya da belki ölümüne neden olabileceğini hatırlatabilmesi için baktım.”

Shakespeare hakkında *Romeo ve Juliet* dışında hiçbir şey bilmiyordum ama Pierre’in *Hamlet* ya da Shakespeare’in ona ne ifade ettiği hakkında konuşmasını tüm gece dinleyebilirdim.

Birbirimize baktık. Sonra bakışlarımızı kaçırdık, onun gözleri yeniden Converse’lerine kaydı, benimkiler ise yağlı pizza kutusuna fakat yeniden ona baktığımda, onun gözleri de yeniden benim üzerimdeydi. Sanırım... hayır, onu öpmek istediğimden *emindim*. Ve şefkatli gözleriyle elmacık kemiklerimden kirpiklerime, dudaklarıma; özellikle dudaklarıma

* (İng.) “You” yani “Sen” kelimesinin eski İngilizcesi. –çn

** (İng.) “Have” yani “Sahip olmak” fiilinin eski İngilizcesi. –çn

*** İş Bankası Kültür Yayınları tarafından yayımlanan ve Sabahattin Eyüboğlu’nun çevirisini yaptığı *Hamlet*’ten alıntılanmıştır. –çn

kadar suratımın her noktasını inceleyişinden onun da aynı şekilde hissettiğini düşündüm.

Güçlkle yutkundum fakat kalbimin hızla çarpışının sesini gölgeleyecek kadar güçlkle değil. Onun da duyabileceği kadar yüksek bir sesle çarpıyor olmalıydı; kalbim onun bile açık gri bluzumun altından görebileceği bir şiddetle ileri geri, ileri geri hareket ediyordu.

Dairenin dışındaki merdivenlerdeki yüksek sesli ayak seslerini ya da kapı girişindeki hareketliliği ya da kapının deliğine sokulan anahtarın sesini duymalıydık. Fakat Pierre bana daha da yaklaştı. Öylesine yaklaştı ki kıvrımlı saç tellerini seçebiliyor, tenindeki temiz sabun kokusunu alabiliyordum.

Bu yüzden Audrey duvarları sallayan bir "Aman *Tanrım*, hâlâ buradasınız?" ile daireye daldığında, bir anda irkildik demek az kalırdı. Babamı onun arkasında gördüğümde şaşkınlığım fazlasıyla dehşete dönüştü. Herhangi bir şey yapmıyorduk ama *bir şeyler* yapmaya başlamak üzere olduğumuz apaçık ortadaydı.

"Pekâlâ, en azından şimdi, neden mesajlarıma cevap vermediğini biliyorum," dedi Audrey neler döndüğünü fark ettiğinde suratına yayılan kocaman bir gülümsemeyle.

"Biz, şey..." Fakat nasıl bitireceğimi bilemedim. Pierre'i neredeyse öpecektim ve bu odadaki herkes bunu görebilirdi. Suratım alev alevdi.

Pierre ayağa kalkarak benim de yerden kalkmama yardımcı olmak için elini bana uzattı. "Gillian kustu," diyerek açıkladı ve ben, onun sesinin nasıl bu kadar sakin olabildiğini bilmiyordum. "Onu yalnız bırakmak istemedik ve sanırım haber vermeyi unuttuk."

Audrey, Gillian'ı kontrol etmek için arka tarafa gitti. Bizi babamla yalnız bıraktığı için onu öldürebilirdim. Babamdan tarafa zayıf bir gülümsemeyle baktım. "Endişelenmene neden olduğumuz için üzgünüm baba."

“Öylece ortadan kaybolup kimseye haber vermemezlik edemezsin Rashida.” Başını iki yana salladı. “Ya burada olmasaydın? O zaman ne olacaktı?”

Konuşmaya devam ettikçe ses tonu yükseldi fakat onun sakinleşmesini istemiyordum. Onu endişelendirmiştim ama beni düşünüyordu. Benim için endişeleniyordu ve ben ondan bu denli bir tepkiyi bir daha ne zaman alabileceğimi bilemiyordum. İşlerin gelişmesini istediğim şekli bu değil-diye bile.

“Bir dahaki sefere daha düşünceli olacağım,” diyerek söz verdim. “Telefonumu kontrol etmeyi unutmuşum ve... şey, herhangi birisinin beni özleyeceğini düşünmemiştim.”

“Nasıl böyle düşünebilirsin?” Bana doğru yürüdü. Gözlerindeki içten endişeyi ve orada beni bulamasaydı nasıl bir hızla umutsuzluğa dönüşebileceğini görebileceğim kadar yakma. “Rashida, sen... Seni yanımda olmadığın her zaman özlüyorum tatlım. Her zaman.”

Sesindeki içtenlik birbirimize iyi geceler demiş bile olsak her gece yatağa gitmeden başını kapımdan içeri, odama sokup bana bir bakmasını hatırlattı. Ya da bahçedeki otların diz hizasına kadar büyümelerine izin verdiğimden nasıl benden fazla üzüldüğünü, nasıl her sene fundalığa gidip yeni tohumlar alıp baştan başlamak isteyip istemediğimi soruşunu. Ve Bev ile tanıştığım gün, onun bana, işe başladığında ilk aldığı talimatın ne olursa olsun benim çağrılarının babama iletilmesini söylediği olduğunu hatırladım.

Babamın sevgisi taşkın değildi, o annemin tarzıydı. Annem kocaman ve renkli ve dolu dolu severdi ve bu onun sanatına ve bizim bahçemize ama en önemlisi bana ve babama yansırdı. Fakat babam hep yanımda olmuştu. Kendi tarzında ama her zaman buradaydı.

Babam Pierre’e dönüp, “Bu kim?” demeden önce sakalının ardından gülümsedi.

"Ben Pierre, efendim." İleri çıkıp babamla sıkıca tokalaştı. "Gillian'm erkek kardeşiyim. Haber vermediğimiz için üzgünüm ama Rashida'nın burada, benimle güvende olduğunu bilmenizi isterim."

Babam çok ikna olmuş görünmedi ama Pierre'le tokalaşmak için elini uzattı. Audrey yatak odasından geri geldi ve Gillian'ın hâlâ "mışıl mışıl" uyuduğunu söyledi.

"Hepiniz partiye geri dönmek ister misiniz?" Babam karpıya doğru gerilerken bir eliyle kafasının arkasını sıvazladı. Açıkça bu durumu arkasında bırakmıştı.

Ve o anda Bev'in gergin bir şekilde yanında durmadığını fark ettim. Onu, kimseyi tanımadığı ve fazlasıyla gergin göründüğü bir partide öylece bıraktığına inanamadım. Babam ona bunun bir aile meselesi olduğunu ve geride durması gerektiğini söylemişti belki de ya da belki de bunu kendisi rica etmişti. Her iki şekilde de benim için endişesinin onun rahatlığının önüne geçtiğini fark etmiştim.

Audrey esneyip burnunun yanını kaşdı. "Ben geri gidip birkaç kişiye veda etmeliyim ama Gillian'ı burada bırakmam..."

Babama ya da Pierre'e bakmadan, "Biz kalabiliriz," dedim. Ve babamın gerçekten, *gerçekten* bunu kabul etmesini istiyordum çünkü son beş dakikadır olan her şeye rağmen, Pierre ve aramda *neredeyse* olanları unutmamıştım. O âna geri dönmek istiyordum. O ânın sonsuza kadar kaybolmamış olduğunu umuyordum.

Audrey omzunu silkti. "Neden olmasın? Ben kısa sürede evde olacağım enişte ve Rashida'nın eve sağ salim döndüğünden emin olurum."

Babam bu durumdan hoşlanmamıştı. Bunu sakalını sıvazlamasından anlayabiliyordum. Ama bunu kabul etmişti.

Belki artık on yedi yaşında olduğum içindi ya da son bir yıl içinde artık benim için karar verme hakkına artık sahip

olmadığı içindi. Ya da belki Pierre'i beni mutlu edebilecek kişi olduğunu görmüştü.

Babama ve Audrey'ye gelişlerinden çok daha az tantanayla evden çıkmalarından önce sarıldım. Audrey kapıdan çıkmadan hemen önce omzunun üzerinden bakıp dudaklarını oynatarak öylesine abartılı bir şekilde, "Bana her şeyi anlatsan iyi edersin," dedi ki bağırırsa daha iyiydi.

Kızardım, kapı kapandı ve Pierre bana baktı.

Artık yeniden yalnız kaldığımız için yine çekingen hissetmeme rağmen ona gülümsedim. "Şey, bu..."

"Tuhaftı?" diyerek cümlemi tamamladı.

"Başlangıç olarak."

Yatak odasından ikimizi de kahkahalara boğan horultular yeniden yükselmeye başladı. Pierre mutfaktaki cam kapıyı gösterdi. "Açılıyor mu?"

"Evet, bir balkon var," dedim ve kapıya doğru yürüyüp de tahta zeminde duran iki plastik sandalyeyi ve küçük masayı gördüğümde şaşırdım.

"Ve biz de bütün gece burada tıklıp kaldık? Hadi gel." Elimi tutup beni dışarı doğru çekti ve daha önce hafifçe koluna dokunduğumda hissettiklerim, bu defa bin kat daha iyi bir şekilde içimi sardı. Eli sıcak ve yumuşak ve kuruydu ve o, biz balkonda ayakta dikilirken bile elimi bırakmadı.

Balkonun parmaklıklarına dolanmış yanıp sönen ışıklar gitmişti; teyzemin ve eniştemin evinin verandasına feda edilmişlerdi fakat ay ışığı aralıklardan yansıyorak benzer bir etki yaratıyordu. Balkon iki apartman arasındaki boşluğa baktığı için fazlasıyla dolmuş çöp bidonları ve çukurlu asfaltın görüntüsü pek de kayda değer bir manzara değildi ama en azından balkon kuytuydaydı. Ve burası huzurluydu ve karşı binadan bir yerden gelen piyano sesi burayı daha da özel yapıyordu. Gillian'ın arabasında dinlediğimiz müzik kadar pürüzsüz değildi ama melodi klasik müzikti ve güzeldi ve bu gece için mükemmeldi.

Pierre kapıdan uzakta olan sandalyeyi aldı ve oturmadan önce şöyle bir silkeledi. Ben de diğer sandalyeye doğru yönelmiştim ki beni hafifçe kolumdan çekti ve böylece kucağına oturdum.

"Senin için sakıncası var mı?" dedi ben ona doğru dönerken.

"Hayır." Sonra küçükparmağımı nazikçe çenesindeki gamzeye değdirdim. "Senin için sakıncası var mı?"

"Evet." Ama bunu gülümseyerek söylemişti ve başparmağını altdudağımın kenarlarında dolaştırırken hâlâ gülümsüyordu.

Bu ürpermenin sonsuza kadar sürmesini istemekle çok daha fazlasını istemek arasında kalmış bir halde titredim. Başlarımız aynı anda birbirine doğru uzandı. Yavaşça ama kararlılıkla. Ve nihayet öpüştüğümüzde, o öpücük her şeydi. Pierre'in eli belime dolandı ve sonra hafifçe aşağıya kayarak parmakları tenime dokundu. Dudakları nazik ve şefkatliydi ama aynı zamanda bunu en az benim kadar istediğine beni ikna edecek bir enerjiyle yüklülerdi. Bir an için birbirimizden uzaklaştık ama sadece o gözlüklerini çıkarabilirsin diyeydi.

"Bekle," dedim çünkü gözlükleri olmadan nasıl göründüğünü merak ediyordum.

Bana göz kırptı ve onun hâlâ aynı Pierre olduğunu görmek içime su serpti. Hâlâ Shakespeare'e bayılan ve kalın hamurlu pizzadan nefret eden, her zaman yanında olacağını düşündüğün birisini kaybetmenin ne demek olduğunu bilen ve o yokluğu daha dayanılabilir kılmak için uğraşanları nasıl seveceğini bilen Pierre.

Dudaklarım onunkileri ikinci bir öpücük için bulduğunda, belki de veda etmek o kadar da kötü değildir, diye düşündüm.

Belki veda etmek yeni birisi için yer açmak demektir.

Cassandra Clare

Tekinsiz bir karnavaldı. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Gölgele-
rin içinden kopup gelen, kabarık beyaz eldivenlerine kan
bulaşmış korkunç palyaçolar. Sıcak yaz akşamında sağa
sola sallanan eski püskü karnaval çadırı. Gölgele-
rin içinde deliler gibi gülerек koşturan çocuklar. İnsanların korkunç,
deforme olmuş aksini yansıtan aynalarla dolu koridorlar.
Vücudunun her bir noktasında dövme-
ler olan adam, za-
manda bir yolculuk yapmanızı sağlayacak atlıkarınca, koca
bir et bıçağıyla üstünüze üstünüze gelen sakallı kadın ve
size sadece kötü haberler veren falcı.

Bildiğiniz tekinsiz karnaval işte. Televizyonda ya da
filmlerde binlercesini gördüğünüz, kitaplarda defalarca
okuduğunuz, şarkı sözlerinden aşına olduğunuz. Ama te-
kinsiz karnavallar hakkında benden daha fazlasını bilemez-
siniz çünkü ben onlardan birinde büyüdüm.

Evvet, benim. Lulu Darke, Ted Darke'ın Gizemlerle, Sihirlerle Dolu ve Görülmemesi Hayrınıza Olan Tekinsiz Karnavalı'nın sahibi Ted Darke'ın tek kızı. Annem ben çok küçükken öldü ve beni, karnavalıyla tüm ülkeyi gezen babam büyüttü. Genellikle, üç buçuk atmayı seven sakinlerle dolu küçük kasabaları dolaşırdık. Yaz dönemi en iyi zamanlarımız olurdu; sıcak ve bunaltıcı akşamlarda birbirine sarılmak için bir bahane arayan çiftler soluğu bizim tünellerde alırdı: Aşk Tüneli ya da Korku Tüneli, artık ruh halleri hangisine uygunsa. Yılın geri kalan zamanlarında da bir köşeye çekilir, işe alımları yapardık ve ben de internet üzerinden lise derslerimi alırdım.

Bazı insanlar yaşıttım olan arkadaşlarımın olmamasını tuhaf bulabilirdi. En yakın arkadaşlarım sakallı kadın ve kuvvetli adam Otto'ydu sonuçta. Çoğu insan kuvvetli adamlara aptal muamelesi yapsa da Otto, Proust'u orijinal dili Fransızcadan okuyan, bana daha 10 yaşımıdayken geometriyi öğreten bir dâhiydi. Tek ihtiyacım karnaval ve babamdı.

Tabii bunlar, mayıs ayında babam pılını pırtısını toplayıp ortadan kaybolana kadardı.

Ama bunları düşünmek istemiyordum. Henüz yeni bir kasabaya gelmiştik. Cumartesi açılış gecemizdi ve her yer tıklım tıklım doluydu. Açık bir araziye yerleşmiştik; insanların yürüyerek gelebileceği ama gürültüden dolayı şikâyet edemeyeceği bir mesafedeydik.

Büyük çadırdan korkunç çılgınlıklar yükseliyordu; gösteri iyi gidiyor olmalıydı. İnleyen Melvin kapıda biletleri alıyordu. Melvin'in, hayaletler gibi inlemesinin yanında başka bir yeteneği yoktu ama onu yine de karnavalda çalıştırmaya devam ediyorduk; bunu biraz da nezaketen yapıyorduk.

Gösteriden tatmin olmuş gibi görünen kalabalığa rağmen bilet satışları yavaş gidiyordu. Babam ortadan kaybolduğundan beri işler kesattı aslında. Giderken, üzerinde renkli balonların olduğu bir kartpostala yazılmış bir not

bırakmıştı. Notta, tüm ülkeye borcu olduğunu ve kaçması gerektiğini yazmıştı. *Kendini suçlama*, diyordu. *Benden haber bekleme*. Ben de beklememiştim.

Karnavalı ayakta tutan tek şey, babamın ağabeyi, amcam Walter'dan gelen düzenli nakit akışıydı. Küçük bir çocuğu olan zengin bir kadınla evlenene ve düzenli bir hayata geçene dek karnavalı işleten oydu. Bir keresinde amcamın üvey oğlu ile tanışmıştım; o akşam çok fazla pamuk şeker yiyip üstüme kusmuştu. Tabii bu on yıl öncesiydi.

Şimdi borç paralarla ayakta duruyorduk ve Walter Amcam çok yakın zamanda geleceğini ve bizi borçlardan kurtaracağını söylüyordu. Eşi ölmüştü ve karnaval işlerine geri dönmek istediği ortadaydı. Belki dönerdi, belki dönmezdi. Tek bildiğim ailemin yürüttüğü işin, benim karanlık karnavalımın, bir uçurumun ucunda sallandığıydı. Tırnaklarımın her birinin dibine kadar kemirilmiş olmasına şaşmamak lazımdı.

"Lulu," adımı seslenen seksi denizkızı Ariadne'ydı. Bu gecelik su tankından çıkmıştı ve tekerlekli sandalyesiyle etrafta geziniyordu. "Reggie grip olmuş. Tünelde onun yerine bakmanı istiyor."

"Korku mu?"

"Sanki Reggie, Aşk Tüneli'ne bir kere bile adımını atmış gibi soruyorsun."

İnledim. Atıştırmalık Kulübesi'ndeki işimle yeterince meşguldüm zaten. Korkunç palyaçoların insanların iştahını kaçırdığını düşünürdünüz belki ama tam tersi geçerliydi. Korkmak insanları acıktırıyordu, tıpkı sürekli yiyişmeye çalışmalarları gibi. Böyle gecelerde hazırladığımız atıştırmalıklar peynir ekmek gibi satıyordu: şekilli kekler, şekerli kurukafa lolipopları, neon renkli pamuk şekerler ve GERÇEK İNSAN KANINDAN YAPILMIŞ parlak kırmızı slushie.*

* Kırk buzun içine çeşitli meyve şurupları eklenerek hazırlanan bir içecek. —çn

Kan yerine mısır şurubu kullanıyorduk tabii ama ne fark ederdi ki. İnsanlar silip süpürüyordu, hem mecazi hem gerçek anlamda.

“Sen baksan?” diye bir teklifte bulundum.

Ariadne kuyruğunu salladı ve bana manalı bir bakış attı.

Reggie’nin işi gölgelerde dolanmak ve kulak zarını yırtacak bir ciyaklamayla insanların üzerine atlamaktı. Kesinlikle yorucu bir işti. İçimi çektim. “Tamam, ben bakarım. Ama yanıma slushie almadan gitmem.”

Her ne kadar berbat bir iş yapmaya gidiyor olsam da yolu yarıladığımda kendimi daha iyi hissediyordum. Havada yaz kokusu vardı. Yaz, yılın en sevdiğim dönemiydi. Sıcak geceleri, havaya karışan patlamış mısır ve böcek ilacı kokusunu, arada sırada gelip saçımı havalandıran ve enseme serinleten esintiyi seviyordum. Gündüzleri, karnaval kapalıyken Ariadne’nin su tankına dalmayı ve çimlere yayılıp kitap okumayı seviyordum.

Tünelin girişinden geçerken birkaç insanın bana tuhaf tuhaf baktığını gördüm. Muhtemelen bir zarar yapmak için gizlice girmeye çalıştığını düşünüyorlardı. Karnavalda üniforma giymiyorduk ama üzerimdeki siyah askılı elbisem, fileli çoraplarım ve postallarım burada çalıştığıma dair hiçbir ipucu vermiyordu. Ayrıca kısa zaman önce saçımı gökkuşağı renklerine boyamıştım çünkü babam buradayken saçımı boyatmama izin vermiyordu. Bunu yaparak ona bir anlamda hareket çektiğimi farz ediyordum.

Tünelde yavaşça ilerleyerek, makinelerin vızır vızır çalıştığı ve yer döşemelerinin yağla kaplı olduğu görevli odasına gittim. Duvarların arasından hedeflerin, pardon *müşterilerin* çığlıklarını duyabiliyordum; her iki taraflarında da kemik yığınlarının olduğu, vampirlerin, hortlakların ve iblislerin üzerlerine sıçramak için hazır beklediği karanlık tünelde yaptıkları heyecan verici yolculuğun keyfini çıkarıyorlardı.

Bu karnaval her zaman babamın hayatı olmuştu. Ben küçükken, gözlerinin içi parlayarak bana anlatışını hatırlıyordum. "İnsanlar gösterilerimize korkmak için gelir, evet. Aynı zamanda yaşadıklarını hissetmek için de gelirler. Sihri hissetmek için. Sıradan taşra karnavalları bunu hissettiremez. Cesur hissetmek, kötü güçlerle yüzleşmiş gibi hissetmek için gelirler." Yavaşça saçımı okşamaya başladı. "Dışarıda, nerede duracağını bilmeyen gösteriler var," dedi daha sakın bir ses tonuyla. "İnsanlar karanlığı istiyorsa, sahte bile olsa karanlığı onlara vermeleri gerektiğini söylüyorlar. Ama o kadar kötücül bir şeyin bedeli Lulubee... çok yüksektir. Bense, eğer insanlar karanlığı istiyorlarsa, onlara gün ışığı görmemiş gölgeler verelim diyorum."

"Korkutucu ve komik," dedim. "Palyaçolar gibi."

Babam gülererek saçlarımı karıştırdı. O sırada onun için en önemli olan şeylerin ben ve karnaval olduğunu düşünmüştüm. Ama ikimize de gözünü bile kırpmadan sırtını dönmüştü ve şimdi ikimiz de bunun bedelini ödüyorduk. Uyumuyor ve doğru düzgün yemek yemiyordum. Karnavalın elimizden alındığı, makinaların götürüldüğü ve benim, birkaç işsiz korkunç palyaçoyla açıklığın ortasında kalakaldığımı gördüğüm kâbuslarla uyanıyordum.

İşsizlik, karnavaldaki insanlar için şakaya alınacak bir şey değildi. Onlar için yeni bir iş bulmak kolay değildi çünkü bizimki gibi karnavallar artık yok denecek kadar azdı. Burada çalışan herkes benim ailem gibiydi; büyük çadırın altında yaşayan, pullarla kaplı iblis Mephit bile. Ve şimdi, karnaval ailemdeki herkes depresyonda gibiydi: Ariadne su tankının içine bile girmiyordu, akrobatlar ipin üstünde duramayacak kadar sarhoştı, Otto'nun cesareti ağırlık kaldıramayacak kadar kırılmıştı ve Etta'da saçkıran vardı ve bu da saçlarının dökülmesine neden oluyordu. Sadece palyaçolar mutlu gibi görünüyordu, bunun sebebi de birbirlerine âşık olmalarıydı ve sürekli neşeli görünüyorlardı. Bu da,

kâbuslarınızı temsil etmesini beklediğiniz palyaçolardan beklenebilecek son şeydi.

Tüm bunları düşününce ruh halim yine yere çakıldı.

Reggie'nin takıldığı, lanetli korsan altınları ile birkaç açık tabutun arasındaki karanlık oyuğa gelmiştim ve tam plastik vampir dişlerimi takıyorduk ki bazı sesler duydum.

"Burası tam bir hurdalık," Burnu havada ve kendini bir şey zanneden bir erkeğin sesiydi. "Sakallı kadını gördün mü? Uyuz olmuş gibi görünüyordu."

"Kesinlikle katılıyorum." dedi bir diğer kendini beğenmiş ses. Anında sinirlerimi zıplatmıştı duyduklarım. "Atlıkarınca bozuktu, aynaların camsille bir güzel temizlenmesi gerekiyordu. Hem, tavukların kafalarını ağzıyla koparan adam nerede?"

Hmm. Kimse artık tavuk kafası koparma numarasını yapmıyordu. Vejetaryen müşterileri deliye döndürüyordu. Bu herif tam bir pislikti.

"Her yer dökülüyor," dedi ilk ses, bu kez daha yüksek bir tonda. Harika. Arabaları benim tarafıma doğru geliyordu ve bu da fırlayıp onları korkutmam gerektiği anlamına geliyordu. Belki de onları es geçebilirdim. Zaten büyük ihtimalle performansımdan etkilenmeyeceklerdi bile. "Gerçekten zavallı bir iblisleri olmalı."

Büyük ihtimalle tekinsiz karnavalın ne kadarının gerçek ne kadarının sahte olduğunu merak ediyordunuz. Hedefler her zaman merak ederdi. Cevap bir kısmının gerçek, bir kısmının sahte olduğuydu. Cevap, istediğiniz kadar gerçek ve umut ettiğiniz kadar sahte olduğuydu. Ve cevap, karnavaldaki her şeyin açıklanabilir olmadığıydı; gerçek sihir gibi görünen her şeyin başında Mephit vardı. Mephit bir tür pil gibiydi ve hepimizin aydınlanmasına yardımcı oluyordu.

Zavallı. O an sinirden kudurduğumu hissettim. Mephit kesinlikle bir zavallı değildi. O, kadim bir iblisin yeniden beden bulmuş haliydi. Ne cüretle böyle konuşabiliyorlardı!

Kendime yeniden düşünmek için fırsat tanımadan, arabaları görüş alanıma girer girmez oyuktan fırladım. Tüyler ürpertici bir çığlıkla elimdeki buzlu içeceği arabalarına doğru savurdum.

Kızgın bir feryat yükseldi. Araba sarsılarak durdu ve ben amcam Walter'ın ve onun on yıl önce benim üstüme kusan üvey oğlu Lucas'ın öfkeli, kıpkırmızı olmuş suratlarına bakakaldım.

Aradan on beş dakika geçmesine rağmen hâlâ şoktaydım. Walter Amcam beni, karnaval alanında bulunan, tam donanımlı karavanına götürmüştü. İtiraf etmeliyim ki karavan gerçekten çok lüksü. Duvarlar gerçek ahşap kaplamaydı ve kafamı çevirdiğim her yer pırıl pırıl krom ve pirinçten yapılmaydı.

Lucas bana ters ters bakarak üzerine boca ettiğim içeceği yıkamak için ortadan kaybolurken Walter Amcam beni kadife bir kanepeye oturttu. Arka tarafta bir kapı çarpılarak kapatıldı ve duşun sesi yükseldi.

"Gerçekten çok özür dilerim," dedim.

"Saçmalama." Walter Amcam, babamın tam netlenmemiş lensle çekilmiş bir fotoğrafı gibiydi. Onunla ilgili her şey biraz bulanıktı; buna, onun kahverengiye çalan bulanık gözleri ve belli belirsiz çenesi de dahildi. Elleri pembe ve yumuşacıktı. "Ahh, kızca bir şakaydı işte, özür dileyecek bir şey yok."

Karavanın arkasından yine gürültüler yükseldi. Lucas, Korku Tüneli'nden karavana kadar bizi arkadan takip etmiş ve benimle konuşmayı reddetmişti. Kiraz aromalı içekten tam anlamıyla nasibini alan oydu. Amcama da biraz sıçramıştı ama o, sanki birkaç kuklayı katletmiş gibi görünüyordu.

Walter Amcam bana doğru eğildi. "Umarım beni baban gibi görebilirsin."

"Babam ölmedi."

"Yani, orası öyle. Kastettiğim yerine koymak değildi. Daha çok... onun farklı bir versiyonu olarak görmektir."

"Seni sadece amcam olarak görsem olmaz mı?"

Tam o sırada Lucas bir hışımla odaya girdi. Kaşlarını çatmıştı ve üzerine tişörtünü geçirmeye çalışıyordu. Ben dürüst bir kızım ve bu yüzden çıplak vücuduna gözlerimi dikip baktığımı itiraf etmem gerek. Düşük belli bir pantolon ve en doğru yerlerde dolgun görünen solgun, gri bir konser tişörtü giymişti. Tünelden dönerken kaslarını ya da tam sevdiğim gibi simsiyah saçlarını ve yeşil gözlerini fark etmemiştim. Birçok madalyon ve kolye ucunun takılı olduğu gümüş bir kolye vardı boynunda ama bu onun kız gibi görünmesine sebep olmuyordu. Tam tersi geçerliydi hatta.

Ağzımı kapadım, Walter Amcamın üvey oğlunu gözlemlerimle yediğimi fark etmesini istemiyordum. Son görüşmemizden Lucas'ın böylesine çekici bir manzara olduğunu hatırlamıyordum ama zaten kimsenin kusarken çekici görünmesi beklenemezdi.

"Tişörtümü mahvettin," dedi. "En sevdiğim tişörttü."

"Lucas," dedi Walter Amcam. "Lulu kişisel bir trajediyle karşı karşıya olduğu bir dönemde. Daha anlayışlı olmamız gerekmez mi?"

Lucas düşünür gibi oldu. "Hayır."

O sırada kapı çalındı. Hâlâ kaşları çatık olan Lucas kapıyı açtı ve hayvan eğitmeni Strombo görüldü. Strombo, genellikle büyük kedilerden, yani aslanlar ve kaplanlardan sorumluydu, aynı zamanda Ölüm Dansı'nı yapan sıçanları da eğitiyordu. Her ne kadar sıçanlar insanların ödünü koparda da ben onları seviyordum.

"Patron," dedi ve onun Walter Amcama baktığını görünce içimde bir sızı hissettim. *Patron*, her zaman babam olmuştu. "Bu gecelik kapattık. Herkes toplantı için çadırda toplandı."

"Teşekkürler dostum," dedi amcam. "Birazdan orada olacağım. Karnavalın gelecekte izleyeceği yola dair söyleyeceklerimden... etkileneceklerine eminim."

"Sen öyle diyorsan öyledir patron." Tam Strombo çıkıyordu ki Walter elini onun omzuna koydu.

"Yarın hayvanlara bir göz atacağım." Walter'ın sesi azaldı. "Hangisinin gidip hangisinin kalacağına karar vereceğim. Yeni bir yönetim rejimi için hazır ol."

Strombo endişeli görünüyordu. Şimdiye kadar hiçbir hayvanı göndermemişti, dişsiz panter Throckmorton'u bile. Büyük ihtimalle yönetim rejiminin ne anlama geldiğini bile bilmiyordu.

Strombo'nun arkasından kapı kapanınca odaya tuhaf bir sessizlik çöktü. Walter ağır ağır ayaklandı. Sıska bir adamdı ama duruşundan mıdır bilinmez sanki dünyanın yükünü omzunda taşıyormuş izlenimi veriyordu. "Bir süreliğine karavanda yalnız kalmam gerek. Lulu, Lucas, toplantı için çadıra gidersiniz belki?" Hafifçe güldü. "Lulu ve Lucas. Kulağa birbiriniz için yaratılmışsınız gibi geliyor!"

Yanaklarımın alev aldığını hissettim. Lucas bana ters bir bakış attı yine. Saçlarından sular damlıyordu. Bana bir fincan kahveyi hatırlatıyordu: ıslak, sıcak ve acımtırak. Üvey kuzenimi arzulamanın ahlaksızlık olup olmadığını düşünüyordum bir yandan. Aslında akrabalık bağımız yoktu. Kan bağımız yoktu.

Kanepeden fırlayıverdim. "Tabii ki, hiç sorun değil."

Mükemmel bir yaz akşamıydı; karnavalın etrafını saran her yerde ateşböcekleri göz kırpyordu. Lucas'ı, karnavalın merkezindeki çadıra doğru götürürken stantlar arasından kendi dolambaçlı yolumu kullandım.

Makul bir sessizlikten sonra, "Ne zaman geldiniz?" diye sordum. Sırf bir şeyler söylemek için can attığımdan sormuştum aslında. Lucas ifadesiz bir suratla etrafa bakınıyor,

olan biteni izliyordu. Karnavallar bile geç saatlerde ürper-ticidir ama tekinsiz karnavallar ekstra ürpertici oluyordu. Gölgeler sinsice çadırlar arasında geziniyordu.

“Birkaç saat önce,” dedi. Kısa bluzlu kızlardan ve şortlu erkeklerden oluşan son müşteriler de kapıdan çıkıyorlardı. Çimler boş patlamış kutularıyla, peçetelerle, dondurma kü-lahlarıyla doluydu ama sabah hepsi temizlenecekti. “Sence insanlar bunların sahte olduğunu düşünerek mi geliyorlar buraya? Yoksa gerçek mi?”

“Ne düşünüyorlarsa düşünüyorlar işte,” deyip omuzla-rımı silktim. “Gerçekten kan içtiklerini, vampir gördükleri-ni ve Strombo’yu bir aslanın yediğini düşünüyor olamazlar, değil mi? Öylesi burası için bile fazla korkunç olurdu.”

“Tehlikeli mi yani? Hiç ölen oldu mu?”

“Tabii ki hayır!” Fena halde bozulmuştum. “Babam her zaman, gerçek olan bir şeyi doğru bir şekilde sahte göster-menin büyük sihir gerektirdiğini söylerdi.”

Lucas başını sağa sola salladı; koyu renk saçları yüzüne dökülmüştü. “Anlamadım.”

“Şöyle ki, eğer hayalet gelinleri ya da kıkırdayan çocukla-rın uğursuz seslerini sevmiyorsan her zaman Aşk Tüneli’ni seçebilirsin.” Tünelin zifiri karanlıkta pembe bir nokta gibi görünen parlak girişini işaret ettim.

Gülümsedi. Şimdi yüzü bambaşka bir şekle bürünmüş-tü. Kalp atışlarımın hızlandığını hissediyordum. “Oradaki hikâye ne?”

“Havaya aşk iksiri püskürtüyorlar,” dedim Atıştırma-lık Kulübesi’nin yanından geçerken. Tezgâhla aramda duran küçük kapının kilidini açtım ve içeri girdim. “Öyle çok fazla değil. Azıcık sevecen hissetmeni sağlayacak kadar.”

Büyük, çelik buzdolabını aradığım şeyi bulana kadar kola-çan ettim: Önceden hazırlanmış slushie. Bardağı alıp üstüne plastik bir kapak taktım.

Lucas, tuhaf bir bakışla beni süzüyordu. “Susadın mı?”

"Pek sayılmaz."

"Bir öncekini yüzüme boca ettiğin için bitirememiştin, değil mi?"

"Karnaval hakkında ileri geri konuşuyordun sen de." Kulübeden gecenin karanlığına geri çıktım. "Kimse karnaval hakkında öyle konuşamaz. Ayrıca, son görüşmemizde benim üzerime kusmuştun, ödeştik say işte."

"Gergin olduğum için kusmuştum," dedi Lucas. "Gergin bir çocuktum."

Gizemli ve Ürkütücü Aynalar Müzesi'nin önünden geçtik. Küçükken, parlak koridorları büyük, kare bir merkeze uzanan, dev aynalarda insanları uzun ve kısa, çift ve yarım, yaşlı ve genç gösteren bu gösteri benim favorimdi. Şimdiyse buraya girmek zorunda kaldığımda aynalara fazla odaklanmamaya çalışıyordum. Gümüşü yüzleri, en beklenmedik anlarda sürprizler yapabiliyordu ve iyi sürprizler oldukları da söylenemezdi.

"Neden geriliyordun ki?" diye sordum. Atlıklarınca ay ışığında belli belirsiz görünüyordu. Atlar dehşete düşmüş bir şekilde hırlıyor, şaha kalkıyordu. Etraflarındaki yuvarlak panolara ve merkezdeki silindire çığlık atan yüzler resmedilmişti.

Gelip tek başına düşünmek için iyi bir yer sayılmazdı.

Lucas ise biraz şüpheli görünüyordu. "Baban beni korkunç bir iblise doğru itiyordu, ondan olabilir mi?"

Bir kahkaha patlattım. "Mephit'ti o. Onun zavallı olduğunu söylüyordun sanki?"

Bu dediğim Lucas'ın şüpheciliğini daha da beslemiş gibiydi. "Mephit, karnavalın iblisi mi?"

Demek ki Lucas sandığımdan daha fazlasını biliyordu. Gerçek şuydu ki, her karnavalın bir desteği olurdu. Bir iblis. Gerçek bir iblis karnavalın kalbi sayılırdı; tekinsizliğini besler, gösterilere daha kötücül bir hava katar ve müşterileri korkudan titretirdi.

"Aynen öyle." Atlıkarıncanın platformuna zıpladım ve merkezdeki silindire gittim. Karnaval açıkken ışıklarla parıl parıl parlardı ama şimdi karanlıktı. Silindirdeki panellerden birine yavaşça vurduğum ve panel öne doğru açılınca aşağı inen merdiven görüldü. Merdivenlerin yarısını indikten sonra dönüp Lucas'a baktım. "Geliyor musun?"

Umursamaz bir tavırla omuzlarını silkti ve peşimden içeri girdi.

Merdivenler yarım yamalak kazılmış bir alana iniyordu ve jeneratöre bağlı birkaç lambayla aydınlatılıyordu. Burası, daha merdivenlerden tam inmemiş olmamıza rağmen sıcaktı. Merdivenlerin altındaki alanın daha da sıcak olduğunu tahmin edebiliyordum.

"Mephit!" diye seslendim. "Mephit, yemek zamanı!"

Lucas dehşete düşmüş gibi görünüyordu, olduğu yerde kalmıştı. "Beni iblise *yem olarak* mı vereceksin?"

"Saçmalama," dedim Mephit çukurun derinliklerinden ortaya çıkarken.

Bir iblisi tarif etmek zordur çünkü hepsi birbirinden farklı görünürler ve yeryüzündeki hiçbir şeye benzemezler. Mephit, devasa mavi gözlere ve üçgen şeklinde kulaklara sahip tüysüz bir kedi olarak tanımlanabilirdi. Bilirsiniz, yırtıcı dişlerle dolu bir buruna, simsiyah yarasa kanatlarına ve yere sabırsızca vurup duran uzun, kabuk kabuk olmuş bir kuyruğa sahip tüysüz bir kedi işte.

Elimdeki kırmızı buzlu içeceği uzattım. Atıştırma Kulübesi'nde satılanların aksine bu, gerçekten de kanla yapılmıştı. İnek kanıyla ama Mephit bunu umursamazdı. Soğuk olduğu sürece onun için sorun yoktu. Dili bir kurbağanıkindi andıran bir hareketle fırladı ve bardağı elimden kaptı. İçeceği bir dikişte içti, kanlı buzu dişlerinin arasında ktırdattı ve sırtıma başladı.

Ben Mephit'in kulağının arkasını kaşırken Lucas, "Vay canına," dedi. Mephit'in derisi sıcak lastik hissi veriyordu.

İnsanlara kendini yakın hissedecek kadar uzun bir süredir aramızda yaşıyordu. Lucas biraz daha yaklaşıp, “Onu sevebilir miyim?” diye sordu.

“Tabii ki,” dedim, açıkçası şaşırmıştım. Ben biraz geriye çekildim ve Lucas, Mephit’e yaklaşıp nazikçe burnunu ve kulaklarının arkasını okşamaya başladı. Mephit’ten, eski bir motorun sesini andıran bir mırıltı yükseldi. Lucas hem fena derecede seksiydi hem de Mephit ondan hoşlanmıştı. Başım beladaydı.

Amcamın, ana çadırdaki büyük konuşmasına geç kalmıştık ve içeri girerken onun ikimize bir bakış attığını gördüm. Karnaval çalışanları tribünlerde oturuyorlardı ve hepsi de korkunç gözükyorlardı. Otto bana göz kırptı ama onun bile keyifsiz olduğunu görebiliyordum. Palyaçolar birbirlerine sarılmış ağlıyorlardı. Strombo, Throckmorton ile birlikte yere çömelmişti. Ariadne bize doğru döndü ve Lucas’ı baştan aşağı süzdü.

Walter, kadife örtüyle kaplı devasa bir kafesin önünde duruyordu. “Evet,” diye devam etti, “bugün, Walter Darke’in Sıradışı, Gerçeküstü, Dehşet Verici ve Grotesk Karnavalı için yeni bir günün başlangıcı.”

Reggie elini kaldırdı.

“Evet, dostum?” diye sordu Walter. İsimlerini hatırlamaya çalışmaktansa herkese böyle hitap ettiğini düşünmeye başlamıştım.

“Anlattıkların iyi hoş da,” dedi Reggie tereddütle, “o kadar enerjiyi nereden bulacaksın? Yani büyük aletlerden, dev aletlerden bahsediyorsun. O kadarı bizi aşar gibi geliyor, bilirsin ya? Bunun için on tonluk bir jeneratörün yapabileceklerini yapacak bir iblise ihtiyacın var.”

Walter sırtıttı. “Neyse ki tam da öyle biri var.” Arkasındaki kafesin örtüsü çekip indirdi. Hakkını vermem gerek, tam da karnavallara özgü bir hareketti bu. “Azatoth ile tanışın!”

Lucas, ılık atmamdan korkuyormuş gibi elini omzuma koydu. ılık atmadım ama elinin orada olması hoşuma gitmişti.

Kafesteki şey devasa sayılmazdı ama nahoş bir şekilde pürüzsüz, kaygan ve köpekbalığımsı görünüyordu. Çoğu iblisin aksine pençeleri, iğneleri ya da bunlara benzer şeyleri yoktu; sadece, belirgin bir özelliği olmayan gri tenden, vücudunun üzerinde bulunan ve tamamen ağızdan oluşuyormuş gibi görünen kafadan ibaretti. Dişleri, vücudunda en az on farklı yere dağılmış gibiydi. Pürüzlü dişler, sivri dişler, buz kıracağına benzeyen dişler, kırık camlardan oluşmuş gibi görünen dişler. Gözleri simsiyahtı ve ayın yüzeyindeki çukurlar kadar ölü görünüyordardı. Onlara bakınca başım dönmeye başlıyordu. Başım dönüyor ve midem bulanıyordu.

Otto ayağa kalktı. "Hayır."

Walter ona ters bir bakış attı. "Ne demek, *hayır*?"

"O bir Keres iblisi." Otto ceketini aldı ve omzuna astı. "Bu tip enerjiye bağlı bir karnavaldan kimseye hayır gelmez. Bir karanlık olan vardır, bir de şeytani olan. İkiyi aynı şeyler değildir."

Babamın söylediklerini düşündüm. *O kadar kötücül bir şeyin bedeli Lulubee... Çok yüksektir.*

Walter'ın suratı birden eğşiyiverdi. "Aynı şekilde düşünen başka biri var mı? Varsa, Bay..."

"Otto," dedi Otto.

"Bay Otto'nun peşinden şu kapıdan çıkıp gidebilir," dedi. "Ama kapıdan bir kez çıkan bir daha asla geri dönme-yi düşünmesin." Sesinde, güvensizlik veren çirkin bir şeylerin izi vardı. Sanki, tıpkı iblisinin görüntüsüyle uyumlu bir şekilde konuşmayı öğrenmiş gibiydi.

Birkaç kişi ayaklandı. Ariadne'nin sandalyesini dışarı sürerken başi dikti. Strombo da Otto'yu takip etti, Throckmorton'ı da yanında götürdü. Yine de beklediğim-

den daha az insan gitmişti. Çoğu yerinde oturmaya devam ediyordu. Belki de meraklanmışlardı ya da benim gibi onların da gidecekleri başka yerleri yoktu.

Lucas karavanıma giderken benimle yürüdü. Zombiler gibi görünen diğer çalışanlar da kendi karavanlarına ve çadırlarına dağılmışlardı.

Yarı yola geldiğimizde uzakta Walter'ı gördüm; peşinden onu izleyen Azatoth'a bağlı kayış karanlıkta parlıyordu. Onu, kendi karavanına bağlı olan metal kubbeli tuhaf yapının içine soktu; daha önce de dikkatimi çeken yapı bir uzay gemisi gibi parlıyordu.

"Baban Azatoth'u nereden buldu?" diye sordum.

"Babam değil," dedi Lucas. "Üvey babam." Sesinde düşmanlık tınısı yoktu ama aynı zamanda kulağa üzgün gelen bir şeyler vardı. "Bilmiyorum. Annem öldükten sonra sürekli huzursuz gibiydi. Arabayla etrafta geziniyor, geceleri ortadan kayboluyordu. Ben de depresyona falan girdiğini düşündüm. Ardından eve Azatoth ile geldi. Karnaval işine geri dönmek istediğini söyledi. Annem öldükten sonra ilk kez bu kadar mutlu görünüyordu."

"Bu, babam gitmeden önce miydi?"

Başıyla onayladı. "Walter kendi şovunu hazırlamayı düşünüyordu ama babanın gittiğini duyunca buraya gelip senin iyi olduğundan emin olmamız gerektiğini söyledi. Burayı her zaman sevdiğini söyledi."

Minnettar olmam gerektiğini biliyordum. Ama öyle hissedemiyordum. Her şey değişiyor gibiydi ama benim olmasını istediğim yönde gerçekleşmiyordu değişim. "Annen için çok üzüldüm. Babam yaşıyor, biliyorum ama yine de birini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum." Güçlkle yutkundum ve hiç beklemediğim bir anda kelimeler ağzımdan döküldü. "Biri seni bilerek bırakıp gidince kendine ne hata yaptığını sormaya başlıyorsun. Onu kaçırarak ne yaptığını."

Bakışları yumuşadı. "Hiçbir şey. Sen hiçbir şey yapmadın." Duraksadı. "Bu senin karavanın mı?"

Karavanıma gelmiştik. Gözden kaçacak gibi değildi. Otto karavanın yanına, altın yaldızlı boyayla Lulu yazmıştı. Bir anlığına oturup konuşmak için Lucas'ı içeri davet etmeyi düşündüm ama o arkasını dönmüş gitmeye hazırlanıyordu.

"İyi geceler Lulu." Hafifçe koluma dokundu ve gölgele-
rin içinde kayboldu.

Karnaval, son birkaç haftada çok değişmişti.

Üzerine "Yeni Gösteri" yazısı asılmış devasa su tankının içinde etobur denizkızı vardı. Neşeli korkunç palyaçolarımız gitmiş ve yerlerine, ellerinde kocaman doğrama bıçakları ve gözlerinde canice bir pırıltı olan palyaçolar gelmişti. Walter, karnavalda dolaşp insanları ölüm hakkında uyarması için yanakları kanayan ve korkunç çığlıklar atan bir kocakarı işe almıştı. Korku Tüneli'nden çıkan çiftler bir hayli sersemlemiş görünüyordu ve boyunlarında ısırık izleri oluyordu. Bilet fiyatları neredeyse ikiye katlanmıştı. Para kazanıyorduk, çok para kazanıyorduk ama olanların hiçbirisi doğru gelmiyordu.

Bense Atıştırmalık Kulübesi'nde takılmaya devam ediyordum ama sosisli ve kola alan müşterilerde bir değişiklik fark etmiştim. Hepsinin elleri titriyordu. Gözlerinde de dehşet dolu bakışlar oluyordu çoğu zaman. Bazıları da ağlıyor oluyordu, özellikle de Aynalar Müzesi'nden sendeleyerek çıkanlar.

Titreyerek ve ürkmüş bir halde karnavalдан çıkarlarken Walter'ın yanından geçiyorlar ve o da onlara uzanıp ellerini sıkıyordu. "İyi vakit geçirdiniz," diyordu. "Arkadaşlarınıza da anlatın." İfade-siz ve Azatoth'unkiler kadar siyah görünen gözleriyle zavalcılıklar ikna olmuş bir şekilde başlarıyla onaylıyorlardı.

Son günlerde tezgâhın altında bir deste üniversite bro-

şürü tutuyordum. Her zaman internet üzerinden işletme dersleri almayı ve karnavalı babamdan devralmayı düşünmüştüm. Bazı şeyleri yenilemek, etrafı biraz canlandırmak, belki havai fişekler, dansçılar ve teknoloji getirmek vardı kafamda; tuhaf değil, daha modern bir hava katmaktı planım. Ama şimdi, döndüğümde bir şeyler bulabileceğimden bile şüpheliydim. Broşürlerin kapaklarındaki gülümseyen suratlar benimle alay ediyor gibiydi: Benim nereden geldiğimi anlayacaklar mıydı? Benim tuhaf olduğumu düşünecekler miydi? Onlara nasıl ayak uyduracaktım? Ve daha da önemlisi, masraflarımı kim karşılayacaktı?

Yaz aylarının tek bir güzel yanı vardı. Lucas, her gece benimle Mephit'i beslemeye geliyordu. Walter, Mephit'i göndermeye kalkmamıştı ama karnavala hayat veren başka bir iblis varken, şimdi ona pek bir iş kalmamıştı. Lucas'la birlikte atlıkarıncaya gidiyor, Mephit'in çukuruna iniyor ve ona kan dolu bardağını veriyorduk. Mavi gözlerini kocaman açıp bize üzgün üzgün bakıyordu, sanki karnavalın kalbi olmayı özlüyor gibiydi. Sanki babamı ve eski düzenimizi özlüyor gibiydi.

Ben de burnunu okşuyordum. "Özleyen sadece sen değilsin."

Mephit'i besledikten sonra bir kenara çekilip Lucas'la muhabbet ediyorduk. Planlayarak yaptığımız bir şey değildi ama onun etrafımda olması, kendi yaşıtım kızlar hakkında ne kadar az şey bildiğimi fark etmemi sağlıyordu. Bazen kızlar, erkek arkadaşları oyunun yarısında kaybedince küfür ederek ayaklarını yere vuruyor ve bana bakıyorlardı; gözlerimiz hüznü bir dakika boyunca buluşuyordu. O zaman seviyordum onları ve lise eğitimimi internet yerine gerçek bir binada alsaydım nasıl olurdu diye merak ediyordum.

Ama böyle bir şeye özendiğim falan yoktu. Ben kir toz içinde, karnavalın deli dolu müziğiyle büyümüştüm ve benim için ev böyle bir şeydi. Bu yüzden o üniversite broşürleri

ödümü patlatıyordu, aynı zamanda Lucas'la muhabbet edebileceğim geceleri de iple çekiyoordum.

Ay ışığının altında, kuru çimenlerin üzerine oturuyor ve Atıştırmalık Kulübesi'nden aldığımız dondurmaları ya da pamuk şekerlerini yiyorduk. Aramızda sözsüz bir anlaşma yapmış gibiydik, ailelerimizden ya da karnavalıdan hiç bahsetmiyorduk. Müzik hakkında konuşuyorduk ki benim bildiğim kısmı tüm hoparlörlerden yayılıyordu. Bazen gittiğimiz yerleri konuşuyorduk. Ben tüm Amerika'yı gezmiş, her eyaleti görmüştüm; Golden Gate Köprüsü'nden Tappan Zee'ye* kadar.

Lucas ise dünyanın birçok noktasına gitmişti. O bana Eiffel Kulesi'ni anlatıyordu, ben de ona Las Vegas'taki Paris Kumarhanesi'ni anlatıyordum. O bana Stonehenge'i** anlatıyordu, ben de ona Carhenge'i*** anlatıyordum. Bir kez Amalfi Sahili'nde**** yediğı limonlu dondurmadan bahsetmişti, ben de ona Gulf Sahili'ndeki petrol sızıntısını anlatmıştım. Bu sohbetler sırasında sık sık güldüğünü görmüştüm ve aynı zamanda beni de güldürmeyi başarıyordu. Öyle ki bazen güneşin doğuşuna kadar oturuyorduk ve ben umursamıyordum bile.

Bir yandan kar helvası servisi yapmaya bir yandan da esnememle baş etmeye çalıştığım bir akşam birilerinin bağırdığını duydum. Acıyla dolu bir bağırıştı. *Tanıdık* bir bağırıştı.

Elimdeki buzla dolu kâğıt külahı bıraktım ve şaşkın gözlerle beni izleyen müşteriye geçip bağırışın geldiğı yere koşmaya başladım.

Bağıran Lucas'tı.

Walter ona en berbat işleri verip duruyordu: gösterilerden

* New York'ta, Hudson Nehri'ni geçen köprü. -çn

** İngiltere'de bulunan, Neolitik taş devri ile Bronz çağı arasında oluşmuş taş anıt. -çn

*** Stonehenge anıtının, ABD'de bulunan bir replikası. -çn

****İtalya'nın Campania bölgesinde yer alan şehrin sahil kıyısı. -çn

sonra büyük çadırı temizlemek, atlıkarıncayı baştan aşağı silmek, Aynalar Müzesi'ni camsille pırıl pırıl yapmak gibi.

O akşam da, şehirli kızların sıraya girip üstündeki yakışıklı erkeği içine düşürmeye çalıştığı batırma tankının *kurbanı*ydı. Onları suçlayamazdım. Suçlanması gereken tankın içinde saklanan etobur denizkızıydı. Doğru zamanı beklemiş ve ardından Lucas'ın bileğinden bir ısırık almıştı.

Ben tankın yanına vardığımda insanlar çılgık çılgıla kaçışıyordu ve Lucas da tankın yanına tırmanmaya çalışıyordu. Katlanabilir sandalyeyi koparmış, denizkızını uzak tutmak için kullanmıştı. Denizkızı tankın etrafında dolanıyor, dirseğini tutan Lucas'ı gözlüyordu.

"Pekâlâ millet, sorun yok! Burada görecektir bir şey yok!" diye bağırdım Lucas'm ayağa kalkması için yardım ederken. Bileği kanıyordu ama suyla karıştığı için kanamanın ne kadar ciddi olduğunu kestiremiyordum. Lucas sersemlemiş görünüyordu. "Gel benimle," dedim ve onu elimden geldiğince hızlı bir şekilde karavanıma götürmeye çalıştım.

Ben bandajının son rötüşlerini yaparken Lucas, yatağımın ayakucunda duran havlu yığınının üstüne attı kendisini. Havluları kendini kurulamak için kullanmıştı ve saçları başının tepesinde bir ördeğinki gibi kabarmıştı.

"Walter sinirden kuduracaktır," dedi, ben doğrulup ortaya çıkan şeye bakarken. Görünüşe göre yara bandından oluşan tuhaf bir yığın yapmışım ama idare edecek gibiydi.

"Senin iyi olmana sevinecektir," dedim şaşkınlıkla. Lucas karavanımın içine göz gezdiriyordu. O an, daha önce hiç içine girmediğini fark ettim. Burası kimsenin beni rahatsız edemeyeceği kutsal, özel yerimdi. Yatağın üzerinde kadife bir yatak örtüsü vardı ve onun dışındaki her yerde kumaşlarla, mezuralarla ve dikiş malzemeleri vardı. Sürekli hareket halinde olunca kıyafet almak zor oluyordu; ben de bu yüzden kendi kıyafetlerimi yapmayı öğrenmiştim

zamanla. O akşam, 50'li yıllara özgü pembe ponponlu bir çan etek ve kısa, kırmızı bir süveter giymiştim.

Acaba Lucas odamın tuhaf olduğunu düşünüyor muydu? Sonuçta normal genç kızların odalarından farklıydı. Ne de olsa yaşadığım yer bir karavandı, bir kamyona bağlanıp hareket ettirilebilecek bir yerdi. Ama düşününce, Lucas şimdiye kadar normal bir genç kız olmadığımı fark etmediyse, büyük ihtimalle bundan sonra da fark etmezdi.

Başını sağa sola sallarken saçları da savruldu. "Üvey babamın umurunda bile değil. Hiç değil."

Yatağın üstüne oturdum ama ona fazla yaklaşmamaya özen gösterdim. "Sana bu berbat işleri verdiği için çok üzgünüm. Ama bu seni umursamadığı anlamına gelmez."

Bana doğru döndü. Gözleri, bana yeşil limonlu buz helvası şurubunu hatırlatıyordu. "Sana kimsenin bilmediği bir şey söyleyebilir miyim?"

Başımınla onayladım.

"Annem ölmedi. Kaçıp bizi bıraktı. Beni ve Walter'ı terk etti." Bileğindeki bandaja şöyle bir baktı. "İki yıl önce gitti ama o zamandan beri ne yaptığımı, nasıl olduğumu öğrenmek için bir kez bile aramadı."

Şaşkınlıktan suspus olmuştum.

"O zamandan beri Walter'ın sırtındaki bir yükten farksızım. Onun tek istediği karnaval işine geri dönmekti. Ama önce benim liseden mezun olmamı beklemek zorundaydı. Mayıs'ta mezun oldum."

"Öyleyse... bu sonbaharda üniversiteye mi gideceksin?"

"Bilmiyorum. Henüz karar vermedim." Gözlerine kararlık bir bakış çöktü. Şimdi daha çok çam iğnelerini andırıyordu.

Uzandım ve elini tuttum. "Sen kimseye yük olamazsın. Nasıl yardımcı olmaya çalıştığını gördüm, tüm o berbat işlerle uğraşıyorsun. Yük olan kimse onları yapmaya çalışmazdı."

Gözlerimiz birbirlerine kenetlendiler. O bana doğru eğilince ben de eğildim. Dudakları, dudaklarımdan bir milim uzaktaydı. Nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum. Hareket edemiyordum. Sanki tüm vücudum bir beklentiyle çarpılmış gibiydi.

Sabırsızca bir ses çıkardı. "Gel buraya." Beni kendine doğru çekti ve öpüşmeye başladık.

Gözlerimi kapadım ve karnaval ışıklarını gördüm. Lucas'ın tadı şeker ve su gibiydi. Dudakları benimkinin üzerinde tatlı ve ateşli bir şekilde hareket ediyordu. Bir elimi kaldırıp yanağında gezdirdim. Avucumun içinde hissettiğim kirli sakalıyla yumuşacıktı. Parmaklarım yavaşça omuzlarına doğru indi ve ardından titrek ve sersem hareketlerle birbirimizden ayrıldık.

"Sanki Aşk Tüneli'ne girmiş ve oradaki havayı solumuş gibi hissediyorum," dedi Lucas, sesi yumuşak ve sevecendi.

Güldüm, tüylerim diken diken olmuştu. "Güven bana, öyle bir şey olmadı. Küçükken bir kez oraya girmiştim ve şey gibiydi..." Burnumu kırıstırdım. "Başım berbat şiirlerle ve çikolata kutularıyla dolu gibi hissetmişim. Otto'ya onu sevdiğimi söylemişim. Throckmorton'a da."

"Öyleyse," dedi kulağımın yanından öpmeye devam ederken, "O... şu ucuz kartpostallardaki aşklar gibi. Gerçek aşk değil."

"Kesinlikle." Onu yeniden öpmek istiyordum ama üzerinde balonların olduğu kartpostalın görüntüsü birden beynimde canlanıverdi.

Lucas'tan uzaklaştım. "Bekle bir dakika."

Kafası karışmış görünüyordu ve rujum yüzünde pembe izler bırakmıştı. "Annenin kaçıp gittiğini nereden biliyorsun?"

"Annemin mi?" Bana öylece bakıyordu. "Annem hakkında mı konuşmak istiyorsun? Tamam. Bir not bırakmıştı."

"Notta ne yazdığını hatırlıyor musun?"

Bana hâlâ kafayı yemişim gibi bakıyordu ama arka cebine uzandı ve cüzdanını çıkardı. Bir sürü plastik gözü olan modellerdendi. İçlerinden birinde, suyun ulaşmadığı, katlanmış bir kâğıt vardı.

Lucas kâğıdı çıkarıp bana verdi. Kırışmış, yıpranmış ve yırtılmıştı ama yine de üzerinde yazanları okuyabiliyordum. *Kalamam... Kendini suçlama... Benden haber bekleme.*

Notu göğsüme bastırdım ve ona baktım. "Lucas, bir sorunumuz var."

Sabah, kapımın büyük bir gürültüyle çalınmasıyla uyan-dım. Kapıdaki gümbürtüyü tüyleri diken diken eden bir uluma izledi. Üzerimde tüylü, pembe bir bornozla kapıya gittim; elimde de büyük bir şamdan vardı ve kapımdaki her neyse kafasını ezmeye hazırdım.

Kapıyı savurarak açtım. Walter Amcam öndeki merdivenlerde oturuyordu, siyah zincirle bağlanmış Azatoth da arkasında, ezilmiş çimlerin ortasında duruyordu.

"Sana bir şey getirdim Lulu," dedi ve elindeki zarfı bana uzattı. "Baban her zamanki gibi yapacağını yapmış, ortada hukuki bir arapsaçı var. Seninle birlikte karnaval hakkın-da bazı kararlar almamız gerekiyor. Ben eylüle kadar açık tutalım diyorum mesela, havalar daha ısınınca da güneye doğru gideriz."

"Peki." Bana mı öyle geliyordu yoksa Walter bu gece daha bir insan canlısı mıydı? İçi, bir demet kâğıtla dolu olan zarfı aldım. Sonbaharda açık kalmakla ilgili bir sorunum yoktu. "İmzalayıp sonra sana geri veririm."

Sırıttı ve bu iyi bir sırıtma değildi. "Neden sonra? Yoksa bir misafirin mi var?"

Birden Lucas'm gitmiş olmasına sevindim. Ailelerimiz-den gelen notları ve bir sonraki adımımızın ne olacağını tartışmaya başlamadan önce öpüşmeyi kesmiştik. Gecenin üçünde onu dışarı attığımda hâlâ tartışıyorduk.

"Seni ilgilendirmez," dedim ve kapıyı kapatmaya çalıştım.

Walter kapıyı yakaladı. Kapatmaya çalışıyordum ama izin vermiyordu. Görüldüğünden daha güçlü olduğunu o an fark ettim.

"Kulübede görüşürüz Lulu," dedi ve kapıyı bıraktı. Kapı çarparak kapanıverdi. Ama buna rağmen Azathoth'un tısladığını duyabiliyordum.

"Hızlı Eddie mi?" diye sordu Lucas. "Hızlı Eddie adında birini mi tanıyorsun?"

"Evvvet," dedim. Ertesi akşamdı ve Atıştırmalık Kulübesi'ne bakıyordum. İnsanlar beni rahat bıraksın diye kapısına el yazısıyla "Her Şey Bitti-Yemek Yok" yazılmış bir yazı asmıştım. "Avukattır. Kontrat hazırlamakta ustadır."

"Lulu..." Tezgâha yaslandı. Bu akşam siyah bir tişört giymişti ve nedense teni daha bronz, gözleri de daha yeşil görünüyordu. Tezgâhın diğer tarafına atlayıp onu öpmemek için kendimi zor tutuyordum ama önce işleri halletmem gerekiyordu.

"Bir şeyler dönüyor. Babam kaçtı, senin annen kaçtı. Neredeyse birbirinin aynısı notlar bıraktılar giderken. İkisi de onlardan haber beklememizi yazdılar." Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Tuhaf olan başka bir şey daha var. Otto giderken bana numarasını ve gideceği yerin adresini bırakmıştı ama onu defalarca aramama rağmen bir türlü ulaşamadım."

"İnsanlar güvenilmezdir," dedi Lucas. "Onlara sırtını yaslayarak bir işe girişemezsin. Ben de tuhaf olan bir şey söyleyeyim. Walter bir süredir iksirleri topluyor. Kesinlikle bir şeyler dönüyor. Ama ne olduğunu bilmiyorum."

"Lulu! Buradayım, Lulu!" Hızlı Eddie el sallayarak bize yaklaşıyordu.

Hızlı Eddie de karnaval dünyasında bulunmuş insanlardan biriydi. Ben küçükken atlıkarıncanın başında o vardı. Sonra hukuk fakültesine gitmişti. Her zaman karnavalın mükemmel bir deneyim olduğunu söylerdi. O da bir karnaval ailesinden gelmeydi; hatta insanlar ailesinde bir vampirin olduğunu bile söylerdi. Belki de vardı gerçekten. Eddie'yi sadece geceleri görüyordum ve fena halde solgun görünüyordu her zaman. Ama buna çok takılmamaya çalışıyordum.

"Selam Eddie. Buz helvası ister misin? İkramımızdır."

Başını sağa sola salladı. "Neler oluyor? Bu kadar acil olan nedir?"

"Babamla ilgili. Ve..."

"Sürekli Edward!" Walter Amcam geliyordu. Her Şey Bitti yazısını çıkarmak için hemen öne fırladım ama Lucas o işi çoktan yapmıştı. Yazıyı tezgâhın arkasına bıraktı ve üvey babasına döndü. Walter'ın gözleri ıslık ıslık görünüyordu ama yüzünde o kaypak-köpekbalığımsı gülümseme vardı. "Edward, uzun zaman oldu."

Hızlı Eddie şapkasının kenarına dokunarak ona selam verdi. "Adım Eddie, teşekkürler. Hızlı Eddie."

"Hukuk işlerine girdiğini duydum," dedi Walter. "Vay canına, senin atlıkarıncanın başında olduğun zamanları bile hatırlıyorum ben." Ardından bana döndü. "Sana verdiğim kâğıtlara bir de avukatın bakmasını istedin, öyle mi?"

Lucas bana tuhaf bir bakış attı. Ona henüz kâğıtlardan bahsetmemiştim. Eddie'ye kâğıtlardan telefonda bahsetmiştim.

"Lulu için ne gerekiyorsa yaparım," dedi Hızlı Eddie, her ne kadar bu söylediği yalan olsa da. "Sonuçta aile dostu."

"Senin iş ahlakına sahip olduğunu görmek güzel Lulu. Babana çekmemişsin." Onaylar gibi kafasını salladı ama durumdan pek de memnun olmadığını görebiliyordum. "İşin bittiğinde kâğıtları benim karavanıma bırak, duydun mu?"

İster istemez yüzüm buruşmuştu. Kimse Walter'ın ka-

ravanının yakınlarına bile gitmek istemiyordu çünkü Aza-toth, kocaman ağaç kütüğüne bağlı halde karavanın hemen yanında yatıyordu. Gecenin bir yarısı yalnız bir tren gibi uğuldamaya başlıyordu. Lucas o sese nasıl dayanıyordu bilmiyordum.

Walter uzaklaşmaya başlamıştı; yürürken omuzları çökmüştü. Bana verdiği zarfı tezgâhın üzerinden aldım ve Eddie'ye verdim. Eddie, zarfın içindeki kalın kâğıt tomarını çıkardı ve bir ıslık koyverdi.

"Lulu, bu da ne böyle? Amcan neden imzalaman için karnavalı ona devrettiğini söyleyen bu kâğıtları verdi ki sana? Karnavalın sahibi sen değilsin, baban. Ayrıca baban *nerede* ki?"

"Kaçtı. Duymadın mı? Görünüşe göre tüm ülkeye borçlanmış."

Ama Hızlı Eddie inatla başını sağa sola salladı. "İmkânı yok. Baban para işlerinde çok iyiydi. Senin için bir üniversite fonu bile açtırmıştı, ayrıca emeklilik fonu ve vergiden muafiyet hesabı..."

"Anladığımız dilden konuşur musun Eddie?" diye çıkıştım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Babanın kimseye borcu yoktu," dedi tane tane. "Hem ayrıca, ona bir şey olması durumunda karnaval, Mephit hayatta olduğu sürece senin olacaktı."

"Mephit hayatta olduğu sürece mi?" diye tekrarladım. "Gerçekten mi?"

Hızlı Eddie başıyla onayladı. "Bir karnavalı ayakta tutan şey iblisidir. Farklı bir iblis, farklı bir karnaval demektir. Ama Mephit en eskilerden biri ve daha bin yıl yaşar, eminim. Sen neden karnavalı devretmek istiyorsun?"

"İstemiyorum." Tepkisini görmek için Lucas'a döndüm ama o karanlığın içine karışmış, amcasını takip ediyordu. Eddie'ye geri döndüm. "Buradan, Mephit'ten ya da herhangisi bir parçasından asla vazgeçmem."

"Ben de öyle düşünmüştüm." Zarfı yeniden bana verdi. "Dikkatli ol Lulu, duydun mu beni? Ben bu işten pek hoşlanmadım çünkü."

Zarfı göğsüme bastırdım. Aklım deliler gibi dönüyordu ve fark etmeye başladığım şey hiç hoşuma gitmemişti. "Ben de öyle."

Gözleri arkamdaki makineye kaydı. "Ayrıca, o slushie makinesinin içinde kutsal su var. Bunu biliyor muydun?"

Arkasını dönüp yürümeye başladı ve gölgeler içinde kayboldu.

Kutsal su.

Slushie makinesine bakakalmıştım, dehşete düşmüş bir haldeydim. Ama bu gerçek dehşetti; makyajlı palyaçoları ya da Korku Tüneli'nde üzerinize atlayan hortlakları gördüğünüzde hissettiğiniz türden değildi. Bu ihanetten ötürü hissettiğim türde bir dehşetti.

Her gün o buz makinesine gelişimi, içine kanı döküşümü ve içeceği Mephit'e götürüşümü düşündüm...

Hızla atlıkarıncaya koşmaya başladım. Hava sıcak ve bunaltıcıydı. Atlıkarıncanın havaya karışan minik melodilerini buradan bile duyabiliyordum. Neredeyse varmak üzereydim ki gölgelerin içinden biri çıktı ve yolumu kesti. Çığlık atmaya başladım.

"Lulu," dedi. Lucas'tı. Yaylı Hedef ile daha önceden Otto'nun çalıştırdığı En İyi Yumruk oyununun arasındaydık. Otto'nun yerine kocaman bir tokmağı olan tuhaf bir tip gelmişti. Adam arada bir tokmağını makineye indiriyor, tepedeki zil çalmaya başlıyor ve etrafındaki kalabalık zayıf bir tezahürat yapıyordu. Ona makinenin amacının müşterilere de bir şans vermek olduğunu söylemek istiyordum ama buna vaktim yoktu.

"Üvey baban Mephit'e kutsal su içiriyormuş," Lucas'm elini yakaladım ve onu atlıkarıncaya çekmeye başladım.

“Ne zamandır bunu yapıyor bilmiyorum. Mephit bir *iblis*, onu resmen zehirliyormuş.”

“Lulu,” dedi Lucas ve ona bakmam için beni döndürdü. “Boş ver şimdi onu.”

“Bunu *boş verecek* değilim! Mephit benim... benim ailem gibi! Ve üvey baban, karnavalı ona devretmem için bana kâğıtları imzalatmaya çalışıyor...”

“Lulu.” Bana çok içten bakıyordu. “Seni seviyorum.”

Kalakalmıştım. “Ne?”

“Seni seviyorum. Seni ilk tanıştığımız günden beri seviyorum.”

Beni iyice kendine çekti. Karnavalın tüm sesleri, panayırdaki ve çadırdaki bağırışlar, gümbürdeyen müzik bizi sarıyordu. Gece sıcaktı ve sanki bedenlerimiz eriyip birbirine karışıyor gibiydi. Elleri omuzlarımdan aşağı kaydı.

“Lulu,” diye fısıldadı. “Beni sevdiğini söyle.”

Gözlerimi kırıştırdım. Bir erkekten hiç bu kadar hoşlanmamıştım, onunla sohbet etmeyi çok seviyordum ve beni güldürmesinden çok hoşlanıyordum ama...

Sersemlemiş görünüyordu. Kafası karışık gibiydi. Sanki bir ağaca toslamış gibi görünüyordu. Gözlerimi kısarak ona baktım.

“Sana ne oldu Lucas?” diye sordum. “Sarhoş musun?”

Başını sağa sola salladı. “Walter ona yardım etmem için beni ikna etmeye çalıştı. Başaramayacağını biliyordu ve bana... bir şey verdi.”

“Ne verdi?”

“Sandığı şey değildi. Masanın üzerinde iki şişe vardı ve o bir anlığına arkasını döndüğünde yerlerini değiştirmiştim. Sanırım beni bayıltmak istiyordu...”

O an bakışlarının anlamını çözdüm. “Aşk iksiri. Tüneldeki aşk iksiriydi.”

Gözlerini kapattı. “Tadı çilekli sakız gibiydi. O karavandan çıkana kadar baygınmışım gibi davrandım. Mephit’ten

kurtulursa senin imzana ihtiyacı olmayacağını çoktan biliyor olmalı...”

“Ah Tanrım!” Lucas’ı itip atlıkarıncaya koşmaya başladım. Adımı seslenerek beni takip ediyordu.

Onunla birlikte bir grup insan daha bana bağıyordu, büyük ihtimalle sırada onların önüne geçtiğimi zannettikleri için. Bazı çocuklar da ağlıyordu. Belki de boyalı atlarını ellerinden alacağımı düşünüyorlardı. Belki de Lucas’ın vahşice açılmış gözlerinden korkmuşlardı.

Merkez silindire doğru koşturdum ve kapısını açtım. Lucas hâlâ adımı sesleniyordu. Kapıdan içeri atladım ve o da beni takip edip kapıyı arkamızdan kapadı.

“Lulu,” dedi nefes nefese, ben hızla merdivenlerden inerken. “Bak, üvey babamın planlarının bir parçası olmak istemiyorum. Seni asla incitmem.”

“Git bir yerde yatıp dinlen. Kendine gel.” Daha önce hiç bu kadar tuhaf bir akşam geçirmemiştim. Merdivenlerin sonuna gelince uzanıp aşağıya baktım. Mephit, çukurun dibinde tortop olmuş yatıyordu. Onu öyle görünce kalbim inanılmaz bir korkuyla sıkışır gibi oldu.

“Mephit!” diye bağırdım. “Mephit!”

Başını yavaşça kaldırdı. O masmavi gözlerinden eser yoktu, neredeyse bembeyaz görünüyordu. Zavallı Mephit. Zehirlenmişti ve istemeden de olsa ben de onun zehirlenmesine vesile olmuştum. Ona bir şey olursa kendimi asla affetmeyecektim.

Dizlerimin üzerine çöktüm. “Mephit. Kutsal suyu vücudundan atman gerek. Kusmak zorundasın.”

Mephit suratını iyice astı ve kafasını yeniden yere koydu.

“Bir iblisten öylece kusmasını isteyemezsin,” dedi Lucas, bunu çok normal bir şeymiş gibi söylemişti. “İstek üzerine yapabildikleri bir şey olduğunu sanmıyorum.”

Ona ters ters baktım.

"Lulu," dedi nazikçe. "Aşkım. Doğru olmasa söylemezdim bunu."

Mephit acı çekiyormuş gibi inlemeye başladı. Bir anlığına Lucas'ı süzdüm, ardından elimi ona uzattım. "Bana yardım et."

Yardım etti gerçekten. Göğsüne doğru yaslandım, bile rek yapmıştım. Bakışları yumuşayıverdi.

"Beni seviyor musun?" diye sordum.

"Sana tapıyorum."

Mephit bu sefer daha yüksek sesle inledi ama bu defaki tiksinsenmeden kaynaklanıyor gibiydi.

Gözlerimi kapadım ve bu yaptığımdan ötürü affedileceğimi umut ettim. "Öp beni. Öp beni Lucas."

Lucas beni kendine çekti ve öpmeye başladı. "Seni seviyorum," dedi, yanaklarıma kondurduğu öpücüklerin arasında. "Sen gördüğüm en güzel kızsın. Senin çılgın kıyafetlerini, gökkuşağı gibi görünen saçlarını, beni güldürmeni, güller gibi kokmanı seviyorum..."

Mephit'ten geçirmeye uluma arasında korkunç bir ses yükseldi. Tam Mephit, çukurun dibine parlayan altın şuru bu gibi görünen bir şey kustuğu sırada ben de Lucas'tan uzaklaştım.

"Bu çok mide bulandırıcıydı," dedi Lucas.

Mephit'in yerdeki parlak sıvıyı şüpheyle süzdüğü sırada, "Gerçekten de güller gibi mi kokuyorum?" diye sordum ona, bu konu ilgimi çekmişti açıkçası. Mephit'in gözlerine yeniden renk gelmişti ve kürkündeki yama gibi görünen açıklıklarda yeniden tüyler çıkmaya başlamıştı.

"Lulu..." dedi Lucas, gözleri kocaman olmuştu. "Sanırım etkisi geçiyor."

Kıkırdadım. Aşk iksiri içmiş bir çocukla, kusan bir iblis arasında bulunduğum göz önüne alınırsa benim de ufak çaplı bir sinir krizi geçiriyor olmam muhtemeldi.

"Ah, kahretsin. Ne söyledim sana?" diye sordu Lucas, elini saçlarının arasına daldırırken. "Lulu, söylesene?"

"Sadece beni sevdiğini söyledin ve... *Mephit!*"

Son kısmı bağırarak söylemiştim çünkü Mephit çukurundan fırlayarak çıkmıştı. Onu tanıdığım bunca yıl boyunca bir kez bile kanatlarını kullandığını görmemiştim. Ama işte şimdi kullanıyordu, merdivenlere doğru yönelmişti ve yüzünde kararlı bir ifade vardı.

"Ah, *hayır!*" Onun peşinden gitmeye çalıştım ama gerçekten çok hızlı hareket ediyordu. Kapıyı menteşelerinden kırarak atlıkarıncanın içinden çıktı ve boyalı atların arasına dönmeğe başladı.

Bilet sırasındakilerin çığlıklarını duyduğumda Lucas'la yukarı çıkmaya çalışıyorduk. Karnaval tuhaf bir şekilde boş görünüyordu. Biz atlıkarıncanın altındayken Walter her şeyi kapatmış olmalıydı. Biz doğruca aynalı koridorlara doğru uçan Mephit'in peşinden koşarken panayırın da bomboş olduğunu fark ettim.

"Dur!" diye bağırdı Lucas. Belki de Mephit'in birini yiyeceğini düşünüyordu. Belki de Mephit *gerçekten* birini yiyecekti.

İnsanlar ve diğer karnaval çalışanları bizim bağırışmalarımızı duydukları ve havada süzülen bir iblis gördükleri için bir araya toplanıyordu. Mephit doğruca Aynalar Müzesi'nin içine daldı.

Müzenin girişinde tereddüt ederek durdum. Mephit'in sesini duyabiliyordum ve bir ses daha vardı. Kemiklerime kadar titrememe neden olan bir tıslama. Birkaç dakika sonra Lucas yanıma geldi; kuvvetli adamın tokmağını almaya gitmişti ve şimdi onu sağ elinde taşıyordu.

"Ben içeri girerim," dedi ciddiyetle. "Sen burada bekle."

"İksirin etkisi geçti sanıyordum?"

Lucas cevap veremeden içeriden kırılan camın sesi yükseldi. Lucas koridordan içeri daldı ve ben de onu takip ettim.

Aynaların merkezine doğru yavaşça ilerlerken iki tarafımızdaki aynalarda da tuhaf yansımalarımız görünüyordu. İçeri daldığımızda, Mephit ile Azathoth'un aynaların birleştiği merkezde karşı karşıya durduklarını gördük. Dört duvarda yükselen aynalarda, Lucas'la ikimizin dışında kimsenin yansıması yoktu. Bir an için aynalardan birinde babamın yansımasını gördüğümü sandım ama ardından sürekli babamı gördüğümü sandığımı hatırlattım kendime. Aynalar her zaman gerçekleri göstermiyordu. İşte bu yüzden burada olmaktan nefret ediyordum.

"Anlıyorum," dedi kapı tarafından bir ses. Walter yavaşça yanımıza gelirken aynalarda üçüncü bir yansıma daha ortaya çıktı. Hepimiz dönüp ona baktık, hatta iblisler bile. Üvey oğlunu gördüğünde yüzünde şaşırma ve tikslenme dolu bir ifade belirdi ama o ifadeden çabucak kurtuldu. "Bana ihanet ettin Lucas. Ailemize ihanet ettin. Bu kızın pis, uyuz iblisini kurtarmasına yardım ettin."

Bunu duyan Mephit hırladı.

Walter'ın bakışları zalim ve çirkindi. "Bu karnaval benim. Her zaman da benimdi. Ben büyük çocuktum ama annem ve babam bunun ne anlama geldiğini bilemeyecek kadar aptaldı. Her şeyi Ted'e bıraktılar. Sırf geçinmek için zengin bir kadınla evlenmek zorunda kaldım. Bir de onun veledine baktım."

Lucas'a baktım. Elindeki tokmağı sıkıca kavramıştı. Neler hissettiğini tahmin edebiliyordum; sahip olduğu tek aile bireyi tarafından aşağılanıyordu. Ben onun yerinde olsaydım, Walter'a tokmakla girişirdim. Ama Lucas iyi bir insandı.

"Bitti Walter," dedi. "Mephit'i zehirlediğini biliyoruz. Notları senin yazdığını biliyoruz."

İçimde ufacık bir şüphe kırıntısı varsa bile, Walter'ın kemikli suratındaki nefret ve şaşkınlık ifadesi onu da silip atmıştı.

"Onları öldürdün mü?" diye sordu Lucas. "Sonları bu mu oldu? Öldüler mi?"

Bu benim sormak istemediğim bir soruydu.

Walter'ın yüzündeki ifade yavaşça bir sırtıtmaya dönüştü. "Kendini hazırla. Çünkü sen de onların gittiği yere gitmek üzeresin evlat..."

Lucas tokmağı ona doğru salladı.

Walter son anda eğildi ve tokmak onu geçip arkasındaki aynayı paramparça etti.

Aynada açılan delikten biri göründü... babam.

Her zaman olduğu gibi görünüyordu. Sarkık bir kargo pantolonu ve hırkası vardı üstünde. Bir de denizci paltosu. Soğuk bir akşam kaçıp gitmişti. Öfkeyle Walter'a bakıyordu. "Seni aşağılık," dedi. "Beni buraya hapsederek, kara büyüyle tuzağa düşürerek karnavalı benden alabileceğini düşündün, ha?"

"Thaddeus," Walter'ın beti benzi atmıştı, geri geri gidiyordu. "Açıklayabilirim..." Kafası hızla diğer tarafa döndü. "Azatoth! Yakala onu! Kardeşimi yakala!"

Azatoth tısladı ve öne doğru atladı ama Mephit pençelerini ona geçirmişti. Onu yere çarptığı sırada Mephit'in gözleri alev alev yanıyordu ve Azatoth'u iki lokmada mideye indirdi.

Mephit yavaşça şişiyordu. Sanki başka bir iblisi yemiş olması ona ekstra şeytani bir güç vermiş gibiydi. Gözleri yavaşça gökyüzünün rengine bürünürken büyümeye devam etti. Dişleri köpekbalıklarınunki gibi dışarı çıkıyordu. Walter'a doğru yöneldi, boğazından hafif bir hırıltı yükseliyordu.

Walter korkuyla ciyaklayıp geri sıçradı ve aynadaki deliğin içine düştü. Çok uzaklardan geliyormuş gibi yankılanan çılgılığı duyuldu ama ayna, kendini dönüştürmeye başlayıp eski, pürüzsüz görünümüne büründü.

"Baba!" diye bağıırıp babama koştım, beni kucaklayıp sıkıca tuttu. Bu sırada Mephit de yere çökmüş, bir ısıpatulayı andıran ayağını yalamaya başlamıştı.

"Lulu," Babam başımı okşamaya başladı. "Lulu, bebeğim."

Babamın kucağından ayrılmadan dönüp Lucas'a baktım. Sert ve üzgün bir ifade vardı suratında. "Baban döndü, ha? Senin adına sevindim Lulu."

Bunu söylerken içten olduğunu biliyordum.

Babam gülümsedi. "Hadi evlat. Diğer aynalar da var."

Lucas önce ona söyleneni anlamamış gibi baktı ama sonradan gözleri aydınlanıverdi. Birkaç dakika sonra tokmağı yeniden eline almıştı ve tüm aynaları kırıyordu. Walter'ın içinde kaybolduğu ayna haricinde hepsini kırdı. Önce Otto çıktı aynalardan, ardından Strombo ve birbirine âşık olan iki palyaço. En sonunda da Lucas'la aynı yeşil gözlere sahip kahverengi saçlı bir kadın.

"Anne," dedi ve tokmağı elinden fırlattı; birbirlerini bir daha asla göremeyeceklerini düşünen iki insan gibi kucaklaştılar. Neredeyse öyle de olacaktı.

Ertesi akşam 4 Temmuz'du ve panayırda bir parti veriyorduk. Otto bir yerlerden havai fişek bulmuştu ve karnaval ailem yeniden bir araya gelirken gökyüzünün kırmızıya, maviye ve beyaza bürünmesini izledim. Walter geldikten sonra işe alınanların çoğu gitmişti. Birkaçı kalmış ve babama, iyi olacaklarına dair söz vermişlerdi ya da en azından onun kurallarıyla kötü olacaklarına.

Atlıkarıncada, Mephit'in de yardımıyla, ulusal marşımızı ve halk şarkıları çalmıştık.

Babam, bir gün karavanında otururken birdenbire Walter'm geldiğini anlattı. Karısının tüm parasını Azatoth'u almak için harcadığını ve bu iblisin her şeye güç verebilecek kadar fena olduğunu anlatmıştı. Babama karnavalı bırakıp

gitmesi gerektiğini yoksa onu buna pişman edeceğini söylemişti. Babam ona karnavalıdan asla vazgeçmeyeceğini ve karısının ölümünü de çok şüpheli bulduğunu söylemişti. Olan buydu. Walter, Azatoth'u kullanarak babamı aynalardan birine hapsetmişti. Keyfini kaçıran kim varsa, buna karısı da dahildi, aynaların içine göndermişti.

Aynaların içinde geçirdikleri zaman boyunca babam Lucas'ın annesiyle yakın arkadaş olmuştu. "İyi bir kadın," demişti onun için. Onu kıskırtan Walter'dı görünüşe göre. Adam tam olarak ucube olmasa da tam bir düzenbazdı.

"Walter'ın bilmediği iki şey vardı," dedi babam; bir eli şefkatle saçlarını okşuyordu. Tepedeki çimenlikte oturmuş karamelli patlamış mısır yiyorduk. "Mephit'i küçük gördü. Karnavalımızın insanlara zarar vermemesi, Mephit'in güçsüz olduğu anlamına gelmez. O dünyadaki en eski, en güçlü iblislerden biri. Gücüne geri kavuştuğunda Azatoth'u yemesine şaşmamalı."

"İkincisi ne?" diye sordum.

"Sen," dedi babam elini indirip. "Benim akıllı Lulu'm, Walter'ın nasıl biri olduğunu ve ne işler çevirdiğini anladın. Seninle gurur duyuyorum."

Ona sıkıca sarıldım. "Teşekkürler baba."

Ayrıldıktan sonra, "Atıştırmalık Kulübesi'ndeki broşürleri gördüm," dedi. "Walter işletirken kazanılan parayla ne yapacağımı bilmiyorum, belki bir hayır kurumuna bağışlarım. Ama senin iyi bir okula gitmene yetecek kadar para biriktirdiğime eminim."

Başımla onayladım. "İşletme okumak istiyorum. Burayı nasıl işletebileceğimi öğrenmek istiyorum, böylece zamanı geldiğinde burayı senden devralabilirim."

Yüzü gururla aydınlandı ama tam cevap vereceği sırada gergin bir ses konuşmamızı böldü. "Ben... birkaç dakikalığına Lulu'yla konuşabilir miyim?"

Lucas'tı. Her zamanki tişörtünü ve kot pantolonunu çı-

karmış, bej bir pantolonla gömlek giymişti. Her zamanki gibi bronz görünüyordu ve tam yaza özgü görünüyordu.

Babam bana döndü ve ben de onayladım. Ayaklandı ve diğerleriyle konuşmak için uzaklaşmadan önce Lucas'a abartılı bir bakış attı. Otto, Strombo, Lucas'ın annesi ve Ariadne'ye anglo-saksonları ve Normanları anlatıyordu. Strombo da bir yandan Throckmorton'u okşuyordu.

Lucas yanıma oturdu. Gökyüzüne hâlâ havai fişeklerin ışıkları hâkimdi ve o ışıklarda Lucas'm yüzünü görebiliyordum. Yeşil gözlerini, düzgün ağzını ve geriye taranmış saçlarını. İyi görünüyordu ama onu öptüğüm ânı hatırlıyordum ve *o kadar da* iyi olmadığını biliyordum.

"Daha önceden söylediklerim," dedi. "Aşk iksirini içtikten sonraki. Ben..."

"Öyle demek istememiştin," dedim çabucak. "Biliyorum. Anlıyorum."

"Hayır, öyle demeyecektim." Gözleri uzaklara dalmıştı ve dudağını kemiriyordu. "Aşk iksiri içtiğinde kafanın berbat şiirlerle dolduğuna dair söylediklerini hatırlıyorum. Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum çünkü olay şu ki, gerçek aşk Mephit'in öyle kusmasını sağlamazdı."

Katıla katıla gülmeye başladım.

"Tamam, tam olarak kafamdaki şeyi söyleyemedim," dedi. "Ama senin bu karnavalı kaybetmemek için yaptığın şeyleri gördüm. Buradaki dostların, baban ve hatta Mephit için hayatta kalmasını sağlamaya çalıştın. Burayı bu kadar sevmeni... seviyorum. Bu da bana gerçek aşkı düşündürdü; o kartpostallardaki ya da aşk iksiriyle hissedilen aşk değil tabii ki. Gerçek aşk biraz korkutucu, vahşi ve harika bir şey. Ve düşünüyorum da... sanırım ben sana âşık olmaya başlıyorum."

Kalbim En Sıkı Yumruk'daki ziller gibi çalmaya başlamıştı. "Gerçekten mi?"

Bana baktı ve hafifçe gülümsedi. "Gerçekten."

Elimi yanağında gezdirerek, "Ben de," dedim. Ardından onu öpmeye başladım. Sanırım yakışıklı çocuk görüntüsünü biraz bozmuştum, saçlarını darmadağın etmiştim ve tişörtü de kırıkmıştı. Büyük ihtimalle o da aynı şeyi yapmıştı.

Geri çekildiğimizde ikimizin de yüzünde şapşal bir gülümseme vardı.

Birden panikleyerek, "Ama gideceksin," dedim. "Annenle birlikte evine gideceksin ve seni bir daha göremeyeceğim."

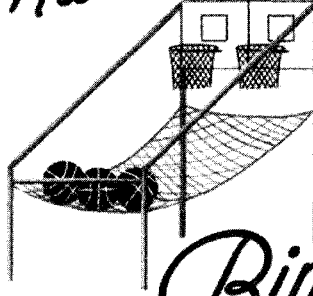
Lucas hayır anlamında başını salladı. "Annem karnavala yatırım yapmak istiyor. Ona burada çok mutlu olduğumu söyledim. Walter'la beraberken kendimi iyi hissettiğim tek yerin burası olduğunu anlattım." Gülümsedi ve birden gecenin aydınlandığını hissettim. "Burada kalabileceğimi ve belki babanın bana bir karnavalın nasıl yönetileceğini öğretebileceğini söyledi. Tabii senin için de uygunsa."

Onu bir öpücük için yeniden kendime çektim. "Seni batırma tankından kurtarmak zorunda kalmadığım sürece sorun yok."

Gülmeye başladı.

Son havai fişeklerin ışıkları da sönerken onun kollarının arasına uzandım. Mephit gökyüzünde süzülüyordu ve ay ışığında kanatlarının gölgesi görünüyordu.

Ters Girmesi Muhtemel

JENNIFER
E. SMITH

Binlerce
Şey

Sebze meyve bölümünün olduğu koridorun sonunda onu görünce donup kaldım.

Onu görmek istemediğimden değil tabii ki. Hatta bütün yaz bir yerlerde ona rastlamayı beklemiştim. Şimdi, eski bej pantolonuna, soluk mavi gömleğine, topuk kısımları hafifçe incelmış olan parmak arası terliklerine ve onu dikizleyerek geçirdiğim bir tam İspanyolca dersinde olduğundan daha uzun görünen saçlarına bakarken sadece altı hafta geçmiş olması biraz şaşırtıcı geliyordu.

Bana bir ömür gibi gelmişti.

Son zamanlarda kafamda, onunla karşılaştığımı kurguladığım detaylı senaryolar dönüp duruyordu. Arkadaşlarımla kumsalda takılırken yanımdan geçiyordu ve bana, arayı kapatmak için gölün kenarında birlikte yürümeyi

teklif ediyordu ya da tam kasabadaki sandviç dükkânında harika bir şaka yaptığım ve herkesi gülmekten kırıp geçirdiğim anda o içeri giriyor ve selam vermek için masamıza geliyordu.

Ama şimdi, işten henüz çıkmıştım ve felaket bir hal-deydim. Beyaz kamp tişörtümün etek kısmında, birilerinin dondurmasından kalma devasa mor bir leke vardı; omuzumda da Andrew Mitchell'ın fazlasıyla saldırgan davran-dığı ve beni yere devirdiği oyundan kalma çimen izi vardı. Dizlerim kir içindeydi ve sandaletimde de, Henry Ascher'ı yağ satarım, bal satarım oyununda kovalarken kopan kayışı tutsun diye yapıştırdığım yara bandı vardı. Terliydim, güneşten kıpkırmızı olmuştum ve yorgunluktan ölüyordum. Hâlâ göğsümde takılı olan, hobi dersinde yaptığım ve üzerinde neredeyse bir çocuk tarafından yazılmış gibi görünen, "Annie" yazan bir isimlikten bahsetmeme gerek bile yoktu.

Ama yine de koridorun sonunda Griffin Reilly'yi gördüğümde kendimde yürüyüp gidecek gücü bulamadım.

Bir şeker paketini inceliyordu ve ben onu izlemeye devam ederken paketi bir basketbol topu gibi başının üstüne kaldırdı, etrafında döndü ve rahat iki metre uzakta duran alışveriş arabasına attı. Paket arabanın kenarına tutunur gibi oldu ama ardından metal kafesten sıyrılıp bir *lap* sesiyle yere düştü.

"İyi atıştı," dedim ona yaklaşırken ve paketi yerden almak için eğilirken hafifçe gülümsedi. Elimi ona doğru uzattım. "Ben de deneyeyim."

Hiçbir şey demeden paketi kaptı ve tek bir hareketle bana doğru attı. Paketi yakalamayı başardım ama ucu ucu-na. Hiç tereddüt etmeden kollarımı kaldırdım, atış yapmak için hazırlandım ama o başını sallamaya başladı.

"Çok yakınsın."

Birkaç adım geri gittim; bakışlarını üzerimde hissettiğim için biraz gerilmiştim. Bu sefer paketi attım ve havada süzül-

lerek arabanın tam ortasına indi; ben de zafer kazanmış bir edayla ona baktım.

Başını salladı. "Fena değil."

"Gerçek basket topuyla daha iyiyimdir."

"Öyle mi?"

"Aslında hayır," diye itiraf ettim. "Hatta berbat olduğum bile söylenebilir. Şu minik toplanlarla oynananlarda iyiyim."

"Şu lunaparklardaki basket atma oyunlarından mı bahsediyorsun?"

"Aynen," dedim. "Onlarda inanılmaz iyiyim."

"Ve bu konuda hiç mütevazı değilsin."

"Eh," dedim omuzlarımı silkerek. "Benim kadar iyi olduğunda mütevazı olmak çok zor."

Kolunu uzattı ve parlak kurabiye paketleriyle dolu bir rafa yaslandı. "Görülecek bir şeye benziyor," dedi bana bakmadan. Biriyle konuşurken başını eğmek gibi bir alışkanlığı vardı, bu yüzden ne düşündüğünü tahmin etmek zor oluyordu. Hem insanı deli eden hem merak uyandıran hem de kafa karıştıran bir şeydi. İspanyolca derslerinde, sırf bana dönsün diye ona soru soruyordum ama gözleri alnımdan masama doğru kayıyor, asla benim gözlerimle buluşmuyordu. Bu yüzden benden hoşlanıyor mu, korkuyor mu yoksa tamamen farklı bir şey mi hissediyor emin olamıyordum.

Aylar boyunca aramızdaki tek şey bu olmuştu: fiil çekimleri ve geçmiş zaman kipleri hakkında sorular, *holalar*, *muchas graciaslar* ve *adioslar*. Hiç ortak arkadaşımız da yoktu ve ortak herhangi bir zevke sahip olup olmadığımızı bilmenin de bir yolu yoktu. Büyük bir okulda okuyorduk ve onunla bir araya geldiğimiz tek yer Sinyor Mandelbaum'un İspanyolca dersi idi. Ama onu görür görmez hakkında daha fazla şey öğrenmek istemiştım.

İşimi kolaylaştırdığı söylenemezdi. Aynı zamanda hem içine fazla kapanık hem de fazlasıyla doğrudan bir tavrı vardı. Çoğu zaman sessizdi ve aşırı derecede kibardı ama

bazı zamanlarda da sizi şaşkına döndürecek derecede dürrüst davranıyordu. Bir keresinde ona gözümde bir şey olup olmadığını sormuştum ve dönüp dikkatlice gözüme bakmış ve omuzlarını silmişti.

“Evet,” demişti. “Çapak.”

Ama Griffin’in olayı, ağzınızın suyunun akmasına neden olacak kadar yakışıklı olmasıydı. Her zaman dağınık görünen kahverengi saçları, köşeli çenesi, mükemmel grimmavi gözleri vardı ve boyu da bir hayli uzundu. Benden en az otuz santim daha uzun olmalıydı ve sınıfta bacakları sürekli sıranın üst kısmına çarpıyordu. Bu fizikle, filmlerde gördüğümüz aktörlerle rahatlıkla yer değiştirebilir gibi geliyordu.

Tek bir sorun vardı: Sağlam imajını neredeyse her gün, bej pantolonu ve uçuk mavi gömleğinden oluşan aynı kıyafeti giyerek çiziyordu. Bu kıyafetler, onun İzci Çocuk ya da İncil satıcısı ya da dünyanın en sıkıcı ofisinde çalışan bir eleman gibi görünmesine neden olan tuhaf bir üniforma gibiydi.

Bu, yine de öğle yemeği sırasında kızların onu kesmesine engel olmuyordu ki benim de onu ders dışında görebildiğim tek zaman buydu. Genellikle tek başına oturuyor, yemeği boyunca kulaklıklarını çıkarmıyor ve gözlerini telefonundan ayırmıyordu. İlgiyi görmezden gelmekte usta mıydı yoksa tüm bunların farkında bile değil miydi, söylemek zordu.

Hal ve tavrında, insanı kendine çeken bir şeyler vardı. Ne zaman onu görsem içimde onu omuzlarından kavrayıp bir sandalyeye oturtma ve içinde ne varsa bana anlatmasını isteme arzusu doğuyordu. Benim için, sebebini anlayamazsam da büyük bir gizemdi ve onu çözmek için büyük bir istek duyuyordum. Ama çat pat İspanyolcamla yapabileceklerim kısıtlıydı. Onunla daha fazla zaman geçirmek için can atıyordum ve her ne konuşacaksak ana dilimde olmasını istiyordum.

Griffin'in gözlerinin kasalara doğru kaydığını görebiliyordum ve sebebinin geç kalmış olması mı yoksa sıkılmış olması mı olduğunu kestiremiyordum. Ama onu hiç beklemediğim bir anda, arka planda lisenin ortamı olmadan burada görmüş olmak beni bir anlığına da olsa cesaretlendirmiş gibiydi.

"Hiç Hal'in Bari'na gittin mi?" diye sordum, aklıma daha iyi bir şey gelmemiştir.

"McKinley'dekini mi diyorsun?"

"Orası aynı zamanda atari salonu. Belki de beraber..." Cümlemi onun tamamlamasını bekleyerek durakladım ama tamamlamadı. Parlak muşamba zemine terliklerini sürtüp duruyordu ve söylediklerim tuhaf bir şekilde havada asılı kaldı.

Burada ne yapmaya çalıştığımı bilmiyordum ama daha önce hiç böyle bir işe girişmemiştim. İlk adımı atan kişi olmamıştım hiç. Şimdi elimde olmadan böyle durumlarda tereddüt eden kişi *ben* olduğum için keskin bir pişmanlık duyuyordum: Mesajla gelen çıkma tekliflerine uzun uzun bakıyor, sinemaya gitme tekliflerine cevaben sesli bir şekilde yutkunuyor, okul dansına gitme tekliflerinden sonra rahatsız edici bir sessizliğe gömülüyordum. Çünkü bu, bu korkunç sessizlik, bu berbat sessizlik işkence gibiydi.

Gözlerim, alışveriş arabasının içinde duran şeker paketine kaydı ve bir kez daha denemeye karar verdim. "Belki de gerçek bir oyunu kim kazanacak görebiliriz..."

Bir anlığına hayır diyeceğini düşündüm. Yüzü boş bir ifadeyle gölgelendi, sebepsiz yere gerilmiş gibi görünüyordu ve ben de kendimi tam burada, marketin 8. koridorunda reddedilmeye hazırlamaya başladım. Ardından bir şeyler yoluna girer gibi oldu, birkaç kez gözlerini kırptırdı, yüz hatları yumuşadı.

"Tamam," dedi nihayet. "Yarın akşama ne dersin?"

O akşam dişlerimi fırçaladığım sırada, on bir yaşındaki kız kardeşim ve daimi gölgem Meg, birlikte kullandığımız banyonun kapısına yaslanıp beni izlemeye başladı.

"Ee," dedi manalı manalı kirpiklerini kırıştıtarak. "Bu bir randevu mu?"

Bir anlığına düşündüm ve eğilip lavaboya tükürdüm.

"Sanmıyorum," dedim.

Ertesi sabah kafam bambaşka yerlerdeydi; Griffin'in arabasıyla kampın park alanına gireceği anı, yeniden pasaklı üniformamla karşısına çıkmayayım diye personel odasına koyduğum elbisemi, dün onu gördüğümde kalbimin nasıl da yerinden fırlayacakmış gibi olduğunu düşünüyordum. Etrafımdaki birkaç düzine, altı ve yedi yaşındaki çocuğun futbol alanında sağa sola koşarak, hoplayarak, zıplayarak ve minik sarhoşlar gibi sarsak hareketlerle oynadıkları estepeta oyunu dışında her şeyi düşünüyordum ki birden keskin bir çığlık duydum.

Hemen arkamı döndüm ve sahayı gözlerimle taramaya başladım. Ta ki yerde kıvrılmış yatan Noah'yı görene kadar. Dizlerini karnına çekmiş, elleriyle kulaklarını kapamıştı ve başını o kadar öne eğmişti ki sadece bir tutam kıvılcı saçını görebiliyordum.

Yanında Sadie Smith adındaki kız, kocaman açılmış gözlerle ona bakıyordu. "Tek yaptığım onu sobelemektir," dedi çabucak bana bakarken.

Onu rahatlatmak için hafifçe omzunu okşadım. "Sorun yok," dedim. "Hadi gidip başka birini sobele."

Ama orada durmaya devam etti; gözlerini, öne arkaya sallanmaya başlayan Noah'ya dikmişti. Arkamı dönüp bakınca tüm çocukların bizi izlediğini gördüm. Hangilerinin oyundan dolayı kımıldamadığını hangilerinin öylece durduğunu söylemek zordu çünkü hepsi oldukları yerde donup kalmış gibiydi.

Yaz boyunca günlük kampların kullandığı okul binasının yakınında yardımcı rehberlerden Grace'i gördüm. Elinde gün ortası atıştırma malzemeleri vardı: Koca bir kutu dolusu buzlu şeker. Herkesin üstünü başını batırıyor ve sahte bir şeker enerjisi veriyor olsa da, yine de günün en zevkli kı-sımlarından biriydi.

"Atıştırma zamanı," diye bağırdım ve çocuklar, sabahki oyunlardan hiçbirinde göremediğim bir enerjiyle Grace'in geldiği tarafa doğru koşmaya başladılar.

Yalnız kalınca yavaşça inleyen ama onun dışında bir şey söylemeyi reddeden Noah'nın yanına, çimenlere oturdum. Burada çalışmaya başlayalı bir ay olmuştu ve bunun en iyi taktik olduğunu öğrenmiştim. Başta, böyle bir şey olduğundan onunla konuşmaya, derdini anlamaya, bir şekilde teselli etmeye çalışıyordum. Bir keresinde de onun elini tutmaya çalışmış ve hemen yapabileceğim en kötü şeyin bu olduğunu anlamıştım. Sert bir şekilde elini çekmiş ve acı acı bağırmaya başlamıştı.

Bu sefer dizlerinin etrafına doladığı kollarının arasından baktım ve yüzünü görmeye çalıştım. Yanakları sıcaktan kı-zarmıştı ve ağzı bir tarafa doğru kaymıştı; sağ gözünden aşağı inen tek bir damla gözyaşını görünce kalbim sızladı.

"Hey, Noah," dedim sakince ve o da sesli bir şekilde bur-nunu çekti.

Tekrar geriye yaslandım ve yerden birkaç kuru çim koparıp göle doğru savrulmalarını izledim. Uzakta diğer çocukların buzlu şekerleriyle koşturduklarını görebiliyordum; çeneleri yapış yapış ve tişörtleri şimdiden lekeliydi. Asfalt yolda diğer çocuklar basketbol oynuyordu; topun sesi, bir davulun sesi kadar net duyuluyordu.

Kampın ilk gününde, yılın çoğunu beden öğretmenliği yaparak geçiren ve boynuna taktığı düdük olmadan hiçbir yere gitmeyen, orta yaşlı Bay Hamill, bir saat erken gelme-mi istemişti. Rehberlik yaptığım üçüncü yazdı ve bir terfi

aldığımı düşünmüştüm. Birkaç yıl önce burada çalışmaya başlarken tek istediğim, cebime girecek ekstra bir harçlıktı. Küçükken ben de yaz kamplarına katılmışım ve bu işin, marketlerde paketleme yapmaktan, kepçeyle dondurma servis etmekten ya da tek iş tecrübesi bebek bakıcılığı olan on dört yaşındaki birine verilebilecek diğer işlerden çok daha iyi olacağını düşünmüştüm.

Ama şimdi, çocuklara göz kulak olduğum, yara bantlarıyla fazlasıyla içli dışlı olmak zorunda kaldığım, fena halde yanlış söylenen şarkılara eşlik ettiğim ve hobi saatinde sim kullanımını kontrol ettiğim birkaç yıldan sonra bundan gerçekten zevk aldığımı fark etmiştim. Yine de herkes, kendi kendine yetebilen, bulduğu her fırsatta gözyaşlarına boğulmayan, kaçıp gitmeyen ya da güneş kremini sürmeyi unutmayan çocuklara bakmanın daha kolay olduğunu biliyordu. Ben de bu yaz böyle çocuklarla birlikte olacağımı umut etmiştim.

Ama Bay Hamill'in benimle Noah hakkında konuşmak istediği ortaya çıktı.

"Dinle, Annie," dedi, banliyölerde duymaya alışkın olmadığımız ağır bir Chicago aksanıyla. "Bu yaz yeni bir şeyler deneyeceğiz. Başaramazsak, başaramayız."

Başımla onayladım. "Peki..."

"Kampa yeni katılan biri var," diye devam etti, her zamanki halinden daha gergin görünüyordu. "Özel bir durumu var. Bilirsin. Otizmlili bir çocuk. Bu yüzden seni onunla ilgili önceden uyarmak istedim, zorlu bir görev olabilir çünkü. Konuşmaktan çok hoşlanmıyormuş mesela ama bu konuyla ilgileniyorlar. Ve oldukça aktif. Öğrendiğime göre geçen sene onu özel çocuklar kampına göndermişler ama sanırım oradakiler onu yeterince oyalayamamış. Kulağa bolca enerjisi varmış gibi geliyor."

"Benim grubumda mı olacak?"

“Evet, altı yaşında, bu yüzden senin grubunda. Önemli olan sabırlı olman ve aynı zamanda onu mümkün olduğunca olaylara dahil etmen, anlıyor musun? Senin için de sorun yoksa denemekten bir zarar gelmez, diye düşünüyorum, nasıl gidecek bir görürüz.”

“Tamam,” dedim canlı bir sesle. Çünkü benim işim buydu. Gülümser, onaylar ve en iyisini yapmaya çalışırdım. Her zaman böyleydim ben. Arkadaşlarım tartışıyorsa, onların arasını yapmaya çalışan ben olurdu. Eğer biri bana kızgınsa, midemde bir yumruyla da olsa yanına gider ve işleri yoluna koymaya çalışırdım. Biri benden bir iyilik isterse, meydan okursa ya da biri bana ihtiyaç duyarsa cevabım her zaman evet olurdu.

Eğer kamptaki çocuklar eğlenmiyorsa, başarısız olmuşum gibi hissederdim.

Noah’yı da bu kadar zor yapan buydu. Geçen ay defalarca annesiyle konuşmuş ve ona sadece zamana ihtiyacı olduğunu söylemiştim. Ama şimdi çimlerde oturmuş onun sarsılan omuzlarına bakarken, bunun kaldırabileceğimden fazlası olduğunu düşünmeye başlamıştım. Daha kötüsü de, ne yaparsam yapayım ona ulaşmayı başaramamamdı.

İşin aslı çocuklarla aram her zaman iyi olmuştu. Emerson’ın fıstığa alerjisi olduğunu, Connell için her zaman kırmızı buzlu şekerden ayırmamız gerektiğini biliyordum. Sullivan’ın mümkün olsa her zaman kickball’ oynamak isteyeceğini ve Ellis’in öğle yemeğinden sonra kucağıma oturmaktan hoşlandığını biliyordum. Caroline sırt çantasında pelüş bir tavşan gezdiriyor ve Will her gün uğurlu astronot çoraplarını giyiyordu. Georgia gerildiği zaman şarkı mırıldanmaya başlıyor ve Elisabeth, yaptığı çember hareketlerine iltifat ettiğinizde hemen neşeleniyordu.

* Basketbol topuna benzer, futbol topundan daha yumuşak bir topa vurularak oynanan bir oyun. -çn

Her kilidin bir anahtarı, her çocuk üzerinde işe yarayan bir numara vardı.

Noah dışında her çocuk.

Uzun bir zaman orada oturduk. Diğer çocuklar yardımcı rehberlerden birinin eşliğinde jimnastik dersi için içeri girmişlerdi ve güneş gökyüzünde biraz daha yükselmişti. Ama Noah hâlâ yerde, bir tespilböceği gibi kıvrılmış yatıyordu. Arada bir uzanıp elimi omzuna koyuyordum ve o da her seferinde sırıyordu.

Tam evlere dağılma saati geldiğinde, sanki zamanın hesabını tutmuş gibi, kafasını kaldırdı.

"İyi misin?" diye sordum ama hiçbir şey söylemedi. Gözlerini, çocukların eve gitmek için önünde sıra olduğu okul binasına dikmişti.

Yine hiçbir şey söylemeyince, "Söz veriyorum, yarın başka bir oyun oynayacağız," dedim. Onu rahatsız eden estepeta mıydı, hiç beklemediği anda omzuna dokunan el miydi, sadece güneş ve çimenler miydi yoksa etrafında yaşanan gün müydü, emin değildim. Her şey olabilirdi. Tam olarak ne olduğunu bilmemek korkunç bir histi.

Ama yine de konuşmaya devam ettim; sesim kendi kulaklarıma bile çaresiz geliyordu. "Bayrağı yakalamaya çalışırız," diye söz verdim, her ne kadar her gün yeni bir oyun oynuyor ve sonunda aynı şeyleri yaşıyor olsak da. "Ya da kırmızı ışık, yeşil ışık. Ya da lideri takip et! Lideri takip et oyunundan hoşlanacağına eminim..."

Noah hiçbir şey söylemedi. Sadece ayağa kalktı, dizlerindeki çimlerini silkeledi ve park alanına yürümeye başladı.

Belki de hiçbir anlama gelmiyordu ama ben bunu evet olarak kabul ettim. Ve onu takip ettim.

Her günün sonunda, çıkış saatlerinde bir kaos yaşanıyordu: Yarım saat boyunca kamp alanının önündeki trafiği yönlendirme, anneleri arabalarının içinden merakla bakarken

çocukları doğru arabalara yollama, dadılarının beslenme çantalarını unutmamaları için çocuklara bağırımları ve her rehberin, yavaşça hareket eden minivanların çocuklara çarpmaması için uğraşması.

Bugün, her şeyin zamanına uygun bir şekilde ilerlediğini kontrol etme görevi benimdi ve bu da, tüm bu kargaşanın içinde durmak ve bir yan aynanın bana çarpmamasını umut etmek anlamına geliyordu. Saat sadece 2:07'ydi ve çocukların yarısından fazlası gözden kaybolmuştu. Diğerleri bağdaş kurmuş ağacın altında oturuyor, sırt çantalarını karıştırıyor, el örgüsü bilekliklerini değiş tokuş ediyor ya da yardımcı rehberlere bir şeyler fırlatıyorlardı.

Her şey zamanında oluyor gibi görünüyordu ama yine de saatime bakmadan edemiyordum. Griffin beni 2:30'da alacaktı ve çoğu zaman yirmi küsürlerde herkes dağılmış olurdu ama bu hazırlanmak için sadece birkaç dakikam olacağı anlamına geliyordu. Atari salonunda geçirilecek bir gün için fazla abartılı olduğunu bilsem de en sevdiğim kıyafetimi, uçuk sarı renkli askılı elbisemi getirmiştım. Karşı-sına yeniden terden sıırsıklam olmuş kamp üniformamla çıkmam söz konusu bile değildi. Bu sefer değıl.

2:18 itibariyle geriye sadece 3 çocuk kalmıştı: Sekiz yaşlarındaki, turuncu spor ayakkabılarına kadar aynı kıyafetleri giyen ikizler ve arkası park alanına dönük oturan ve gergin bir şekilde bir ağaç kütüğüne vurup duran Noah.

Diğer rehberlerin çoğu dağılmıştı. Geriye bir tek, her gün çillerimle alay etmeyi artıran Alex Sanchez kalmıştı. Alex, benden bir yıl daha büyük olmasına ve futbol takımının yıldız oyuncusu olmasına rağmen, gerektiğinden daha kibar davranıyor gibiydi.

Ama yaz aylarının olayı buydu: Her zamanki hiyerarşiler, yılın bu zamanlarında kumdan kaleler gibi yıkılırdı. Her şey yerinden oynar, yerleşir ve yeni bir şekil alırdı.

Dengelemek konusunda bu sezonun üzerine yoktu.

Kısa süre sonra annesi bin bir özür dileyerek ikizleri aldı ve Alex bana sevimli bir bakış atıp uzaklaşmaya başladı.

"Yarın görüşürüz çilli," dedi ve arabasına yöneldi.

Saat 2:22 olmuştu ve park alanı bir hayli sessizdi. Noah ağaca doğru dönmüş bekliyordu ve ince koton tişörtünün üzerinden omurgasının boğumlarını seçebiliyordum. O ayakkabısının bağcığının yıpranmış ucunu incelerken rüzgâr kızıl saçlarını savuruyordu.

Arkamızda, okulun kapısı açıldı ve dışarı, parmağına yapıştırdığı bir not kâğıdıyla Bay Hamill çıktı. Sıkılğan bir ifadeyle bana baktı ve kâğıdı uzattı.

"Annesini birkaç kez aradım," dedi. "Ama cevap vermedi. Ben de dişçi randevum için çıkmak zorundayım." Parmağıyla ağzını işaret etti ve yüzünü buruşturdu. "Dişimin ucu kırıldı da."

Gözlerim, birazdan Griffin'in geleceği park alanına kaydı.

"Kendimi bu yüzden çok kötü hissediyorum," dedi Bay Hamill içini çekerek. "Ama annesi hiçbir zaman geç kalmaz, bu yüzden uzun süreceğini sanmıyorum. Onunla bekleyebilir misin?"

Noah çimenlerin üzerinde kıpırdandı ve bize bakmak için döndü. Ona baktığım sırada bakışlarımız kısa bir an için buluştu ve ben başka tarafa bakmadan önce birkaç saniyeliğine gözlerini kaçırmadan baktı.

Saat 2:28 olmuştu.

"Tabii ki," dedim, çünkü her zaman söylediğim şeylerden biriydi bu. "Memnuniyetle."

Griffin'in eski, gürültülü ve mavi arabası tam 2:30'da park alanına girdiğinde, Noah'nın annesini ikinci kez arıyordum. Telefonu indirdim ve kapattım; panik yapmaya başlamıştım. Böyle olmaması gerekiyordu. Şimdi Noah, ağacın etrafında daireler çizmeye ve parmaklarını ağacın kabuğuna sürtmeye başlamıştı. Bense içine sadece giyeceğim

kıyafeti değil, aynı zamanda deodorant, parfüm ve fırçalar doldurduğum, kullanmak için can attığım spor çantamı düşünüyordum.

Ama şimdi bunların hiçbiri için zamanım yoktu: Griffin çoktan bana doğru gelmeye başlamıştı. Bir elini tuhaf bir şekilde havaya kaldırmıştı ve gözleri benimle, dönüp durmayı bırakıp bize yaklaşıp dik dik bakmaya başlayan Noah arasında gidip geliyordu.

“Merhaba,” dedim ve Griffin gülümsedi. Her zaman ki mavi gömleğini ve bej rengi pantolonunu giymişti ama nemli görünen saçları yeni taranmış gibiydi. Hava neredeyse bin derece ve çok nemli olmasına rağmen yine de inanılmaz bir şekilde havalı görünüyordu.

Bu da kendimi çok daha berbat hissetmeme neden oluyordu.

“Selam,” dedi.

“Gerçekten çok üzgünüm,” diye atladım, henüz park alanını geçip tam olarak yanımıza gelmemiş olmasına rağmen. Noah’yı işaret edip çaresizce omuzlarımı silktilim. “Annesi henüz gelmedi ve ben de onunla beklemek zorundayım ve bu da o gelmeden...”

“Sorun değil,” dedi Griffin. “Seninle beklerim.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim otomatik olarak ve o da kaşlarını kaldırarak bana baktı.

“Biliyorum,” dedi sertçe. “Ama istiyorum. Yoksa bunu teklif etmezdim.”

Sözleri tuhaf bir an boyunca aramızda asılı kaldı; sonunda kendimi toparlayıp, “Peki o zaman,” demeyi başardım.

“Peki o zaman,” dedi o da başını sallayarak ve beni geçip Noah’nın durduğu ağacın altına yürümeye başladı. İkisi bir an için birbirlerini süzdüler ve ardından hemen gözlerini kaçırdılar. Griffin ona doğru bir adım attı ve Noah bir adım geri gitti; sanki iki dansçı adımlarını çalışıyor gibi görünüyordu. Uzun bir sessizlik oldu ve bu sırada ben de, ne olacağını

merak ederek onları izlemeye devam ettim. Sonunda Griffin, yarım yamalak bir selamlaşma için elini kaldırdı.

"Merhaba," dedi. "Ben Griffin."

Noah gözlerini kısarak ona baktı ve başını yana eğdi. Arından beni şaşırtarak, "Selam," dedi.

Noah *hiç* konuşmuyor değildi. Sadece bunu çok sık yapmıyordu. Ona bir soru sorduğunuzda genellikle kafasını çeviriyordu. Merhaba dediğinizde sizi görmezden geliyordu. Onu, şarkı söylemeli, konuşmalı bir oyuna dahil etmeye çalıştığınızda kendisini tamamen kapatıyordu. Konuşursa da genellikle kendi kendine konuşuyordu.

Bu yüzden onun, her gün olan normal bir şeymiş gibi bir selamlaşmaya cevap vermesi, içimde hiç beklemediğim duyguların uyanmasına neden olmuştu.

"Beklerken ne yapalım?" diye sordu Griffin, gözleri küçük, utangaç çocuğun üzerindeydi hâlâ.

Nefesimi tuttum ve beklemeye başladım; sessizlik bir ömür boyu uzayıp gidiyordu sanki.

Tam araya girip onu kurtarmaya çalışacağım, sessizliği böleceğim ve bir oyun önerisinde bulunacağım sırada Noah ayağa fırlayarak, "Basketbol," dedi.

Griffin'in gerçek basketbol topuyla arasının, şeker paketinden daha iyi olduğu belli oluyordu. Ben de telefonu kulağıma bastırmış asfaltın yanında duruyor ve belki de bininci kez çalmasını dinliyordum. Griffin serbest atış çizgisinin yanından hiç gayret göstermeden bir başarılı atış daha yaptı ve Noah ribaund almak için koştu.

"Atari salonundaki basket oyunu konusunda giderek özgüvenimi kaybediyorum," dedim ve telefonu kapadım. Birkaç mesaj bırakmışım ve artık beklemekten başka yapılabilecek hiçbir şey yoktu.

"Bilmiyorum artık," dedi Griffin bana bakarak. "Biri bana o oyunda inanılmaz iyi olduğunu söyledi."

"Kim söyledi?"

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sen."

"Ah," dedim, kızardığımı hissedebiliyordum. "Doğru."

Noah, avuçlarının ortasıyla topu vurarak sürmeye çalışıyordu; Griffin ona doğru gidip çömeldi ve ellerini nasıl kullanması gerektiğini gösterdi. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve merakla ikisini izlemeye başladım. Griffin'in yanlış bir hareket yapmasını ve benim omzuna dokunduğumda, fazla yüksek sesle konuştuğumda ya da ona fazla yaklaştığımda olduğu gibi Noah'yı korkutmasını bekliyordum. Ama öyle bir şey olmadı. İçgüdüsel olarak ne yapması gerektiğini biliyor gibiydi ve bu yüzden Noah ona, bana bütün bir yaz boyunca söylediğinden daha fazlasını söylemişti.

İtiraf etmem gerekirse biraz kıskançlık hissediyordum.

"Hey Noah," diye seslendim ve bu onun sıçramasına neden oldu. "Bana pas versene."

Topu sürmeyi durdurup bana bir bakış attı; yüzünde cansız bir ifade vardı. Ardından Griffin'e döndü ve topu ona attı.

"Teşekkürler dostum." Griffin onun etrafından dolanıp basket atmak için atıldı. Top elindeyken hareketleri ilginç bir şekilde akıcı görünüyordu. Daha boylu poslu görünüyordu sanki ve o her zamanki sert ve tedbirli tavrı yok olup gitmiş gibiydi.

"Benim sıram," dedi Noah ve Griffin yavaşça topu ona attı.

"Onunla iyi anlaşıyorsun," dedim yanıma gelince. Uzakta bir çim biçme makinesinin sesi dışında, etrafımızdaki okul arazisi oldukça sessizdi; futbol sahasının ucundaki ağaçlar güneşin bunaltıcı sıcaklığını gölgeliyordu. "Küçük kardeşin var mı?"

Hayır anlamında başını salladı. "Sadece çocuk işte."

"Eh, bu her şeyi açıklıyor."

"Neyi?"

"Neden İspanyolca dersinde hiç konuşmadığını."

Bana yan yan baktı. "Konuşuyorum."

"Evet, Sinyor Mandelbaum sana bir soru sorduğunda."

Sahada Noah basket atmak için topu savurdu ama top fazla yükselmeden indi ve sert bir şekilde asfalta vurdu.

"Sen de hiç konuşmadın," dedi Griffin.

"Konuştum."

"Puedo ir al baño?" O sayılmaz."

"Hey," dedim gülererek. "İr al baño zorunda kalmak benim suçum değil."

Kaşlarını kaldırarak baktı. "Her derste iki kez mi?"

"Sinyor Mandelbaum gerçekten ama gerçekten çok sıkıcı," diye itiraf ettim. "Çoğu zaman koridorda kitap okuyordum aslında."

"En inglés?" diye sordu ve gülmeye başladım.

"Si," dedim. "En inglés."

Orada sessizce durduk ve Noah'nın tekrar tekrar basket atmaya çalışmasını izledik. Kolları yoruldukça topun çıktığı yükseklik de kısılıyordu. Bir süre sonra topu rasgele havaya fırlatmaya ve yere düşerken toptan kaçmaya başladı.

Top benim olduğum tarafa yuvarlanınca alıp bir atış denemesi yaptım ama benimki de Noah'nınkinden daha iyi sayılmazdı, filenin ucuna zor değmişti.

"Gördün mü?" dedim kaşlarımı çatarak. "Bu yüzden küçük toplarda daha iyiyim."

Griffin'e baktım ve keyifle gülümsediğini gördüm. O sırada şu anda yaşadığımız her neyse, yolundan fena halde sapmış olsa da belki de bir randevu sayılabilirdi, çok yanlıştığını fark ettim. Arkaplan olarak boş bir oyun sahasıyla ve altı yaşında bir çıkıntıyla başka nasıl olmasını bekliyordum

* (İsp.) Tuvalete gidebilir miyim? -çn

** (İsp.) İngilizce mi? -çn

ki? İspanyolca derslerinde kafasının arkasını izlerken hayalini kurduğum şey kesinlikle bu değildi.

Ama sebebi her ne olursa olsun, Griffin mutlu görünüyordu.

Ve ben de öyle olduğumu fark ettim.

"Hadi, caballo oyunu oynayalım," diye bir öneride bulundu Griffin ve Noah'dan beklenmedik bir kahkaha yükseldi.

"Caballo," diye bağırdı ve havaya bir yumruk salladı. "Caballo, caballo!"

"Caballo da ne?" diye sordum topa doğru giden Griffin'e. Bana doğru döndüğünde gülümsemesine engel olamıyor gibiydi.

"At demek," dedi gülerek. "En español."

Saat neredeyse dört olmuştu ve ben Noah'nın annesinin gecikmekten ziyade başına bir şey gelmiş olabileceğini düşünmeye başlamıştım.

İyi haber onun hiçbir şeyin farkına varmamasıydı. Basketbol oynamaktan nihayet yorulmuştu ve çimenlere uzanmıştı; güneşten korunmak için kollarını gözlerine siper etmişti ve ayağıyla ritim tutuyordu.

"İki saat oldu," dedim Griffin'e; sırtımızı okulun beton duvarına dayamış oturuyorduk. Omuzlarımızın arasında sadece birkaç milim vardı, dizlerimiz neredeyse birbirine değiyordu ve ben onun biraz daha yaklaşmasını umut ediyordum. Ama yaklaştığı falan yoktu.

"Uzun bir zaman," dedi ve gözleri, boş futbol sahasına doğru daldı gitti. "İki saatte birçok şey olabilir."

Başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapadım. Bu, tam benim de düşünmekten kaçındığım düşünceydi. Yanımda Griffin'in beni profilden izlediğini hissedebiliyordum ve ona dönüp bakmamak çok zordu. Ama dönüp bakarsam

* (İsp.) İspanyolca. -çn

başını çevireceğini, tropikal balıklar gibi kaçmaya hazır olan o soluk renkli gözlerini kaçıracığını biliyordum.

"Belki de başına bir şey geldi," dedi ve sertçe dönüp ona baktım.

"Öyle deme,"

"Neden?"

"Çünkü..." dedim ve cümlemi tamamlayamadım.

"Çünkü gerçek bu olabilir," diye o tamamladı. Ses tonunda gerçekçilik, insanı rahatsız eden bir açık sözlülük vardı. Rahatsız olmamın sebebinin, söylediğinde gerçeklik payı olması mı yoksa kendime nadiren dürüst olmam mı olduğunu kestiremiyordum.

Boğazımı temizledim. "Her şeyin yolunda olduğuna eminim."

"Neye dayanarak bunu söylüyorsun?" diye sordu ama sesinde meydan okuma yoktu. Hatta herhangi bir duygu kırıntısı bile yoktu. Sadece soruyordu.

"Çünkü," dedim beceriksizce. "Çünkü öyle olmalı."

Griffin bir anlığına söylediğimi düşündü. "Çok da mantıklı sayılmaz."

"Mantıktan bahsedene kim?" dedim tam telefonumun çalmaya ve asfalt üzerinde titremeye başladığı sırada. Ekranda tüm öğleden sonra aradığım numarayı görünce rahatlamıştım ve açmadan önce Griffin'den öte yana döndüm.

Telefonu açar açmaz telaşlı, çılgın ve mahcup bir kelime seli kulağımı doldurdu. "Kız kardeşi salıncaktayken kolu-kırtdı," dedi Noah'nın annesi. "Bir an baktığımda bacaklarını sallıyordu, sonraki an zıplayıp atladığını gördüm ve her şey çok karıştı, ambulans, hastane, alçıya alınması; kampın numarası da yanımda değildi ve kocam da iş seyahati için şehir dışında ve..."

"Sorun değil," dedim, bu öğleden sonra bir milyonuncu kez aynı şeyi tekrarlıyor gibiydim. "Noah yanımda. Gayet iyi."

“Üç dakika içinde orada olacağım,” dedi ve telefonu kapattı. Ben de rahatlayarak nefesimi saldım.

“Gördün mü?” dedim Griffin’e dönüp, konuşmayı dinlediği belliydi. “Her şey yolunda.”

“Peki,” dedi omuzlarını silkerek. “Zaten iki seçenek vardı. Ya her şey yolunda olacak ya da olmayacaktı.”

Birkaç dakika sonra park alanına doğru yürümeye başladık ve Noah’nın uzanıp Griffin’in elini tutması karşısında şaşırtıp kaldım.

Farkında olmadan duraksayıverdim.

Daha önceden Noah’nın kimseyle fiziksel temasta bulunduğunu görmemiştim. İşin aslı, Griffin’in de fiziksel temasta bulunduğunu görmemiştim.

Ama şimdi küçük çocuğun elini, sanki birbirlerini uzun zamandan beri tanıyorlarmış ve bu durum, dünyadaki en ilginç şey değilmiş gibi sıkıca tutmuştu.

O gece, kız kardeşim başını odamın kapısının arasından sokarak bana baktı.

“Ee,” dedi gözlerinde muzip bir bakışla. “Randevu muydu?”

Griffin’in mavi gömleğini, Noah elini tutmak için uzandığında yüzünde beliren şaşkınlık ifadesini, okulun duvarına dayanmış otururken yakınlaşmamızı ve bulutlar gökyüzünde salınırken çevremizdeki her şeyin suspus olmasını düşündüm.

Park alanından ayrılırkenki halimi düşündüm. Atari salonuna gitmek için geç olduğunu düşünmüş ve başka bir gün yeniden denemeye karar vermiştik. Ama o arabasına doğru yürürken her şeyin ucu açık kaldığını düşünüp paniklemiş ve düşünmeden seslenmişim, “Yarın?”

Durmuştu.

Başımı döndürecek kadar bir gülümsemeyle, "Mañana." demişti.

"Annie," dedi Meg sabırsızlıkla ve onun hâlâ bir cevap beklediğini hatırladım.

"Efendim?"

"Randevu muydu?" diye sordu ve başımı hayır anlamında salladım.

"Hayır," dedim. "Daha iyisiydi."

Sabah, herkes jimnastik salonunda yerini alınca çocuklara hangi oyunu oynamak istediklerini sordum.

Nadim Sourgen, "Kickball!" dedi.

"Yağ satarım, bal satarım," dedi Gigi Gabriele.

"Hiçbiri!" dedi Tommy King.

Ardından bir fikir alışverişi başladı, kafa kafaya vermeler, fısıldaşmalar ve kıkırdamalar. Sonra birden Noah'nın sesi duyuldu. "Caballo!"

Bunu şaşkın bir sessizlik izledi. Diğer çocuklar ona, sanki onun varlığını tamamen unutmuş gibi bakıyorlardı.

"Caballo da ne?" diye sordu Jake Down.

"İspanyolca," dedim. "At anlamına geliyor."

"Binicilik gibi mi?" diye sordu Lucy Etherington.

"Basketbol gibi," dedim ve Noah'ya gülümsedim. O ise çoktan ayağa fırlamış, ellerini beline dayamış, oyuna hazır-
dı. "Caballo oynuyoruz o zaman."

Bu sefer işimi şansa bırakmayacaktım. Günün sonunda çocukları velilerine teslim etmek için dışarı bile çıkmadan çocuklara göz kulak olma görevini Grace'e ve diğer bir yardımcı rehberle devrettim ve çabucak banyoya koşup elbise-
mi giydim.

Binanın serinliğinden öğle sıcağına çıktığımda, tüm ço-

* (İsp.) Yarın. -çn

cukların kafaları bana doğru döndü. Şimdiye kadar beni hep dağınık atkuyruğumla, aynı beyaz tişörtümle ve yeşil şortumla görmüşlerdi. Beni hep yorgun, terden sırlıslıkla ve bezgin bir halde görmüşlerdi.

Ama şimdi yürüdüğümde dalgalanan sarı, askılı elbisem vardı üzerimde; atkuyruğumu da açmıştım ve saçlarım omuzlarıma dökülüyordu. Deodorant ve parfüm sıkmıştım ve hatta biraz makyaj bile yapmıştım. Yüzlerindeki ifadeden, tamamen farklı biri gibi göründüğümü anlayabiliyordum.

Tommy O'Callaghan, yüzünde şaşkın bir ifadeyle, "Güzel kokuyorsun," dedi.

"Çiçekler gibi," diye onayladı onu Wells von Stroh.

"Teşekkürler," dedim ve Griffin'in de benzer bir tepki vereceğini umdum.

Bugün tüm veliler zamanında gelmişti, hatta yüzünde perişan bir ifade olan Noah'nın annesi bile. Kız kardeşi arkada oturuyordu ve kolunu kaldırıp parlak pembe renkteki alçısını gösterdi. Ona arabaya kadar eşlik ederken her zaman ki mesafesini korudu ama annesi gününün nasıl geçtiğini sormak için camını indirdiğinde kafasını kaldırıp ona baktı.

"Caballo oynadık," dedi ve arka koltukta kız kardeşinin yanındaki yerini aldı. Araba uzaklaşırken annesinin, "Caballo da ne?" diye sorduğunu duydum; araba gözden kaybolurken ve Griffin'in arabası görünürken hâlâ gülümseyordum.

Fark ettiğim ilk şey, farklı bir gömlek giydiydi. Doğru görüp görmediğimden emin olmak için gözlerimi kısarak ona baktım ama yanılmamıştım. Diğeriyle aynı modeldi ama bu, mavi beyaz ekose bir gömlekti. Kot pantolon giydiğini anlamam da epey zaman aldı; boyu biraz uzun duruyordu ve paçalarından katlamış olmasına rağmen hâlâ hafifçe yere değiyor ve sürtünme sesi çıkarıyordu.

"Vay canına," dedim yanıma gelince. Elbisemi süzdüğünü saklamaya bile çalışmadı ve birden bunun

gerçekten de bir randevu olduğunu hissettim. "Çok iyi görünüyorsun."

"Ah," dedi ve başını eğip üstündekilere baktı. "Evet, annem..." Durdu ve utangaç bir şekilde gülmeye başladı. "Annem bu kıyafetleri seçerken yardım ettiğini söylemememi tembihlemişti ama sanırım söyledim."

Ben de gülmeye başladım. "Sanırım öyle oldu."

"Ayrıca, sana güzel göründüğünü söylememi tembihledi."

"Annen akıllı bir kadına benziyor," dedim yüzü hafifçe kızarıırken. Bu gerçekten çok tatlı bir durumdu: Aslında bu konularda tam bir usta olması, flört etme konularında tam olarak ne yapması gerektiğini biliyor olması gerekirdi ama tam tersine o, annesinden tavsiyeler alıyordu. Bu acemi halleri çok çekiciydi ve tamamen beklenmedik bir durumdu. Bu durum benim işimi kolaylaştırıyor olmalıydı ama ondan ne kadar hoşlandığımı fark ederek daha da çok gerilmeme neden oluyordu.

"Gitmeye hazır mısınız?" Arkamda gözlerini dikmiş bize bakan öğrencilere, sırttan ve ısıklı çalan diğer rehberlere baktım. Yarın bana tonla soru soracaklarını biliyordum. Tek dileğim, o zamana kadar ona vereceğim bir cevaba sahip olmaktı.

Arabaya gittiğimizde Griffin kapımı açtı ve anında *randevu!* diye düşündüm. Ama ardından, ben arabaya binerken kollarımız birbirine değmesin diye hemen kendi kapısına yürümeye başladı ve yine ne düşünmem gerektiğinden emin değildim. İkimiz de kemerlerimizi bağladıktan sonra kısa bir süre anahtarlarıyla boğuştu ve park alanından çıkarken radyoyu açtı. NPR muhabirinin günün başlıklarını anlatan ölçülü sesini duymak şaşırtıcıydı.

"Nedense senin klasik rock dinlediğini düşünürdüm," dedim ve o da otomatik olarak radyoya uzanıp sesini kısıtı. "Ya da sadece klasik müzik."

“Haberleri dinlemeyi seviyorum,” diye itiraf etti uzun bir sessizlikten sonra. Hatta o kadar uzun bir zaman geçmişti ki benim söylediklerime mi cevap veriyor yoksa sadece kendisiyle ilgili bir şey mi söylüyor, emin olamamıştım. “Dünyada neler oluyor bilmek hoşuma gidiyor.”

“Akıllı bıdık,” dedim ve o da omuzlarını silktilti.

“Gerçekleri seviyorum. Ve istatistikleri. Beni sakinleştiren bir yanları var.”

“İstatistiklerin mi? Beni baş ağrısından öldüren bir yanları var.”

“Ben de basketbola böyle girdim.” Parmaklarıyla direksiyonda ritim tutuyordu ve gözleri yola odaklanmıştı. Başının arkasına bakarak ya da gözlerime bakmasını sağlamaya çalışarak çok vakit geçirmiştım ama onu profilden inceleme şansım olmamıştı hiç: burnunun düzgün kanadı, sağ gözünün tam altındaki yara izi, mükemmel elmacık kemiği ve saçlarının kulaklarının üstüne düşüşü. “Sayılar.”

“Kesinlikle oyunun en can alıcı kısmı,” dedim sahte bir heyecanla ve o da ne söylediğimi fark etmeden safça başıyla onayladı.

“Dalga geçiyorsun,” dedi ve ben de başımla onayladım.

“Evet, dalga geçiyorum.”

“Cidden öyle ama,” diye devam etti, “tüm istatistiklerin havalı bir yanı var ama bundan daha fazlası var aslında. Bu bir aç oyunu sanki. Yani düşünsene. Eğer bir yerde duruyor ve tam olması gereken atışı yapabiliyorsan, orada her duruşunda aynı şeyi yapabilmen gerekir, değil mi? Teknik olarak, aynı noktada durarak her seferinde topu sokman gerekir.”

“Evet ama öyle olmuyor işte,” dedim. “Çünkü sen bir robot değilsin. Azıcık kıpırdasan top sola gider. Ya da hiç farkında olmadan bir önceki sefere göre elini daha yükseğe kaldırırsın. Her zaman yanlış gitmesi muhtemel binlerce şey vardır.”

"Kesinlikle," dedi. "Ama havalı yanı şu: Birçok değişkenle oynayarak yine de aynı noktadan topun isabet etmesini sağlayabilirsin, hem de bambaşka bir şekilde atarak. İşte, doğru gitmesi muhtemel binlerce şey de vardır."

Ona yan yan baktım. "Senin iddia yöntemin bu mu?"

"Küçük toplu basketbol oyunu için mi?" dedi başını sağa sola sallarken. "Onda beni yeneceğinden hiç şüphem yok."

"İtiraf etmem gerek, bizim bodrum katında o oyundan vardı ve pratik yapmak için çok fırsatım oldu. Ama üstünden zaman geçti tabii."

"Nasıl yani?"

"Şey," dedim, o arabayı başka bir yola çevirirken gözlerimi kırptırdım. Önümüzde güneş yavaşça alçalıyordu ve iki yanımızdaki binalar yerlerini ağaçlara bırakmıştı. "Taşınmak zorunda... Birkaç yıl önce taşındık. Müstakil bir evden apartman dairesine. Bu yüzden... öyle şeyler için evde yer yoktu."

Bir süre sessiz kaldık ve Griffin, direksiyonda ellerinin yerini değiştirdi. "Zaten gerçek basketbol kadar zevkli de değil. Toplar çok ufak."

"Belki de senin ellerin çok büyüktür."

"Bir de o var tabii," dedi. "Ama tüm aç hesaplamalarımı mahvediyor."

"O zaman birazdan yaşayacağın yenilginin suçunu da matematiğe atacaksın."

"Öyle sayılır."

Hemen ileride Hal'in Barı ve Restoranı'nın yıpranmış, ahşap tabelası görüldü ve Griffin arabayı çakıllı yola sürdü. Park yerinde sadece birkaç araba vardı ve biz de park edip birlikte girişe yürüdük.

İçerisi öylesine karanlıktı ki gözlerimizin alışması için birkaç dakika geçmesi gerekti. Barmen bize bir bakış attı ama ardından işine geri döndü. Diğerleri kılını bile kıpırdatmamıştı. Burası tuhaf bir karışımı doğrusu; yarısı aile

restoranı ve atari salonu, diğer yarısı ise cüçük kadar bir bardı. Hafta sonları, ceplerindeki parayı minnacık hediyeler kazanmak için vermeye hevesli çocuklarla dolup taşıyordu. Ama hafta içinde perişan bir hale bürünüyordu. Sadece sürekli müşterileri geliyor, barda bezgin bir şekilde içkilerini yudumlayıp köşeye asılı tüplü televizyonda beyzbol izliyorlardı.

Barın önünden geçip içinde Pac-Man, pinball gibi oyunların ve bir de şu içi pelüş hayvanlarla dolu olan ve işe yaramaz bir metal kolla çalışan devasa tankın olduğu odaya yöneldik. Her yer sessiz, tozlu ve tamamen boş görünüyordu ki yazın ortasında, çarşamba öğleden sonrası için çok da şaşırtıcı sayılmazdı. Kimse bu kadar güzel bir günü, yarım yamalak aydınlatılmış bir atari salonunda geçirmek istemiyordu belli ki. Görünüşe göre biz dışında.

"Jetonlar," deyip makineye doğru gittim ve Griffin de peşimden geldi. Makineye birkaç dolar soktum ve jetonlar gürültüyle metal hazneye inmeye başladı. Ben jetonları almaya çalışırken arkamda onun beni izlediğini hissedebiliyordum ve kalbim giderek daha hızlı atıyordu. İnsanlarla, ışıklarla ve gürültüyle dolu olması gereken bu yerin sessizliği, sanki gerçek dünyadan uzaklaşmışız gibi hissetmeme neden oluyordu.

"Hey," dedi yavaşça ve ben de ellerim jetonlarla dolu bir halde ona doğru döndüm.

"Evet?"

Pencereden giren cansız ışıktaki gözleri çok daha mavi görünüyordu ve gözünün altındaki yara izi de daha belirginleşmişti.

"Ben sadece..." diye söze başladı ama sonra durdu.

Devam etmesini bekledim. Diğer taraftakiler Cubs maçı izliyordu ve sessizlikte onların ufak tezahüratları bir alçalıp bir yükseliyordu. Griffin bir kolunu kaldırdı ve bir an için elime uzandığını sandım. Ama ardından ikimiz de aşağı

baktık ve ben hâlâ bir avuç dolusu jeton tuttuğumu fark ettim. Onun yerine elimden bir jeton aldı ve başparmağıyla fırlatıp jetonu avucunun içine gelecek şekilde yakaladı.

"Yazı," dedi dalgın dalgın.

"Şansım ne ki?" dedim şakayla; sesim biraz titrek çıkmıştı ve Griffin de bana tuhaf bir şekilde baktı.

"Elli-elli," dedi basket makinalarından birine yürürken ve yaşanan tuhaf an birdenbire kayboldu. Griffin'le hep aynı şey oluyordu, ne zaman bir gelişme olduğunu düşünsem anında puf diye ortadan kayboluyordu. Ne kadar başardığını düşünürsen düşün, ne kadar denersen dene, bir sonuca varmıyordu. Her seferinde en baştan başlamak zorunda kalıyordun.

Onu makinenin yanına giderken takip ettim. Oyunda iki halka yan yana duruyordu ve halkalara bağlı fileler oyunuculara doğru geliyordu. Böylece yapılan her isabetli atışla beraber top yine oyuncuya geri dönüyordu. Oyunda verilen süre dolmadan ve zil çalmadan önce kullanılabilecek sonsuz bir kaynak gibiydi.

Griffin çoktan gömleğinin kollarını kıvırmaya başlamıştı. Hazır olduğunda, gerçeğinin üçte ikisi boyutlarında olan toplardan birini aldı; top avucunu anca dolduruyordu. "Bunlar da pek çelimsizmiş," dedi incelerken.

"Bu toplar kime göre biliyor musun?" diye sordum toplardan birini alırken. "Noah. Dün ne kadar uğraştı, fark ettin mi? Bu sabah yine basketbol oynadık ve normal toplar onun için fazla ağır bence. Ama bunlarla basket atması çok kolay olur, eminim."

"Hem topu sürerken de," dedi Griffin topu ahşap zeminde sektirirken, "daha rahat kavrayabilir."

"Belki de onun için bunlardan birini kazanabiliriz," dedim içinde hediyelerin olduğu devasa tankı işaret ederek. Normalde böyle bir şeye kalkışmazdım bile çünkü buradan bir şey kazanmak için kaybedilen jetonlara verilen paralar,

kazanılacak şeyin gerçek fiyatından on kat daha fazla oluyordu. Ama buradan bile, en alt rafta duran ve pelüş bir filin arkasında kalmış yeşil beyaz basket topunu görebiliyordum. “Tam da bizim kampın renklerinde.”

Griffin basketbol oyununa geri döndü. “Eh, konuştuğun kadar iyi oynayabiliyorsan, şansının yüksek olduğunu söyleyebilirim.”

“Püf noktası,” dedim önümdeki halkaya dönerken, “doğru pozisyonu almak.”

“Hayır,” dedi, makinenin haznesine jeton atarken. “Püf noktası topu delikten içeri sokmak.”

Makine birden hayata döndü; ışıkları yanıp sönüyor, müzik çalıyordu ve skor tablosunda ondan geriye sayım başlamıştı. İlk topu kaptım, pozisyonumu aldım ve atışa hazırlandım. Yanımda Griffin de aynı şeyi yapıyordu; odaklanmıştı ve hazırды.

Ardından zil çaldı ve topu fırlattım. Metal çerçeveden geri sekti ama daha o düşmeden ben ikinci topu alıp attım. Bu seferki tatmin edici bir şekilde ağlarla buluştu ama ben ne olduğunu takip edemeyecek kadar meşguldüm. Yeniden atıyordum, yeniden ve yeniden; belli bir ritim tutturmuştum. Böylesine çabuk bir şekilde ritmi tutturabilmiş olmamın sebebi bir tür kas hafızasıydı, bodrum katında bunu yaparak saatler geçirmiştım. Tabii bunlar babam işini kaybetmeden, bodrum katındaki tüm oyunları satmak zorunda kalmamızdan, önce daha küçük ve ardından minicik bir apartman daireesine taşınmamızdan, kavgalardan, geç saatlere kadar eve gelmemelerden, bağrıışmalardan ve alay etmelerden, sonunda kız kardeşimin kulaklarına bir yastık bastırıp yatağımda yanıma kıvrılmasından önceydi. Nasıl mutlu yüzler takılabileceğimizi öğrenmeden, gülümsemelerin, arkasına saklanabilecek birer kalkan olduğunu öğrenmemizden, bodrum katında dördümüz bir aradayken geçirdiğimiz, duvarların kahkahalarla ve neşeyle dolmasından önceydi.

Şimdi bir kez daha aynı hareketleri tekrarlayarak, bir makine gibi düzenli ve etrafındaki şeylere duyarsız davranarak, oyun bitmiş, sayaç sıfırlanmış ve zil çoktan çalmış olmasına rağmen atmaya devam ediyordum. Tüm toplar bitene kadar da durmadım ama ardından ellerim bomboş, şaşkın şaşkın bakmaya başladım.

"Vay canına," dedi Griffin skora bakarken.

Onu sadece yenmemiştim, resmen ezmiştim. Skor 88'e 42'ydi.

"Vay canına," dedi yeniden. "Oynarken resmen aramızdan ayrılıp başka bir yere gittin."

"Evet," dedim bahsettiği yerden çıkmış olduğumdan emin olamayarak. Çıkmak istediğimden de emin değildim. "Sanırım öyle oldu."

Tüm öğleden sonrayı oyun oynayarak geçirdik.

Ne zaman onu yensem Griffin, "Rövanş," deyip durdu. Her ne kadar zaferim her seferinde daha da küçülse de oyunlar giderek daha eğlenceli olmaya başlamıştı.

"Bu çok saçma," dedi gülerek, onu 76'ya 62 yendiğim on birinci turumuzdan sonra. Bilardo masasına yaslandı ve ellerini sallamaya başladı.

"Bir de bol keseden attığımı düşünüyordun," dedim yüzümde kocaman bir sırıtişla.

"Atıyordun," diye üsteledi. "Ama anlaşılan arkanı dayayabileceğin bir yeteneğin de varmış."

Kendimi bilardo masasına doğru sürükledim ve üstüne oturup bacaklarımı sallandırdım. "Eh, bu kadar centilmen olduğun için teşekkür ederim," dedim.

Şaşırmış görünüyordu. "Evet... bu tuhaf aslında. Normalde kaybetmekten nefret ederim."

"Bir de bana sor," dedim ama kafasını salladı.

"Hayır, ciddiylim. Gerçekten ama gerçekten kaybetmekten nefret ederim. İyi olmadığım şeyleri yapmaktan nefret

ederim; bu yüzden iyi olduğum şeylerin üstüne giderim, iyi olmadıklarım için kılımı bile kıpırdatmam. Ya tam yaparım ya da hiç yapmam.”

“Bu çok da kötü bir şey gibi gelmiyor kulağa.”

“Ama öyle,” dedi ensesini kaşıyarak. “Kimse mızızları sevmez.”

“Bana mızızlık yapıyorsun gibi gelmedi.”

“Evet, mesele de o zaten,” dedi ve dönüp bana baktı. Ama bu sefer gerçekten, belki de ilk kez tam olarak bana bakıyordu ve bakışlarını yakalayabildiğim için ödül kazanmış kadar mutluydum. “Seninleyken kaybetmeyi kafaya takmıyorum sanırım.”

Vitrinde şüpheli görünen bir dizi ödül vardı: En üst rafta içi zıplayan toplarla ve şekerlerle dolu sepetler, anahtarlıklar ve plastik halkalar vardı; onun hemen altında da pelüş hayvanlardan, şişme botlardan, minyatür futbol toplarından ve sakız makinelerinden oluşan, aşırı pahalı ve biraz da tozlu görünen büyük ödülleri vardı.

Griffin’le cama doğru yaslanmıştık ve omuzu benimkine hafifçe süründüğü için kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Farkına varmasını, daha yakına gelmesini, bana yeniden bakmasını ya da elimi tutmasını, beni kendine çekmesini, öpmesini ya da... *herhangi* bir şey yapmasını istiyordum.

Ama yapmıyordu.

Onun yerine kirli camı gömleğinin yeniyle silmekle uğraşıyordu. Camdaki yansımada imkânsız derecede yakışıklı ve inanılmaz uzak görünüyordu.

Uzun bir süre boyunca, gerçekten uzun bir süre boyunca sessiz kaldık ve ben gerilmeye, çaresizce sessizliği doldurabilecek bir şeyler düşünmeye başladım; çünkü bu benim her zaman yaptığım şeydi. Ama ardından kendimi frenledim; bir sonraki hamleyi onun yapması gerektiğini biliyordum ve bu da daha çok gerilmeme neden oluyordu. Çünkü birden,

her ne olursa olsun, söyleyeceği şey önem kazanmaya başlamıştı. Birden söyleyeceği şey, bu randevu-olması-muhtemel buluşmaya bir yön verecekmiş gibi gelmeye başlamıştı.

Beklerken camın gerisinden bana bakmakta olan turuncu, plastik kurbağaya bakmaya başladım. Lütfen anlamlı bir şey söylesin, diye düşündüm. Lütfen romantik bir şey söylesin.

Ama o bir anda kaşlarını çatarak, "Buna kazıklama derler," dedi ve bunu demesiyle tüm umutlarımın uçup gitmesine neden oldu. En altta duran basket topunu gösteriyordu. "Bunun neresi on jeton eder ki?"

Jetonlarımızı birleştirdik ve kaç tane olduğunu saydım. Saatlerdir oynuyor olmamıza rağmen hâlâ altı jetonumuz vardı.

"Belki de farkı ödeyebiliriz," dedim ama Griffin hemen başını salladı.

"Parasını ödeyince daha fazla kazanıyorlar."

"Yaa, çok tatlı bir şey bu," dedim ona. "Noah'yı düşünmen."

"Bu Noah için değil," dedi gözlerini tanktan ayırmayarak. "Bu benim için."

"Ah," dedim şaşkınlıkla ona bakarken. "Ah, ben... Peki."

"Annie," dedi bana dönerek ve yüzünde kocaman bir gülümseme olduğunu gördüm. "Sadece şaka yapıyordum."

Rahatlayarak bir kahkaha attım. "Özür dilerim. Sen genelde öyle olmadığın... Demek istediğim sen her zaman... Sanırım ben düşünemedim..."

Başını yana eğerek bana baktı. "Hiç komik olmadığını söylemeye çalışıyorsun?"

"Hayır," dedim hemen ama ardından yeniden düşünüp, "Aslında... evet." diye ekledim.

Griffin gülümsedi. "Sorun değil. Komik değilim."

"Eh, senin de başka güzel özelliklerin var." dedim, vitrine dayanmış öne arkaya sallanışını izlerken. "Sen değişiksin."

Bir anlığına yüzünde bir ifade belirdi ama hemen ardından çenesinin gerildiğini fark ettim.

“İyi anlamda,” dedim çabucak. “Herkes gibi değilsin. İyisin. Sahte bir iyilik değil ama, gerçekten iyi. Ve kendine çok güvenmiyorsun, aslında...”

Bana yan yan baktı, cümleyi tamamlamamı bekliyordu.

Başımı salladım. “Boş ver. Söylemek istediğim, sen diğerleri gibi oyun oynamaya çalışmıyorsun. Dürüstsün. Belki de tanıdığım en dürüst insan...”

“Annie.”

“Ciddiyim,” diyerek devam ettim, tuhaf bir şekilde rahatlamış hissediyordum kendimi. Bu tip konuşmalara pek alışık değildim ve tüm bunları söylediğime bile inanmıyordum ama Griffin’de gördüğüm bir şey, ona tüm düşüncüklerini anlatma dürtüsü uyandırıyordu içimde. Ben de öyle yaptım.

“Dün de Noah’yla harika bir iş çıkardın. Bütün bir yaz onunla iletişime girmeye çalıştım ama pek ilerleme kaydettiğim söylenemez; ama sonra sen geldin ve ...”

“Çünkü bende Asperger Sendromu var.”

“...onunla çok doğal bir bağ kurdun ve birbirinizle yakınlaştınız...” Cümlemin ortasında durdum; doğru duyduğumdan emin değildim. “Ne?”

Griffin bana doğru döndü ama gözleri hâlâ yerdeydi. “Bende Asperger Sendromu var. Ya da... otizm de diyebilirsin sanırım. Sanırım artık böyle diyorlar.”

Birden, çaresizce bozmak istediğim bir sessizlik oldu; ne cevap vermem gerektiğinden emin değildim. Kelime seçimlerimi dikkatli yapmam gerekiyordu. Bunu yanlış yapmak istemiyordum. Ama sonunda ağzımdan çıkan tek şey kuru bir, “Ah,” oldu.

Anında pişman oldum. Söylediğim aramızda asılı kaldı; henüz başladığımızı düşündüğüm bir konuşmaya erkenden nokta koymuş gibiydim.

"Evet," dedi, yüzü tamamen ifadesizdi.

"Bundan dolayı..."

"Bundan dolayı böyle davranıyorum, sanırım." Ellerini kot pantolonunun cebine soktu. "Muhabbet etmekte iyi değilim. Ve bazen de fazla dürüst olabiliyorum." Omuzlarını silkti. "Bu yüzden okulda işler zorlaşıyor, bu yüzden fazla arkadaşım yok ve bu yüzden bundan bahsetmekten hoşlanmıyorum ve bu yüzden..."

Cümlesinin sonunu getiremeyince dudağımı ısırdım, devam etmesini bekledim. İlk defa bir kerede bu kadar çok şey söylediğini duymuştum ve düşünce beynime, bir yapboz parçasının yerini bulması gibi aniden ve tam olarak yerleşti. *Bu yüzden.*

Bu yüzden okulda o kadar sessizdi. Bu yüzden sayılara ve gerçeklere bu kadar takıntılıydı. Bu yüzden asla şaka yaptığım anları kestiremiyordu. Bu yüzden hep tetikte, hep mesafeliydi. Bu yüzden gözlerimin içine bakmakta o kadar zorlanıyordu.

Griffin derin bir nefes aldı ve yeniden konuşmaya başladı. Kelimeleri başımdan aşağı döküyormuş gibi hissettim. "Bu yüzden," dedi ve gözlerime bakmak için başını kaldırdı. "Bu yüzden pek randevulaşıyorum."

"O zaman bu bir randevu mu?" diye sordum düşünmeye bile fırsat bulamadan ve Griffin daha da utanmış gibi baktı bana.

"Hayır," dedi ama ardından kafasını salladı. "Bilmiyorum."

Yüzüm birden alev aldı ve otomatik olarak elimi alnıma götürüp kaşıdım. "Evet, tabii, ben öyle..."

"Ben bir çıkarımda bulunmak istemedim..."

"Hayır, ben de öyle..."

İkimiz de sanki karşımızda mükemmel bir manzara varmış gibi ayakkabılarımıza bakarken kısa bir sessizlik oldu ve Griffin içini çekti. "Aslında olmasını isterdim..."

Ona baktım. "Ne olmasını isterdin?"

"Bir randevu," dedi ve bir anda kapıda, bana ve Griffin'e bariz şüpheli bakışlar atan barmenin başı belirdi.

"Burada her şey yolunda mı?" diye sordu ama ben cevap olarak ne söylememiz gerektiğinden emin değildim.

Griffin başını salladı. "Evet, yolunda."

"Daha öncesinde birkaç hırsızlık sorunu yaşadık da," Sanki plastik bileziklerle ve yoyolarla değil de elmaslarla doluymuş gibi vitrini işaret etti.

"Sorun yok," dedim ve Griffin de aynı anda, "Biz de gidiyorduk zaten," dedi.

"Tamam," dedi barmen, bunu duyduğuna açıkça memnun olmuştu. "Bir dahaki sefere görüşürüz."

"Tabii," dedi Griffin ama kulağa bunu kastediyor gibi gelmedi.

Dönüş yolunda, aramızdaki sessizlik devam ediyordu ve bunun basit bir çözümü olduğunu düşünüyordum ama doğru kelimeleri ya da doğru soruları bulabileceğimden emin değildim.

Yanlış soruyu sormaktan da çok korkuyordum.

Griffin'in bir eli direksiyonda, diğeri ise aramızda, vites kolunun üzerindeydi ve elini bu kadar yakınımda görmek, o eli kendi ellerimin arasına almayı ne kadar çok istediğimi hatırlatıyordu. Ama öyle bir şey yapmadım. Sadece elinin üstündeki damarlara, başparmağındaki pürüzlü tırnağına, parmak boğumlarına ve bileğinin kıvrımına bakmakla yettindim.

Aslında bu benim uzmanlık alanımdı. Bazıları matematikte iyiydi, bazıları ise sporda; bense doğru zamanda doğru şeyleri söylemekte iyiydim. Ben, oda bir kavganın ardından hâlen kızgın bir havayla kaynarken ya da birilerinin sana sempatik bir şekilde gülümsemesini ve ne sorunun olduğunu sormasını isterken yanında olmasını istediğin

türde biriydim. En acayip sessizlikleri bile yumuşatabilir, üzgün hissederken seni neşelendirebilir ve modunu azimle yükseltebilirdim. Ne durumda olursa olsun, birinci sınıf bir dinleyiciydim, her daim dosttum ve yorulmak bilmeyen bir destekçiydim.

Ama şu an, gerçekten kelimelerin bittiği bir yerdeydim.

Bu hiçbir şeyi değiştirmez, demek istiyordum.

Sorun değil, demek istiyordum.

Her şey yoluna girecek, demek istiyordum.

Girecekti. Giriyordu da. Belki de girmezdi.

Boğazımı temizledim, nereden başlayabileceğimi bile bilmiyordum. "Dinle, eğer sana..."

Ama Griffin koltuğunda ileri atıldı, radyonun tuşuna bastı ve sesini açtı. Konuşma açıkça sona ermişti ve aynı yerde oturuyor olmasına rağmen onun yavaş yavaş uzaklaştığını ve neredeyse kaybolduğunu fark ettim.

Beni park alanında, sarı ışık altında yalnızca benim arabamın durduğu okula bıraktı. Arabasını hemen onun yanına çekti ama motoru kapatmadı. İkimiz de orada sessizce oturduk ve ikimiz de bir şey söylemedik.

"İyi vakit geçirdim," diyebildim sonunda ve alacakaranlığın solgun mavi ışığında bile dudaklarının bir kenarının seğirdiğini görebiliyordum. Bana inanmadığı belliydi. "Gerçekten," dedim inatla. "Çok eğlenceliydi."

Cevap vermedi, sadece isteksizce başını salladı.

İçimi çekerek kapıyı açıp indim ama indikten sonra kapıyı kapatıp cama eğildim. "Cidden," dedim. "Teşekkürler."

Bu sefer sanki abes bir şey söylemişim gibi homurdandı ve birden burada yanlış davrananın ben değil o olduğunu fark ettim.

Vitesi değiştirdi ve uzaklaşmaya başladı ama ben ardından koşmaya başladım.

“Hey,” diye bağırdım ve bir elimle açık pencerenin çerçevesine tutundum. Bana şaşkın şaşkın baktı ve frenlere asıldı. İyice eğilip içeri baktım ve bu sefer o da bana baktı. Ama gözlerinde bir meydan okuma vardı sanki. Bana, yanlış şeyi söylemem için meydan okuyordu ve ben nasıl davranırsam davranayım bu hep böyle olacaktı. Sanki kendisini bunun için öylesine hazırlamıştı ki olayların nasıl geliştiğinin önemi bile yoktu. Nasıl olacağına dair kararını vermişti bile o. Ben daha bir şans yakalayamadan bu konuda ne hissedeceğime karar vermişti.

Ama bir kez olsun, insanların benden beklediği şekilde davranmayacaktım. Hiçbir şeye ayak uydurmaya çalışmayacak, uzlaşmacı olmayacak ve yüzüme, gülen bir maske takmayacaktım.

Bir kez olsun dürüst olacaktım.

“Ben de bunun bir randevu olduğunu düşünüyordum,” dedim, yanaklarımın şimdiden yandığını hissedebiliyordum. “Ya da en azından öyle olmasını istiyordum.”

“Zorunda olmadığın...”

Öylesine sertçe, “Griffin,” dedim ki bana bakmak zorunda kaldı. Hava kararmaya başladığı için yüz ifadesini görmek zordu. “Bunu öylesine söylemiyorum. Kibar olmaya çalışmıyorum. Senden gerçekten hoşlanıyorum, tamam mı?”

Gerçek buydu. Bunu, kendisini iyi hissetsin diye söylememiştim. Onun adına üzüldüğüm için ya da fena halde yakışıklı görüldüğü için söylememiştim. Söylemiştim çünkü gerçek buydu. Ve eğer ki gerçekten kastetmediğim halde vaktimi güzel şeyler söyleyerek geçiriyorsam, neden gerçekten kastettiğimde de söylemeyeydim ki?

Başını çevirmiş olmasına rağmen, “Senden ilk İspanyolca dersimizden beri hoşlanıyorum,” diye devam ettim ve bu yüzden kulağa ne kadar aptalca geldiğini kestiremiyordum. “Te gustar.”*

* (İsp.) Senden hoşlanıyorum. -çn

Kaşlarını çatarak bana baktı. "Me gustas."

"Öyle mi, teşekkür ederim." dedim gülümseyerek ama onun yüzündeki anlaşılmasız ifadeyi görünce benim de yüzüm düştü. "Bak, işin aslı şu, o zaman sende Asperger Sendromu olduğunu bilmiyordum, evet ve yine de seni düşünmeden edemiyordum. Şimdi neden farklı olsun ki?"

"Farklı işte," dedi sessizce.

Başımı salladım. "Benim için değil."

"Nasıl farklı olmaz ki?"

"Çünkü senden hoşlanıyorum. *Sen*. Tüm sene hoşlandığım sen." Güldüm. Tüm bu dürüstlük meselesi beni sersemletmişti. Belki de sebep sadece Griffin'di. "Bana bunu daha kaç kez söyleteceksin?"

"O kadar kolay değil," dedi ama bu gece ona haklı olduğunu söyleyecek bir kız arıyorsa, yanlış kıza çatmıştı.

Sırttım ve araba yavaşça ilerlemeye başlarken tepesine hafifçe vurarak, "Ya öyleyse?" dedim.

Arabama biner binmez telefonumun ekranı kız kardeşimden gelen mesajla aydınlandı.

Parlayan harfler *Randevu: Evet ya da Hayır*, diyordu.

Ona cevap yazdım: *Belirsiz*.

Ama ardından fikrimi değiştirdim ve ona yeni bir mesaj attım: *Evet*.

Ertesi gün asfaltın ortasında dikilmiş çocukların etrafında dönüp durmalarını izliyordum. Biraz ileride, yaşı daha büyük kampçılar koordine bir şekilde kickball oynuyorlardı ve normalde böyle şeyleri, aktivitelerinin amacını kıskanırdım. Ama bugün elimde olmadan küçük çocuklara, benim belalı, çılgın ve aşırı heyecanlı ekibime gülüyordum. Görünüşte tebeşirle şekiller çiziyorlardı ama sadece ikisinin

* (İsp.) Ben de senden hoşlanıyorum. -çn

elinde tebeşir vardı. Elan Dwyer, kanatlı bir fil çizmişti ve Bridget DeBerge ayağının etrafını çizmeye çalışıyordu. Diğerleri doğaçlama bir oyuna girişmişlerdi ve etrafta büyük bir neşeyle, yüzleri kıpkırmızı olmuş halde, mutlu mesut koşturuyorlardı.

Bir basket topu bulan Noah dışında hepsi.

Topu aynı hizadan görebilelim diye yanına çömeldim. Bunaltıcı sıcak çoktan onu da ele geçirmişti ve o da yazın diğer çocukların koktuğu gibi kokuyordu: sinek ilacı, güneş kremi ve ter. Bir sonraki hareketini planlıyormuş gibi topu iki eliyle tutmuştu ve kolları sarkmıştı bile.

Birden, kalbime saplanan bir sızıyla birlikte dünkü minyatür basket toplarını hatırladım. "Nasıl gidiyor?" diye sordum ama sorumu duymazdan geldi ve gözlerini kısarak topa baktı. "Püf noktası," dedim halkaya bakarak, "doğru pozisyonu almak."

"Hayır," dedi arkamdan gelen bir ses. "Püf noktası topu delikten içeri sokmak."

Arkamı dönünce Griffin'in her zamanki kıyafetleriyle ve elinde, vitrinde gördüğümüz beyaz, yeşil basket topuyla kaldırımın gerisindeki çimenlikte oturduğunu gördüm.

"Hey," dedim bir topa bir ona bakarak. "Burada ne arıyorsun?"

Noah'ya baktı, aynı şekilde o da Griffin'e bakıyordu. "Bu daha iyi olur, diye düşündüm," deyip topu havaya kaldırdı. Noah hiç istifini bozmadı; oldukça uzun bir süre boyunca Griffin'i izledi. Ama ardından sanki içinde bir şeylerin düğmesine basılır gibi oldu ve yüzü aydınlandı, topu yakalamak için koşmaya başladı.

"Ne dersin?" diye bağırdım ona ama o topu çoktan yakalamış ve basket çalışmalarına başlamıştı bile.

"Bir şey değil," dedi Noah omzunun üzerinden ve ben de güldüm.

"Yaklaştı sayılır."

Griffin hâlâ birkaç adım geride duruyor, inanılmaz gergin görünüyordu. Yüksek seslerin, kahkahaların, çılgınlığın ortasında bir vaha gibiydi: sakın, kıpırtısız ve odaklanmış.

Boğazını temizledi. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Tabii," dedim ve arkama dönüp Grace'in bakışlarını yakaladım. Binanın köşesini işaret edip, "Hemen geleceğim," diye ağzımı oynattım. O başını sallayınca Griffin'e döndüm. "Hadi," dedim ve birlikte duvar boyunca ilerleyip gölgeli, serin ve diğer seslerden uzak köşeye gittik.

Karşı karşıya dikilirken birden bana doğru bir adım atıp yaklaştı. Bu sefer gözlerini kaçırarak bendim; refleks olarak aşağı bakıyordum ve tişörtümde bir elma suyu lekesi olduğunu fark etmiştim. Kendimi, başımı kaldırıp onun bakışlarıyla yüzleşmek için zorladım ve onun yüzünde emin bir ifadeyle bana baktığını görünce şaşırdım.

"Yaptığın çok hoştu," dedim, bakışları altında ne diyeceğimi unutmamaya çalışarak. "Topu onun için satın alman yani."

Yüzünde hafif bir gülümseme belirir gibi oldu. "Satın almadım."

"Ne yaptın..." Durdum ve ağzım şaşkınlıktan açılıverdi. "Yok canım."

Başını salladı. "Seni bıraktıktan sonra oraya döndüm dün gece."

"Uzun zaman almış olmalı."

"Öyle oldu."

"Ve bir sürü jeton."

"Öyle oldu."

"Çok teşekkürler o zaman," dedim. "Yani o oyundaki becerin düşünülünce bunu başarmış olmana şaşırdım ama..."

"Sana bir şey söylemem gerek," deyip araya girdi Griffin. Çok mahcup görünüyordu. "Özür dilerim. Ben öyle yapmak istememiştim... Gördün mü? İşte bundan bahsediyordum. Bu yüzden çok fazla arkadaşım yok. İnsanların

lafını kesiyorum sürekli. Ve diğer insanların gerektiği kadar farkında değilim. Bir kere telefonumda mikolojiyle ilgili bir şey okurken o kadar kopup gitmiştim ki büyükannemi hırdavatçıda bırakmıştım.”

“Mikoloji de ne?”

“Mantarbilim.”

Gözlerimi kısarak ona baktım. “Bunun büyükannenle ne alakası var ki?”

“Alakası yok,” dedi sabırsızlıkla. “Kendimi öylesine kap-tırmıştım ki, dükkândan ayrılırken oraya büyükannemle gittiğimi bile unutmuştum.”

“Ah.”

“Bu konu üstünde çalışıyorum. Ama üzerinde çalıştığım çok fazla konu var ve bu tüm hayatım boyunca sürecek. Her zaman dinlemeyi beceremiyorum. Ve bazı şeyler hakkında o kadar çok konuşuyorum ki...”

“Mikoloji gibi mi?”

“Gerçekten *büyüleyici* bir şey.” Bunu o kadar içten söylemişti ki gülmeden edemedim. “Ve çoğu zaman insanların üzgün olup olmadığını kestiremiyorum, o yüzden üzgün olduğunda bana söylemen gerek. Ve insanların gözlerinin içine bakmayı beceremiyorum...”

“Evet,” dedim cesaret verici bir gülümsemeyle. “Ama başarıyorsun.”

“Biliyorum ama çok zor. Hapşırığı tutmaya ya da onun gibi bir şeye benziyor.” Hemen gözlerini kaçırıp kocaman açtı ama bana dönmeden önce sıkıca kapadı. “Senin gözle-rini sevmediğimden değil tabii, gözlerini seviyorum. Çok güzeller.” Kısa bir nefes aldı, öne arkaya sallanmaya baş-layıp devam etti. “Ve ben fazla dürüstüm. Bunu sevdiğini söylesen de, farkında olmadan...”

“Griffin.”

“Evet?”

“Bana söylemek istediğin bunlar mıydı?”

Bana boş bir ifadeyle bakmaya başladı.

"Bana bir şey söyleyecektin..."

"Ah, evet," dedi ve geriye bir adım attı. "Şu var..."

Her şey o kadar çabuk oldu ki şaşırmaya fırsatım bile olmadı; Griffin beni öpüyordu. Öpücüğü o kadar baştan çıkarıcı ve yumuşaktı ki. Neredeyse anında geri çekildi ve bana şaşkınlıkla baktı. "İyi miydi bilmiyorum ama..."

Lafını bitirmesine izin vermeden onu kendime çektim ve bu sefer ben onu öptüm. Çok kısa bir an boyunca gerildiğini hissettim ama ardından gerginliği kayıp gitti ve sanki emin olmamasını gerektirecek bir şey olduğunu bile unuttur gibi oldu, sanki bunu daha önce milyonlarca kez yapmışız gibi. Kolları etrafımı sardı ve aramızdaki boşluk ve onun dışındaki her şey uçup gitti. Birden o, sadece çok ama çok hoşlandığım çocuktı ve ben de onun nihayet öpmek için cesaretini topladığı kızdım. Hâlâ ters gitmesi muhtemel binlerce şey vardı ama aynı zamanda doğru gitmesi muhtemel binlerce şey de vardı. Bir an için geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece o ve ben. Ben ve o. İkimiz.

Birden sadece ikimiz kalmayana kadar.

Arkamızdan gelen yüksek sesli kıkırdamaları duyunca Griffin'den uzaklaştım. Arkamı dönüp bakmaya korkuyordum. Şapşal bir gülümsemeyle bana baktı ve yüzündeki ifadenin ne anlama geldiğini anladım. Omzum üzerinden arkama bakıyordu.

"Hay aksi," dedi mahcup bir gülümsemeyle ve ben de ellerimle yüzümü kapadım.

"İğrenç," dedi Nikko Heyward bariz bir neşeyle.

"İyğğğ," diye ona katıldı Jack Doyle.

"Mide bulandırıcı," dedi Herry Sorenson.

Onların arkasında Noah da bizi izliyordu. Griffin'in ona verdiği top kolunun altındaydı ve onu umutla eline aldı.

"Caballo?" dedi ve Griffin gülümsedi.

“Vamos!”* dedi ona doğru giderek. Ellerini çırpıp arka taraftaki basket sahasına koşmaya başladı. Noah ve diğer çocuklar da onu takip etti. “Vamos a Jugar!”**

Orada durup onu izledim: Noah’ya beşlik çakmak için eğilmesini, diğerlerinin yetişmesi için sabırla bekleyişini, bana bakıp gülümsemesini ve baştan aşağı heyecanla titrememi sağlamasını.

Ve, bu yüzden, diye düşündüm.

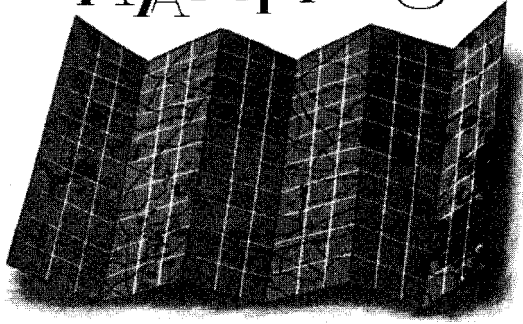
Sahaya vardıklarında, Noah topu hava atınca Griffin, sanki maç kazandıran bir basket atmış gibi basket potasına asıldı ve zıpladı. Ardından heyecanla bana doğru koşmaya başladı.

“Neredeyse bir şey unutuyordum,” dedi ve elini uzattı. Ben de tuttum.

* (İsp.) Hadi. –çn

** (İsp.) Hadi oynayalım. –çn

KÜÇÜK MÜKEMMEL ŞEYLER HARİTASI

LEV GROSSMAN

4 Ağustos'tu, sanırım bir süredir de öyleydi. Dürüst olmak gerekirse değişimi başta fark etmedim bile. Hayatım zaten o bunaltıcı yaz günlerini art arda önüme koyuyordu, her biri bir öncekiyle neredeyse tamamen aynıydı... muhtemelen daha dikkatli ve gözlemci biri değişimi daha önce fark ederdi.

Ne diyebilirim ki, mevsim yazdı. Sıcaktı. Her neyse, olan şeydu: Zaman durdu.

Ya da tam olarak durmadı ama bir döngüye girdi.

Lütfen bunun mecaz olmadığını söylediğimde bana inanın. Size gerçekten çok sıkıldığımı ve yaz mevsiminin asla bitmeyecekmiş gibi görüldüğünü falan söylemeye çalışmıyorum. Söylediğim şey, lisenin ilk yılından sonraki yaz mevsiminde takvimin 4 Ağustos'a kadar gelip sonrasında

vazgeçtiği: Gerçek anlamda sonraki her gün 4 Ağustos'tu. 4 Ağustos gecesinde yatağa yattım. Uyandığında yine 4 Ağustos sabahına uyanmışım.

Zincir, evrenin çarkından kaymıştı. Gökyüzünün o muhteşem *iTunes*'u, Aynı Şarkıyı Tekrarla komutuna ayarlanmıştı.

Doğüstü çıkmazlara bakacak olursak bu durum öyle orijinal bile değildi; hele de *Bugün Aslında Düdü*'de Bill Murray'nin başına da tam olarak bu durumun geldiğini düşünecek olursak. Hatta yaptığım ilk şeylerden biri bu filmi yaklaşık sekiz kez izlemektir ve romantik aşkın duygusal mücadelelerine karşı olan küçümseyici ama bir yandan da sevecen yaklaşımını takdir etmekle birlikte şunu söylemeliyim ki kendinizi kronolojik bir durağanlıktan kurtarmanın pratik rehberi olmak için fazlasıyla eksiği var.

Evet, *Yarının Sırında*'yı da izledim. O yüzden eğer bir Omega Mimik'le karşılaşsam inanın bana tam olarak ne yapmam gerektiğini biliyordum. Ama hiç karşılaşmadım.

Benim sıkıntıyla *Bugün Aslında Düdü*'deki arasında büyük bir fark varsa bu muhtemelen Bill Murray'nin aksine benim bu durumu pek umursamamamdı, en azından başlarda. Hava dondurucu soğuklukta değildi. İşe gitmem gerekmiyordu. Zaten genelde yalnız takılan biriyimdir o yüzden bunu bir sürü kitap okuyup kötü sayılabilecek miktarda video oyunları oynamak için bir fırsat olarak algıladım.

Tek gerçek kötü yanı başka kimsenin ne olduğunu bilmemesiydi, o yüzden bu konuda konuşabileceğim kimse yoktu. Etrafımdaki herkes bugünü ilk defa yaşadığını düşünüyordu. Olacakları önceden görmüyormuş gibi yapıp gerçekleştiklerinde de şaşırmış gibi davranmak için çok fazla çaba harcamam gerekiyordu.

Ayrıca cehennem gibi sıcaktı. Cidden sanki dünyadaki hava emilip sıcak, berrak, yoğun bir şurupla değiştirilmiş gibiydi. Günlerin çoğunda kahvaltımı bitirdiğimde tişör-

tüme çıkacak kadar terlemiş oluyordum. Bu arada bulunduğum yer de Lexington, Massachusetts; burada zamanda olduğu gibi mekânda da sıkışmışım çünkü annemle babam yaz kampının ikinci kısmı için para vermek istememişti ve annemin muhasebe şirketindeki stajyerliğim de gelecek hafta başlayacaktı. Yani o haliyle bile zaman öldürüyordum.

Ancak şimdi, zamanı öldürdüğümde, ölü kalmıyordu. Mezardan kalkıp tekrar yaşıyordu. Zombi zamanına geçmişim.

Lexington, Boston'ın banliyösüdür ve çok fazla pürüzsüz gri asfalttan, çok fazla yeşil çimden, çok fazla çam ağacından, bir miktar koloniyel dönem özentisi McMansionlardan* ve bir miktar şirin ve zevkli çarşı dükkânlarından oluşur. Biraz da Tarihi Öneme Sahip Eser vardır; Lexington, Bağımsızlık Savaşı'nda taktiksel açıdan anlamsız olsa da hafızalara kazınan bir rol üstlenmişti o yüzden buralarda, bilgi verme amaçlı yerleştirilen plakaların da net bir şekilde belirttiği gibi bolca tarihsel gerçeklik vardı.

Yaklaşık ilk haftanın sonunda kendime sağlam bir rutin oturtmuştum. Sabahları annem işe giderken uyuyordum; o işe giderken, etkileyici olmasına rağmen bir miktar da rahatsız edici olan atletik küçük kız kardeşimi futbol kampına bırakıyordu, ben de böylece tamamen yalnız kalıyordum. Kahvaltıda ballı Cheerios yiyordum, bunun çabucak sıkıcı olabileceğini düşünebilirsiniz ama aslında zaman geçtikçe giderek daha fazla keyif aldığımı fark etmişim. Ballı Cheerios'da fazlasıyla incelik vardı. Soyulması gereken çok fazla katman.

Ne zaman ortadan kaybolmam gerektiğini öğrenmiştim. Evden öğleden sonra 5:17 ile 6:03 arasında yok olmanın

* McMansion, 1980'lerin başında ortaya atılmış bir terim olup Amerika'nın banliyölerinde herhangi bir mimari tarza sahip olmayan, üstünkörü düzenlenmiş, büyük, lüks görünümlü, toplu-üretilmiş evlere verilen isimdir. -çn

türlü çeşit yolunu bulmuştum; bu aralık kız kardeşimin Vivaldi'nin A Minör Keman Konçertosu'nun üçüncü bölümündeki o zorlu ve hızlı kısmı arka arkaya on yedi kez yüzüne gözüne bulaştırdığı aralıktı. Genellikle akşam yemeğinden sonra annemle babam, annemin tümseklerden geçerken susturucu tıkırdadığı için arabasını servise götürüp götürmemesine dair normaldekinden de kötü bir kavgaya tutuşurken de sıvıştırdım; annem ile babam birkaç yıl önce boşanmışlardı ama babam bir sebepten ötürü, muhtemelen para konuşmak için, gelmişti.

İşleri farklı bir açıdan görmenizi sağlıyordu. Kendime not: Asla bütün hayatını aptalca şeyler için kızgın olarak geçirme.

Günümün geri kalanındaysa kendimi meşgul etme stratejilerim çoğunlukla (a) kütüphaneye gitmek ve (b) havuza gitmekti.

Genellikle (a) seçeneğini tercih ederdim. Kütüphane, muhtemelen Lexington'da kendimi evimde hissettiğim tek yerdi ve bu düşünceye geceleri uyuduğum yer olan gerçek evim de dahildi. Kütüphane sessizdi. Havalandırma vardı. Sakindi. Kitaplar keman çalmıyorlardı. Ya da susturucularla ilgili kavga etmiyorlardı.

Ayrıca çok güzel kokuyorlardı. Bu görkemli e-kitap devriminin pek de destekçisi olmamamın sebebi budur. E-kitapların kokusu yok.

Öldürebileceğim belli ki sonsuz miktarda zaman varken büyük düşünmeye gücüm yetiyordu ve ben de öyle yaptım: Fantastik ve bilimkurgu bölümünün hepsini okumaya karar verdim, her bir kitabı, alfabetik sırayla. O zamanlar bu neredeyse benim mutluluk tanımımdı. (Bu tanım ciddi bir değişim geçirmek üzereydi ama konudan konuya atlamayalım şimdi.) Bu hikâyenin başladığı noktada yaklaşık olarak bir aydır 4 Ağustos olduğunu söyleyebilirim ve *Düzlemler Ülkesi'* ne kadar gelmiştim ki bu kitap da, şaka yapmıyorum,

Edwin Abbott Abbott isimli biri tarafından yazılmıştı.

Düzlemler Ülkesi 1884'te yayımlanmış, Kare ve Küre'nin maceralarını anlatıyordu. Ana fikri şuydu: Kare düz, iki boyutlu bir şekil ve Küre yuvarlak, üç boyutlu bir şekil olduğu için karşılaştıkları zaman Küre bu düz Kare'ye üçüncü boyutun ne olduğunu açıklamak zorunda kalıyordu. Uzunluk ve genişliğe ek olarak yüksekliğinin olmasının ne anlama geldiği gibi... Tüm hayatı boyunca bir düzlemde yaşamış ve hiç yukarı bakmamış olan Kare ilk kez bakınca, söylemeye gerek bile yok ama o küçük, düz aklı gidiveriyordu.

Sonra Küre ve Kare birlikte yola çıkıp tek boyutlu bir evreni ziyaret ediyorlardı; bu evrende öylece oturup sürekli kendi kendine şarkı söyleyen tek ve ufacık bir Nokta yaşıyordu. Başka birinin ya da başka bir şeyin varlığından hiç haberi yoktu.

Sonra dördüncü boyutun nasıl olacağını çözmeye çalışıyorlardı ki bu noktada benim beynim yandı ve havuza gitmeye karar verdim.

Bu noktada devreye girip şöyle diyebilirsiniz: Hey. Çocuk. (Adım Mark.) Tamam, Mark. Eğer aynı gün tekrar tekrar yaşıyorsa, eğer her sabah her şey tamamıyla eskisinin aynısı olacak şekilde otomatik olarak başa dönüyorsa sen aslında istediğin her şeyi yapabilirsin, haksız mıyım? Yani, tabii kütüphaneye de gidebilirsin ama kütüphaneye *çıplak* da gidebilirsin ve bunun bir önemi olmaz çünkü ertesi gün hepsi sallanmış bir *Etch A Sketch** gibi silinmiş olacak. Ne bileyim bir banka soyabilir ya da bir yük trenine atlayabilir ya da herkese onlar hakkında gerçekten ne düşündüğünü söyleyebilirsin. *İstediğin her şeyi yapabilirsin.*

* Mekanik çizim oyuncacı. Magnet-kalemle çizim yapıldığında ekranda çizgiler oluşturan alüminyum tozları ekranın bir ucundan diğer ucuna geçirilen plastik çubukla silinir, oyuncak ters sallandığında da ekran temizlenir. -çn

Evet, bu teorik olarak doğrudu. Ama dürüst olmak gerekirse bu sıcakta kimin o kadar enerjisi vardı ki? İstedğim şey klimalı bir yerde kışımın üstüne oturup kitap okumaktı.

Ayrıca biliyorsunuz ki çok az da olsa bunun işe yarama ihtimali vardı, büyü olduğu kadar aniden ve gizemli bir biçimde bozulabilirdi ve ben 5 Ağustos'ta uyanıp her ne çılgınlık yaptıysam onun sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalabilirdim.

Demek istediğim, o sıralar sonuçlar olmadan yaşıyordum. Ama sonuçların gelmesini sonsuza kadar engelleyemezsiniz.

Dediğim gibi, havuza gittim. Bu önemli çünkü orada Margaret'la tanıştım ve bu da önemli çünkü onunla tanıştıktan sonra her şey değişti.

Bizim mahallemizdeki havuzun ismi Paint Rock Havuzu'ydu. Turlama bölümü, çocuk bölümü ve arada sırada çalışan bir kaydırağı vardı ve kenarında ebeveynlerin uzanıp kıyıya vurmuş deniz aygırları gibi güneşlendikleri şezlongları vardı. (Ya da *morslar*. Neden *morslar* demedim ki? Bu gibi şeyleri düşünmek için zamanım vardı.) Havuz, üstüne düşseniz bütün derinizi, şaka yapmıyorum, yüzecek sert ve eski bir beton zeminden yapılmıştı.

Cidden. Ben burada büyüdüm ve binlerce kez düştüm. O boktan şey derinizi yüzer.

Etrafı kocaman çam ağaçlarıyla sarılıydı ve dolayısıyla havuza da çam iğneleri ve kanarya sarısı çam polenlerinin tozları düşerdi ki düşününce bu çam ağaçlarının seks yapma biçimiydi. Ben düşünmemeye çalışırdım.

Margaret'ı fark ettim çünkü kesinlikle oraya ait değildi.

Yani demek istediğim, onu fark etmemin ilk nedeni başka kimseye benzemiyor oluşuydu. Paint Rock Havuzu'na gidenlerin çoğu mahallede yaşayanlardır ama onu daha önce hiç görmemiştim. Uzundu, benim kadar uzundu, belki 1.80

vardı; zayıf ve fazlasıyla solgundu; uzun bir boynu ve gür, karmaşık siyah saçları vardı. Alışılmış biçimde güzel değildi sanırım, yani televizyonda ya da bir filmde ona benzeyen birini asla göremezdiniz. Ama hani bazı insanlar vardır –ki bu kişi herkes için farklı özelliklere sahiptir– ve onları görür görmez gözleriniz takılır ve artık yakalanmışsınızdır, başka yere bakamazsınız ve bir dakika önce olduğunuzun on katı kadar uyanıksınızdır, sanki bir arp telisinizdir ve biri sizi çekmiştir ya?

Benim için Margaret öyle biriydi.

Bütün bunların ötesinde başka bir şey daha vardı ki o da oraya ait olmayışydı.

Zaman döngüsünün ilk kuralı, herkesin her gün ben onlarla etkileşime geçip de davranışlarını etkilemediğim sürece tam olarak aynı şekilde davranmalarıydı. Herkes tamamen aynı seçimleri yapar, tamamen aynı şeyleri söyler ve yapardı. Bu canlı olmayan nesneler için de geçerliydi: Her top aynı şekilde seker, her damla aynı şekilde sıçrar, her bozuk para aynı şekilde dönerdi. Bu muhtemelen kuantum rastlantısallığının temel bir kuralını bozuyordu ama ne yaparsınız, sonuçlarla tartışamazdınız.

O yüzden havuza diyelim ki saat ikide her gidişimde herkesin tam olarak aynı yerde olup tam olarak aynı şeyi yapıyor olmasına güvenebilirdim. Bu bir şekilde güven vericiydi. Sürpriz yoktu. Aslında bir şekilde güçlü hissetmemi sağlıyordu: Gerçekten geleceği biliyordum. *Ben, 4 Ağustos krallığının tanrı-imparatoru, herkes daha kıpırdamadan onların ne yapacağını biliyordum!*

O yüzden Margaret'ı, o Margaret olmasa bile fark ederdim: Daha önce burada değildi. Yeni bir öğeydi. Aslında onu ilk gördüğümde inanamamıştım. O gün daha önce yaptığım bir şeyin olaylar üzerinde bir tür kelebek etkisi yaratıp bu insanın daha önce hiç gelmediği bir havuza gelmesine sebep olduğunu düşünmüştüm ama yaptığının

ne olduğunu bilemiyordum. Ona bir şey söylemem gerekip gerekmediğine karar verememiştim ve söylemem gerektiğine karar verdiğimde çoktan gitmişti. Bir sonraki gün orada yoktu. Ya da bir sonrakinde.

Bir süre sonra peşini bıraktım. Yani benim de yaşadığım bir hayatım vardı sonuçta. Yapacak işlerim vardı. Yiyeceğim ve şişmanlamayacağım bir sürü dondurma vardı. Ayrıca oyalanacağım bunca zaman varken belki de kanserin tedavisini bulabileceğim gibi bir fikre kapılmıştım ama birkaç gün bu fikri düşündükten sonra belki de sonsuz zamana sahip olsam da kanseri tedavi etmek için yeterli kaynaklarımın olmadığını düşünmeye başladım.

Ayrıca gerekenin yüzde biri kadar bile zeki değildim. Neyse, nasılsa her zaman bu projeye dönebilirdim.

Ama Margaret ikinci kez geldiğinde elimden kaçırma-yacaktım. Bu olana kadar aynı günün havuzda aynı şekilde geçişini yaklaşık yirmi kez izlemiştim ve biraz monotonlaşmaya başlamıştı. Tanrı-imparator'un tacını giyen baş ağır olurdu.* Beklenmedik bir şeylere hazırdım. Yabancı ve güzel kızlarla konuşmak pek de uzmanlaştığım bir konu değildi ama bu önemli görünüyordu.

Zaten aptalca bir şey söylesem de yarına kadar nasılsa unutacaktı.

Önce bir süre onu izledim. 4 Ağustos'un Paint Rock Havuzu'nun hiç solmayan öğelerinden biri de her gün saat 2:37'de tenis topunu atıp tutmaya çalışan çocuklardan birinin topu aşırı uzağa atmasıydı ki bu topu yalnızca yakalamamaz hale getirmiyordu, ayrıca havuzun arkasındaki çitleri delip geçtiği için o noktadan sonra artık geri getirilemez

* Bu cümle kitapta "Heavy lies the head that wears the god-emperor's crown." olarak geçiyor ki bu da aslında kaynağı bilinmese de ilk olarak Shakespeare'nin Kral IV. Henry kitabında 2. Bölüm, 3. Sahne'de geçen "Uneasy lies the head that wears a crown (Taç giyen baş huzursuz yatar)." cümlesinin genellikle yanlış alıntılanan halinin bu metne uyarlanmış versiyonudur. —çn

oluyordu çünkü o çitin arkasında tehlikeli bir seviyede dik ve taşlı bir vadi vardı ve hemen onun ardında da 128 numaralı yol. O çitin ardına giden hiçbir şey geri gelmezdi.

Ancak bugün öyle olmadı, çünkü Margaret bugün öyle rahatça geldi ki neredeyse aylak aylak dolaştığını bile söyleyebilirdim; bir kot şortla bikini üstü giymişti ve geniş, hasır bir şapkası vardı; çocuk fırlattığında parmak ucuna kalkıp uzanırken daha da solgun görünen tıraşlı koltuk altını gösterdi ve ince kollarından biriyle havadaki topu kaptı. Topa bakmadı bile, yalnızca aşağı çekti, havuza geri attı ve yürümeye devam etti.

Sanki o da neler olacağını biliyormuş gibiydi. Çocuk onun geçip gitmesini izledi.

"Teşekkürler," dedi tuhaf bir şekilde *The Simpsons*'daki Apu'ya andırarak. "Yine beklerim."

Yürürken Margaret'in dudaklarının da kıpırdadığını gördüm: O da çocukla aynı anda söylemişti, "Teşekkürler, yine beklerim." Sanki aynı senaryodan okuyor gibiydi. Şezlonglardan birini açıp onu tamamen yatırdı, sonra fikrini değiştirip azıcık yukarı kaldırdı. Gidip onunkinin hemen yanındaki şezlonga oturdum. Çünkü ben böyle rahat biriyimdir.

"Selam."

Kafasını çevirdi, güneşten gözlerini kısıtı. Yakından bakınca yüzüne ve burnunun üstüne serpiştirilmiş çilleriyle, düşündüğümden çok daha güzel ve daha dikkat çekiciydi.

"Selam?" dedi.

"Selam. Ben Mark."

"Tamam."

Sanki bana hakkımı teslim ediyordu: Evet, olabilir, adının gerçekten de Mark olması mümkün.

"Bak, bunu tam olarak nasıl söylesem bilemiyorum ama," dedim, "sen de bir zaman anomalisine hapsedilmiş olabilir misin? Şu anda yani? Zamanda bir tuhafılık var gibi?"

"Zaman anomalisinin ne olduğunu biliyorum."

Havuzdaki safir rengi sudan güneş ışığı yansıdı. İnsanlar bağırdı.

"Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum. Evet, bana da oluyor. Tekrar eden günler meselesi. Gün daha doğrusu."

"Ah. Aman Tanrım!" İçimi devasa bir rahatlama kapladı. Bunun olacağını öngörememiştim. Şezlongda arkama yaslanıp bir anlığın gözlerimi kapadım. Sanırım gerçekten kahkaha attım. "Aman Tanrım. Aman Tanrım. Aman Tanrım."

Sanırım o âna kadar ne kadar derinden çılgına döndüğümü ve bu duyguyla ne kadar yalnız kaldığımı tam anlamamıştım. Yani evet, keyfime bakıyordum ama aynı zamanda yavaş yavaş sonsuza kadar 4 Ağustos'ta sıkışıp kalacağımı ve bunu benden başka kimsenin fark etmeyeceğini de düşünmeye başlamıştım. Başka kimse bana inanmazdı. En azından artık inanacak biri vardı.

Gerçi o, bu konuda hiç de benim kadar heyecanlı görünmüyordu. Hatta neredeyse biraz kayıtsız görüldüğünü söyleyebilirdim.

Hemen geri kalktım.

"Ben Mark," dedim tekrar, daha önce söylediğimi unutarak.

"Margaret."

Cidden elini sıktım.

"Çılgınca değil mi? Yani, başta inanamadım. Ciddi ciddi inanabilir misin ki?" Geveliyordum. "Ne kadar saçma bir durum bu? Değil mi? Sanki büyü gibi bir şey. Cidden anlamıyorum!"

Derin bir nefes aldım.

"Başka bilen biriyle tanıştın mı?"

"Hayır."

"Bunun neden olduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Ben nereden bileyim."

“Bilmiyorum. Bilmiyorum. Üzgünüm, biraz sersemledim. Ben... ben sen de buna dahil olduğun için çok mutluyum. Yani zamanda kısılp kaldığın için mutlu değilim elbette ama Tanrım, tek olduğumu sanıyordum. Üzgünüm. Alışmam biraz zaman alacak.” Derin bir nefes. “Peki, bunca zamandır kendi kendine ne yapıyordun? Havuza gitmekten başka?”

“Film izledim, çoğunlukla. Ayrıca kendi kendime araba kullanayı öğreniyorum. Fark ettim ki arabayı mahvetsem de bunun bir önemi yok çünkü sabaha eskisi gibi olacak.”

Onu anlaşılmaz buldum. Tuhaftı. Tamam, ben histerik durumdaydım ama o da tam tersimdi. Garip bir şekilde sakin. Sanki beni bekliyormuş gibiydi.

“Peki, hiç mahvettin mi?” dedim. “Arabayı yani?”

“Evet aslında. Posta kutumuzu da. Geri viteste hâlâ berbatım. Annem çok kızdı ama sonra o gece bütün evren sıfırlandı ve o da unuttu. Böyleyken böyle. Sen neler yaptın?”

“Büyük kısmında okudum.”

Ona kütüphanedeki projemden bahsettim. Bir de kanse-ri tedavi etme fikrimden.

“Vay canına, bu benim aklıma bile gelmedi. Sanırım ben küçük düşünüyordum.”

“Ben de pek ilerleyemedim bu fikrimde zaten.”

“Yine de çabandan ötürü puan alırsın.”

“Belki de hedefi biraz daha küçültüp ayak mantarı gibi şeylerle uğraşmalıyım.”

“Ya da belki göz nezlesiyle?”

“İşte budur!”

Bir dakika sessizce oturduk. İşte oradaydık; dünya üzerindeki son erkek ve kızdık ve benim aklıma söyleyecek hiçbir şey gelmiyordu. Şort giydiği uzun bacakları dikkatimi dağıtıp duruyordu. El tırnakları ojesizdi ama ayak tırnaklarını siyaha boyamıştı.

“Yenisin, değil mi?” dedim. “Buraya yeni mi taşındınız?”

"Birkaç ay önce. Tidd Road üzerindeki yeni sitedeyiz, otoyolun diğer tarafında. Teknik olarak buraya gelmek için yeteri kadar nitelikli olmadığımızı düşünüyorum ama babam küçük bir hile yaptı. Bak, gitmem gerek."

Ayağa kalktı. Ayağa kalktım. Bu Margaret hakkında öğreneceğim bir şeydi: Sonsuz miktarda zamanı olsa da her zaman gitmesi gerekiyor gibi görünüyordu.

"Telefon numaranı alabilir miyim?" dedim. "Yani, beni tanımadığını biliyorum ama sanki ikimizin, bilirsin ya, iletişimde kalması gerektiğini düşünüyorum. Belki de bu şeyi anlamaya çalışmalıyız. Kendi kendine geçip gidebilir. Ama belki de, gitmez."

Bunu bir süre düşündü.

"Tamam. Bana numaranı ver."

Verdim. Onun numarasını alabilmem için bana mesaj attı. Mesajda *benim*, diyordu.

Margaret'a birkaç gün mesaj atmadım. Kişisel alanını sevdiği ve benim gibi reddedilmez bir tuhaflığa sahip bir çocukla sonsuzluğu geçirme fikrine pek de sevinmediği izlenimine kapılmışım. Öyle kendinden nefret eden ineklerden falan değildim; sosyal evrendeki yerimde rahattım. Ama herkesin sonsuz miktarda zaman geçirmek için hayal ettiği mükemmel çocuk olmadığımı da anlıyordum.

M.S. (Margaret'tan Sonra) beşinci gün, öğleden sonra dörde kadar dayanabildim.

Saat dört, yaklaşık olarak her şeyin tekrarlanması için sınırlarımızı bozmaya başladığı zamana denk geliyordu. Kütüphanede aynı yaşlı adamın bastonuyla ağır ağır kitap bankosuna yaklaşmasını izledim. Aynı kütüphane çalışanının aynı gıcırdayan el arabasıyla yürüyüşünü izledim. Aynı bahar nezleli kadın hapşırık krizi geçirirken gecikmiş ücret konusunda anlaşmazlık yaşadı. Aynı dört yaşındaki çocuk aynı sinir krizini geçirip binanın dışına taşındı.

Sorun bunların hepsinin giderek daha az gerçek görünmeye başlamasıydı; sonsuz tekrar, gerçekliği her şeyden sızdırarak yok ediyordu. Bir şeyler daha az önemli olmaya başlamıştı. Hiç sorumluluk olmadan her zaman ne istiyorsam onu yapmak eğlenceliydi ama sorun şu ki etrafımdaki insanlar öyle olduklarını bildiğim, gerçek duygu ve düşünceleri olan insanlar gibi görünmekten çıkıp canlı gibi görünen robotlara biraz daha benzemeye başlamışlardı.

O yüzden Margaret'a mesaj attım. Margaret bir robot değildi. O gerçektir, tıpkı benim gibi. Uyurgezerlerle dolu bir dünyada uyanık biriydi.

Hey. Ben Mark. Nasıl gidiyor?

Bana cevap vermeden önce yaklaşık beş dakika geçti; o sıralarda ben Douglas Adams'tan *Evrenin Sonundaki Restoran*'ı okumaya dönmüştüm.

Şikâyet edemem.

Burada tehlikeli derecede sıkılıyorum. Havuzda mısın?

Araba kullanıyordum. Kaldırıma çıktım. Başka bir posta kutusuna da çarptım.

Ah. Neyse ki zaman kırıldı.

Neyse ki.

Bunun konuşmayı güzel, toparlanmış bir sonuca bağladığını düşünmüştüm ve devamının gelmesini beklemiyordum ama bir dakika sonra onun tekrar yazdığını gösteren hareketli üç noktayı gördüm.

Kütüphanede misin?

Evet.

Geçerken uğrarım. On dakika.

Söylememe gerek bile yok ama bu sonuç benim beklentilerimin çok üstündeydi. Onu dışarıda, ön merdivenlerde bekledim. Yolcu tarafındaki kapısında bir turuncu boyalı çiziğin olduğu gümüş rengi bir Volkswagen steysin arabayla geldi.

Onu gördüğüme o kadar mutlu olmuştum ki ona sarılmak istedim. Beni yine şaşırtmıştı. Artık bir sonrasında ne olacağını bilmiyormuşum, sanki hepsi daha önce olmamış, bir şeylerin önemi olduğuna dair dişimi tırnağıma takarak bir hissiyata tutunmuyormuşçasına rol yapmak zorunda olmamak öyle büyük bir rahatlıktı ki... Muhtemelen âşık olmak hep biraz buna benzer: Başka kimsenin anlamadıklarını anlayan o tek kişiyi bulmuşsunuzdur ki o anladığı da dünyanın bozulduğu ve bir daha asla ve asla tamir edilemeyeceğidir. Artık rol yapmayı bırakabilirsiniz, en azından bir süreliğine. İkiniz de bunu kabul edebilirsiniz, sadece birbirinize karşı.

Ya da belki her zaman böyle değildir. Bilmiyorum. Bunu yalnızca bir kez yaptım. Margaret dışarı çıkıp yanıma oturdu.

"Selam."

"Selam," dedim.

"Ee. Son zamanlarda hiç iyi kitaplar okudun mu?"

"Aslında okudum ama dur. Bekle. Şunu izle."

Çarpışma her gün oluyordu, tam bu noktada. En azından beş defa görmüştüm. Telefonuna bakan adamla diğer telefonuna bakıp küçük köpeğini, bir dakhund'u* yürüten adam. Tasma ilk adamı tam bileklerinden yakalıyordu ve o da düşmemek için kollarını rüzgâr gülü gibi çevirip sekerek küçük bir dans ediyordu ki bu tasmaya daha fazla dolanmasına yol açıyordu. Köpek de çılgına dönüyordu.

Kusursuzca gerçekleşti, her zaman olduğu gibi. Margaret kahkahalarla güldü. Güldüğünü ilk defa görüyordum.

"Hiç gerçekten düştü mü?"

"Hiç görmedim. Bir defasında onlara, Dikkat! Sosis kö-

* Sosis köpek. -çn

pek! Geliyor! diye bağırdım ve adam bana, Yapma, tabii ki köpekli adamı gördüm, bu *kırk yıl düşünsem asla olmazdı* dercesine baktı. O yüzden artık bırakıyorum düşünler. Ayrıca köpeğin de bundan keyif aldığını düşünüyorum.”

Trafiğe baktık.

“Biraz arabayla dolaşmak ister misin?” diye sordu.

“Bilmem.” Elde edilmesi zor kişiyi oynadım. Çünkü öyle ustayımdır. “Dünyanın en güvenli aktivitesi gibi sunmuyorsun.”

“Ne diyebilirim ki? Hayat sürprizlerle dolu.” Margaret çoktan arabaya doğru yürüyordu. “Yani, bizim hayatlarımız değil ama genel olarak hayat öyle.”

Steyşın arabaya bindik. Araç Margaret gibi kokuyordu, kendisinden daha fazla. Lexington Merkezi’nin bir sürü eski zamandan kalma dükkânlarının önünden geçtik.

“Hem,” dedi, “eğer sıcak ve cırtlak bir metal külüstürün içinde ölürsek sabaha muhtemelen yeniden diriliriz.”

“Muhtemelen. Ama görüyorsun ya beni endişelendiren de o *muhtemelen* kısmı.”

“Aslında bunun hakkında bir süredir düşünüyorum ve geri geleceğimizden emin sayılırım. Diğer insanlar geliyor. Demek istediğim her gün dünyada kaç kişinin öldüğünü düşün. Eğer onların hepsi geri gelmese, o zaman sabah dünya ilk durumuna döndüğünde o insanlar ölü olacaklar. Ya da ortadan kaybolmuş ya da arşa çıkmış olacaklar ya da başka bir şey. Her halükârda şimdiye kadar biri fark ederdi. Dolayısıyla, diriliyor olmalılar.”

“Ve sonra tekrar ölüyorlar. Tanrım, insanlar tekrar tekrar ölüyorlar muhtemelen. Kaç kişi acaba?”

“Yüz elli bin,” dedi. “Baktım. Her gün o kadar kişi ölüyor, ortalama olarak.”

Onları hayal etmeye çalıştım. Bir sırada duran bin kişi, hepsi de bir uçurumdan aşağı atılıyorlardı. Sonra o sıradan yüz elli tane daha.

"Tanrım, çok acılı bir ölümün olduğunu düşünsene," dedim. "Ya da gerçekten boktan bir gün geçirdiğini, hasta olup acı çektiğini mesela. Ya da kovulduğunu. Ya da birinin seni terk ettiğini. Tekrar tekrar terk ediliyorsun. Korkunç olurdu. Gerçekten, bunu düzeltmemiz gerek."

Bu tür bir sorgulamayı devam ettirmeye hevesli görünmüyordu. Aslında bunu söylediğimde yüzü taş kesildi ve o sırada ilk defa onun için 4 Ağustos'un benim için olduğu kadar basit bir gün olmadığını düşünmek aklıma geldi.

"Üzgünüm, biraz üzücü olmaya başlamıştı," dedim.

"Evet," dedi. "Muhtemelen bir sürü güzel şey de tekrar tekrar yaşıyordur."

"Aynen öyle!"

Kasabanın sınırına yaklaşmıştık. Büyük bir kasaba değildi. Margaret, Route 2'ye giriş şeridine geçti.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Özel bir yer yok."

Her zamanki gibi yakıcı sıcaklıkta bir öğleden sonraydı ve otoyol da iş çıkışı saati trafiğiyle tıkalıydı.

"Eskiden radyo dinlerdim," dedi, "ama daha şimdiden bütün şarkılardan sıkıldım."

"Bu şeyin menzili nedir merak ediyorum. Zaman döngüsünde olan bir tek Lexington mı yoksa bütün gezegen de böyle tılandı mı? Yoksa bütün evren mi? Bütün evren olması gerekmez mi? Kara delikler ve galaksi dışındaki yıldızsı gök cisimleri ve güneş sistemi dışındaki gezegenler, biz tam ortalarında dururken hepsi her gün sıfırlanmıyor mudur? Ve biz de bütün evrende bunu bilen tek varlıklar mıyız?"

"Bu biraz benmerkezci, sana da öyle gelmiyor mu?" dedi. "Muhtemelen dışarda bu durumu bilen birkaç uzaylı da vardır."

"Muhtemelen."

"Aslında düşünüyordum da, eğer yalnızca yerel bir şeyse belki yeterli kadar uzağa gidersek belki alanın ya da böl-

genin ya da her neyse onun dışına çıkarız ve zaman tekrar ileri gider.”

“Denemeye değer,” dedim. “Aynen steysin arabaya binip onu şaşırtıp neler olacağını görmek gibi.”

“Ben biraz daha uçağa binmeye benzetmiştim.”

“Doğru.”

Gerçi dürüst olmak gerekirse o sırada Margaret’in arabasıyla dolaşmaktan o kadar memnundum ki zamanın tekrar işlemesine henüz pek hazır değildim. Bu beş dakikayı birkaç yüz defa tekrarlamaktan memnun olurdum. Otoyoldan çıktı.

“Demin yalan söyledim. Nereye gittiğimize dair. Sana bir şey göstermek istiyorum.”

Kumlu bir otoparka döndü. Çakıllar lastiklerin altında gıcırdadılar. Nerede olduğumuzu biliyordum: Wachusett Reservoir’in* otoparkıydı. Babam küçükken beni hep buraya getirip balık tutmayı öğretirdi. Zilyon tane güneş levreğiyle doluydu. Gerçi ergenliği bitirir bitirmez balıklarla empati geliştirmiş ve balık tutmayı reddetmiştim.

Margaret saatine baktı.

“Lanet olsun. Hadi, kaçıracağız.”

Gerçekten de Reservoir’in etrafındaki seyrek çam kerestelerine doğru koşmaya başladı. Hızlıydı –bacakları o kadar uzundu ki– ve ben de kahverengi kumlarla kaplı kumsaldan birkaç metre geride aniden durana kadar ona yetişemedim. Bir elini koluma koydu. Bana ilk dokunuşuydu. Ne giydiğini hatırlıyorum: Üzerinde eski bir yaz kampı logosu olan, turuncudan solup şeftalili dondurma rengine dönmüş bir tişört vardı. Parmakları beklenmedik derecede soğuktu.

“Bak.”

Akşamüstü güneşinde suyun üstü erimiş altın boncuklarla parıltıyordu. Hava durgundu ama arkaplanda otoyolun vızıltısını duyabiliyordunuz.

“Ben...”

* Massachusetts eyaletindeki ikinci büyük su birikintisi; baraj gölü. –çn

"Bekle. Geliyor."

Geldi. Bir şahin havadan süzüldü, koyu renk tüyleri yoğun ve tehlikeli bir yığındı. Suya sertçe çarptı, bir anlığına çığına dönmüş bir halde geriye doğru kanat çırparak her yere mücevher damlalarını sıçrattı, sonra pençelerinde dönen parlak, kıpır kıpır güneş levreğiyle birlikte hızla gökyüzüne doğru kanat çırpıp yok oldu.

Sıcak, sıkıcı öğleden sonrası, önceki kadar hareketsiz ve boştu. Bütün bu olanlar belki yirmi saniye sürmüştü. Haliha-zırda elli kez yaşadığın bir günün seni hâlâ şaşırtabileceğini hatırlatan şeylerden biriydi. Margaret bana döndü.

"Ee?"

"*Ee mi?* Bu harikaydı!"

"Değil mi?" Gülümsemesi başlı başına zamanı durdurmaya yeterdi.

"Geçen gün tamamen tesadüfen gördüm. Yani bugün, biliyorsun işte. Geçen bugün."

"Bana gösterdiğin için teşekkürler. Her seferinde oluyor mu?"

"Tamamen aynı saatte. 4:22 ve otuz saniye. Çoktan üç kez izledim bile."

"Neredeyse zaman içinde sıkışmış olmaya geçecek."

"Neredeyse." Sonra aklına bir şey geldi ve gülümsemesi biraz soldu. "Neredeyse geçecek."

Margaret beni kütüphaneye bıraktı; bisikletimi orada bırakmıştım ve sonrası yoktu. Ona çıkma teklifi falan etmedim. Düşündüm ki zamanda benle sıkışmış olması yeterliydi. Birbirimizden kaçamazdık zaten. İki sürgün gibiydik, yalnızca tek başımıza terk edilmiş bir adada kalmak yerine bir günde kalmıştık.

Olağanüstü irade gücüne sahip olan biri olduğum için, iki gün sonrasına kadar ona mesaj atmadım.

Başka bir şey daha buldum. Kütüphanenin arka merdivenleri, otoparktaki merdivenler, 11:37:12.

Başka ne?

Bir şey. Gel.

Cevap vermedi ama ben yine de onu bekledim, ne olur ne olmaz. Yapacak daha iyi bir işim yoktu. O da geldi, tekneye benzeyen steysin araba 11:30'da otoparka girdi. Gölgeye park etti.

"Nedir?" dedi. "Başka bir şahin gibi bir şey mi?"

"Kısık sesle konuş, mahvetmek istemiyorum."

"Neyi mahvedeceksin?"

İşaret ettim.

Kütüphanenin arka girişinde otoparka inen beton merdivenler vardı. Merdivenleri olağanüstü yapan bir şey yoktu ama on dört yaşındaki kaykaycılar bir mıknaşın demir tozunu çekmesi gibi çeken gizemli Pisagorvari bir özelliği vardı. Bir cesede gelen akbabalar gibi merdivenlere akın ediyorlardı. Muhtemelen beton kurduğu an burada bitmişlerdi.

"Bu muydu?" dedi. "Kaykay manyaklarını mı göstermek istedin?"

"İzle sadece."

Her bir çocuk sırayla merdivenlerden aşağı kaydı, art arda, kendi hareketlerini yaptılar, sonra tekerlekli sandalye rampasından yürüyerek çıkıp tekrar sıraya girdiler. Asla durmuyordu.

"Tamam," dedim. "Kaykay manyaklarıyla ilgili ne fark ettin?"

"Ne demek istiyorsun?" Margaret gözle görünür bir biçimde meraksızdı.

"Hepsinin ortak noktası ne?"

"İronik bir biçimde, kaykayla kaymak onların tüm kimliğini oluştursa da hepsinin bunu becerememesi mi?"

"Aynen!" dedim. "Kaykay manyaklarının dünyasının demir kuralı, o hep yapmak istedikleri tek numarayı bir türlü yapamamalarıdır. Şimdi bak."

Bir kaykaycı merdivenlerin başına doğru kaydı, dizlerini kırdı, zıpladı ve kaykayı rasgele bir açıda takırdayarak on-suz gitti. Bir sonraki kaykaycının sırası geldi. Ve bir sonrakinin. Ve bir sonrakinin.

Saatime baktım. 11:35.

"İki dakika daha," dedim. "Üzgünüm, geç kalacağını düşünmüştüm. Her şey nasıl gidiyor?"

"Fena değil."

"Sürüşler nasıl?"

"Harika. Yeni bir zorluğa ihtiyacım var. Jonglörlükle elektrik mühendisliği arasında."

"Pratik olmak lazım. Jonglörlükte gelecek var."

"Mantıklı tercih o"

Bir kaykaycı kız düştü, potansiyel olarak kötü bir düşüş-tü ama yuvarlanıp ayağa iyi kalktı. Bir sonraki çocuk merdivenlerin başına bile gelemeden korkup vazgeçti.

"Tamam, iki tane daha." Iska. "Bir tane daha." Iska. "Evet. Gösteri zamanı!"

Bir sonraki sıra yuvarlak yüzlü, kalın vücutlu, gerçek kaskının altında koyu saçlarının oluşturduğu bir kask daha olan bir çocuğa aitti ve onun daha önce birkaç numarayı eline yüzüne bulaştırdığını görmüştük. Yüzü net ve kararlıydı. Kendini iterek kaykayı hareket ettirdi, dengesini buldu, ayaklarını yerleştirdi, çömeldi, merdivenlere ulaştı ve zıpladı.

Kaykayı bir kez döndü, sonra borunun üzerine sertçe düşerek mükemmel bir *grind*'a* girdi. Cidden video oyunlarındaki gibiydi, *X-Games*** seviyesinde bir işti. Çocuk bo-

* Grind hareketlerinde olayın esası kaykayın dingillerini hareketin yapıldığı duvar, kaldırım veya boru gibi materyallerle temas etmesidir. Kaykaycı hareketi dingiller üzerinde kayarak tamamlar. -çn

** X-Games ekstrem sporlara odaklı, her yıl düzenlenen bir spor etkinliğidir. -çn

runun tamamından kayarak indi, kollarını yana doğru açıp uzun bir saniyede üç metreyi kaydı. İlk gördüğümde tamam dedim. Numarayı becerdi, bu kadarı yeterli; ismi son-suza kadar şarkılarda ve hikâyelerde anılacak. Ama hayır, yeterli değildi. Bütün ihtişamıyla bitirmeliydi: Hareketini 360 derece salto atarak tamamladı.

O solgun, hamur gibi fiziğiyle hiçbir alakası yokmuş gibi görünen bir atletizmle borudan havaya zıplayıp kaykayı iki eksende de çılgınca bükülürken yükseldi. Sonra *pat!* Üzerine indi, iki ayağıyla. Ve üzerinde durabildi.

Üzerinde durabildi! Kaykay o kadar çok eğildi ki ortadan ikiye ayrılacakmış gibi göründü ama çocuk ayaklarının üzerinde durdu ve doğrulurken... yüzü! İnanamıyordu! Bir insan için anatomik olarak mümkün olabilecek en mutlu yüz ifadesine sahipti.

"*Aman Tanrım!*" İki yumruğunu da havaya kaldırdı. "*Amman Tanrım!*"

Kaykay manyakları merdivenlerden aşağı akın ettiler. Başına üşüştüler. O an hayatının en muhteşem ânıydı ve muhtemelen her zaman öyle kalacaktı.

"Bana buna değmez diyebilir misin?" dedim.

Margaret ciddiyetle başıyla onayladı. Bana daha önce baktığından daha farklı bir gözle bakıyordu. Beni görüyor-muş, ilk defa gerçekten bana dikkatini veriyormuş gibiydi.

"Buna değerdin. Haklıydın. Mükemmel bir şeydi."

"Şahin gibi."

"Şahin gibi. Haydi gel, öğle yemeğinde bize pahalı olan ve iyi gelmeyecek bir şeyler alalım."

Bulabildiğimiz en vahşice şişmanlatıcı şeyi bulduk ki bu da domuz pastırmalı çizburgerdi; ekstra domuz pastırmalı ve ekstra peynirli. Küçük mükemmel şeyler haritası fikrini bulduğumuz gün o gündü.

Günlük hayatı atlatmak, zevk alabileceğiniz ve iğrenç olmayan şeyler bulmak zordur ki bu normal yaşamda, her yirmi dört saatte bir uğraşacağınız yeni bir günün geldiği yaşam da böyledir. Biz daha zorlu bir durumdaydık çünkü her gün aynı günle idare etmek zorundaydık ve o gün kullanılmaktan giderek daha fazla yıpranıyorduk.

O yüzden durumu ciddiye aldık. Şahin ve kaykay manyağı yalnızca başlangıçtı. Amacımız bu 4 Ağustos'un sunabileceği her güzel ânı, her küçük mükemmel şeyi bulmaktır. Daha fazlası olmalıydı: Yalnızca birkaç saniyeliğine, gerçekliğin sıkıcı kömürünün tamamen tesadüfen mükemmelliğin parıldayan elmasına sıkıştırıldığı anlar. Eğer aklımız başımızda kalacaksa, onların hepsini bulmak zorundaydık. 4 Ağustos'un barındırdığı her mükemmelliği ondan kazıp çıkarmak zorunda kalacaktık.

"Aşırı dikkatli olmalıyız," dedi Margaret. "Anda kalmalıyız. Yalnızca canlı olamayız, aşırı canlı olmalıyız."

Aşırı canlı olmaya ek olarak organize de olacaktık. Havalı bir dolma kalem ve Lexington'ın büyük, katlanabilen arazi haritalarından aldık ve kütüphanedeki bir masanın üstüne yaydık. Margaret, Wachusett Reservoir'daki yeri buldu ve havalı mor mürekkebiyle "ŞAHİN" ve "16:32:30" yazdı. (Askeri zaman* kullanmak yaptığımız şeyi çok daha resmi gösteriyordu.) Kütüphanenin arka basamaklarının olduğu yere ben "11:37:12" ve "KAYKAY MANYAĞI" yazdım.

Geriye bir adım atıp eserimize hayranlıkla baktık. Bir başlangıçtı. Bir takımdık: Mark ve Margaret dünyanın geri kalanına karşı.

"Sabah dünya sıfırlandığında bütün haritanın silineceğinin farkındasın, değil mi," dedi.

"Hatırlamak zorundayız. Her gün baştan çizeriz."

"Sence nasıl aramalıyız onları? Mükemmel şeyleri?"

* Yirmi dört saatlik zaman kullanımı ABD ve Kanada'da askeri saat olarak bilinir, on iki saatlik zaman dilimi iletişimde daha kolay olduğu için tercih edilmektedir. —çn

"Bilmiyorum," dedim. "Yalnızca gözlerimizi açık tutmalıyız sanırım."

"Ânı yaşamalıyız."

"Sırf klişe olması doğru olmadığı anlamına gelmez."

"Belki bölümlere ayırabiliriz," dedi. "Böyle kasabayı kare kare bölüp kareleri de aramızda bölüşebiliriz sonra da yirmi dört saatlik döngünün her anında her kareyi gözlediğimizden emin oluruz ki bir şeyi kaçırmayalım."

"Ya da yalnızca etrafta yürüyebiliriz."

"O da olur."

"Bu bana neyi hatırlattı biliyor musun?" dedim. "*Zaman Haydutları*'ndaki haritayı."

"Tamam. Onun ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok."

"Aman Tanrım! Eğer evren sırf ben sana *Zaman Haydutları* izleteyim diye durduysa her şeye değdiğini düşünüyorum."

Sonra ona *Düzlemler Ülkesi*'nde dördüncü boyutla ilgili ne dediğini anlatmaya çalıştım ama sonunda açıklama* yaptığımı fark ettim çünkü o *Düzlemler Ülkesi*'ni okumakla kalmamış üstüne bir de benim aksime, gerçekten anlamıştı. O yüzden o bana açıkladı.

"Biz üç boyutluyuz, değil mi?"

"Buraya kadar anladım."

"Şimdi gölgelerimize bak," dedi. "Gölgelerimiz düz. İki boyutlular. Bizden bir boyut alttalar, tıpkı düz bir evrende iki boyutlu bir varlığın gölgesinin tek boyutlu bir çizgi olacağı gibi. Gölgeler her zaman onları yaratan nesneden bir boyut daha azma sahiptirler."

"Hâlâ anlıyorum. Sanırım."

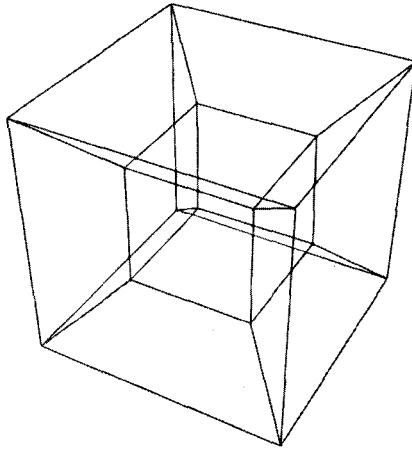
* (İng.) *Mansplaining* olan adam (man) ve açıklama (explaining) kelimelerinin birleştirilmesiyle üretilen terim feministler tarafından ortaya atılmıştır. Genellikle sistem içindeki en baskın kesim olan beyaz erkekleri hedef alan ve karşısındaki o konunun uzmanı dahi olsa ona yapılan açıklamada karşısındakinden daha iyi bildiği varsayımı bulunduğu kullanılır (çoğunlukla bir kadına karşı). Türkçeye bu şekilde feministler tarafından çok yeni çevrilmiştir. —çn

“O yüzden eğer dördüncü boyutu hayal etmek istersen, üç boyutlu bir gölge oluşturacak bir şeyi hayal et yeter. Bizler dört boyutlu varlıkların gölgeleri gibiyiz.”

“Vay canına.” Benim, Kare’ninki gibi küçük, düz aklım başımdan gidiyordu. “Dördüncü boyutun zaman falan olması gerektiğini düşünmüştüm.”

“Evet, onun uydurma bir fikir olduğu ortaya çıktı. Dört boyutlu bir küpün üç boyutlu bir temsiline bile nasıl olacağını hesapladılar. Hiperküpe diyor. İşte, senin için bir tane çizeyim. Ancak benim çiziminin neredeyse iki boyutlu bile olamayacağı uyarısıyla birlikte.”

Bu uyarıyı kabul ettim. O da çizdi. Şöyle görünüyordu:

Çizime uzunca bir süre baktım. Hiç de dört boyutlu görünmüyordu, gerçi nereden bilecektim ki?

“Sence,” dedim, “bütün bu zaman döngüsü, bir şekilde üç boyutlu uzay-zaman dokusunu idare etme gücüne sahip üstün dört boyutlu varlıklar tarafından mı yaratıldı? Bizim bir parça kâğıttan bir Möbius şeridi* oluşturmamız kadar kolayca bütün evreni katlayıp bir döngü mü oluşturmuşlardır?”

* Möbius şeridi, geometrik olarak uzunca bir şeridin bir ucunu 180 derece bükerek diğer ucu ile birleştirilmesiyle elde edilen şerittir. -çn

Dudaklarını büzdü. Bu fikri muhtemelen hak ettiğinden daha ciddiye almıştı.

“Eğer öyle olsaydı biraz hayal kırıklığına uğrardım,” dedi nihayet. “Yapacak daha iyi işlerinin olduğunu sanıyor insan.”

İki gün sonra bana mesaj attı.

Heston ve Grand'in köşesinde, 7:27:55.

Oraya ertesi sabah 7:20'de kahvemle gittim. Margaret çoktan gelmişti.

“Erken kalkmışsın,” dedim.

“Uyumadım. Gecenin bir körü garip bir şey olup olmadığı görmek istedim.”

“Ne gibi garip?”

“Biliyorsun işte. Dünya geriye yuvarlandığında uyanık olmak istedim.”

Asıl çılgınca olan şey benim bunu asla denememiş olmamdı. Her zaman o sırada uyuyordum. Sanırım ben biraz daha sabah insanıyım.

“Nasıl peki?”

“Çok garip bir şey. Her gün tamamen aynı şekilde başlamak zorunda, o yüzden eğer 4 Ağustos'ta yatağında uyanırsan ki öyle olduğunu düşünüyorum tabii seni ciddi biçimde hafife almıyorsam...”

“Beni hafife almıyorsun.”

“Öyleyse ilk seferinde yatakta uyanırsan, diğer bütün seferlerde de yatağında uyanmalısın ki gün her seferinde tamamen aynı başlasın. Bu da demek oluyor ki eğer gece yarısında yatağında değilsen, seni yatağına götürüyor. Bir an yerde oturup telefonumla oyalanıyordum, bir sonrakinde ışıklar kapanmıştı ve ben örtülerin altındaydım. Sanki seni kapıp yatağa yatıran görünmez bir kozmik dadı varmış gibi.”

“Bu gerçekten de çok garip bir şey,” dedim.

"Ayrıca gece yarısına geldiğinde, telefonundaki tarih değişmiyor."

"Doğru."

"Sanırım o kısmı garip değil."

"Ee, burada ne arıyoruz?"

"Anlatıp da mahvetmek istemem," dedi. "Bence bu bir kural olmalı. Kendin taze taze görmelisin."

Heston ve Grand işlek bir kavşaktı ya da en azından bir trafik lambası konacak kadar işlekti. İnsanların işe gittiği saatteki trafiği görmek garipti; herkes işe gidiyordu, o kadar aceleleri vardı ve odaklanmışlardı ki, bardak tutucuda *Mocha Frappuccino*'larıyla dün çoktan yapmış oldukları şeyleri yapmaya gidiyorlardı ki onlar da tekrar gece yarısında silinecekti. Bir gecede hiç bilmeden geri verecekleri parayı kazanmaya gidiyorlardı.

7:26.

"Neden gerildiğimi bilmiyorum," dedi. "Yani aslında neredeyse otomatik olarak gerçekleşmek zorunda."

"Gerçekleşecek. Her ne ise."

"Tamam, trafikteki freni ara. İşte başladı."

Yukarıda bir yerlerde trafik ışıkları değişti ve yol boşaldı. Tek bir siyah Prius bir yan sokaktan çıkıp tam önümüzdeki kırmızı ışığa yanaştı.

"Bu mu?"

"Evet. Bak kim kullanıyor."

Gözlerimi kısıp baktım. Şoför gerçekten de garip bir şekilde tanıdık geliyordu.

"Bir dakika. O şey değil...?"

"O olduğuna eminim"

"O neydi adı, Kara Şövalye'deki Harvey Dent!"

"Hayır," dedi sabırla, "Aaron Eckhart değil."

"Bekle. Bulabilirim." Parmaklarımı birkaç kez şıklattım.

"*Taht Oyunları*'nda kafası kesilen adam!"

"Evet!"

Sean Bean'di. Gerçek Sean Bean, oyuncu olan. Tanındığını fark edince imza hareketlerinden olan o hüzünlü, tek taraflı sırtışıyla sırtıp elini hafifçe salladı. Sonra ışıklar değişti ve o da arabasıyla ilerledi.

Biz de gitmesini izledik.

"Onu kafasının geri gelmiş haliyle görmek garipti," dedim.

"Değil mi? Ee, ne düşünüyorsun?"

"Onun *Ronin*'de kusan adam halini daha çok seviyordum."

"Ne düşünüyorsun diyorum? Haritaya girmeye değer mi?"

"Ah kesinlikle. Bunu da haritaya ekleyelim."

Haritayı yeniden çizmek ve *Zaman Haydutları*'nı izlemek için Margaret'in evine gittik çünkü filmi hâlâ izlememişti. Anne babası evde değillerdi. Annesi bir iş seyahati için o sabah gitmişti ve babası da hep uzakta, sürekli bir yoga inzivasında olurdu.

Ama Margaret bütün gece uyanık kalmaktan ötürü yorgun düşmüştü ve beş dakika içinde, daha cüceler ortaya çıkmadan kanepede uyuyakalmıştı. Küçük çocuk, içinde yaşadığı dünyanın büyümlü olduğunu bile fark etmeden önce.

Büyük bir Paskalya yumurtası avı gibiydi. Bir sonrakini de Margaret buldu: Devasa bir sabun baloncuğu yapan küçük bir kız, iki çubuk ve bir sicim döngüsüyle yapıp da hep iki saniye sonra patlayan baloncuklardandı ancak bu patlamamıştı. Kocamandı, neredeyse kızla aynı boyuttaydı ve Lexington Green üzerinde alçaktan, tuhaf, yarı saydam bir hayalet amip gibi süzüldü, uzaklaştı, uzaklaştı, nihayet bir kaldırım geçip park etmiş bir arabada sonuyla karşılaşmadan önce hâlâ patlamadığına inanamayacağınız bir mesafenin de ötesine geçti.

Ben iki gün sonra başka bir tane buldum: Tek bir bulut, gökyüzünde yapayalnız, Hancock ve Greene'in köşesinden bakıldığında yaklaşık bir dakika boyunca tam olarak soru

işareti gibi görünüyordu. Ama *tam olarak*. Sanki biri onu gökyüzüne yazmıştı.

Tam beş gün sonra Margaret bir trafik ışığında yan yana duran iki araba gördü. Plakaları: 997 MUC ve İZE 799. Bir sonraki gün ben eski ilkokulumun arkasındaki çayırdaki dört yapraklı bir yonca buldum ama onu kabul etmedik. Bir şekilde yeteri kadar “ânu-yaşa”cı değildi. Sayılmadı.

Ancak o gece yaklaşık saat 8’de kendi başına yürüyen bir kadını gördüğümde, bisikletle rasgele sokakları dolanıyordum. 30’lu yaşlarında, tıknaz, bir emlak ofisinde çalışan bir resepsiyonist gibi giyinmişti. Biri ona mesaj atmış olmalıydı çünkü telefonuna baktı ve taş kesildi. Korkunç bir an boyunca yere çömelip gözlerini tek eliyle kapadı, sanki aldığı haber karnına öyle sert vurmuştu ki ayakta duramayacak hale gelmişti.

Ama sonra tekrar doğruldu, bir yumruğunu havaya kaldırdı ve avaz avaz “Eye of the Tiger” söyleyerek gecenin içinde koşarak ilerledi. Sesi de güzeldi. Gelen mesajın ne olduğunu hiç öğrenemedim ama bunun bir önemi yoktu.

Bu, biraz nazik bir durumdu: Margaret’a ilk göstermeye çalıştığım da kadının dikkatini dağıttık ve mesajı fark bile etmedi. İkinci seferinde mesajı aldı ama belli ki “Eye of the Tiger”ı bizim önümüzde söylemek istemedi. Sonunda Margaret tam görebilsin diye bir çalının arkasına saklanmak zorunda kaldık.

Hepsini yazdık. LASTİK SALINCAKTAKİ KEDİ (10:24:24). SCRABBLE (14:01:55); parkta oynayan bir adam *donkişotvari* yazıp üç katı puan aldı. GÜLÜMSEYEN KÜÇÜK OĞLAN (17:11:55); yalnızca oturmuş bir şeye gülümseyordu, anlamak için orada olmalıydınız.

Her yaptığımız mükemmel şeylerle ilgili değildi. Bunlarla hiç ilgisi olmayan başka şeyler de yaptık. Yarışmalar yaptık: Kim bankadan çekmeden bir günde en çok nakit parayı bulacaktı. (Ben bulmuştum; annemin arabasını an-

nem isteyken *Craigslist*'te* satarak. Özür dilerim anne!) Kim daha önce bir kez bile denemediği en iyi yeni yeteneği kazanacaktı. (Onu da ben kazandım. “Auld Land Syne”ı sak-safonla çok kötü bir şekilde çaldım; Margaret o günü tek tekerlekli bisiklete binmeyi öğrenmeye çalışarak ve giderek daha başarısız oldukça öfkelenerek geçirdi.) Kim televizyona çıkacaktı. (Margaret yerel haber kanalına tatlı diliyle girerek bunu kazandı, yaz stajyeri gibi yapıp canlı yayındalarken “yanlışlıkla” sete girmişti. Günün sonunda onun küçük rolünden hoşlanan insanlardan o kadar çok mail almışlardı ki ona gerçekten stajyerlik teklif ettiler. Margaret işte böyle biriydi.)

Kimin kazandığını daha az umursayamazdım. 4 Ağustos'u tıpkı o canlı gibi görünen animatronik otomatlar gibi tekrar tekrar yaşamaya mecbur bırakılmış insanlığın geri kalanından özür dilemekle birlikte, Margaret'la zamanda sıkışmak hayatımda geçirdiğim tüm gerçek zamanlardan daha iyiydi. *Düzlemler Ülkesi*'ndeki Kare gibiydim: Nihayet bir Küre'yle tanışmıştım ve hayatımda ilk defa yukarı bakıp ne kadar çılgın, devasa, güzel bir dünyada hiç bilmeden yaşadığımı görüyordum.

Margaret da eğleniyordu, eğlendiğini biliyordum. Ama onun için farklıydı çünkü zaman geçtikçe –yani geçmiyordu aslında ama ne demek istediğimi biliyorsunuz– hayatında başka bir şeyin daha olup olmadığını merak etmeye başladım; bahsetmediği ve ona nasıl soracağımı bilemediğim bir şey. Yaptığı ya da yapmadığı küçük şeylerde bunu görebilirdiniz. Telefonunu çok fazla kontrol ediyordu. Tuhaf zamanlarda gözleri uzaklara dalıyordu ve dikkati dağılıyordu. Her zaman biraz erken giderdi. Onunla olduğum

* İş, konut, kişisel ürünler, hizmet alımı, konser vb. topluluk organizasyonları gibi ilanlar için olan bölümlerinin yanı sıra forum, özgeçmişler ile tartışmalar bölümlerinin de bulunduğu seri ilan sitesi (Vikipedi). –çn

zamanlarda ben yalnızca onu düşünüyordum ama Margaret için böyle değildi. Onun dünyası biraz daha karmaşıktı.

Her neyse, nihayet *Zaman Haydutları*'nı izlemiştik. Durumumuzu gayet iyi destekliyordu ama bana kalırsa Margaret filmi benim kadar sevmemişti. Belki de ilk defa çocukken izlemeniz gerekiyordu. Ama Sean Connery'i sevdi.

"Anlaşılan senaryoda, 'Bu karakter tıpkı Sean Connery gibi görünüyor ama çok daha ucuzu,' diyormuş," dedim. "Sonra da Sean Connery senaryoyu okuyup onları arayıp, 'Yapalım şunu,' demiş."

"O mükemmel bir an olmalıdır. Ama neden tam şeyde geri geldiğini..."

"Dur! Kimse bilmiyor! Bu evrenin en büyük gizemlerinden biri! Yasak bilgi. Bunun hakkında konuşuyor bile olmamalıydık."

Ailesinin oturma odasındaki sünger koltuktaydık, odanın ince bir halıyla kaplı beton bir zemini ve büyük arka bahçeye bakan camdan bir duvarı vardı.

Bir önceki saatin büyük bir kısmını koltukta belli belirsiz bir şekilde yana kayarak geçirmiştim, nanometre nanometre hareket edip kurnazca kıpırdanmışım ki omzum onun omzuna değsin ve birbirimize yaslanırmış gibi oturalım. Havayı, parıltılı bir enerji ondan çıkıp bana doğru akıyormuş ve içimi aydınlatıyormuş gibi hissettim. Parıldıyormuşum gibiydi. Biz parıldıyormuşuz gibiydi.

Sinema tarihinde hiçkimsenin bir filmde, benim o gece *Zaman Haydutları*'ndan keyif aldığım kadar keyif aldığını sanmıyorum. *Casablanca*'yı izlerken Roger Ebert' bile bunun onda biri kadar keyif almamıştır.

"Margaret, sana bir şey sorabilir miyim?" dedim.

"Tabii ki."

"Anne babanı hiç özlüyor musun? Yani ben benimkilerle neredeyse ne zaman istersem takılabiliyorum ve benim an-

* ABD'li sinema eleştirmeni ve senaryo yazarı. -çn

nemle babam düşünöldüğünde azıcık zaman geçirmek bile fazlasıyla yetiyor ya neyse. Ama sen seninkileri neredeyse hiç görmüyorsun. Zor olmalı.”

Kucağına bakarak başıyla onayladı.

“Evet. Biraz zor.”

Saçının buklelelerinden biri yüzüne düştü. Bana DNA’nın çift sarmallarını hatırlattı ve içlerinde bir yerde nasıl da bukle-biçimli moleküllerin bukleli saçları yapmak için gereken sihirli formülü taşıdıklarını düşündüm. Margaret’ı yapmak için gereken...

“Gidip onları bulmak ister misin? Yani muhtemelen yirmi dört saat içinde onları bulabiliriz. O yoga kampına gidebiliriz.”

“Boş ver.” Bana bakmadan başını salladı. “Boş ver. Yapmamıza gerek yok.”

“Gerek olmadığını biliyorum, sadece düşündüm ki...”

Hâlâ bana bakmıyordu. Bir yaraya tuz basmışım, pek de anlamadığım yerlere kök salmış açık bir yaraydı. Nereye kök salmış olduğunu söylememesi ya da söyleyememesi beni biraz yaralamıştı. Ama bana bir açıklama borçlu değildi.

“Tabii. Tamam. Daha iyi bir günün olsun isterdim, hepsi bu. Bugünü seçen kimdi bilmiyorum ama gün zevklerini sorguluyorum.”

Yarım yamalak gülümsedi; gerçek anlamıyla, ağzının bir yarısı gülümsedi ve diğer yarısı gülümsemedi.

“Birileri kötü bir gün geçiriyor olmak zorunda,” dedi. “Yani istatistiksel açıdan. Yoksa çan eğrisi karmakarışık olurdu. Ben sadece burada görevimi yapıyorum.”

Uzanıp kucağımdaki elimi, iki eliyle aldı ve onu kısmen sıktı. Ben de onun elini sıktım, bir yandan da kalbim içinde yüz defa patlamışken normal nefes almaya çalışıyordum. Her şey hareketsizleşti ve neredeyse bir şeylerin olabileceğini düşündüm. Yani o an “o an” olabilirdi ama anında mahvettim.

"Baksana," dedim, "Deneyebileceğimiz bir fikrim var."

"Tek tekerlekli bisiklete binmeyi içeriyor mu? Çünkü sana diyorum, bir daha hayatım boyunca o tek tekerli şeytan bisikletlerinden bir tane daha bile görmek istemiyorum."

"Sanmıyorum." Sürekli elimi bırakmasını bekliyordum ama bırakmadı. "Hatırlıyor musun bir ara bir fikrin vardı, gidebildiğimiz kadar uzağa gidip zaman döngüsünün gerçekleştiği alanın dışına çıkıp çıkamayacağımıza bakacaktık? Yani, sınırlı bir alan olduğunu varsayarak?"

Hemen cevaplamadı, arka bahçesine bakmaya devam etti ki orası da yaz mevsimi alacakaranlığında giderek kararıyordu.

"Margaret? İyi misin?"

"Hayır, doğru, hatırlıyorum." Elimı bıraktı. "Güzel bir plan. Yapmalıyız. Nereye gidelim?"

"Bilmiyorum. O kadar önemli olduğunu sanmıyorum. Bence doğrudan havaalanına gidip bulabildiğimiz en uzun mesafeli uçağa binmeliyiz. Ya Tokyo ya Sydney ya da öyle bir şey. Ama iyi olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle. Kesinlikle iyiyim."

"Yapmak zorunda değiliz. Muhtemelen işe de yaramayacak. Yalnızca her şeyi denememiz gerektiğini düşündüm."

"Kesinlikle denemeliyiz. Her şeyi. Kesinlikle. Ama yine de yarın yapmayalım."

"Sorun değil."

"Sonraki gün belki."

"Ne zaman hazır olursan."

Başıyla onayladı, üç küçük kafa hareketiyle, sanki kararını vermiş gibiydi.

"Yarından sonraki gün."

Kozmik dadı etkisinden ötürü geceyarısından önce başlamadık ama vakit geceyarısını vurduğunda ikimizin de yataktan fırlayıp Margaret'in bize Logan Havalimanı'ndan

sabaha karşı 03:50'de kalkıp Tokyo'ya giden Türk Hava Yolları'ndan uçak bileti ayırtacağı konusunda anlaştık ki bu uçak gerçekten uzak bir yere giden bulabildiğimiz en erken uçaktı. Bunu yapan Margaret olmalıydı çünkü bankamatik kartı vardı, çünkü ailesiyle ortak bir banka hesabı vardı ve benim yoktu. Eğer işe yararsa ona geri ödeyeceğime dair söz verdim.

Sonra ben ailemden gizlice dışarı ılık, çimen kokan geceye beklemek ve sayısız sivrisineğin saldırısına uğramak üzere çıktım. Ay yoktu, 4 Ağustos yeniydi. Margaret farları kapalı sürerek geldi.

Gecenin bir yarısı onunla arabada olmak yakın ve samimi hissettirdi. Aslında Margaret'la en erkek arkadaşvari hissettiğim andı ve onun gerçekte erkek arkadaşı olmamama rağmen heyecan verici bir histi. Boş otoyolda, Boston'a doğru inip çıkan tepelerde gezinip sodyum sokak lambalarının kayıtsız, sıkıcı turuncu bakışları altında ilerleyene kadar konuşmadık.

"Eğer bu işe yararsa, annemle babam beraber kaçtığımızı zı düşünecekler," dedi.

"Ben onu hiç düşünmedim bile. Benimkilere günübirlilik Boston'a giden otobüse bindiğimi söyleyen bir not bıraktım."

"Ben babamı eğer hamileysem bunda bir sorun olmadığını, anladığını, yalnızca konuşmak istediğini tekrar tekrar söylerken hayal ediyorum."

"Asıl Tokyo en garip kısmı olacak. Nereden çıktı ki bu, gibi."

"Ben senin fikrin olduğunu söyleyeceğim," dedi Margaret. "İthal edilen mangaları okumaktan bıkip doğrudan kaynağa gitmek istedin."

"Heveslerime karşı böyle destekleyici olman harika."

Şakalaşıyorduk ama biliyordum ki -o anda gerçekten biliyordum- Margaret'a âşıktım. Şaka yapmıyordum,

tamamen ciddiymdim. Onunla Tokyo'ya gerçekten kaçardım, hiç tereddüt etmeden, hiç sebepsiz. Ama kendi kendime, hiçbir şey söylemeyeceğim, dedim; zaman meselesi çözülene kadar bu konuda hiçbir şey yapmayacaktım. Benimle olmak zorunda hissetmesini istemedim. Bunun bir anlamı olmasını istedim.

Ayrıca, evet, dehşet içindeydim. Daha önce hiç âşık olmamıştım. Daha önce hiç kalbimin bu kadar büyük bir kısmıyla kumar oynamamıştım. Her ne kadar kazanmak için yanıp tutuşsam da kaybetmekten daha çok korkuyordum.

Arabanın camından ışık ve hava kirliliğinden hafif griye dönmüş gökyüzünün altındaki siyah ağaçlara bakarken eğer bu yaptığımız işe yararsa 4 Ağustos'u, bizim günümüzü ne kadar özleyeceğimi düşündüm. Mark ve Margaret günü. Havuz, kütüphane, küçük mükemmel şeyler. Belki de bu çılgıncaydı. Sonuçta hem zamana hem de aşka sahiptim. Her şeyim vardı, her şeye sahiptim ve bunların hepsini bir kenara atıyordum ve ne için? Gerçek hayat mı? Diğer herkes gibi yaşlanmak ve ölmek için mi?

Ama evet: Diğer herkes. Dünyada hayatlarını yaşayamayan herkes. Onlar her gün her şeyden yoksun kalıyorlardı. Annemle baban her gün kalkıp birebir aynı şeyleri tekrar tekrar yapıyorlardı. Araba konusundaki aptal kavgalarını ediyorlardı. Kız kardeşim Vivaldi çalmaya çalışıp hiçbir gelişme kaydedemiyordu. Onlar bunu bilmiyorduyorsa bu durumun bi önemi var mıydı? Belki de olmadığını düşünmek istedim. Ama olduğunu biliyordum.

Ayrıca derinlerde bir yerde hiçbir sonuç olmadan yeteri kadar yaşadığımı biliyordum. Hiçbir risk almadan sürülen yaşam, hiçbir şeyin bir önemi olmadan ve bütün yaralarının ertesi gün hiç yara izi bırakmadan iyileştiği bir yaşam. Benim daha fazlasına ihtiyacım vardı. Gerçek hayata dönmeğe hazırdım. Her yere gitmeye hazırdım; eğer Margaret'la gideceksem.

Hem Ay'ı da tekrar görmek iyi olurdu.

Gece bu kadar geç saatte havaalanı neredeyse boştu. Kiosklardan biletlerimizi alıp güvenlikten geçtik. Hiç sıra yoktu. Sabaha karşı 03:50 uçmak için tek zamandı. Hiç bagajımız yoktu o yüzden güvenlikten kolayca geçip kapıda oturduk ve bekledik. Margaret'ın pek konuşası yoktu ama başını omzuma yaslamıştı. Yorgundu, öyle söyledi. Ve uçmayı da sevmiyordu.

Bir süre sonra bize Diet Cola bulmaya gittim. Bizim uçağımızı anons ettiler. Körükten diğer darmadağınık görümlü insanların arasında ilerledik.

Yan yana koltuklar almıştık. Margaret giderek havadan çıkıyordu, kendi içine gömülüp önündeki koltuğun arkasına bakıyordu. Yan yana oturuyor olmamıza rağmen benden uzakta gibiydi.

"Uçacağımız için mi endişelisin?" diye sordum. "Çünkü biliyorsun uçak düşse bile reenkarnasyon olayımız var. Hem zaten eğer 4 Ağustos'ta bir uçak düşmüş olsaydı şimdiye kadar biz duymuş olurduk."

"Şom ağızlılık etme."

"Biliyor musun, bir açıdan bunun işe yaramamasını umuyorum çünkü eğer işe yararsa bir sürü paramız gidecek. Dönüş yolculuğunu da ayırttın mı?"

Saçmalıyordum, tıpkı tanıştığımız gündeki gibi.

"Onu düşünmedim bile," dedi. "Ama iyi taraftan bakarsak eğer işe yararsa dünyayı kurtarmış olacağız."

"En azından o cepte."

Gözlerimi kapadım. Sayısız sivrisinek ısırıklarım kaşındı. Pek fazla uyumamıştık. Margaret'ın yanında uyuma fikrini sevmiştim.

"Ama ya eğer," dedim gözlerim hâlâ kapalıyken, "ya eğer 5 Ağustos'ta dünyanın sonu gelecekse? Ya olan şey buysa? Ya birisi zamanı tam da *bu yüzden*, dünyaya bir asteroid ya da başka bir şey çarpacağı için tekrara almışsa ve

zamanı sonsuza kadar durdurup dünyayı –her ne kadar korkunç bir bedeli olsa da– bu şekilde kurtarmışsa ve biz zaman döngüsünü kırarak Dünya’yı kesin bir yok oluşa mahkûm ediyorsak?”

Cevap vermedi. Zaten retorik bir soruydu. Gözlerimi tekrar açtığımda Türk uçuş görevlilerinden biri kapıları kapatıyordu. Margaret’ın koltuğunda olmadığını fark etmem bir saniyemi aldı. Tuvalet gitmiştir, diye düşündüm hatta onu kontrol etmek için ayağa kalktım ama endişeli Türk Hava Yolları çalışanları tarafından koltuğuma geri sürüldüm.

Beş dakika sonra kabul etmem gerekmişti: Margaret artık uçakta değildi. Tam kapı kapanırken kaçmış olmalıydı.

Telefonum öttü.

Üzgünüm Mark ama yapamam, üzgünüm.

Neyi yapamazdı? Tokyo’ya mı uçamazdı? Tokyo’ya benimle mi uçamazdı? Zaman döngüsünden mi çıkamazdı? Ne? Ona cevap yazmaya başladım ama bir Türk Hava Yolları uçuş görevlisi bana bütün telefon ve mobil cihazlarımı kapatmamı ya da onları uçak moduna almamı söyledi. Sonra tekrar Türkçe tekrarladı, vurgulamak için. Telefonumu kapadım.

Pistte tekerlekler üzerinde ilerleyip havalandık. Tokyo’ya uçuş uzundu; on dört saat. *Yarımın Sınırında*’yı üç kez izledim.

Bütün bunlardan sonra işe yaramadı. Narita’da kapı bölgesinde bekledim ki orası da her yerdeki bütün diğer havalimanları gibi görünüyordu, her şeyin Japonca olması ve otomatların daha fütürist olması hariç. Ta ki Massachusetts’te gece yarısı olup da kozmik dadı dünyanın diğer yarısından uzanıp beni geri evime, yatağıma koyana kadar.

O sabah uyandığımda Margaret’a mesaj attım ama bana cevap vermedi. Sonraki gün de cevap vermedi. Onu aradım ama cevap vermedi.

Ne düşüneceğimi bilemiyordum; zaman döngüsünün bitmesini istemediği ve bunun sebebi her neyse, benimle hiçbir ilgisi olmadığı dışında. Benim bütün dünyam onunla paylaştığım küçük köpüktü ama onun dünyası bundan daha büyükdü. Tek düşünebildiğim hayatında başka birinin olabileceği oldu çünkü tabii ki her şey benimle ilgili olmalıydı. Başka biri vardı ve onu ardında bırakmak istemiyordu. Bana göre bizim birlikte yaşamımız mükemmel bir şeydi ve başka bir şey istemeyi hayal bile edemiyordum. Ama o edebiliyordu.

Bu canımı acıttı. Üçüncü boyutu tek bir kez görkemli bir şekilde görmüştüm ve şimdi sonsuza kadar düzlüğe mahkûmdum.

İlk defa her sabah her şeyi unutup sanki yaptıkları şey taze ve yeniymiş gibi olan normal insanlardan, zombilerden biri olmayı istedim. *Bırak gideyim*, diye düşündüm kozmik dadiya karşı. *Bırak unutayım. Bırak da onlardan biri olayım. Ben bizden biri olmak istemiyorum artık. Ben de bir robot olmak istiyorum.* Ama bir türlü unutamadım.

Eski rutinime, kütüphaneye geri döndüm. Hâlâ okuyacağım iki tane *Otostopçunun Galaksi Rehberi* kitabı vardı ve ben A bölümünü bitirmeye yakın bile değildim; hâlâ Lloyd Alexander ve Piers Anthony'yı okumalıyım ve onlardan da öte Isaac Asimov'un büyük çözümleri uzaklarda sere serpe duruyordu. Bütün günü orada geçiriyordum; sadece 11:37:12'de kaykaycının kombosunu yapışını izlemek için dışarı çıkıyordum.

Aslında her gün birkaç tane küçük mükemmel an görmeye gitme alışkanlığı edinmiştim ki bu kolaydı çünkü bariz olacak ama, o anlara dair kullanışlı bir haritamız vardı. Bazen baştan çizerdim, bazen de hafızama güvenirdim. Şahinin balığını kapmasını izledim. Heston ve Grand'ın köşesinde Sean Bean'e el salladım. Küçük kızın devasa baloncuğu yapmasını izledim. Hep Margaret'ı bunlardan birinde

görmeyi umdum ama göremedim. Yine de gittim. Üzgün hissetmeme yardım ediyordu ki bu da muhtemelen aşkın bitme süreçlerinden biriydi ve artık bariz bir şekilde benim bunu yapmam gerekiyordu. Üzgün hissetmek konusunda giderek daha iyi oluyordum.

Ya da belki de kendine acıma duygusunun içinde yuvarlanıyordum. İnce bir çizgiydi.

Bir sefer gözümün ucuyla Margaret'ı gördüm, tesadüfen. Eninde sonunda olacağını biliyordum; zaman meselesiydi (ya da zaman olmamasının). Gümüş rengi VW steysin arabayı bir sokak ötede bir köşeden saparken gördüğümde şehrin merkezinden Scrabble oyununu görmeye gidiyordum. Yapılacak nazik ve saygılı şey gitmesine izin vermek olurdu çünkü belli ki beni istemiyordu ama ben nazik şeyi yapmadım. Diğer şeyi yaptım. Gaza sonuna kadar bastım ve onun tam Concord Avenue'ya döndüğünü göreceğim anda köşeye yetiştim. Tekrar gaza bastım. O arabayı takip ettim.

Onu Route 2'ye kadar ve oradan da ta Emerson Hastanesi'ne kadar takip ettim.

Margaret'ın hastaneye gittiğini hiç bilmiyordum. Bundan hiç bahsetmemişti. Beni biraz gerdi. İç organlarım buz kesti ve biz yaklaştıkça onlar daha da soğudu. Nasıl aptal, kıskanç, aşağılık bir herif olduğuma inanamıyordum. Belki Margaret hastaydı; belki bunca zamandır hastaydı da yalnızca bana söylemek istememişti. Bu yükü benim üzerime yüklemek istememişti. Aman Tanrım, belki de kanserdi! Kanseri tedavi etme fikrimin peşiden gitmeliydim! Belki de bütün bu olanların amacı buydu; Margaret'ın nadir görülen bir hastalığı vardı ama sonra birlikte çalışacaktık ve şu tekrar eden gün zimbirtısına sahip olduğumuz için ihtiyacımız olan bütün zamana da sahip olacağımız için nihayet bir çare bulup onu kurtaracaktık ve o da bana âşık olacaktı...

Ama hayır; bu o hikâye değildi. Bu başka türlü bir hikâyeydi.

Margaret içeri girene kadar bekledim, arabayı park edip çıktım ve onu takip ettim. Bakın, meraklı bir dangalak olduğumu biliyorum, kendimi durduramadım sadece. Lütfen onun hasta olmasına izin verme, diye düşündüm. Benimle konuşmasına gerek yok, beni sonsuzluğun geri kalanı boyunca görmezden gelebilir, yeter ki hasta olmasın.

Lobi sessiz ve ciddiydi. Margaret ortalıkta görünmüyordu. Asansörün yanındaki işaretleri okudum: Radyoloji, Ameliyat, Doğum, Kemik ve Eklem merkezi, Yara Bakım... Haftalar boyu süren zamansızlığın üstüne burada, zamanın bütün hasarının ve yıkımının düştüğü yerde olmak tuhaftı. Hastanelerden daha az zamansız tek bir yer yoktu.

Hepsini denedim. Onu nihayet kanser bölümünde buldum.

Onunla konuşmadım, sadece izledim. Bir bankta, görüldüğü kadar yaşlı olmak için çok genç olup tekerlekli sandalyede oturan bir kadınla diz dize gelmiş, oturuyordu. Kadın keldi ve zayıflığı vahimdi; sandalyenin bir köşesine çökmüştü, tıpkı içi boş bir elbise gibi, başı sarkmıştı, yarı uyanıktı. Margaret öne eğilmişti, ona doğru sakince konuşuyordu ama ince, gri iki eli Margaret'ın genç, hayat dolu ellerinin arasında duran kadının uyanık olup olmadığı anlaşılmıyordu.

Hasta olan Margaret değildi, annesiydi. İş seyahatinde değildi. Ölüyordu.

Yavaş yavaş eve döndüm. Margaret'ı hastaneye kadar takip etmemem gerektiğini, onun kişisel trajedisine davetsizce dahil olmaya hakkım olmadığını biliyordum ama en azından artık anlamıştım. Her şey anlam kazanmıştı: Margaret'm neden sürekli başka bir yerde olması gerektiği. Neden bu kadar dikkatinin dağınık olduğu. Neden zaman döngüsünden kaçmak istemediği. Annesinin hayatta olmasının tek sebebi zaman döngüsüydü.

Gerçi hâlâ Margaret'ın bunu neden bir sır olarak tuttuğunu anlamıyordum ama bunun aslında bir önemi yoktu. Bu, benimle ilgili değildi. Ben bu hikâyenin kahramanı olduğumu düşünmüştüm ya da en azından ikinci başrolü ama yakınında bile değildim. Ben sadece bir figürandım. Koroda şarkı söylüyordum.

Kendi başıma ne yapacağımı bilemedim o yüzden kasabanın merkezinde durup bir harita aldım ve eve gelip doldurdum. Geriye ne kaldığını anlamak için küçük mükemmel şeylere baktım. ZIPLAYAN TOP (09:44:56) için çok geçti. İNŞAAT ALANI (10:10:34) için çok geçti. DÖNEN KAPI (17:34:19) için hâlâ zaman vardı. Tabii KAYAN YILDIZ (21:17:01) için de.

Yeni bir mükemmel şey görmeyeli bir süre geçtiğini fark ettim. Bir noktada onları aramaktan vazgeçmiştim. Artık aşırı-canlı değildim. Şimdide yaşamayı bırakmıştım. *O zamanlarda'ya geri dönmüştüm.*

Ama amaç neydi ki? Birden hepsi aptalca geldi. Mükemmel anlar, ne demektiler ki? Tamamen şanstın ibaretiler. Tesadüfler. İstatistiksel anomaliler. Google'da biraz araştırdım ve birinin gerçekten bu konuda matematik hesabı yaptığı ortaya çıktı: John Littlewood (1885-1977, teşekkürler Vikipedi) adında gerçek bir Cambridge Üniversitesi matematikçisiydi. Önermesi şuydu: Eğer mucizeyi milyonda bir olasılığı olan bir şey olarak tanımlarsak ve gerçekten her gün günde sekiz saat boyunca etrafınızda olup biteni dikkatle takip ediyorsanız ve küçük şeyler saniyede bir oranında gerçekleşiyorsa bu demek oluyor ki bir günde yaklaşık otuz bin şey gözlemleyebilirsiniz ki bu da ayda bir milyon şey eder. Yani, ortalamaya bakarak ayda bir mucizeye tanıklık etmelisiniz (ya da her otuz-bir-ve-üçte-bir günde, eğer kesin bir hesap yapma konusunda katıysak). Buna Littlewood Kanunu deniyordu.

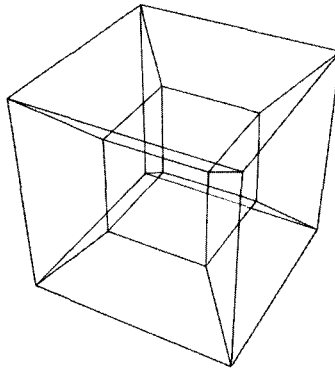
İşte böyleydi, ayda bir mucize. O kadar özel bile değildilerdi yani. Yine de haritaya bakmaya devam ettim, bakar-

ken dikkatimi özellikle Margaret'ın bulduklarına verdim, aşk böyledir. Ben de ona âşıktım. Onun ne şimdi ne de muhtemelen sonsuza kadar beni sevmesinin neden mümkün olmadığını anlamak biraz daha iyi gelmişti ama canımı acıtmamış gibi yapmayacaktım.

Mükemmel anlar şaşırtıcı derecede eşit dağıtılmıştı. Akşam saatlerinde daha az vardı çünkü o sırada hiçbir şey olmuyordu ve bizim de pek aradığımız yoktu zaten ama günün geri kalanı eşit dağılımla dolmuştu. Takvimde yalnızca bir tane boş parça kalmıştı, tam şafak sökerken; istatistiksel olarak mükemmel bir an bekleyip bir türlü bulamadığınız bir boşluk.

Haritaya baktıkça içindekiler giderek daha fazla bir şekile benziyordu. Kendi kendime bir oyun oynadım: haritadaki noktaların bir takımyıldızındaki yıldızlar olduğunu düşündüm. Neye benziyordu? Bakın, kimse sevdiği insan hayatından çıkıp gittiği ve geriye aptalca şeyler yapmak için fazla boş zamanı kaldığı için özür dilememeliydi. Benim sonsuz bir zamanım vardı. Noktaların arasına çizgiler çizdim. Belki de şey yapabilirdim... Ne? Adını mı? Yüzünü mü? Romantik bir aşk düğümüyle bağlanan isimlerimizin baş harflerini mi?

Hayır. Bütün noktaları birleştirdiğimde şöyle görünüyorlardı:

Ama tam değil. Bir nokta eksikti, tam sol alt köşede.

Ona baktım ve aklıma birden gülünç bir fikir geldi: Ya haritayı yalnızca mükemmel şeylerin ne zaman ve nerede olduğunu hatırlamakta değil de nerede ve ne zaman olacaklarını tahmin etmekte de kullanabiliyorsak? Aptalca bir fikirdi, korkunç bir fikirdi ama yine de bir cetvelle çizgileri tamamladım. Eksik nokta tam Blue Nun Tepesi'nin zirve-sindeydi; ben de orayı iyi bilirdim çünkü kışın kızakla oradan çok güzel kayılırdı, gerçi bu tarife göre kış hiç tekrar gelmeyecekti. Orada gerçekten bir şeyler oluyor olmalıydı ve programın geri kalanına bakarak söylersek tam şafak sökerken olmalıydı.

Güneş 4 Ağustos'ta sabah 5:39'da doğuyordu, bunu biliyordum. Gece yarısı zaman geri dönene kadar bekleyip son küçük mükemmel şeyi görmek için vaktinde kalkmak üzere alarmımı saat beşe kurdum.

Ilık yaz karanlığında Blue Nun Tepesi'ne sürdüm. Sokaklar bomboştı, sokak lambaları hâlâ yanıyordu, evler uyuyup bir başka günü daha uyurgezer halde geçirmek üzere sabaha tam formunda kalkabilmek için dinlenen insanlarla doluydu. Hâlâ tamamen geceydi, ufukta bir parça mavi bile yoktu henüz. Tepenin altına park ettim.

Tek uyanık olan ben değildim. Gümüş rengi bir steysin araba da oraya park etmişti.

Daha önce hiç gerçekten bir deniz piyadesinin ya da silahlı kuvvetlerin herhangi bir üyesinin tepeyi tırmandığını görmemiştim ama size söylüyorum, bir deniz piyadesi gibi göründüğüme emindim. Tepede büyük bir kaya vardı; on bin yıl önce, Buz Çağı sırasında geçen bir buzul tarafından oraya rasgele bırakılmıştı ve Margaret onun üzerinde oturuyordu, dizlerini çenesine çekmiş kararmış kasabaya bakıyordu.

Benim geldiğimi duydu çünkü tepeden yukarı bütün

yolu koşarak çıktığım için soluk soluğa, bir deniz piyadesinin çıkarmayacağı hırıltılı sesler çıkarıyordum.

"Selam Mark," dedi.

"Margaret," dedim az buz konuşabilecek duruma geldiğimimde. "Selam. Seni. Görmek. Güzel."

"Seni görmek de öyle."

"Sana katılmamın bir sakıncası var mı?"

Yanındaki kayaya eliyle hafifçe vurdu. Kendimi yukarı ittim. Tepe doğuya bakıyordu ve ufuk artık derin, yoğun masmavi gökyüzüyle parılıyordu. Bir süre konuşmadık ama bu durum garip değildi. Yalnızca konuşmaya hazırlanıyorduk, hepsi bu.

"Öylece ortadan kaybolduğum için üzgünüm," dedi.

"Sorun değil," dedim. "Senin kaybolma iznin var."

"Hayır, açıklamam gerek."

"Açıklamana gerek yok."

"Ama açıklamak istiyorum."

"Tamam. Ama sen başlamadan önce benim itiraf etmem gereken bir şey var."

Ona nasıl onu hastaneye kadar takip edip annesiyle birlikteyken onu gözetlediğimi anlattım. Anlatınca kulağa daha da kötü geldi.

"Ah." Bir süre düşündü. "Yok, anlıyorum. Muhtemelen ben de aynı şeyi yapardım. Biraz ürpertici gerçi."

"Biliyorum. O sırada bile öyle hissettim ama kendime engel olamadım. Dinle, gerçekten üzgünüm. Annenle ilgili."

"Sorun değil."

Ama o son kelimeyi söylerken boğulacak gibi oldu, yüzü büzüştü ve alnını dizlerine gömdü. Omuzları sessizce sarsıldı. Sırtını ovaladım. Bütün ayda-bir-kere karşıma çıkacak milyonda bir mucizelerimi tek bir seferde harcıyıp onun mutsuzluğunu yok etmeyi her şeyden çok istedim. Ama işler böyle işlemiyordu.

"Margaret, çok üzgünüm. Çok üzgünüm. Çok üzgünüm."

Kuşlar etrafımızda düşüncesizce, neşeyle cıvıdamaya başlamışlardı. Margaret bileğinin arkasıyla çabucak göz yaşlarını sildi.

"Açıklamam gereken bir şey daha var," dedi. "Bu şey başlamadan önceki gün hastanede annemi görmeye gittim ve doktorlar bana tedaviyi durdurduklarını söylediler. Bir işe yaramayacaktı..."

Son kelimesinde sesi tizleşti, tekrar mutsuzluğa kapıldı ve devam edemedi. Kolumu omuzlarına doladım ve boyuma doğru ağladı. Saçlarının kokusunu içime çektim. İçinde o kadar kederi barındırmak için çok ince ve nazikti. Bunca zaman içinde tutuyordu, tek başına. Ondan alabilmeyi isterdim ama alamayacağımı biliyordum. Bu onun acısıydı. Yalnızca o taşıyabilirdi.

"O gece yatağa gittiğimde tek düşünebildiğim buna hazır olmadığımıydı." Yutkundu. Gözleri hâlâ kırmızıydı ama artık kurumuşlardı ve sesi titremiyordu.

"Onu bırakmaya hazır değildim. Daha on altı yaşındayım, bir annem olmamasına hazır değildim. Ona çok ihtiyacım vardı.

"O gece eve gittiğimde tek düşünebildiğim yarının gele-meyeceğiydi. Zaman akıp gidemezdi. Zamanın acil durum kolunu çekecektim. Hatta bunu düşünmekle kalmayıp söyledim: 'Yarın olamaz.'

"Ve o sabah uyandığımda gerçekleşmişti. Tekrar aynı gündeydik. Zaman benim için durmuştu. Neden olduğunu bilmiyorum; sanırım bana kıyamadı. Bir yerlerde birileri benim annemle daha fazla zamana ihtiyacım olduğuna karar vermişti. O yüzden Tokyo uçağından kaçtım. İşe yarayacağından korkuyordum ve buna hazır değildim."

Bunları söyledikten sonra uzunca bir süre sessiz kaldık, o sürede Margaret'ın içindeki sevgiyi düşündüm; zaman bile ona karşı koyamıyorsa ne kadar çok olmalıydı... Dört

boyutlu varlıklar yoktu. Bunun sebebi Margaret'ın yüreği-ydi, hepsi bu. O kadar güçlüydü ki uzay-zamanı kendi etrafında bükmişti.

"Ama bir çıkmaz olduğunu biliyordum. Hep biliyordum. O da eğer âşık olursam biteceğiydi. Zaman tekrar ilerleyecekti, hep yaptığı gibi, ve yanında annemi de alacaktı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama anlaşmanın bu olduğunu hep biliyordum. Birine âşık olabildiğimde, anneme sonsuza kadar veda etme vaktinin bu şekilde geleceğini biliyordum.

"Sanırım sen bu yüzden buradasın. Âşık olabilmem için. Sen de o yüzden bu işin içine çekildin. Seni gördüğüm anda anladım."

Güneş neredeyse tepeye çıkmıştı, gökyüzü giderek daha da parlaklaşıyordu ve benim içimde de bir güneşin doğduğunu hissedebiliyordum, parlak ve sıcaktı, bütün benliği-mi aşkla dolduruyordu. Çünkü Margaret beni seviyordu. Aynı zamanda ağlıyordum da; mutsuzluk kaybolmamıştı, azalmamıştı bile. Aynı anda hem mutlu hem mutsuzdum. Zamanın ne olduğunu, her saniye nasıl eksildiğimizi, ta hepsinin yitip gittiği ve her şeyi kaybettiğimiz o güne gele-ne kadar anları nasıl sürekli peluş oyuncakların içindekileri yitirmesi gibi kaçırdığımızı düşündüm. Sonsuza kadar. Ve sonra, aynı zamanda, saniyeleri, dakika üstüne dakikaları kazandığımızı düşündüm. Her biri bir hediye-ydi, hayatımızın sonuna kadar anlardan oluşan zengin bir stokumuz vardı. Hayal edebileceğimizden de çok zengindi. Zaman aynı anda bu iki şeydi.

Margaret'ın ellerini tuttum.

"Zamanı geldi mi? Bugün son gün mü?"

Ciddiyetle başıyla onayladı.

"Son gün. Son 4 Ağustos. Yani, seneye kadar en azından." Yanaklarından tekrar gözyaşları akmaya başlamıştı ama aralarından gülümsüyordu. "Artık hazırım. Zamanı geldi."

Güneş dünyanın ucundan çıkıp yükselmeye başladı.

"Ama komik olan ne biliyor musun?" dedi. "O şeyin olmasını bekleyip duruyorum. Biliyorsun, mükemmel şeyin, sonuncusunun. Haritada da olması gerektiği gibi. Ama belki de konuşurken kaçırdık."

"Kaçırdığımızı sanmıyorum."

Onu öptüm. Hayatınızı mükemmel anları bekleyerek ve izleyerek geçirebilirsiniz ama bazen birini gerçekleştirmeniz gerekir.

Birkaç saniye sonra ki bunlar hayatımın şimdiye kadar olan en iyi saniyeleri idi, Margaret geri çekildi.

"Bekle," dedi. "Bu olduğunu sanmıyorum."

"Değil miydi?"

"Mükemmel değildi. Ağzımda saç vardı."

Saçı ağzından çekti.

"Tamam, tekrar öp beni."

Öptüm. Bu sefer mükemmeldi.

YAZARLAR HAKKINDA

Kargalar Meclisi ve *Grisha Üçlemesi*'nin *New York Times* çoksatan yazarı Leigh Bardugo, Kudüs'te doğmuş, Los Angeles'ta büyümüş ve Yale Üniversitesi'nden mezun olmuştur. Bugünlerde, arada sırada grubuyla birlikte şarkı söylediğini duyabileceğiniz Hollywood'da yaşıyor ve yazıyor. Yazara leighbardugo.com adresinden ulaşabilirsiniz.

Margaret A. Edwards Lifetime Achievement ödüllü Francesca Lia Block, çoksatan *Dangerous Angels: The Weetzie Bat* kitapları ve yirmi beş başka romanın, edebiyat dışı eserin, hikâye derlemesinin ve şiir kitabının yazarıdır. Los Angeles'ta yaşayan yazara francescaliablock.com adresinden ulaşabilirsiniz.

Gemma Doyle Üçlemesi'nin *New York Times* çoksatan yazarı Libba Bray, aynı zamanda the Michael L. Printz ödülünü kazanmış ve The Los Angeles Times Kitap Ödülü'nün de finalists olmuştur. Tam bir korku hayranı olan yazar, şimdilerde ailesiyle birlikte New York'ta yaşıyor. Ona libbabray.com adresinden ulaşabilirsiniz.

Ölümcül Oyuncaklar Serisi'nin *New York Times* çoksatan yazarı Cassandra Clare, deniz aşırı bir ülkede doğmuş ve hayatının ilk yıllarını ailesiyle ve sandıklar dolusu kitapla birlikte dünyayı gezerek geçirmiştir. Cassandra kedileri ve kocasıyla birlikte batı Massachusetts'te yaşıyor. Ona cassandraclare.com adresinden ulaşabilirsiniz.

Brandy Colbert, başarılı roman *Pointe*'nin ve henüz yayımlanmamış iki gençlik edebiyatı romanının yazarıdır. Los Angeles'ta yaşayan yazarı, brandycolbert.com adresinden takip edebilirsiniz.

Tim Federle, Pittsburgh'tan gençlik yıllarında, henüz Lambda Edebiyat Ödüllü romanı *Better Nate Than*'i yazmadan önce bir Broadway dansçı olabilmek için ayrılmıştır. Yazarla ve kitaplarıyla ilgili daha fazla bilgiyi timfederle.com adresinden bulabilirsiniz.

Lev Grossman, *New York Times* çoksatan *Büyücüler Üçlemesi*'nin yazarıdır. Ona levgrossman.com adresinden ulaşabilirsiniz.

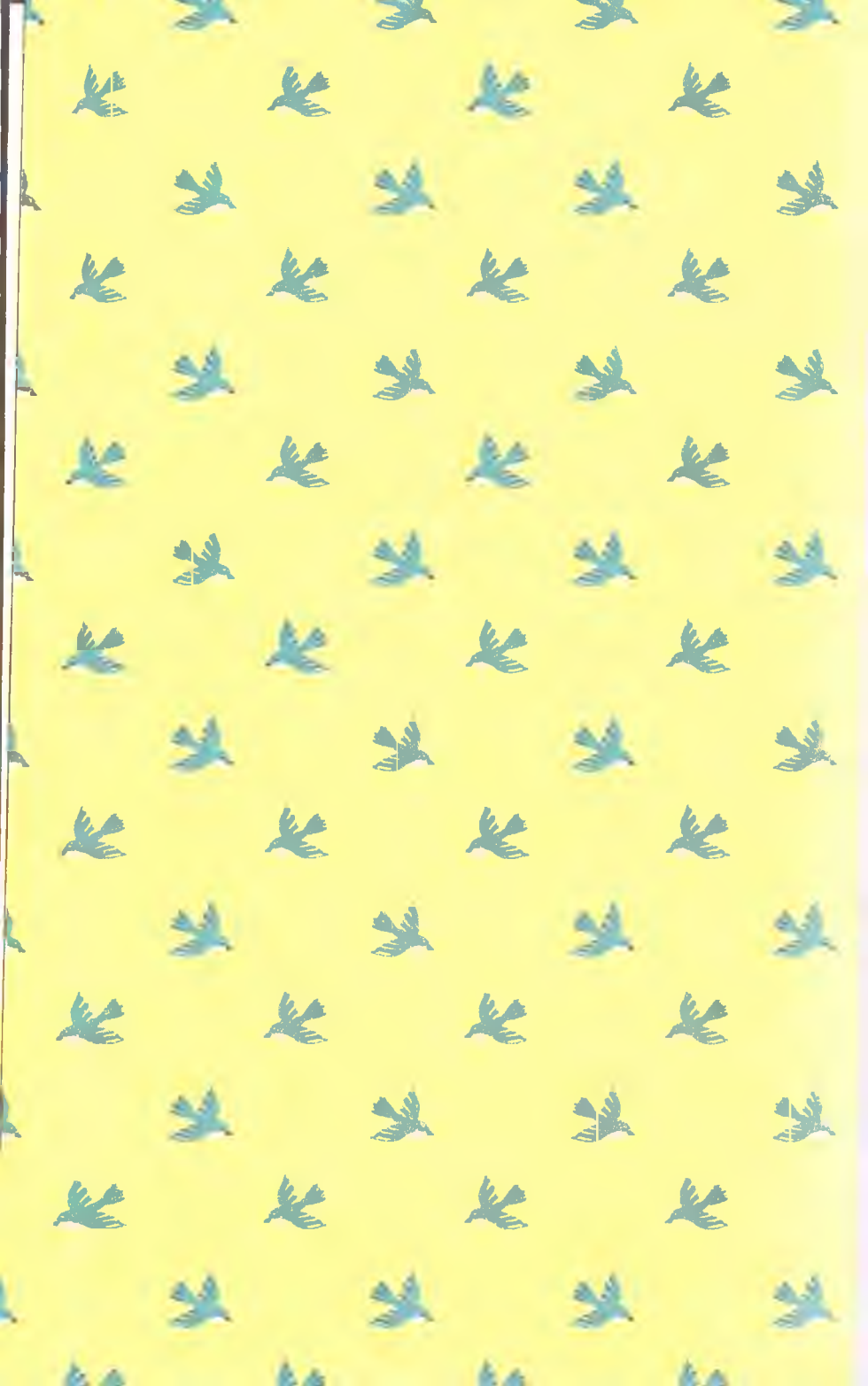
Nina LaCour *Hold Still*, *The Disenchantments* ve *Everything Leads to You* romanlarının yazarıdır ve California'da karısı ve kızıyla birlikte yaşamaktadır. Yazara ninalacour.com adresinden ulaşabilirsiniz.

New York Times ve uluslararası çoksatan yazar Stephanie Perkins, *Anna and the French Kiss*, *Lola ve Komşu Çocuk* ve *İsla ve Mutlu Son* romanlarının yazarıdır. Yazar eşiyle birlikte Asheville, North Carolina'da yaşamaktadır. Yazarın websitesi stephanieperkins.com'dur.

#1 *New York Times* çoksatan yazar Veronica Roth, *Uyumsuz*, *Kuralsız*, *Yandaş* ve *Dört* romanlarının yazarıdır. Artık tam zamanlı olarak yazarlık yapan Roth, kocasıyla birlikte Chicago yakınlarında yaşamaktadır. Yazara veronicarothbooks.com adresinden ulaşabilirsiniz.

İki oğlu ve iki kedisiyle birlikte Washington, DC'de yaşayan Jon Skovron, *Misfit*, *Struts & Frets*, *Man Made Boy*, *This Broken Wondrous World* romanlarının yazarıdır. Yazara jonskovron.com adresinden ulaşabilirsiniz.

Altı gençlik edebiyatı romanının yazarı Jennifer E. Smith, St. Andrews Üniversitesi'nde yaratıcı yazarlık üzerine yüksek lisans yapmıştır ve romanları otuz bir dile çevrilmiştir. Yazara jennifersmith.com adresinden ulaşabilirsiniz.

“12 popüler yazarın yer aldığı bu derleme birçok farklı türü, farklı ve hevesli anlatıcıları ve içinizi ısıtacak birçok âni içinde barındırıyor; bu kitabın içinde bir zamanlar âşık olma ya da âşık olmayı özlemiş herkese göre bir şey var.”

–*Publishers Weekly (Starred Review)*

“Bu kitabın bütününde tek bir yanlış nokta yok. Bütün bu büyük isimler güneşli bir gün kadar parlak bir derleme sunuyor.”

–*Booklist (Starred Review)*

“Hayal kırıklığına uğratmayan bir yıldızlar geçidi... İçinizi ısıtan, ruhunuza işleyen bu hikâyeler yazı öyleme anmanıza neden olacak.”

–*Kirkus Reviews (Starred Review)*

“Raflarda bırakılamayacak kadar değerli.”

–*School Library Journal (Starred Review)*

“*Yazdan Geriye Kalanlar*’daki hikâyeler öylesine komik, öylesine eğlendirici, öylesine etkileyici ve öylesine içinize dokunacak ki... sizi eski yaz hatıralarınıza geri götürecektir.”

–*YA Books Central*

Bunaken.

twitter.com/yabanci yayinlar
internet satış: ilknokta.com